திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவாயநம:

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

இஃது,

ஸ்ரீமாந - சிவஞானசுவாமிகளது பாதசேகரராகிய
தத்புருஷசிவன் என்று தீக்ஷாநாமம்பெற்ற
முத்தமிழ்ரத்நாகரம்

ம - தி - பானுகவியவர்களால்

ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகளருளிச்செய்த
மூலசுலோகங்களுடன்
வேதாகமாதி பிரமாணங்களையும் சேர்த்து
தமிழில இயற்றப்பட்டு,

தா - குப்புசாமிநாயகரவர்களது
சென்னை:
ஸ்டார் ஆப் இந்தியா அச்சுயந்திரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1899.

சிறப்புப்பாயிரம்.

இந்நூலாசிரியர் மாணவர்

ம. கோவிந்தசாமிமுதலியாரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சேடன் புகன்று நாப்பிளந்தான றிஙகள் புகன்று கலைகுறைநதான
நாடி யயனு மலரோனு நணணிக கிடநதா னெனப்பெரியோர
கூடி யுரைகக நின்றவரி யராகள் தகமை குவலயததி
லீடில் பாநுகவி யென்னு மெஙகள் குரவ னிசைததானே.

முகவுரை.

சிவபக்த சிரோன்மணிகளான மேலோரான சாதகர்களுக்கு அன்ய தேவதாபரத்வப்ராந்தியை யொழிப்பதும், ஸாத்யர்களுக்கு மனமகிழ்ச்சியைத் தருவதுமான ஹரிஹரதாரதம்மியம் என்னும் அரிய நூல் நாராயணமூர்த்தியின் அவதாரரான ஸ்ரீஸுதர்சனாசாரியசுவாமிகளென்னும் ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகளால் ஆரியபாஷையில் பண்டைநாளே அமைக்கப்பட்டுளது. இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புடன் அச்சிட்டு வெளியிடுவதாகப் பலர் பிரசுரஞ் செய்திருந்தனர். பிரசுரமாத்திரமேயன்றி நூலை வெளியிட்டாரில்லை.

சொன்னசொல் தவறாதவரும், ஸ்டார் ஆப் இந்தியா என்னும் அச்சுயந்திரசாலைக்கும், பிரபஞ்சமித்திரனுக்கும் தலைவரும் ஆகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ, தா - குப்புசாமிநாயகர் அவர்கள் என்னை இந்நூலைத் தமிழிலாக்குமாறு தூண்டினமையால், நான் இது நமது சைவநண்பர்களுக்குற்சாகத்தையும், நமக்குப் பதிபுண்ணியத்தையும், நாயகர் அவர்கட்குக் கீர்த்தியையும் விளைப்பது என்று துணிந்து சிவபராக்கிரம மெழுதி முடித்ததற்குப் பின்பு இந்நூலை எழுதி முடித்தேன்.

இது ஒரு அரிய பெரிய நூலாதலால், வேண்டிய இடங்களில் பிரமாணங்களுடனும், பதம்-பொழிப்பு-விதப்பு-தாத்பரி

யம்-தாரதமமியம - மொழிபெயாபபு என்னும பகுப்புகளுட னும இபறறியிருககின்றேன; இந நூலாசிரியரது சரிதமுணாந தாலன்றி, இந நூலின் மகிமை நன்கு விளங்காதென்று கருதி நாராயணரான கிரநதகாததாவின் அவதார சரிததைதயும, சிவரகஸயததிலிருநது எடுததது இதி லெழுதியிருக்கின்றேன்.

சரிதம் தெளிவாய் விளங்கும்வண்ணம எடடுப்படங்க ளையும அமைபபிதது இந நூலை அசசிடுவிததிருககின்றேன். இந நூல வேண்டியவாகள மேற்குறிதத நாயகரவாகட்கு எழுதிப பெற்றுககொளளலாம.

இங்ஙனம்,

தத்புருஷசிவன்

என்று தீக்ஷாநாமம்பெற்ற

☞ ம-தி-பாநுகவி

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரம்.

இவரது சரித்தத்தைச் சிவரகசியமானது இவ்வண்ண முரைக்கின்றது.

"முன்னோர்கால் பிருகுமுனிவர் விஷ்ணுவைச சபித்த மையால், அவர் மனம்நொந்து பூமியிலே அநேக அவதாரஞ் செய்தாரென்று உபமன்னியமுனிவன் சொல்லத் தொடங் கும்போது, முனிவர்கள் அரி பிருகுசாபம் அடைந்தபின்ன ரர், மந்தரமலையை அடைந்தாரென்று கேள்வியுற்றோம்; அதனையும் எங்களுக்குக் கூறியருளல் வேண்டுமென்று கேட்ப, உபமன்னியு இவ்வாறு கூறுகின்றார். பிருகுமுனிவர் சபித்தபோது திருமால் நடுநடுங்கி உருத்திரரும், மகேசுவர ரும், கணங்கள் புடைசூழப்பெற்றவரும், புகல் அடைந் தோரைக் காப்பவருமாகிய அம்பிகாசமேதேசுவரனைத் தமது இருதயகமலத்திலே சிந்தித்து, கருடன்மீதிவர்ந்து தேவ ர்கள் வாசஞ்செய்வதாயும் மனோகரமான குகைகளையுடை யதும், கின்னரர்கள் உறையும் வனங்களை யுடையதும், ஒலிக்கின்ற பற்பல அருவிகளையுடையதும், பற்பல கண ங்களுக்கு உறையுளாகிய உத்தியானங்களை யுடையதும், சப்திக்கின்ற பற்பல பறவைகளையுடையதும், பலவகை விருக்ஷம் கொடி செடி என்பவற்றை அளாவிய பரிமள

வாயுளையுடையதும், மனதிற்கு இனிமையும் இன்பமும் விளைப்பனவாகிய பாரிசாதங்களையுடையதும், பற்பல அரதனக்குவியல்களையுடையதும், சுவர்ணபிரகாச தோரணங்களையுடையதும், ஸ்ரீகைலாசம்போல இலங்கும் அநேகாயிர பிராசாதங்களையுடையதுமாகிய மந்தரமலையை அடைந்து, அங்கே சுவர்ணக் குகையொன்றிலே சடையுடையராயும், முண்டிதராயும், மேகலையுடையராயும், பஸ்மநிஷ்டராயும் அமர்ந்து, அக்கினியை ஓம்பி, தினந்தோறும் திரிகாலங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்து, கிருச்சிரசாந்திராயண விரதாதிகளை அநுஷ்டித்துத் தேகத்தைவாட்டியும், ஆயிரம் தேவவருஷம் வாயுபக்ஷணஞ் செய்துந் தவம் இயற்றுவாராயினார்.

இவ்வாறு இருக்குங்கால், சிவபிரானது வாயிற்காவலாளரும், கபிமுகத்துக்குச் சமானமாகிய பிரகாசத்தையுடையரும், அயோநிசரும், தபசிலே சித்தியுடையரும், சாலங்காயனகோத்திரருமாகிய நந்தியெம்பெருமான் கொடுந்தபசு செய்பவராகிய விஷ்ணுவைப்பார்த்து வந்து, சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, சுவாமீ! உமது ஸ்தானத்திலே விஷ்ணுவானவர் "நான் என்செய்வேன்! என்று மனசிலே மெலிவுகொண்டு எப்பொழுதும் கவற்சியோடு அநேக கோடி வருஷங்களாக உக்கிரமாகிய தபசு செய்துகொண்டிருக்கின்றார்" என்று விஞ்ஞாபனஞ் செய்தார். இதனைச் சிவபெருமான் கேட்டு முகமலர்ச்சிகொண்டு உமாசமேதராய், இடபாரூடராய், பிரமதகணங்கள் புடைசூழப் பெற்றோராய், பிரமாதி தேவர்கள் துதிப்ப, தேவர்களெல்லாம் வணங்க, விஷ்ணு தபசு செய்யும் ஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளி, அவ்விஷ்ணுவை நோக்கி, "குழந்தையே! உனது தபசுகண்டு பிரீதிகொண்டு உனக்கு வரங்கொடுக்குமாறு வந்தோம், எமது பக்தருக்குத் துரோகஞ் செய்ததை சந்தேகமில்லாது எமக்குச் செய்ததுபோலாயிற்று. இப்போது நீ செ

ய்த தபசினாலே எமக்குச்செய்த துரோகம் நீங்கிப்போயி ற்று. எமது அன்பராகிய பிருகுவுக்குச்செய்த துரோகம் இருந்தபடியே இருப்பதாயிற்று. நீ தபஞ்செய்து அத்து ரோகத்தை நீக்குதற்குரிய ஸ்தலத்தை இப்போது சொல் கின்றோம் கேள் பூலோகத்திலே காவேரிக்கு வடகரையி லே கஞ்சாபுரம் என்ப பெயரிய பரமபாவனமாகிய க்ஷேத் திரம் ஒன்றுளது. நீ அங்கேயுள்ள கஞ்சாபுரீசுவரரை உத் தேசித்து நெடுங்காலந் தபசு செய்வாயேல், உன் சாபம் நீங்கிவிடும் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தான மாயினார்.

விஷ்ணுவானவர் உடனே சிவபிரானை வணங்கிக்கொ ண்டு கஞ்சாபுரத்தை மகிழ்வினோடு அடைந்து அப்பிருகு முனிவரிட்ட சாபம் நிவாரணமாகும்பொருட்டு, திரிகால மும் கஞ்சாபுரீசுவரரைப் பூசை செய்து, பஞ்சயஞ்ஞங்களை யுஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். (அதுவன்றி) திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து வற்கலையை உடுத்தவராயும், சடாதரரா யும், விபூதியை உத்தூளனமாகவும் திரிபுண்டரமாகவுந் தரித்தவராயும், ருத்திராக்ஷமாலை அணிந்தவராயும், பஞ்சா க்ஷரசெபஞ் செய்பவராயும், கந்தமூலபலங்களையும், ஜீர்ண பர்ணத்தையும், சாகைகளையும், சலத்தையும், வாயுமுதலிய வற்றையும் பக்ஷணஞ் செய்பவராயும், ஜிதேந்திரியராயும், போசனஞ் செய்யாதவராயும், சூரியனைப்பார்த்த பார்வையு டையராய்க் கிரீஷ்மகாலத்திலே பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே நிற்பவராயும், மழைக்காலத்திலே வெளியிலே நிற்பவ ராயும், ஏமந்தகாலத்திலே காவேரிநதியிலே கழுத்தளவின தாகிய சலத்திலே நிற்பவராயுங்கொண்டு, கைகள் இரண் டையும் நிராலம்பமாக உயர்த்தி, உச்சுவாசமின்றிக் கஞ் சாபுரீசுவரருடைய திருவருளைப் பெறுமாறு மகா தபசு செய்வாராயினார். இவ்வாறு இவர் உக்கிரதபசு செய்யுங் கால் நெடுங்காலஞ் சென்றுபோய்விட்டது. அவருடைய

பிரமரந்திரத்தினின்றும் உண்டாகிய அக்கினியானது மூன்று லோகத்தையுந் தகிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. தொடங்கவே, மூவுலகத்துமுள்ள தேவர் அசுரர் மனிதராயினோரெல்லாம் அவ்வக்கினிச் சுவாலையினாலே வருந்திக் கவலையுற்றார். அப்போது தேவர்களெல்லாம் ஒருங்குகூடி பிரமனை அடைந்து பூசித்துத் துதித்து வணங்கித் தங்கள் விருத்தாந்தத்தை விண்ணப்பித்தார்கள். அப்போது பிரமன் தேவர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்து, சிவபிரானைப் பன்முறையும் நமஸ்கரித்து, விஷ்ணுவுடைய தபாக்கினிச் சுவாலையினாலே உலகம் அனைத்தும் வருந்துகின்றது. "சுவாமீ! எங்களை ரக்ஷிக்க" என்று வேண்டினர். அதனைக் கேட்டுக்கொண்டு அக்கினி துல்லியராகிய சிவபிரான் இடபாரூடராய்ப் பிரமாதி தேவர்கள் சூழ்ந்து செல்ல விஷ்ணு தவஞ்செய்யுந் தானத்தை அடைந்து "விஷ்ணுவே! எழுந்திரு, உன் தபசினாலே பிரீதிகொண்டேம், உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள்" என்று அமிர்தமாகிய திருவாக்கினாலே உரைத்தருளினார். அது கேட்டு விஷ்ணு எழுந்து நின்று, சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, சிரேஷ்டப் பிரமாணமாயுள்ள சுருதிகளை மூலமாயுடைய வாக்கியங்களினாலே ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, உரோமாஞ்சங் கொண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர் வார, வாக்குத் தழுதழுப்ப, பூமியிலே விழுந்து, சுவாமீ! யான் இந்திரனுடைய சொல்லுக்கிசைந்து பிருகுமுனிவருடைய பத்தினியாரை வதைத்து விட்டேன். அப்பத்தினியார் வதை செய்யப்பட்டமையை உணர்ந்த பிருகுமுனிவரானவர் கோபங்கொண்டு மற்ச, வராக, கூர்ம முதலிய அநேக கீழ் யோனிகளிலே நான் போய்ப் பிறக்குமாறும், அநேக சென்மங்களிலே ஸ்திரீவியோகம் எய்துமாறும் என்னைச் சபித்துவிட்டார். சுவாமீ! அந்தப்பிருகுமுனிவரிட்ட சாபத்தினாலே மிகவும் கஷ்டம் அடைந்துவிட்டேன். இதுவன்றி,

பிரபுவே! என்னை உபாசிக்கும் ஏகதண்டியுந் திரிதண்டியுமாம் இரு சந்நியாசிகளைத் தரிசித்தவர்களும் பாஷண்டிகளாய்ப் போமாறு சபித்துவிட்டார். அந்தச் சந்நியாசிகளுக்குச் சயனம் ஆசனம் வஸ்திரமுதலிய உதவி ஆதரிக்கின்றவர்களையும் மகாரௌரவாதி நரகங்களிலே போமாறு சபித்தார். பஞ்சபூதங்கள் அழியுங்காலவரையும் நான் பத்து வகைப்படும் கொடிய நரகவேதனை அடையுமாறு கோபாவேசத்தோடு அதட்டிச் சபித்துவிட்டார். ஆதலால் யான் வேறுகதி ஒன்றுங் காணேன். உமது பாதாரவிந்தங்களையே சரணென்று அடைந்தேன். இன்று என்னை இந்தத் துன்பசாகரத்தினின்று கரையேற்றியருளல் வேண்டும் என்று விஞ்ஞாபிக்கும்போது, சிவபிரான் அவரை அணைத்து மீட்டும் மீட்டும் உச்சிமோந்து அஞ்சற்க! அஞ்சற்க!! எனது பத்தனுடைய சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிது, எம்மாலும் மாற்றுதல் அரிது, அங்ஙனமாயினும்; எமது அருளினால் உனக்கு அநேக ஜனனம் எய்தாதொழிக. மற்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், தன்வந்திரி, மோகினி, நாரதர், பிருது, சனற்குமாரர், விராட்டு என்னும் இப்பத்து அவதாரமும் உனக்கு ஆவிர்ப்பாவமாகுக. பார்க்கவர், ராமர், பரசுராமர், கிருஷ்ணர், வியாசர், பலபத்திரர், கபிலர், நரநாராயணர், யஞ்ஞர், வாமனர், தத்தாத்திரேயர், விருஷபர், புத்தர், கற்கி, சுதாசனர் என்னும் இப்பதினைந்து அவதாரமும் உனக்கு யோனிசமாகுக. அம்முனிவரிட்ட சாபம் உனக்குத் தடையின்றி நிகழும் என்று கூறிப் பின்னரும் சொல்லுகிறார். எமது ஆச்சிரமத்துள்ள சாதுக்களை வெறுப்பவர்கள் கீழோராவர். எமது பத்தர்களைப் பாதுகாப்பவர்கள் உனக்கும் நிஷ்களங்கமாக அன்பர்களாவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடனே பேசுந்தோஷமும் மனிதருக்குக் கொடிய பாபத்தை விளைப்பதாகும். சிவாகமங்களையுணர்ந்த பிரமசாரி, கிருகஸ்தன், வானப்பிர

ஸ்தன், சந்நியாசி என்னும் நான்கு ஆசிரமத்தாரையும், பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்னும் நான்கு வருணத்தாரையும் துவேஷிக்கின்றவர்கள் நிச்சயமாகவே பாஷண்டராவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள்பொருட்டுக் கொடுக்கும் கொடையும், செய்யும் ஓமமும், செபமும், தியானமும், ஸ்நானமும், பூசையுமாகிய வெல்லாம் சாம்பலிலே இட்ட ஆகுதிபோலே நிஷ்பலமாய்ப்போம். எமது ஆசிரமத்துள்ளவர்களை நிந்திப்பவர் எம்மையே நிந்திப்பவராகின்றார். நம்முடைய ஆசிரமத்துள்ளவர்களைத் தோத்திரஞ் செய்பவர் நம்மையே தோத்திரஞ் செய்பவராவார்கள் என்றார்.

இவற்றைக் கேட்ட திருமால், சுவாமீ! நால்வகை ஆசிரமங்களிலும் உமது பக்தர்கள் உளர் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினீரன்றே, அவர்கள் இலக்ஷணம் என்னை? பெருமை என்னை அவை இவை என்று எனது பக்தர்கள் அறிந்து கொடற்பொருட்டு எனது பரமநாதரும், பரமாசாரியருமாகிய நீவிரே சொல்லியருளல்வேண்டுமென்று வேண்டினார். அப்போது சிவபிரான் நான்கு ஆசிரமத்துக்குந் தனித்தனி இலக்ஷணம் வெவ்வேறாம். இந்நான்கு ஆசிரமத்துக்கும் தனித்தனி பிரவர்த்தகர்கள் ததீசி, கௌதமர், அகஸ்தியர், துருவாசர் என்னும் நான்கு இருடிகளேயாவர். பிரமசரியத்தை நிறுத்தினார் ததீசி முனிவர். கிருகஸ்தாசிரமத்தை நிறுத்தினார் கௌதமமுனிவர். வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தை நிறுத்தினார் அகஸ்தியமுனிவர். சந்நியாச ஆசிரமத்தை நிறுத்தினார் துர்வாசமுனிவர். மல மாயை கன்மம் என்னும் முப்பாசத்தை நீக்குவதும், சிவ சம்பந்தமுள்ளதும், மேலானதுமாகிய தீக்ஷையைத் தவிர மனிதர்களுக்கு எந்த ஆசிரமத்திலிருந்தாலும் உத்கிருஷ்டம் எய்துவதில்லை. எந்த ஆசிரமத்திலிருந்தாலும் சிவ தீக்ஷையினாலே தான் பாசவிமோசனம் எய்துவதாகும்.

எவ்வெவருந் தாந்தாம் விரும்பியபடி அந்தந்த ஆச்சிரமத்தைப் பூர்வோத்தரமாக அநுஷ்டிக்கலாம். அங்ஙனம் அநுஷ்டிக்குமிடத்து தீக்ஷையினாலன்றி மோக்ஷம் எய்தும். ஆச்சிரமங்களினாலும் மற்றைச் கருமங்களினாலும் மோக்ஷம் இன்றும். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து, பிக்ஷாகாரஞ் செய்து, கௌபீனந்தரித்து, கிருஷ்ணாஜினந் தண்டம் என்பவற்றைத்தாங்கி, சிவாக்கினி பூசைசெய்து, வேதாத்தியயனம்பண்ணி, குருவோடு இருப்பவன் பிரமசாரி எனப்படுவான். பருவகாலத்திலே மனைவியைப் புலந்து, ஒழிந்த காலங்களிலே கலந்து, தெய்வம், விருந்து, யாசகர் என்போரை உபசரித்து எவர்க்கும் கருணைபாலிப்பவன் கிரகஸ்தன் எனப்படுவான். சடாதாரியாய் வனவாசஞ்செய்து, பாரியோடுகூடி அதிதியயனஞ்செய்து, பலமூல ஆகாரம் பண்ணி திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து வற்கலை உடுத்து உறைபவன் வானப்பிரஸ்தன் எனப்படுவான். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து கௌபீனதாரியாய், நிஷ்கள சிவத்தியானஞ்செய்து, தண்டம் பஸ்மம் சடை என்பவைகளையுடையனாய், அக்கினியையும் பாரியையும் விடுத்து, பிக்ஷாகாரஞ் செய்து, கோத்திரம் சந்தானம் என்பவற்றை விடுத்து, அவ்வாறே சர்வகர்மங்களையும் விடுத்து, அபோசனிய அன்னம் தவிர்த்து, சிவயோகஞ்செய்து, தேகாவசானத்திலே சிவசாயுச்சியம் அடைபவன் சந்நியாசியாவான். நான்கு ஆச்சிரமத்துள்ளாரும் சர்வாநுக்கிரகிகளாயேயிருப்பார்கள் ஓ கேசவ! அதிகஞ் சொல்லியாவதென்! சமுசாரசாகரத்தைக் கடத்தற்கு வாய்ந்த ஓர் புணையைச் சொல்கின்றேன் கேள். பைத்தியத்திலேனும், மோகத்திலேனும், நித்திரையிலேனும் எத்துஷ்டனாயினும், "சிவ" என்னும் இரண்டெழுத்தைச் சிந்தை செய்வானாயின், அவனை எம்மைப்போலக் குருவாக அறிகுதி, அதனால் நாம் அதிக மகிழ்வை அடைவேம்; இதினும் மேலாயது என்! பைத்தியத்தினாலேனும் ஒரு

வன் பிரணவத்தோடு சேர்ந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒருமுறை உச்சரிப்பானாயின், அவன் எந்நிலையிலிருந்தாலும் எக்காலமும் பூசிக்கற்பாலனே யாவான். ருத்திர, சம்பு, மகாதேவ, சர்வஞ்ஞ, சங்கர, ஸ்ரீவாமதேவ, ஸ்ரீகண்ட, ஸ்ரீநீலகண்ட என்னும் நாமங்களைச் சொல்லி நம்மைத் தியானிக்கின்றவனை எமது ஆஞ்ஞையினால் யான் என்று மதிக்குதி. பிருகு என்பார் எமது பக்தருள்ளே சிரேஷ்டர். அவரிட்ட சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிதாகும். ஆதலினால் உனக்கு அந்த இருபத்தைந்து அவதாரமும் எய்தும். இந்த அவதாரம் லோகோபகாரமாயிருக்கும். கௌதமர், ததீசி, கண்ணுவர், சியவனர், பிரமா, நந்தி என்னும் ஷண் முனிவர்களும் ஒவ்வோர் ஏதுவினால் துரோகஞ் செய்த பிராமணர்களை வைதிகநெறி பிறழ்ந்தவர்களாயும், சிவநிந்தாபராயணர்களாயும், நெற்றியிலே யோனி முத்திரையுடையவர்களாயும் போமாறு சபித்தார்கள். கமலக்கண்ணா! இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே காசியபகோத்திரத்திலே எக்காலமும் வேதநிந்தை செய்பவரும், விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை நிந்திப்பவரும், நம்மை நிந்திப்பவரும், வைதிகர்களையும் நமது பக்தர்களையும் நிந்தைசெய்பவரும், எப்போதுந் தப்தமுத்திரையுடையவரும், பாஞ்சராத்திரபாராயணருமாகிய வாசுதேவர் என்னும் பெயரோடு இக்கலியுகத்திலே ஒருவர் பிறப்பார். இவர் பாஞ்சராத்திரிகளெல்லோர்க்கும் தேசிகராவர். அவர் உன்னைப் புதல்வனாகப் பெறும்பொருட்டு நெடுங்காலம் தவஞ்செய்யப் போகின்றார் அப்போது நமது ஆஞ்ஞையின்படியே நீ அவருக்குப் புதல்வனாய்ப் பிறக்குதி. மூன்று வயசு தொடுத்து நீ எம்மைச் சிறுபிள்ளை விளையாட்டாய்ப் பூசித்துக்கொண்டிருங்கால், ஐந்தாம் வயசிலே உனக்கு நாம் சமஸ்தவித்தைகளையும் மனோரதபோகங்களையுந் தந்து, இறுதியிலே எமது சாயுச்சியபதவியையும் அருளுவேம். இருபத்தைந்து அவதார

ங்களுள்ளே இந்த அவதாரங்களில் உனது கருவத்தை நாசஞ்செய்து, மற்றைய இருபது அவதாரங்களிலும் நீ நம்மைப் பூசிப்ப, நாம் உனக்கு விரும்பியது கொடுப்போம்; அதனால் நீ திருப்தி பூணக்கடவை; உன்னுடைய அவதாரங்களைச் சனங்களெல்லாம் வழிபடுவார்கள். அப்படி வழிபடுவோர் உனது பதத்தை அடைவார். இன்னும் ஒரு ரகசியம் சொல்லுகின்றோம் கேள். அஃதாவது உனது ஜென்மம் ஒன்றிலே நீ உன்பாரியைப் பிரியப்பெறுவாய் என்றார். நம்மை லிங்கரூபியாகவைத்துப் பூசித்தும், துதித்தும், புகழ்ந்தும், நமஸ்கரித்தும் வருபவர்களுக்குப் போகமோக்ஷங்களை சந்தேகமின்றி யருள்வோம். இந்தக் கஞ்சாபுரத்திலே மூன்று தினம் வாசஞ்செய்து, சிவபக்தர்களாகிய பிராமணர்களைப் பூசை தானங்களால் வழிபட்டு, மகாமந்திரரகசியமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தை ஜெபிக்கின்றவர்கள் கோடிஜென்மங்களிலே செய்த பாவங்களும் நாசமாகத் தேகாந்தத்திலே சாயுச்சியத்தை அடைகின்றார்கள் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். விஷ்ணு இவற்றைக்கேட்டு, தேவ தேவரே! மகாதேவரே! சந்திரசூடரே! உமது திருவடியை அடைந்தேன். கஞ்சாபுரத்திலே நான் உம்மைப் பூசைசெய்துகொண்டிருக்குங்காலத்து, எனது மனோபீஷ்ட மெல்லாம் முற்றுமாறு வரந்தந்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, அதற்குச் சிவபெருமான் அங்ஙனமாகுக என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினார். ஸ்ரீநாயகராகிய விஷ்ணுவும் தமது தானத்தை அடைந்தார்.

இந்தப் புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகிய கஞ்சாபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற அக்கினீசுவரப் பெருமான்மீது அன்புடைமையாய் வைதிக சைவப்பிராமணர்கள் அவர் கருணைக்குப் பாத்திரராயினார். இவர்களை நினைக்கும் நினைவே மகாபாதகங்களையும் நாசஞ்செய்யும் இவர்கள் சாபாலோப நிஷத்துக்களை உச்சாரணஞ்செய்து, வைதிக சைவ விபூதி

கொண்டு திரிகாலமும் உத்தூளன திரிபுண்டரஞ் செய்பவர்களே, திரிகாலங்களினும் பக்தியோடு சிவார்ச்சனை செய்பவர்கள், சிவ விரதங்களையும் நக்த விரதங்களையும் அநுஷ்டிப்பவர்கள், வேதாத்தியயனஞ் செய்பவர்கள், சிரௌதாக்கினி வளர்ப்பவர்கள், ஒவ்வோர் கிரகத்திலும் புரோடாச அவ்ய சம்பந்தமாகிய தூமத்தினாலே தூய்மை வாய்ந்தவர்கள்; ருத்திராக்ஷதாரணர்களாயும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்பவர்களாயும், சிவபூசாபராயணர்களாயும், சிவபுராணாதத்தங்களை ஆராய்பவராயும், சிவநாமத்தையே உச்சரிப்பவர்களாயும், சிவபக்தர்கண்மீது எக்காலமும் அன்புடையராயும், சிவதரிசனம் - சிவநமஸ்காரம் - சிவபூசை முதலியவைகளிலே ஓர்காலும் வழுவாதவராயும், சிவபூசாவிஷயம் பற்றிச் சிவாகமங்களை நன்றாக ஆராய்ந்தறிந்தவர்களாயும், பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களையும் மற்றைய திருத்தொண்டுகளையும் எக்காலமும் செய்பவர்களாயுமுள்ளார்கள். அவர்கள் மனைவியரும் அவர்களைப்போற் திருத்தொண்டு செய்பவர்கள், தமது நாயகர்களுக்குத் தொண்டு செய்தும், சிவபூசைசெய்தும், பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்தும், சிவகைங்கரியங்கள் செய்தும் வருவார். இவர்கள் அருந்ததியினும் சிறந்த கற்பினையுடையார். அங்கே எக்காலமும் வேதசிரசுகளை நன்கு உணர்ந்து, சிவபூசாபராயணராய், பஸ்மருத்திராக்ஷ தாரிகளாயுள்ள பரமஹம்சஸந்நியாசிகள் அக்கினீசுவரப்பெருமானைத் தலையன்பினாலே எக்காலமும் சேவிக்குமாறு வாசஞ்செய்கின்றார்கள்.

பின்னர் அந்தக் கஞ்சாபுரத்திலே விஷ்ணுவானவர் கற்பங்கடோறும் தமது சாபநிவாரணத்தின்பொருட்டு அக்கினீசுவரப் பெருமானைப் பூசித்துக்கொண்டு வந்தார். இந்தத் தல விசேஷத்தை நோக்கியே அயன் அரி இந்திரன் அக்கினி என்போர் தத்தம் நாமங்களிலே தனித்தனியே அங்கே தீர்த்தங்கள் அமைத்துச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்

தார்கள். இப்பொழுதும் தேவர்கள் மகாதேவருக்குத் தொண்டுசெய்துகொண்டு வருகின்றார்கள்.

கௌதம முனிவராலும் நந்திகேசுரராலும் சபிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணர்களிற் சிலர் கஞ்சாபுரத்து விஷ்ணுவாலயத்துக்குச் சமீபத்திலே வாசஞ்செய்கின்றார்கள். அவர்கள் வெள்ளைமண் பூசுபவர்கள், வெள்ளைவஸ்திரம் உடுப்பவர், யஞ்ஞோபவீத தாரணர்கள், தப்தமுத்திரை தரிப்பவர்கள், வேதசார விமுகர்கள், பாஞ்சராத்திர பாராயணர்கள், சிவநிந்தை எக்காலமுஞ் செய்பவர்கள், வைதிகப் பிராமணரைத் தூஷிப்பவர்கள், விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்தவர்களைக் குரூரதிருஷ்டிகொண்டு பார்ப்பவர்கள், இவர்களுள்ளே வாசுதேவர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இந்தப் பிராமணர் ஓர்புத்திரனை வாஞ்சித்து விஷ்ணுவை நோக்கி மெய்யன்போடு உபாசித்தார். சுப்பிரதீபர் என்பவரொருவர் ஓர் புத்திரியை வாஞ்சித்துத் தவஞ்செய்தார். அப்போது விஷ்ணுவானவர் அவ்விருவர்மீதும் பிரீதிகொண்டு இலக்குமியை யழைத்து, பிராணநாயகியே! நீ பூமியின்கண்ணே சென்று சுப்பிரதீபருக்குப் புத்திரியாகப் பிறக்குதியாக, நான் வாசுதேவருக்குப் புதல்வனாகச் ஜெனிப்பேன் என்று இந்தப் பிரகாரஞ் சொல்லிவிட்டு, பாஷண்டமதமாகிய வைஷ்ணவத்தை அநுசரித்திருக்கும் இந்த வைஷ்ணவர்களைச் சாப்பசயனரும் உக்கிரக்ஷகருமாகிய தாம் அருள் நோக்கஞ்செய்து, வைதிகநெறிக்கண்ணே நிறுத்த நினைந்து, கம்சாகரப் பெருமானிடத்திலே அருள்பெற்றுக்கொண்ட சிருங்கி வாசுதேவருடைய மனைவி வயிற்றிலே உற்பத்தியாயினார். ஐந்து கிரகங்கள் தத்தம் வீடுகளிலே உச்சத்தானத்தை அடைந்தபோது, உமாதேவியார் கந்தசுவாமியைப் பெற்றாற்போல, சிவபிரானார் திருவடித்தாமரையை மறவாத அப்புதல்வனை அவள் பெற்றாள். அப்போது புஷ்பமழை பொழிந்தது. துந்துபிகள் ஒலித்தன. தேவரம்பை

யர் நடித்தனர். சிவபத்தர்களுக்கு வலத்தோளும் வலக்காலும் வலக்கண்ணும் துடித்தன. வைஷ்ணவர்களுக்கு இடப்புயங்களும் இடக்கால்களும் இடக்கண்களும் துடித்தன. இனிமையோடு தென்றல் வீசிற்று. அக்கினி களங்கமின்றிச் சொலித்தது. திக்குகளெல்லாஞ் சந்தோஷமலிந்தது. இங்ஙனம் புதல்வனுடைய சனனத்தைக்கேட்ட பிதாவானவர் மனமகிழ்ந்து சுருதிசாஸ்திரமறிந்தவர்களையும் வேதபாரகர்களையும் அழைத்து அவர்களுக்குக் கோதானமும் பூதானமும் இரண்ணியதானமும் என்பவைகளைச் செய்தார். பின்னர் ஜாதகாமஞ் செய்தார். பதினோராம்நாள் ஸ்நானஞ்செய்து பிள்ளைக்கு வாய்ப்பாகச் சுதர்சனர் என்னும் நாமகரணஞ் செய்தார். பாலரும் வளர்பிறைச்சந்திரன் போல மெல்ல வளர்வாராயினார். தமது இரண்டுகைகளினாலும் தமதிரண்டு பாதாங்குஷ்டங்களையும் வாயிலே வைத்துச் சுவைபார்ப்பார். பின்னர்த் தொட்டிலின்கண்ணே ஆடியும், தாயின்பாலைப் பருகியும் முதிர்வார். ஆறாம்மாசத்திலே அவர் பந்துமித்திரர்கள் அவருக்கு அன்னப்பிராசனஞ்செய்தார்கள். அவருக்கு அநேக ஆபரணங்களுஞ் சூட்டினார்கள். பாலரும் தமது இனிமையாகிய வார்த்தையினாலே தந்தையாரைப் பிரீதிசெய்தார். சிவபத்தர் வழியிலே போம்பொழுது அவர் கொடுத்த விபூதியை வாங்கி அப்பாலர் நெற்றியிலே இட்டார். அதைக்கண்ட தாயார் புதல்வனுக்கு ஸ்நானஞ்செய்து தக்க தக்க தானங்களிலே ஆபரணம் அணிந்து, அரிசூர்ணத்தையும் வெள்ளைமண்ணையும் பூசினாள். அப்போது அப்புதல்வனார் வீதியிற் போந்து கஞ்சாபுரத்துப் பிராமணரும் சிவபக்தருமாகிய பசுபதி என்பாரை விபூதி ருத்திராக்ஷம் பிரசாதிக்கும்படி அன்பினோடும் வேண்டி, அவற்றை அவர் கொடுக்கப்பெற்று அவ்வெள்ளைமண் மஞ்சட்பொடிகளை அழித்துவிட்டு, சர்வாங்கமும் விபூதி உத்தூளனஞ்செய்து திரிபுண்டரமாகத் தரித்து,

ஹரிசுதத்னை அவர் தந்தையார் தண்டித்தல

உருத்திராக்ஷம் பூண்டு, சிவாலயத்தினுள்ளே போந்து, சிவபெருமானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து சிவபிரானுக்கு உவப்பாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். இவற்றைச் சனங்களெல்லாம் நோக்கி முனிவர்களும் செயற்கரிய செய்கையை இப்பாலவைஷ்ணவர் செய்கின்றாரோ, முன்னே மகாதேவரை நேத்திர கமலத்தினாலே பூசித்த மாதவரோ இப்போது சனங்களை இரக்ஷிக்கும்பொருட்டும், வைதிக மார்க்கத்தை நிறுத்தும்பொருட்டும், சிவபக்தியை வளர்க்கும்பொருட்டும் இங்ஙனம் திருவவதாரஞ் செய்தனரோ என்பார். மூன்றாம்வயசிலே இவருக்குச் சௌளகருமமும், ஐந்தாம் வயசிலே உபநயனமுஞ் செய்யப்பட்டன. இதுவரையும் அப்பாலர் விபூதி தாரணமுதலியன செய்தமையைப் பாலக்கிரீடை என்று நினைந்துகொண்டிருந்த பிதாவாகிய வாசுதேவர் அக்குழந்தையை அழைத்து, 'குழந்தையே' நீ சிவன் கோயிலுக்கு ஓர்நாளும் போகாதே, ஓர்நாளும் விபூதிகொண்டு உத்தூளன திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யாதே, சிவபக்தரோடிணங்காதே, அவர்களோடு பேசாதே, உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்யாதே, ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் சுத்தமாகிய பாதத்தையே சிந்தைசெய்" என்று புதல்வனுக்கு உபதேசித்தார். இப்படி சொல்லியும் பாலனாவர் விபூதியையும் ருத்திராக்ஷத்தையும் விடாதவராய் சிவபக்தரை வணங்கி அவர் பாததூளியைச் சிரசிலே தரித்து சிவநாமங்களை உச்சரித்து, அக்கினீசுவராலயத்தை அடைந்து, அதனைப் பன்முறையும் வலம்வந்து வணங்கி, அங்கே திருத்தொண்டு செய்து வருவாராயினார். இவ்வொழுக்கத்தைக்கண்ட பிதாவானவர் அடிக்கடி யான புத்திபுகட்டியும் என் வார்த்தையைப் பாலன் கேட்கின்றானில்லையே என்று அப்பாலனைக் கயிற்றினாலே கட்டி, கசையினாலே பின்னும் அடித்துத் தம்மதாசாரத்தை உபதேசித்தார். கட்டினின்று விடுபட்டவுடனே புறத்தேபோய்ச் சிவாலயத்தை

அடைந்து, மனோவாக்குக்காயங்களினாலே சிவபெருமானு க்குப் பிரீதியாகிய திருத்தொண்டுகளைச்செய்தார். பிதாவானவன் தன் மனைவியை நோக்கி "என் புதல்வன் என் வார்த்தையைக் கேட்கும் வரையும் நீ அவனுக்கு அன்னமிடாதே" என்றுசொல்லிப் போயினான். அவன் போன பின்னர்ச் சிவபக்தசிரோமணியாராகிய பாலர் விபூதிருத்திராக்ஷதாரணஞ்செய்து, சிவபெருமானைச் சேவித்துக்கொண்டு போசனஞ்செய்யுமாறு வீட்டுக்கு மீண்டு வந்து தமது தாயை நோக்கி "என் இனிய அன்னையே, என்னைப் பசி அதிகமாக வாட்டுகின்றது எனக் கன்னமிடுவாயாக" என்று கேட்டுத் தன் தாயின் கையைப் பலமாகப்பற்றி யிழுத்து நெருக்கினார். அப்போது தாயானவள் பாலனைப்பார்த்து "ஐயோ பாலா! நீ தம்முடைய வார்த்தைக்கமைந்து நடக்கும்வரையும் அன்னமிடலவேண்டாம்" என்று உன்பிதா சொல்லிப்போயினார். ஆதலால், நீ உன்பிதாவின் சொல்லைக்கேள். உன்பிதாவின் வார்த்தையை என் கேட்கின்றாயில்லை; உன்பிதாவே உனக்கும் எனக்கும் தெய்வம். இப்போது நான் என்செய்வேன்" என்று தன்பாலனோடு அநுதாபமுற்றுக் கண்ணீர் வார்த்தாள்.

இங்ஙனம் தாயார்சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே பாலர் வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு வெளியே போந்து அக்கினீசுவரப் பெருமானையும் நந்திகேசுரரையும் சந்தியாகாலத்திலே போய் நமஸ்கரித்து நின்று "சம்புவே நீரோ என்பிதா, உமாதேவியாரோ என் தாயார், உமது புதல்வர்களாகிய விநாயகர் சுப்பிரமணியர் என்னும் இருவரோ என் சகோதரர்கள், உமது ஆபத்தர்களே எனது பரிசாரகர்கள். அங்ஙனமாயினும் உமது தரிசனங் கிடையாமையால், இவ்விடத்தே அடியேன் நாயையும் புழுவையும் ஒத்துத் திரிகின்றேன்; சுவாமீ! உம்மை அடியேன் நினையாமலும், உமது பூசையிலே வழுவினவனாயிருந்தாலும் தீனபந்துவா

ஹரிததருக்கு தக்ஷிணாமூர்த்தி உபதேசம்.

கிய நீவிர் உமது திருவருளினால் அடியேனைக் காத்தருளல் வேண்டும். விஷ்ணுமூர்த்தியினாலே உமது திருவடிகளும், பிரமாவினாலே உமது சிரசும காணப்படவில்லவாயின, அடியேன் சுவாமியை எவ்வாறு பூசிக்கவல்லேன! அடியேனாகிய என்னை விசாரித்துக் காத்தருளல்வேண்டும். மழையில்லாது வாடிப்போன பயிர்போல உமது தரிசனங்கிட்டாது வாடிப் போயினேன். கிருபாநிதியே! அடியேனுக்குப் பிரசன்னராகுக. இன்று கொசுவுபோலிருக்கு மடியேனிடத்துக் கிருபாவசத்தினாலே எழுந்தருளி பாலா எமமிடம் வருகவென்று அடியேனை எப்போது அழைப்பீர். தாயில்லாப்பிள்ளைபோல அடியேனை இகழ்ந்து கைவிடாதீர். அடியார்க்கடியனாகிய பாலன்மீது மிகுந்தியும வன்கண்மை செய்யாதீர். அடியேன் அநாதனாகிய தீனன், உமது பாதங்களையே சிந்தைசெய்தேன். உம்மைக்காண்டற்கு இச்சைப்பட்டேன். அடியேனுக்கு இப்போது பிரசன்னராவீர்; அடியேன் பூமியிலேனும் கைலாசத்திலேனும் இருந்தாலும் என்? உம்மையின்றி ஓர் முகூர்த்தமாயினும அடியேனுக்கு வாழ்வில்லை, மிகுகியுந தீனனாகிய அடியேனுக்கு நீவிர் பிரசன்னராகாதொழியில அஃது அநீதியாமன்றே. பின் எதுதான் உமக்கு நியாயமாய் முடியுமென்று இந்தப்பிரகாரம் அன்பினோடு தோத்திரஞ்செய்தார். அப்போது கிருபாநிதியாகிய சிவபிரான் உமாதேவியாரோடு இருஷபாரூடராய் அவருக்குப் பிரசன்னராய் "குழந்தையே! இனி நீ அஞ்சற்க" என்று தமது திருவுருவத்தைத் தரிசிப்பித்தருளினார். உடனே சுதர்சனர் மிக்க விம்மித மடைந்தும் அநேக ஸ்தோத்திரஞ்செய்தும் பேரானந்தக்கண்ணீர்வார நின்றார். அப்போது சிவபெருமான் அவரைத் தழுவித் தமடித்தலத்திலேற்றி, உச்சிமோந்து, நீ நம்மிடத்து ஆறாத பேரன்புடையை உனக்கு இப்போதுற்ற வருத்தத்தைச் சொல் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அதற்குப் பாலர் சிவ

பிரானை நோக்கி, சுவாமீ! பிரமவிஷ்ணுக்களாலும் காண்டற்கரிய உம் தருமைத் திருமேனியானது ஈண்டு பிரசன்னமாங்கால முடிக்கக்கூடியதாயும், முடிக்கக்கூடாததாயுமுள்ளது யாது என்றார். உனக்கும் உன் தந்தைக்கும் இடையே நேர்ந்த மனவருத்தத்துக்குக் காரணம் யாது? என்று சிவனார் கேட்ப, அதற்குப் பாலர் அண்டமோரணுவாம் பெருமை கொண்ட நிவிரோ ஆன்மாக்களுக்கு அருள்புரியுமாறு அணுவோரண்டமாஞ் சிறுமை கொண்டீராதலின், எம்மிருவர் வினையெல்லாம் உமக்கே தெரியுமென்று தலையினாலே அவர் ஆஞ்ஞையை வகித்துச் சொன்னார். சொல்லவே, சிவபெருமான் ஸ்மிருதி இதிகாசாதிகளைப் படிப்பாயாக என்றார். அதற்குப் பாலர் படிக்கற்பாலனவாகிய சாஸ்திரங்கள் எண்ணில்லாதனவன்றோ! அவற்றைப் படித்தற்குள்ள காலம் அற்பமன்றோ படித்தற்கு எய்தும் இடையூறுகளோ எண்ணிறந்தனவன்றோ. பாலும் நீரும் கலந்தவிடத்து அன்னமானது பாலைமாத்திரங் கொள்ளுதல்போல, சுவாமீ சாரமாயுள்ளதையே அடியேற்கு உபதேசியும் சகல வேதபுராணங்களினாலும் அறியற்பாலர் நீவிரேயாம். ஆதலினால் உம்மை ஒருநெறியாகச் சிந்தைசெய்தல் ஒன்றையன்றி மற்றொன்றும் வேண்டேன் என்றார். அதற்குச் சிவபிரான் சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவைகளின்றி எனது சொரூபத்தை அறியவும் அறிந்தபடி அன்புசெய்யவு மியலாய என்றார். அதற்கு அவர் "சுவாமீ! என்னைப் பாலனென்று வஞ்சிக்கப்பார்க்கின்றீர்" ஒருவன் தனக்குச் சிந்தாமணி கிடைத்தபின்னர், பலகறைக்கு ஆசைப்படுவானோ என்றார். அப்போது சிவபெருமான் தமது திருக்கரகமலத்திலே ஓர் யந்திரத்தை எழுதி அப்பாலருடைய சிரசிலே அமைத்து, எல்லாம் அறிந்தவனாகுதி என்று தடவினார். அவ்வேளையில் அச்சிவபிரான் திருவருளால் வேதமுதலிய கலைகளெல்லாம் அப்பாலனுக்கு உதித்தன. அதன் பின்னர்த் தாம்

தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, வைதிக சைவ விபூதியை சாபாலோபநிஷத மந்திரங்களினாலே பாலாமேனியிலே பூசி, அதனபின்னர்த் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராக்ஷ மாலையணிந்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, உத்தமமாகிய ஸ்படிகலிங்கத்தை அவர்கையிற் கொடுத்து, வேதசிவாகமவிதிப்படி பூசாவிதியும் உபதேசித்து, சுதாசனாசாரியர் என்ற பெயரைமாற்றி, அரதத்தாசாரியர் என்ற பெயருமிட்டருளினார். அருளவே; அரதத்தாசாரியர் சிவபிரான திருவடித்தாமரைகளைத் தமது கண்களினின்று சொரிந்த ஆனந்தபாஷ்பங்களினாலாட்டி மயிர்ப்புளகத்தோடு நமஸ்கரித்தார். உடனே சிவபெருமான் தமது அருமைத திருக்கரத்தினாலே அப்பாலனை எடுத்து யாமப்போதிலே தானே ஆசீர்வதித்து, நீ போசனஞ் செய்யும்பொருட்டுப் போவாயாக என்று சொலலி ஆஞ்ஞைசெய்து தாம சிவலிங்கத்திலே அந்தர்த்தானமாயினார்.

அரததாசாரியர் இங்ஙனம சிவபெருமானிடத்திலே மகாமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசமபெற்று, அவைதிகர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை உததாரணஞ்செய்யும பொருட்டு எழுந்தருளிய சிவபிரானை ஒததார். குருமூர்த்தியாய்ப போந்த சிவபிரானை நமஸ்கரிததது, அவரைத தமது இதயகமலத்தினகணணே இருததிககொண்டு வீட்டுககுப போயினார். அவவேளையிலே பிதாவானவன வீட்டினுள்ளே கபாடபந்தனஞ்செய்து சயனிததிருந்தான; தாயானவள் பாலனுடைய பசிநோயை நினைந்து வருந்திக்கொண்டிருந்தாள். சிவபக்த சிரோனமணியாகிய அரததாசாரியர் கதவிலே தட்டிப பசியினால நொந்தேன், அன்னமிடுதி என்று உரதது அழுதார்; உள்ளே நித்திரைசெய்த பிதாவானவன் சிவபாதாபஜஸ்மரணராகிய அரதத்தாசாரியர் இயல்பை அறியாது அவர் வார்த்தையைக் கேட்டபோது கண்ணினி வெப்பேறக் கோபத்தோடே சீறி [illegible] சொல்வார்;

நான் சொல்லும் சொல்லுக்கு அமைவையேல் உனக்கு அன்னமிடுவேன் நீ எப்போதாயினும் சிவனுக்குத் தொண்டுசெய்தால், பாஞ்சராத்திர ஆகமங்களைபபடியாதிருநதால், வெள்ளேறு ஏறுவோன கோயிலுககு நீ போனால உன்னை நான் தண்டிப்பேன்; இஙஙனம் அமையாது போவையாகில் உன் கால்களைச சேதிப்பேன் எனறு சொன்னான. இதைக் கேட்ட பாலா சிவசிநதையில விருப்புற்ற திருசூலபாலராகிய தந்தையாரைப புன்சிரிபபோடு நோக்கி, கௌதமமுனிவராலும், ததீசிமுனிவராலும, கண்ணுவமுனிவராலும், உபமன்னியுமுனிவராலும், பிரமனாலும், நந்திகேசுராராலும் சபிக்கபபட்ட பிராமணருள்ளே நீயும் அகப்பட்டனையன்றோ வாதலின, நினக்கு பரமபதியான மஹாதேவருடைய உண்மை யொனறுந தெரியாது சொல்வேன் கேள் அந்தத் தத்துவபபொருளாகிய சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர் நேததிரகமலஙகளினாலே பூசித்து வழிப்பட்டமையால், சிவபிரான் அவருககுச் சாவஞஞத்துவத்தைக் கொடுத்தார் எனறறிகுதி. நீ யென்னை வேதமுதலிய வித்தைகளிலே பரீக்ஷிததுப பாாககுதி; பின்னரும் சிவபிரானை விஷ்ணுவானவா நேத்திரததினாலே அர்ச்சித்தாரோ, அன்றோ? சொல எனறு கேட்டார். அதற்குத் தந்தையானவன் உலகத்தை வஞ்சிக்குமாறு பூசித்தாராதலில், இப்பூசை யதாாத்த பூசை யாகாது என்றான். அதுகேட்ட சிவபக்தசிரோமணியார் இஙஙனம் ஒருவாறு உத்தரஞ் சொல்லிய பிதாவைப பார்த்து, விஷ்ணுவுடைய சர்வேசுரத்துவத்தை வேதாகம முறைப்படி பேசுதி என்று வாதித்தார். பிதாவும் பாலரும் இவ்வாறு வாதிக்கும்போது, அக்கிராமத்திலேயுள்ள வைஷ்ணவர்களும் சிவனடியார்களும் ஒருங்கு கூடினார்கள்.

(உடனே அகர்த்தாவான அரியைக் கர்த்தாவாகக் கருதிய பாஞ்சராத்திரிகளின் மன்றத்திருள்சூழ்ந்த அஞ்ஞானவிரு

ளாகவுமாறு எழுந்தருளிய ஸ்வாமி பாதத்தைப்போல சூரி யனுதையமாயினன். தந்தைக்கு மைந்தனுக்கும் அரி அரர்களைப்பற்றிய தாரதம்மியவாதம் நடக்கின்றதென்று பிரஸித்தியாயிற்று. இதனால் சைவர்களும் வைணவர்களும் திரளாகச் சேர்ந்தார்கள். அன்றியுள்ள மதவாதிகளும் வந்து நெருங்கினார்கள். தினந்தினம் வாதம் விருத்தியாகியது. இதையுணர்ந்த ஊராள்வோனும் பிறரும் கூடினார்கள். பின்னொருநாள் வைணவராதியர் இங்ஙனம் தந்தையும் மைந்தருமாகிய நீவிர் வெறும்வாதஞ் செய்வதாற் பயனில்லை; தீயிலிட்டுப் பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்புப்பீடத்திலேறி நின்று அரியையேனும் அரனையேனும் நியாயமுகத்தால் சிறந்த பொருளென்று தாபித்தால் நாங்களந்த மதத்தை யடைகின்றோமென்றார்கள். உடனே மஹாப்பிரபுவான அரதத்தர் யானவ்வண்ணமே செய்கின்றேனென்றார்; இந்த அரிய விடயத்தைக் கண்டு களிக்க அனேகர் விரும்புவார்கள்; அதனால் பலதேயத்தினரும் உணர்ந்துவரத்தக்க ஒரு நன்னாளமைப்போமென நாளமைத்தனர்; அத்தினத்திற் திரண்ட சனங்கள் வந்து நெருங்கினார்கள். உடனே வைணவர்களைப் பார்த்து, வைதிக சைவவேதியர் முதலியோர் பாஞ்சராத்திரியர்காள் வம்மின் எமதிறைவனாகிய அக்கினீசுரனாலயத்திற்கு அங்கே எங்கள் வைதிகவாரணர் உங்களாலிடப்பட்ட ஒழுக்கக்காய்ந்த இரும்புப்பீடத்திலேறியிருந்து சிவபெருமானே பரமென்று தாபிப்பாரென்றனர். அதற்குப் பாஞ்சராத்திரிகள் கோபத்துடன் நாங்கள் ஆனை துரத்தினும் ஆலயம் நுழையேம் என்று நியமம்பூண்டவர்கள்; ஆதலால் அவ்வரனாலய மடையேம்; எங்கள் பகவானை ஸ்ரீஹரியின் ஆலயமும் அதிவிசாலமானதே, அதற்குள் வந்திச் சிறுவன் சிவனே பரமென்றுரைத்துத் தாபனஞ் செய்வானாயிற் சரிதானென்று—'யம்குத்ருடிம்ஸ்வாமி நம்பயமுாகதாசக' என்ப வன்வாதிவிவாகங்களிற் [illegible]ந்தனர். உடனே அரதத்தர்

அதற்குஞ் சம்மதித்து, அவ்வூரிலுள்ள வரதராஜஸ்வாமி ஆல யத்துட்சென்று, அங்கு வீற்றிருக்கும் சுவாமியான வரதரா சனை யன்புடன் வணங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து துதித்து,—

" தேவதேவஜகந்நாதஹரபாதாப்ஜசிந்தக।
ஶிவபூஜாஸக்தசித்தஶிவபக்தஶிரோமணே॥
மஹாவிஷ்ணோமஹாபாகசரணைகதவத்ஸல।
ஸர்வோபநிஷதாம்சாரம்சிதத்தயவேதயஹி॥
ததாத்வத்ஸந்நிதௌதப்தலோகபீடமிதம்விபோ।
இமாம்புசீத்ளமப்யாஶுயுக்த்வாததபரதக்ஷிணம்॥
க்ருத்வாதயாத்வாமஹாதேவம்பாரவதீஸஹிதம்விபும்। " என் றுரைத்தாங்கு தேவதேவஜகந்நாதி வாக்கியங்களால் அரியை வணங்கி நின்சந்நிதியிலிருந்து சாவஸாரமான உபநிஷதாத் தங்களால் சிவபரத்துவஸ்தாபனஞ்செய்யப்போகின்றேன். ஹே ஸ்வாமி! யான் ஏறப்போகின்ற காய்ந்த இரும்பு முக் காலியானது குளிர்ந்த ஜலத்தைப்போல ஆகவேண்டியது. என்றுரைத்து நின்றனர். உடனே வைணவர்கள் தீயிலிட்டு உருக்கக் காய்ச்சிய பெரிய இரும்பு முக்காலியைக் கொண்டு வந்து கருடனுக்கும் வரதராஜஸ்வாமிக்கும் நடுவில் இட்டா ர்கள். உடனே அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் அதனைப் பிரதக்ஷி ணஞ்செய்து, உமாதேவி சமேதராகிய சிவபெருமானைத் தியானித்து, அந்த அயபீடத்திருந்து, சைவ வைஷ்ணவர்க ளுள்ளே சிவநிந்தகர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை நோக்கி தத் துவார்த்தமாகிய சதுர்வேத தாற்பரியசங்கிரகம் என்னும் சுருதிசூக்திமாலையினாலும், அன்றியும் மந்திரசிரேஷ்டமான கர்த்தாவாக இருத்தலினாலும், தசரதன் பிள்ளையான இரா மன் இலிங்கந் தாபித்துப் பூசித்தமையானும், கண்ணன் ஸ்ரீகைலாயத்தையடைந்து துதிக்க அவற்குப் பிள்ளையை அளித்தமையாலும், நூற்றிதழ்க் கமலமலர்களாலும், தன் கண்மலராலும் பூசிக்க அவற்குச் சக்கர மீந்தமையாலும் பசுபதி சகல தேவர்களுக்கும் முதல்வனென்றும்; மன்

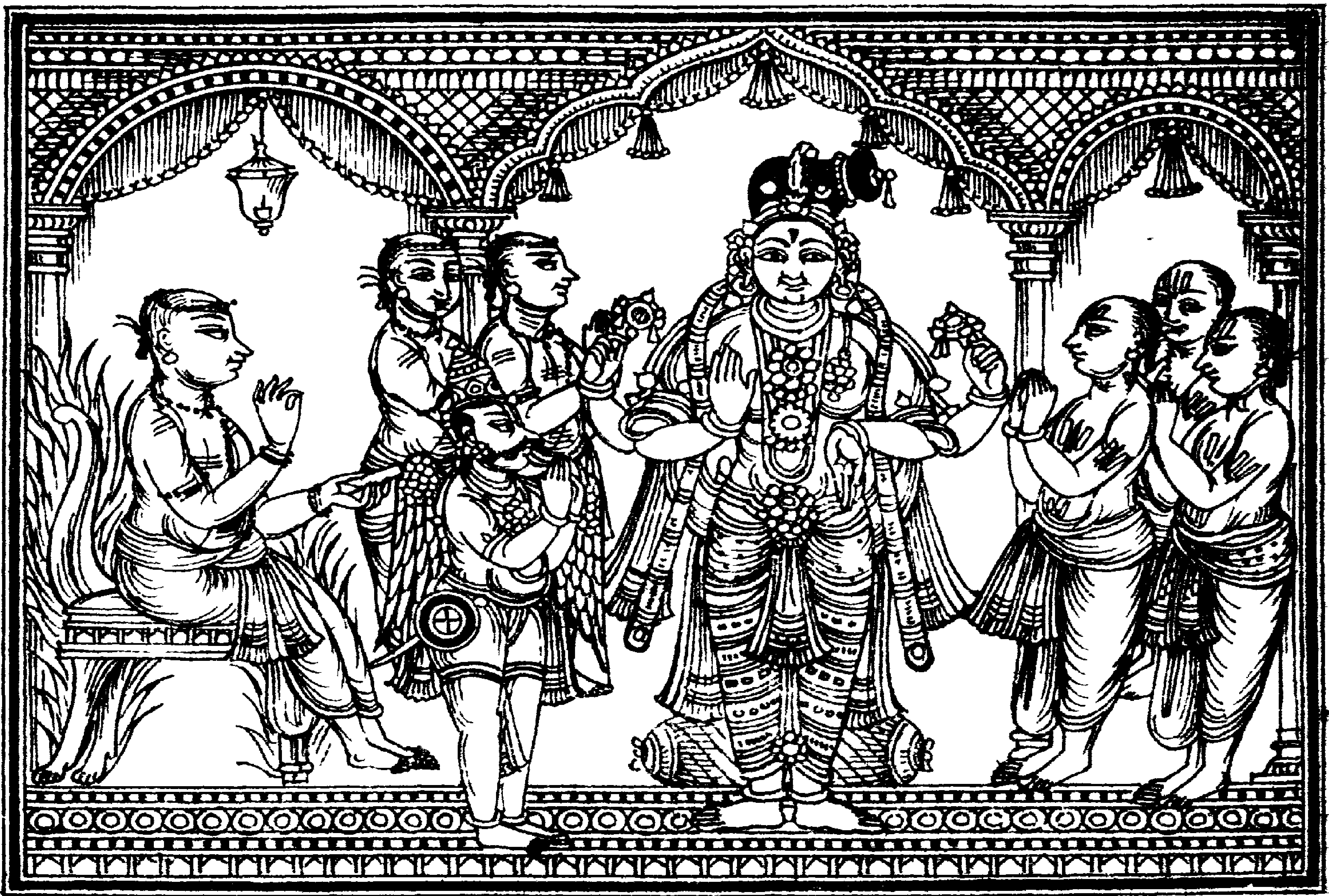

ஹரிதததா எரிகிற இருமபு நாறகாலியின் மீதுவீறறிருந்து சைவஸதாபனஞ் செய்தல. ௯.௨.௩௰

மதனை யழித்தமையாலும், ஆலத்தை யுண்டமையாலும், எமனுடைய கர்வபங்கஞ்செய்தமையாலும், அசுரர் வாழ்ந்த முப்புரங்களை யழித்தமையாலும், தக்கனுடைய யாகத்தை யழித்தமையாலும், அருச்சுனனுக்கு தனதுபெயருள்ள அம்பினை அளித்தமையாலும், நரசிங்கத்தை வதைத்தமையாலும், கண்ணனகொண்ட (மோகினி) பெண்ணுருவைக் கலந்து சாத்தனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றமையாலும் பசுபதி சகல தேவர்களுக்கு முதல்வனாகின்றான்.

காசியில் வியாசருடைய தோள்களைத் தம்பிக்கு மாறு செய்தமையாலும், முன்னர் திரிபுர ஜயகாலத்தி லரியால் இடபவுருக்கொண்டு தாங்கப்பட்டமையாலும், பிரமகபாலாதிகளாலே அலங்கரிக்கப்படுதலாலும், பக்தர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்தலாலும், உலகிலநசித்தவனேகருக்கு வேண்டிய அபீஷ்டங்களை அளித்தமையாலும், பெண்ணுடம்பு கொண்ட அரிக்குப் பாதியுடலீந்தமையாலும், இன்ன மனேக காரணங்களாலும் அரனே முதல்வனென்று குறிக்கின்ற பஞ்சரத்தின மாலையினாலும்,—

காயத்ரீவல்லபத்வாத்தசரததநயஸதாபிதாராகித்தவாச்|
சௌரே:கைலாஸயாத்ராவரதமுகிதத்யாபீஷ்டஸந்தாநதாநாத்|
நேத்ரேணஸவேநஸாகம்தச்சதகமலோவிஷ்ணுநாபூஜிதத்தவாத்|
தஸ்மைசக்ரப்ரதாநாத்பிசபசுபதிஸ்ஸாவதேவப்ரக்ருஷ்ட:||

கந்தர்ப்பத்வம்ஸகத்வாத்காளகபளநாத்காலகர்வாபஹத்வாத்|
தைத்யாவாஸபூதத்ரிபுரவிதளநாத்தக்ஷயாகேஜயத்வாத்|
பார்த்தஸ்யஸ்வாஸ்த்ரதாநாந்நரஹரிவிஜயாந்மாதவேஸ்த்ரீசரீரே|
சாஸ்தஸம்பாதகத்வாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட:||

வாரணஸ்யாஞ்சபாராசரநியமிபுஜஸ்தம்பநாத்ப்ராக்புராணும்|
ப்ரத்தவம்ஸேகேசவேநாச்ரிதவ்ருஷவபுஷாதாரிதத்வாரதத்வாத்|
அஸ்தோகைர்ப்ரம்ஹசீர்ஷைர்நிசகளக்ருதாலங்க்ருதாபூஷிதத்வாத்|
தாநாத்ப்ரஜ்ஞாநமுக்த்யோரபிசபிசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட:||

பூமௌலோகைரநேகைஸ்ஸததவிர்சிதாராதகத்வமீஷா|
மஷ்டைச்வர்யப்ரதாநாத்தசவிதவபுஷாகேசவேநாச்ரிதத்வாத்|

ஹம்ஸகரோடாங்கதாரித்ருஹிண முரஹராங்விஷ்டசிர்ஷாங்கரிக தயா
ஜந்மதவமஸாதயபாவாதபிசபசுபதிஸஸாவதேவப்ரக்ருஷ்ட:॥ [ஜ்।
வைசிஷ்ட்யேயோகிடாயி தமுராரிபுசலிஷ்டபாவேநசமபோஸ்।
ஸதரீகாா ததபரதிகாயி தஹரிவபுஷாலிங்கிததவே நயதவா।
அப்ரதாநயா தவிசிஷ்டாதவயஸமதிகமே தாநவாநாமராதேச।
சம்போருதகருஷ்டபாவாதபிசபசுபதிஸஸாவதேவபரகருஷ்ட:॥என்
னும பஞ்சரததினததாலும,

விஷ்ணுவாதி தேவர்களெல்லாம முப்புரத்தசுரரைச் செயிகக வனமை யிலராய, சிவபிரானைச சரணடைந்து வணங்கி, சுவாமீ! நாஙகளெல்லாம பசுககள எஙகளுக்கெல் லாம ஈசுரர் நீரே; அதனல் உமமைச சரணடைநதோம். பசுபதியே! முப்புரததசுரரினின்று விரைநது காததருள் வீர் என்று துதிககபபெறற அமபிகாசமேதராகிய சிவ பிரானிடததில என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ் ச்சி பூணபதாகும. முபபுரததை அழிககப்போநத காலத் திலே பசுபதியாகிய சிவபிரானுக்கு விஷ்ணு பாணமாகவும், பிரமன சாரதியாகவும, மகாமேரு விலலாகவும், நாணி சர்பபராசனுகவும், சூரிய சநதிரா சக்கரஙகளாகவும், பூமி ரதமாகவும அமையககொணடருளிய அமபிகாசமேத சிவ பிரானிடததிலே எனனிதயமானது இனிமையோடு மகிழ் ச்சி பூண்பதாகும. ஓர்காலததிலே நாராயணர் பிருகுமுனி வருடைய மனைவிமீது தமது சக்கரததைப பிரயோகஞ்செ ய்து கொனறு விடுமபோது, அபபிருகுமுனிவரானவா சிவ மநதிரஙகொண்டு தன் மனைவியை எழுபபிவிட்டுத தன் மனைவியைக் கொனற லட்சுமீசமேதராகிய அநத நாராய ணரை எந்தபபெருமானுடைய அருளினல் தம சாபத்து க்கு இலககாக்கினரோ, சநதிரசேகரராகிய எந்தப்பெரு மானை ஆகமாந்தங்களை உணர்ந்தவர் விசுவாதிகா என்று புகழ்கின்றனர்களோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரா னிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி

பூண்பதாகும்; எண்ணில்லாத ஆரணங்களையும் புராணங்களையும் அருளிய வியாசமுனிவர், ஸ்ரீகாசியிலே ஸ்ரீவிசுவேசர சந்நிதியிலே தமது கையை உயர்த்திச் சிவபிரானிலும் கேசவனே உயர்ந்தவனென்று கூற, நந்திதேவர் இட்ட சாபத்தினால் அந்தக் கையை நின்றபடியே நிற்குமாறு எந்தப் பெருமானுடைய அருளினால் சபிக்கப்பட்டாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஸ்தாவர ஜங்கமங்களையுடைய பூமியைப் படைத்தவராகிய பிரமனுக்குத் தலைவராயுள்ள விஷ்ணுவானவர் ததீசிமுனிவரோடு ஓர்கால யுத்தஞ்செய்து, விரைவிலே (எந்தப்பெருமானுடைய பக்தராகிய) ததீசியினால் அபசயப்பட்டாரோ அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; காதி முதலிய அசுரர்களை அச்சுறுத்தினவரும், தூணினின்று தோன்றிய இரணியனைக் கொல்லும்பொருட்டு ஸ்தம்பத்திலே நின்று தோன்றி இரணியனைக் கொன்றவருமாகிய நரசிம்மத்தின் கருவத்தை எந்தப்பெருமானுடைய அம்சரும லோகேசருமாயுள்ள சரபமூர்த்தி சிக்ஷித்து அடக்கினாரோ அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; வைகுண்டலோகத்தின் முதல்வாயிலிலே நின்ற விடுவேசன் என்பானுடைய பெரிய மார்பைத் திரிசூலத்தினாலே பிளந்து தாங்கித் தேவர்களிடத்திலே முன்னர் இரத்தப்பிக்ஷை வாங்கப்பெற்ற பிரமகபாலத்திலே அவன் இரத்தத்தை எந்தப் பெருமானுடைய அம்சராகிய வைரவமூர்த்தி நிறைக்கப் போந்தாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; விஷ்ணுவுடைய புதல்வனாகிய மன்மதனை நெற்றிக் கண்ணினால் பொடிசெய்து அவனது *சாம்பரைத் தரித்த

வரும், பிரமனது ஐந்து சிரசுகளில் ஒன்றைச் சிதைத்து அதனைச் சபாலமாகக் கொண்டவரும், விஷ்ணுமூர்த்தியுடைய கண் ஒன்றை மலராகக் கொண்டருளினவருமாகிய அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஓர் காலத்துச் சமுத்திரத்திலே தோன்றின ஆலகாலவிஷத்துக்கஞ்சி விஷ்ணு பிரமன் முதலாயினோர் பெருங்கவலையோடு கைலாசபதியை யடைந்தபோது, அவர்களை யெல்லாம் அஞ்சற்க என்று அபயஸ்தம் கூறி, அவர்களைத் தத்தம் இடம் சாரும்படிசெய்து, நஞ்சைத் தமது கண்டத்திலே அடக்கி அருள் செய்தவராகிய அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; சிவபெருமான் ஓர் காலம் சாத்துவிக ராசச தாமசகுணம் என்பவற்றைச் சிருஷ்டித்து அவற்றைப் பூவாகக்கும் அருளிச் செய்ய, சாத்துவிக குணம் ராசசகுணம் என்பவற்றை முறையேயுடைய விஷ்ணுவும் பிரமாவும் தாமசகுண ருத்திரனைத் தனித்தனி தூக்கியெடுக்க வலியிலராயபோது, தாமசகுணத்தினராகிய ருத்திரர் அந்தப் பிரம விஷ்ணு என்னும் இருவரையும் எந்தப்பெருமானுடைய அருளினாலே எடுத்து நடித்தாரோ, அப்படிப்பட்ட அந்த அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; என்னும்—

விஷ்ணுர்யாச்சபுரத்ரயம்ஸ்மரகஜோஜேதுந்நசக்தா:|
ஸ்வயமப்யபர்ணதாஷ்யந்துபசவோஸமாகந்தம்மேவமஹேச்வர:|
தேநாஸிஞ்சரணக்ராங்பசுபதேபாஹீத்யவோசந்த்ருதந்தஸ்மிந்|
மேஹ்ருத்யம்ஸ்ஸுகேநரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி||

யஸ்யேஷு:கமலேக்ஷண:பசுபதேரப்ஜோதபவஸ்ஸாரதிர்|
யஸ்யஜ்யாபணிநாமிநோரதபதேயஸ்யேந்துஸூர்யாவுபௌ|
மேருர்யஸ்யசராஸநம்ரதவரோபூமிஸ்துயஸ்யாபவத்தஸ்மிந்|
மேஹ்ருத்யம்ஸ்ஸுகேநரம்தாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி:||

யத்ப்க்தோப்ருகுரிந்த்ராபதிமஹோசாபஸ்யலக்ஷ்ய: | [ஸம்பீ: |
ப்ருசமக்ருதவாநவாநதயி தவாமம்ருதாமஸவமநுபிசசேவைரயுங்க்தா
யந்தாராதிபசூடமாகமசிரோவிசவாதிகமகாயதேதஸ்மிந் |
மேஹ்ருத்யம்ஸங்கேதரமதாம்ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி: ||

கோவிந்தாத்ருதிமநைதவ தமிதிபரோசசாரயஹ்ஸதாவ்யா |
வ்யக்ருத்யாதசிவஸ்ய நந்திநிகேதாவ்யாசோமுநிநாமபூ: |
யஸ்யஸ்தம்பிதபாணிராநதிக்ருதாநந்திசவரோஜ்ஜபவததஸ்மிந் |
மேஹ்ருத்யம்ஸங்கேதரமதாம்ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி: ||

விஷ்ணுஸதாவாஜ்ஞகமாதமஜ்ஞதஸ்வாமிவிரிஞ்சாதிகோ |
யதபகேதஸ்ரோஸங்கோசவரரிப்யயுதத்மதத்சேநஸ |
க்ருதவாகிரமோராதவிஜ்ஞாதஜ்ஞபயந்தஸமாதகேதாபூப்ருசந்தஸ்மிந் |
மேஹ்ருத்யம்ஸங்கேதரமதாம்ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி: ||

காதீநாஞ்சபயங்கரம் ஸவிமஹம்பாகருணாசசக்ருத்ஸய |
ப்ருசமகோபாநதோஷிகததாநவோநரஹரிரயஸ்யாப்ரபூதேநஸ: |
லோகேசசராபேணசிக்ஷிதமதோபூலலீலயாததக்ஷிணோதஸ்மிந் |
மேஹ்ருத்யம்ஸங்கேதரமதாம்ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி: ||

விஷ்வக்ஸேநமநிதிராபதிஸமந்தமரகதபிக்ஷாசசலாத |
ஸம்ஹ்ருத்யாதஸைரவசசிதரோயஸ்யாமசபூதோஜம்
ப்ரஹ்மாத்யமரசிக்ஷணயபலிநோவிஷ்ணோமதஞ்சாஹ்ரதஸ்மிந் |
மேஹ்ருத்யம்ஸங்கேதரமதாம்ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி: ||

யேநாபாதிதமங்கஜாங்கபசிதம்திவ்யாங்கராகைஸ்ஸமம் |
யேநஸ்வீக்ருதமபஜஸ்மபவசிரஸ்ஸௌவாணபாதௌஸமம |
யேநாங்கீக்ருதமசபுதஸ்யநயநமபூஜாரவிநதைஸ்ஸமம்தஸ்மிந் |
மேஹ்ருத்யம்ஸங்கேதரமதாம்ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி: ||

விஷ்ணுப்ரஹ்மஸுராதிபப்ரபருத்யஸஸநவேபிதேவாப்ருசம் |
ஸமபூதோஜ்ஜலதோவிஷாதபரிபவமப்ராப்தாயமேதயேச்வரம் |
ஸ்வஸ்வஸ்தாநநியோஜிதாகதஸஞ்சஸ்வஸ்தாபபூவுர்த்ருடாஸ்தஸ்மிந் |
மேஹ்ருத்யம்ஸங்கேதரமதாம்ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி: ||

ஸ்ர்ஷ்ட்வாயஸ்த்ரிகுணோஜ்விதாக்ருமதுபிச்சூலாயுதேப்யஸ்ஸிவோ |
ததத்வைதாநததாநகராஹ்ரீதுமநயோஸ்ஸக்த்யாபுநாஹ்ரீநயோ: |
தாப்யாம்ஸாகமஹோகுணத்ரயப்ருதே ருத்ராயஸாம்யம்ததௌதஸ்மிந்
மேஹ்ருத்யம்ஸங்கேதரமதாம்ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி: || [ஸ் |

என்னும் பொருளைத் தருகின்ற இந்த பத்து சுலோகங்களா-லும், அரிஹரதாரதம்மியமென்னு நூலாலும், சிவபரத்துவஸ்தாபனஞ்செய்தனர். இதுநிற்க,

ஸ்ரீசுருதிசூக்திமாலை முதலியவைகளால் மகாதீரராகிய அரதத்தாசாரியர் சிவபெருமானுடைய பரத்துவஞ் சாதித்தபோது, அவருடைய திருவருளினாலே ஒழுகச்சாய்ந்த அயபீடமானது சீதளமாகிய சந்தனச்சேற்றை ஒத்துக் குளிர்ந்தது. அவர் இவ்வாறு வேதப்பிரமாணங்கொண்டும், புராணப் பிரமாணங்கொண்டும், ஸ்மிருதிப் பிரமாணங்கொண்டும் சிவபிரானுடைய பரத்துவத்தைஸ்தாபனஞ்செய்து, பண்டிதர் சபையிலே வைதிகாங்கிராய பிரகாசித்தார். சபையிலுள்ள பெரியோரெல்லாம் வாசுதேவர்குமாரராகிய அரதத்தாசாரியரைச் சிவபெருமானேயாமென்று துதித்து, அவருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்துத் தத்தம் கிரகம் சார்ந்தார். பின்னர் அரதத்தாசாரியர் காவேரியிலே போய் ஸ்நானஞ்செய்து, வைதிக சந்தியா கருமங்களை முடித்து, சனங்கள் நாற்புடையிலும் சூழ்ந்து நிற்ப, அன்பினோடு சிவார்ச்சனை செய்தார். அதன் பின்னர் தாயானவள் தனது புதல்வனைக் கட்டித்தழுவி உச்சிமோந்து, துன்பத்தினாலும் இன்பத்தினாலும் சோர்ந்த கண்ணீரினாலே தன்குமாரனை அபிஷேகித்து, பாலனே ' நீ பிருதியும் பசியினாலே வாடினை' என்கண்மணியே ' வீட்டுச்சுபபோசனஞ் செய்யுமாறுவருதி என்றாள். இங்ஙனங் கூறிய தம்மினிய தாயாருடைய வசனத்தைக்கேட்டு, அவர் வீடு சார்ந்து சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு சிவநிவேதனத்தை அயின்றார் அக்காலந்தொட்டுத் ஏககாலமுந் திரிகாலமுஞ் சிவபூசைசெய்து, சிவஸ்தோத்திரஞ் செய்து இன்பத்தோடிவசித்தார். அப்போது அவர் பிதாவாகிய வாசுதேவர் தமது புதல்வருடைய அருள்வாக்கின் வன்மையை வியந்து, அவரை நோக்கி யான் அறியாமையினாலே செய்த

ஹரிதத்தரின் தந்தை முதலியோர் அவரிடம் உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டது

வைகளை க்ஷமிக்குதிர் என்றார். தப்த முத்திரைகளாகிய சங்கு சக்கரங்களை யுடையரும், * ஊர்த்துவ புண்டர முடையருமாகிய வைஷ்ணவர்கள், அவரை நோக்கி காருண்ணிய மூர்த்தியே! எங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் என்னை, எங்களுக்குப் பரலோகத்தி எங்ஙனமாகும்? என்று வேண்டினார்கள். அதற்குப் பாலா ஸ்மிருதிகளும் பெரியோர்களும் சொல்லிய பிராயச்சித்தமே உங்களுக்காகும் எங்ஙனமெனில், உங்கள் தேகத்தைச் சங்கு சக்கரமுத்திரைகளின்று சுட்டமைக்குப் பிராயச்சித்தம் விபூதி உத்தூளன திரிபுண்டரமேயாம். எவ்வகைப்பட்ட பாவங்களையும் ஒழித்தற்கும், பிராமணர்முதல் சண்டாளர் இறுதியாம் எல்லோரையும் பாசத்தினின்று முத்தராக்குதற்கும் விபூதியே சிறந்த சாதனமென்று கொண்டு பெரியோர் தரித்தார் என்று திருவாய்மலர்ந்து, சிவபெருமானுடைய செவ்விய ஐந்துமுகங்களுள்ளே பாவத்தைப் போக்கும் அகோர முகத்தைத் தியானித்து, முன்னே தமது பிதாவுக்கும், பின்னர் வைஷ்ணவப் பிராமணர்களுக்கும் சிவத்துவப்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய விபூதியிட்டு, திருவருட்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய உருத்திராக்ஷமுந்தரித்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, சிவபூசை எழுந்தருளச்செய்து, சிவபூசாவிதியும் உபதேசித்தருளினார். அங்ஙனம் உபதேசிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணரெல்லாம் அரத்ததாசாரிய சுவாமிகளால் திரிகாலங்களிலும் உத்தமோத்தம சிவபுண்ணியமாகிய சிவபூசைசெய்யும் பெரும்பாக்கியம் படைத்துக் காலங்கழிப்பாராயினார்.

அரத்ததாசாரியார் பால்பருகிவரும் பாலியாவஸ்தையிலேதானே சிவபெருமானிடத்திலே திருவருட்பிரசாதம் பெற்றமையும், பிறரொருவரிடத்திலே போய் வித்தை கல்லாது சிவப்பிரசாதத்தினாலே சகல வேதசாஸ்திரங்களை உணர்ந்தமையையும் சிவலிங்கபூபதி என்னும் அரசன் கேள்

வியுற்றன. கேட்டபோதே சிவபக்தனும், சிவபெருமானுடைய திருவடித்தாமரையையன்றி மற்றொன்றனையும் மறந்து நினையாதவனுமாகிய அவ்வரசன் விம்மிதமடைந்து, அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளை அடைந்து, அவரது திருவடித்தாமரைகளைத் தமது சிரசினாற்றாங்கி, எனது நாதரே! மதுராபுரிநாயகராகிய சுந்தரேசப்பெருமான் பாண்டிநாதனாகிய என்னைக் காக்கும்பொருட்டு இந்த வடிவத்தோடு ஈண்டு எழுந்தருளினீரோ என்று சொல்லித் துதித்தான். அப்போது அங்கு நின்ற வித்துவப் பிராமணர்கள் அரசனை நோக்கி, அரசனே! நீவிர் சொல்லியது ஒக்கும். அங்ஙனமில்லையாயின், வேதாதிகளையெல்லாம் ஓதாதுணர்ந்து எல்லோரையும் வாதிலே செயிக்க, அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளுக்கு வன்மை எங்ஙனம் உண்டாகும்! என்றார்கள். அந்த வித்துவான்கள் இங்ஙனம் சொல்லியபோது, "நேத்ரகமலத்தினாலே சிவபெருமானை முன்னமே பூசித்த மகா விஷ்ணுவே லோகத்தைக் காக்கும்பொருட்டும், சிவபக்தியை விளக்கும்பொருட்டும், வைதிக நெறியை நிறுத்தும்பொருட்டும் பின்னரும் பிராமணகுலத்திலே அரதத்தர் என்னும் நாமத்தோடு திருவவதாரஞ் செய்தார்" என்று சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே அசரீரிவாக்கு அங்கு எழுந்தது. சனங்கள் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியுமெய்தி வேதசொரூபியாகிய அவருடைய பாதயுகளங்களிலே வணங்கினார்கள். அங்கிருந்த பிராமணர்களும் அவரைத் தன்னியமொன்று வணங்கினார்கள். அதன்பின்னர் அரசனும் அவரைச் சிவபிரானென மதித்து வணங்கி மண் பொன் வஸ்திரம் என்பவற்றை உபகரித்து, சுவாமீ! உம்மையன்றி எனக்கு மற்றோர் தெய்வமில்லை; ஆதலில், அடியேன்மீது நாதராகிய நீவிர் திருவருள் பாலித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அப்போது ஆசாரிய சுவாமிகள் அவனை நோக்கி, "அரசனே! உம்மை ஆத்தன்

திரிபுவனங்களிலும் இல்லை. நீவிர் சிவகிருபையை எய்தப் பெற்றீராதலில், சைவாசாரத்துக்குரிய அருள்பூண்டோராயினீர் என்று திருவாய்மலர்ந்து, அவருக்கு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து, ஸ்படிகலிங்கபூசை யெழுந்தருளச்செய்து கொடுத்தார். அரசர் அதுகண்டு மகிழ்ந்து அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ண புஷ்பங்களை வேண்டியமட்டும் இறைத்தார். சிவபெருமான் குபேரனோடு சிநேகம் பெற்றாற்போல, ஆசாரியசுவாமிகளும் சிவலிங்கபூபதி என்னும் அரசனோடு சிநேகமுற்றிருந்தார். ஆசாரியர் அரசனுக்கு நெற்றியிலே விபூதிதரித்து, அரசனே! நீர் சிவபூசை செய்து, சிவகைங்கரியஞ் செய்துகொண்டிருக்குதியென்று ஆஞ்ஞை செய்தருளினார். அரசனும் அதற்கியைந்து அன்பினோடு அவரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்து அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு தனது சேனையோடு அரண்மனை சார்ந்தான்.

வெள்ளிய பல்லும், வெள்ளிய கோவணமும், வெள்ளிய பூணூலுமுடையராய், தண்டகமண்டலம் - கிருஷ்ணாசனம் - மௌஞ்சிமாலை - உருத்திராக்ஷம் - தர்ப்பை - பவித்திரம் என்பவைகளைத் தரித்து, அரத்ததாசாரியசுவாமிகள் பிரதமாசிரமமாகிய பிரமசரியத்தை அநுஷ்டிப்பாராயினார். காலை மாலைகளிலே சமிதாதானஞ் செய்வார். தமது லோககுருவாகிய தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதானத்திலே எப்பொழுதும் எழுந்தருளியிருந்து, வேதாத்தியயனத்தினாலே முனிவர் கடன் கழித்தார். பிதிர்கடன் தீர்க்கும் கிரகஸ்தாசிரம விரதந் தொடங்குதற்கு முன்னே கோதானஞ் செய்து பிரமசரியவிரதங்களைச் சமாப்திசெய்தார். இது நிற்க,

அந்தக் கமசாபுரத்திலே சதாசாரமுடையரும், சாந்தரும், பஞ்சயஞ்ஞமுஞ் செய்பவரும், அன்பினோடு திரிகாலமும் சிவபூசை செய்பவரும், வைதிக விபூதியினாலே உத்தூளனஞ் செய்பவரும், உருத்ராக்ஷதாரணஞ் செய்பவரும்,

பஞ்சாக்ஷர செபஞ் செய்பவரும், சிவசந்நிதியிலே பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்பவரும், சிவனடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்பவருமாகிய சுபபிரதீகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். வாதூலகோத்திரம் என்னுஞ் சமுத்திரத்துக்குக் கமலாக்ஷி என்னுஞ் சந்திரன் அவருக்கு மனைவியாய் உதித்தது. இக்கமலாக்ஷி என்பார் தமது நாயகனை மிகுதியும் பிரீதிசெய்து, அருந்ததி அனசூயை என்போர் கற்பினிற் சிறந்து, அதி சௌந்தரியமுடையாராய் நாயகருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் மிகு பற்றுடையாராயொழுகினர். பூமிதேவியானவள் இரத்தினந் தரித்தாற்போல, இவ்வம்மையார் திருவயிற்றிலே ஓர் கர்ப்பம் எய்திற்று. இவருடைய லட்சுமீகரமாகிய உதரமானது பெருக்கும் இயல்பு பூண்டது; அவர் நாயகரும் சீமந்தாதி வைதிக கன்மங்களைச் செய்தார். பின்னர் மகா சௌந்தரியமான பெண்குழந்தை ஒன்று லட்சுமீகரத்தோடு பிறந்தது. அப்பெண்குழந்தை பிறந்ததினத்திலே பிதாவாகிய சுபபிரதீகர் மங்களோற்சவம் நடத்தினர் சிவபக்தர்களுக்கும் பிராணர்களுக்கும் தனதான்னியங்களை வேண்டியவாறு அளித்தார். தமது புதல்வியாரை வளர்த்துச் சாதகருமம் நாமகருமம் முதலியன செய்தார். புதல்வியாருக்குக் கமலவல்லி என்று நாமகரணஞ்செய்தார். அக்கமலவல்லியும் பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தவழ்ந்துசென்றும், சிறுபெண்களோடு மண்விளையாட்டயர்ந்தும், மழலை வார்த்தை பேசியும் தமது தந்தை தாயரைப் பிரீதிசெய்து வந்தாள். இரத்தின மாணிக்க மேகலையினாலும், பலவித சித்திரமாகிய பட்டுவஸ்திரங்களினாலும், புஷ்பமாலைகளினாலும் சிறந்து, கண்டோர் யாரும் அதிசயமுறும்படி அக்குழந்தை விளங்கினாள்

அக்காலத்திலே சிவலிங்கபூபதியானவர் கஞ்சாபுரத்துக்குச் சென்று ஆசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்

திரஞ்செய்து அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவரைநோக்கி, எமது ஆசாரியருக்கு விவாகஞ் செய்தற்குரிய காலஞ் சமீபித்ததே என்று சொல்ல, சமீபத்திலே அங்கிருந்த சுப்பிரதீகர் அரசனை நோக்கி, தாம் தமது புத்திரியை விவாகஞ் செய்து கொடுப்போம் என்றும், அதுநோக்கித் தாமசஞ் செய்யவொண்ணாதென்றும் அறிவித்தார். உடனே விவாக மநோற்சவஞ்செய்ய ஆரம்பித்து, சோதிடரை வருவித்து, முகூர்த்தஞ் நிச்சயித்து, பிதாமுதலாயினரோடு தமது பந்துக்கள் யாவரும் வரும்பொருட்டு விவாகபத்திரம் அனுப்பிவிட்டு விரதாதிகளையும் கோதானாதிகளையும் நடாத்தி, கஞ்சாபுரத்து வீதிகளை வாழை கமுகுகள் நாட்டி, தோரணங்களையும் கொடிகளையும் தூக்கி அலங்கரித்தார். அன்றியும் கம்சாபுரத்தார் தத்தம் கிரகங்களைச் சிறப்பித்து கோலங்களிட்டு சித்திரித்து அலங்கரித்தார்கள். பந்துக்களெல்லாம் பட்டுகளையும், பீதாம்பரங்களையும், விலையுயர்ந்த மற்றைய பரிசுகளையுங்கொண்டு கல்யாண வீட்டுக்கு வந்தார்கள். நானாதேசங்களினின்றும் போந்துவந்த ஜனங்களினாலே கல்யாணமண்டபம் நிறைந்து போயிற்று. மகாயாகங்களிலே எவ்வளவு சம்பாரங்கள் வேண்டப்படுமோ அவ்வளவு பொருள்களினாலும் கல்யாண மண்டபத்தைச் சிவலிங்கபூபதி நிறைப்பித்தார். கம்சாபுரத்திலுள்ள கிரகங்களெல்லாஞ் சிறப்பினால் வாய்ந்தன. பிராமணர்களெல்லாம் ஒருங்கு குழுமிய விடத்திலே விவாகத்தின் பொருட்டுப் புத்திரர் அங்குராப்பணஞ்செய்தார். அவர் தந்தையாகிய வாசுதேவரும் பற்பல இடங்களினின்றும் போந்த பந்துக்கள் முதலாயினோரை யெல்லாம் பற்பல உபசாரங்களினாலே மகிழ்வித்தார்.

சுப்பிரதீகரும் புதல்வியின் விவாகத்தின் பொருட்டுத் தமது கிரகத்தை அலங்காரஞ்செய்து முத்துச்சரங்களினாலும், தீபஸ்தம்பங்களினாலும், பூரணகும்பங்களினாலும்,

சந்தன அகிற்புகைகளினாலும, விவாகசாலையை மேன்மை வாய்ப்பச சிறப்பித்தார். இவருடைய பந்துக்களெல்லாம் நானாவித வஸ்திராபரணதிகளால அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். விவாகசாலையின் கண்ணே பலவகை வாத்தியங் களும வேதங்களும் கோஷிக்க, வேதோக்தமாகப பிராம் ணர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ் செய்தார்கள்.

விவாகத்துக்கு முதற்றினத்திலே ஆசாரிய சுவாமிக ளுக்கு இரக்ஷாபந்தனமும, அங்குரார்ப்பணமும், சமாவர்த் தனமும விதிப்பிரகாரஞ் செய்து பிராமணர்களுக்குத் திர வியங்களை இறைத்தார்;விவாகசபை மிகவும்பிரகாசித்தது. அக்கினியை ஓமப, அது வளர்ந்து வலஞ்சுழித்து ஓங்கிவா ய்ந்தது. புஷ்பதூளிகளெல்லாம மலிந்தன. விபூதி ருத்தி ராக்ஷ தாரணர்களாகிய சிவபக்தர்கள பிரகாசித்தார்கள். தென்றல மந்தமாய் வீசிற்று. பிராமணர்கள அறுசுவையோ டும போசனஞ் செய்து வந்திருந்து, இதற்கு முன்னர் இப் படிப்பட்ட இனியரசங்களை புசித்ததேயில்லை என்று புகழ் ந்து பாராட்டினார்கள். அவரெல்லாம மிக திருப்திகரமு டையராய் அர அர அர என்று முழக்கினார்கள். சிவபக் தர்களை உபசரித்தார்கள. வதூவரன் எனனும இருவரும் அங்குரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட பாலிகையைச் சல முத லியபிரயோகஞ்செய்து வளர்த்தார்கள. வாசுதேவரும சுப பிரதீகரும முறையே தத்தம புதலவர் புதலவியருடைய அங்குரார்ப்பண பாலிகையைக்கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். வாசுதேவர் தமது புதல்வரை விவாகோற்சவத்திற்கு உசி தமாகிய உயர்ந்த வஸ்திரங்களினாலே அலங்கரித்து, கல்யா ணவேதி மத்தியிலிடப்பட்ட திவ்ய ஆசனத்த திருத்தி, பரி மள திரவியங்கள் கலந்த சந்தனம பூசி, சுகந்த ஜாதி புஷ்ப மாலைகள் சூட்டி, பாதரசம் கடிசூத்திரம் முத்தாரம நக்ஷ த்திராகார மாலை என்பவைகளால் அலங்கரித்து, சுவர்ண மும் முத்தும் கலந்து அமைக்கப்பட்ட உருத்திராக்ஷமாலை

களைச் சிரசிலும் உரத்திலும் புயத்திலும் பொருந்த அணிந்து, விரல்களை மோதிரங்களினாலும், காதுகளை இரத்தின குண்டலங்களினாலும் அலங்கரித்து, நெற்றியை நல்ல வெள்ளிய விபூதியினாலே விளங்கச்செய்து, பொன்னாற் செய்து முத்துக்களால் நிருமித்து அமைக்கப்பட்ட கிரீடத்தைச் சிவபெருமானால் ஞானாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட அரந்ததாசாரியசுவாமிகள் சிரசிலே சூட்டினார்கள். அவ்வாறு மணக்கோலஞ் செய்யப்பட்ட ஞானமூர்த்தி அழகுக்கு அழகு செய்தாற்போல விளங்கினமையைப் பந்துக்களானோரெல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். சபையினரால் திருஷ்டிதோஷம் விளையாவண்ணம் விபூதியையே அவருக்குப் பின்னும் அணிந்தார்கள். குருமூர்த்திகளாகிய ஆசாரியருடைய திருமேனியைத் தரிசித்துப் பல்லோர் பணிந்தார்; பல்லோர் துதித்தார், பல்லோர் சேவித்தார். இங்ஙனம் நிகழ; ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமானைத் தரிசிக்குமாறு பாதசாரியாய்ச்சென்று, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, சுவாமியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு கிரகத்துக்கு மீண்டார். அப்போது அவரைப் பின்னர் முத்துச்சிவிகையில் எழுந்தருளச்செய்து கிராமப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்யத்தொடங்கினார்கள். அப்போது பந்துக்களாயினோரெல்லாம் தத்தம் வாகனங்களில் வந்து சென்றார்கள். சங்கம்-காளம்-பேரி-மிருதங்கம்-சின்னமுதலிய வாத்தியகோஷங்களால் திக்குகளெல்லாம் நிறைந்தன; பட்டுக்கொடிகள் ஆகாயத்திலே மலிந்தன; அநேககோடி சாமரங்கள் யாண்டும் அசைந்தன; சோமயாசிகளெல்லாம் அக்கினிகோத்திர சகிதராய் மனைவியரோடு புறப்பட்டார்கள்; அநேக கானங்கள் யாண்டுமெழுந்து செவிகளிற் புகுந்து சுவைத்தன; புருடரும் பெண்களும் சிவசோபையோடு விளங்கினார்கள்; சிவலிங்கர்களும் ஆங்கே குழுமினார்கள்; சாமரங்களும் விசிறிகளும் சிறக்க நாகவாகனத்தின்மீது

வெண்கொற்றக்குடை விளங்குவது சமுத்திரத்தில் சந்தி ரோதயம் விளங்கினமையை நிகர்த்தது; வெண்சாமரங்களும் முத்துமாலைகளும் பல்லக்குச் சாளரங்களும் வாயுவினாலே அசைந்து சமுத்திர அலைகளை ஒத்தன; ஆசாரிய சுவாமிகள் வீதியிலே எழுந்தருளும்போது நகரவாசிகள் தத்தம் வீடுகளிலிருந்து பழங்களும் நாளிகேரங்களுங்கொண்டு உபசரித்துச் சிறப்பித்தார்கள்; ஆசாரியர் பந்துக்கள் சிவனடியார் முதலாயினாரோடு சுப்பிரதீகருடைய விவாக சாலையை நோக்கி எழுந்தருளினார். அப்போது சுப்பிரதீகரும் தமது பந்துசனங்களோடு அவரை எதிர்கொண்டு உபசரிக்க, அவர் கிரகத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, பூஷணங்களுக்கெல்லாம் அழகை விளைக்கும் பிரகாசத் திருமேனியையுடைய அவ்வாசாரியர் முத்துப்பல்லக்கினின்றும் இழிந்தருளி, பட்டுநடைப் பாவாடையின்மீது நடந்துபோந்து விவாகமண்டபத்தை அடைந்து, வேதிகையி லிடப்பட்ட சுவர்ணாசனத்தின்மீது எழுந்தருளினார்.

சுப்பிரதீகரும் தமது புத்திரியைச் சுவர்ணபூஷணங்களால் அலங்கரித்து ஊஞ்சல் மஞ்சத்திலிருத்தினார். வதுவரர் இருவரும் தம்முள் மாலை மாற்றிக்கொண்டார்கள்; ஆசாரியரோடு அவர் மனைவியாரையும் உடன் அமரச்செய்து இருவர் வம்சாவளிநாமங்கள் சொல்லி ஊஞ்சல் ஆட்டினார்கள்; மாமி முதலாயினார் வதுவரர் பாதங்களைப் பால்கொண்டு பிரக்ஷாளனஞ்செய்து அவ்விருவருக்கும் நீராஞ்சனஞ் சமர்ப்பித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தார்; அதினின்றும் இறங்கிச் சபையின்கண்ணே நானாவித வாத்தியங்கள் கோஷிக்கக் கல்யாணமண்டபஞ்சார்ந்து நவரத்தின ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தார்கள். தமது மனைவியாரோடு அவ்விடத்தே சென்று சுப்பிரதீகர் தமது புத்திரியினுடைய வலக்கையைத் தமது கையினாலே பிடிப்ப, மனைவியார் கரகத்தினின்று தீர்த்தஞ்சொரிய, பழ முதலியவற்றோடு

தமது புத்திரியைப் பரமசிவரூபமாய் எழுந்தருளிய உமக்குத் தந்தேன். என்று தமது கோத்திரத்தைச்சொல்லி ஆசாரியர் கையிலேகொடுத்து, அவர் வலப்புறத்திலே கமலவல்லியை இருத்தினார். பவளக்கொடிகளெல்லாம் நாட்டப்பட்ட கல்யாணமண்டபம் மிகுந்த சோபையுற வாத்திய கோஷங்களால் விளங்குகிறது. சங்குகள் எங்கும் தொனித்தன. வேதங்கள் கோஷித்தன. வரர் அக்கினியிலே ஓமஞ்செய்து அதனை வளர்த்தார். வதூவரர் இருவரும் தமமிரு கரங்களினால் பொரியை அக்கினியிலிட்டார்கள். வரர் தமது கையினால் வதுவின் கையைப்பற்றி அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவாக்கினியைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து, பின்னரும் தமது பாரியாரோடும் சிவபிரான் திருவடிகளை அடைவேன் என்னும் தியானத்தோடு ஏனைய கன்மங்களையும் முடித்தார். இங்ஙனம் மகானாகிய அரதத்தாசாரியருடைய விவாகம் மிகு விமரிசையோடு முற்றியது

கல்யாணத்துக்கு வந்தோர் அனைவரும் இந்தப்பெருமான் சமஸ்த லோகத்தையும் ரக்ஷிக்கும் பொருட்டே எழுந்தருளினாரென்று களிப்பினோடும் ஆரவாரித்துப் புகழ்ந்தார்கள். பின்னர் வதூவரர் இருவரும் வீதிவலம் வருவாரெனக்கொண்டு நகரவாசிகள் தத்தம் கிரகங்களை அலங்கரித்தார்கள். கன்னியர் கர்ப்பூரம் பச்சைக்கர்ப்பூரம் பொரிமுதலியவற்றைக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். வீதிகளைத் தூய்மைசெய்து சந்தனக்குழம்பு தெளித்து, சூரியகிரணங்கள் வீழாவண்ணம் விதானங்கள் அமைத்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பமழை வருஷித்தார்கள். வாயு சந்தனபுஷ்ப சுகந்தங்கொண்டு யாண்டுஞ் சேவித்தான். பூருவபுண்ணியம் ஞானிகளை உபசரித்தல்போல, நகரத்தார் ஆசாரிய சுவாமிகளை மங்களத்தோடு உபசரித்தார்கள். அரதத்தாசாரியரும் அவர் மனைவியாரும் ஊஞ்சல் விட்டிறங்கி விவாகசாலைக்கு வெளிநீங்கி, வாகனத்திலிவர்ந்து கிராமப்பிரதக்ஷிணஞ்

செய்து, பின்னர் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை வலம்போந்து வணங்கி, உமாதேவியாருக்கும் சிவபெருமானுக்கும் புஷ்பாஞ்சலி எடுத்து, திருவருள் பெற்று ஆலயத்துக்குப் புறத்தே வந்து, வாகனமேற்கொண்டு வாத்திய கோஷங்களோடு தமது கல்யாணமண்டபம் நோக்கி வந்து, ஆராத்திரிகம் நீராஞ்சன முதலியன பெற்று, ஔபாசனாக்கினியோடு கிரகப்பிரவேசஞ்செய்து, பிராமணர்களுக்கு விருந்து முதலாயின நடத்தி, அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்று, அவர்களிஷ்டப்படி சுவர்ணதானாதிகளைக்கொடுத்து மகிழ்வித்தனுப்பினார். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் கமலவல்லியாராகிய மனைவியோடமர்ந்து சிவாராதன முதலிய செய்து இல்லறம் நடாத்துவாராயினார்.

அரதத்தாசாரியர் உதயகாலத்தில் எழுந்து சிவத்தியானஞ்செய்து, தந்த தாவனமுதலியனசெய்து, ஸ்நானஞ்செய்து, சந்தியாவுபாசித்து, காயத்திரி செபம் ஓமம் சிவபூசை முதலியன செய்து, சிரௌதஸ்மார்த்த விஷயத்தை விசாரித்துக்கொண்டு, மௌனத்தோடு போய் அக்கினீசுவரரை வணங்கி, பின்னர்த் திருக்கோடிகா, திருவாலங்காடு, திருவாவடுதுறை, ஆபத்சகாயேசுரம், பிராணேசுராலயம், ஆம்மிரவனேசுரம், அக்கினீசுரம் என்னும் ஏழு ஆலயங்களையும் வணங்கி, மாத்தியான்னிகம் பிரமயஞ்ஞம் முடித்து, மத்தியான சிவபூசைசெய்து, வைசுவதேவஹோமஞ்செய்து, துவாரத்து அதிதிகளை நோக்கி உபசரித்து, பிராணாகுதி வாயிலாகச் சிவநிவேதனம் ஆயினபின், பிராமணர்களுக்குத் தாம்பூலம் அளித்து, சாத்துவிக சிவபுராணங்களைப்படித்து, தியானத்தோடு மாலையிலிருந்து, அக்காலையில் சந்தியை உபாசித்து, காயத்திரி செபம் ஓமம் முதலியனசெய்து, சிவாலயதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, கிரகத்துக்கு வந்து சிவபூசை வைசுவதேவஹோமஞ் செய்து, அவர்களுக்குத் தாம்பூலம் கொடுத்து, தாமும் தாம்பூலம் சுவீ

கரித்து, சிறிதுபோது பிராமணர்களோடு சிவகதைகளைச் சொல்லிச் சிந்தனை செலுத்தி, இதயத்திலே உமாதேவியாரோடு சிவபெருமானைத் தியானித்து, இராத்திரி சூக்தத்தையும் படித்துச் சயனஞ்செய்வார். இருது காலங்களிலே பத்தினி கமனஞ்செய்து, சிவ பாவனையோடு கிரகஸ்தாச்சிரமத்தை நடாத்துவாராயினார்.

இதுநிற்க, ஒருநாள் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்குத் திருத்தொண்டு செய்யும் சில கணிகையர் ஓர்நாள் இராத்திரி சேவிப்புத் திருத்தொண்டுக்கு வாராமையால் கோயிலதிகாரிகள் அவர்களை மறுநாட்காலையில் வருவித்துக் கோயில் மண்டபத்தின்மேலே வெய்யிலிலே நிறுத்தி மலசலமோசனமின்றிப் பசியோடு வருந்தும்படி விடுத்தார்கள். மத்தியானமாயும் விட்டுப்போகப்பெறாமல் இங்ஙனம் பீடிக்கப்பட்டு அவர்கள் அழும்போது, வழக்கமாய்த் தாம் வரும் காலத்தைப்போல் மத்தியானத்துக்குப்பின் அரதத்தாசாரியர் ஆலயசேவையின்பொருட்டு அங்கே எழுந்தருளினார். அந்தக்கணிகையர் ஆசாரியரைத் தரிசித்து அத்துன்பத்தினின்று தங்களை விடுவிக்கும்பொருட்டு அழுது பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பொழுது அவர் பக்கத்திலிருந்தவர்கள் வாயிலாக அக்கணிகையர்க்கு நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைக் கேட்டுத் தாம் பூமியிலே வீழ்ந்து தம்முடைய வயிற்றிலே அடிக்கடி மோதி, சிரசினும் மோதி அழுது மூர்ச்சையினாலே நிலத்திலே விரைவில் வீழ்ந்தார். சிலர் அவர் நிலைமை நோக்கிப் பரிகசித்தார். வேறு பலர் இவர் இங்ஙனஞ்செய்ததை நிச்சயித்தறிதற்கு நமக்கு வன்மையில்லை என்றார்கள். அப்போது கோவிலதிகாரிகள் அங்குவந்து நீங்கள் ஏன் இப்படி வருந்துகின்றீர்களென்று அவரைப் பிரார்த்திப்ப, அதற்கு அவர் கோவிலுக்குவந்து சேவிக்குமாறு தண்டிக்கப்பட்ட கணிகையருடைய பாக்கியமன்றோ பாக்கியம்! இந்தப்பிரகாரம் ஆலயசேவைக்கு என்னை வந்திலை என்று

பிடித்து என்னைக் கண்டிக்க எனக்கு அதிகாரி ஒருவருமில்லையே என்று வருந்துகின்றேன் என்றார். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அதிகாரிகள் அக்கினிதையனை விடுதலை செய்தார்கள். அக்கினிதையனெல்லாம் அரதத்தாசாரியரை மிக மகிழ்வினோடு வாழ்த்தினார்கள். ஆசாரியரும் சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு கிரகஞ்சேர்ந்து சிவபூசை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

அப்போது இருஷிகள் உபமன்யு முனிவரை நோக்கி, அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் பிராதக்காலத்தில் சிவசேவைக்கு எழுந்தருளியிருப்பாரேல், கணிகையார் தம் விருத்தாந்தத்தை அவருக்கு விஞ்ஞாபனஞ்செய்திருப்பாரே. அங்ஙனம் அன்றைக்கு அவர் வாராமைக்குக் காரணம் என்னை என்று கேட்டார்கள். ஆசாரியரைக் கணிகையார் காலைப்போதிலே தரிசித்தும் தங்களை அதிகாரிகள் விரைவிலே விடுதலை செய்வார்களென்றெண்ணி அதைக்குறித்து அவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்திலர் என்று முனிவர் சொன்னார். அங்ஙனமாயின் திருவிடைமருதூரைத் தரிசித்துக்கொண்டு சீக்கிரத்திலே அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்கு வாராது அவர் காலந் தாழ்த்தி மத்தியானத்துக்குப் பின் வரவேண்டிய காரணம் என்னை என்று இருஷிகள் கேட்ப, முனிவர் சொல்வாராயினார்.

பௌர்ணமாசைகாலத்திலே அரதத்தாசாரியர் பிரமகத்தி நிவாரணஞ்செய்யும் காவேரி தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து, மத்தியார்ச்சுனேசுவரரையும் ஆஞ்ஞாகணேசரையும் கற்பநாயகியையும் பிறரையுந் தரிசித்துக்கொண்டு மத்தியானப்போதிலே தமது கிரகத்துக்குவந்து, மாத்தியானிகஞ்செய்து சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப் பூசைசெய்யத் தொடங்கி, அவருக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும்போது, நாயொன்று தாகமேலீட்டினாலே அந்தத்தாராபிஷேகசலத்தை வந்திசாப்பிடுமாறு நாக்கை நீட்டிற்று. அப்போது ஆசாரியர்

அந்தச் சங்காபிஷேகசலத்தை அந்த நாயின் நாவிலே விட்டு எஞ்சிய சலத்தைச் சிவலிங்கப்பெருமானுடைய சிரசின்மீது அபிஷேகஞ்செய்தார். சமீபத்திலே நின்றார் ஆசாரியரைத் தொடுத்து அதனைநோக்கி இங்ஙனஞ் செய்யலாமா? இங்ஙனஞ் செய்ததற்குக் காரணம் யாது என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஆசாரியர் என்மாட்டுள்ள அன்பினாலே சிவபெருமானே இந்த நாயுருவத்தோடு வந்து புசித்ததனாலே யான் செய்யத்தக்கது என்று சொல்ல, அவர்கள் ஆசாரியருக்குச் சிவபெருமானிடத்திலே திடமான அன்பு இருந்தவாறு என்னே! என்னே!! என்று சொல்லிச் சிவபூசாதரிசனஞ் செய்துகொண்டு தத்தம் வீடு சார்ந்தார்கள்.

அரணியில் அக்கினி அமைந்தாற்போல அவருடைய பத்தினியார் கர்ப்பமுடையராயினார். அக்கருப்பம் மாசந்தோறும் விருத்தியாக, ஆறாமாசத்திலே சீமந்தாதி கருமங்கள் நடத்தப்பட்டன. உமாதேவியார் சுப்பிரமணியரைப் பெற்றாற்போல, அவர் பத்தினியார் ஓர் குழந்தையைப்பெற்றெடுப்ப, அக்குழந்தைக்கு அக்கினீசுரன் என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அதன்பின்னர் அவருக்குப் பின்னரும் எழுபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்கு முறையே மகாதேவர், நீலகண்டர், சங்கரர், சந்திரசேகரர், சம்பு, மத்தியார்ச்சுனேசுவரர், சோவடு நாயகர் என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அவர்களோடு கற்பகை மீனாட்சி என்னும் இரு புதல்விகளும் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லாரும் சிவநேசச் செல்வர்களாய், விபூதி உருத்திராக்ஷ தாரணர்களாய், சிவலிங்கார்ச்சனர்களாய், சதாகாலமும் ருத்திரசெபஞ் செய்பவர்களாய், பஞ்சாக்ஷர செபப்பிரியராய், பிதாவுக்குத் தொண்டு செய்யுங் காதலுடையராய், சற்கன்ம நிரதராய், வேதசாஸ்திர பாடகர்களாய் ஒழுகினார்கள். இவர்களோடு ஆசாரியர் கிரகஸ்தாச்சிரமத்தில் ஒழுகிப் புத்திரர்களை வைதிக நெறியிலே சிவாஞ்ஞையினாலே செலுத்தி, இருகன்னியர்களை

பும் விவாகஞ் செய்துகொடுத்து அன்பினோடு மூன்று கால மூஞ் சிவார்ச்சனை செய்துகொண்டு வந்தார்.

ஓர் நாள் சிவலிங்க பூபதியானவர் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்கும் பொருட்டு மிக விலையேறப் பெற்ற பீதாம்பரம் ஒன்றை ஆசாரியர் சமூகத்துக்கு ஓர் பிராமணர் வாயிலாக அனுப்பினார். பிராமணர் பீதாம்பரங் கொண்டுவந்த சமயம் ஆசாரியர் அக்கினியிலே ஓமஞ் செய்யுஞ் சமயமாயிருந்தது; அப்பிராமணர் வந்து அவர் பாதயுகளங்களிலே வணங்க, ஆசாரியர் அவரை எழுந்திருக்குமாறு செய்து ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவர் இருக்குமாறு ஆசனம் கொடுத்தார். அவர் ஆசனத்திருந்துகொண்டு பீதாம்பரத்தை எடுத்து ஆசாரியர் கையிலே கொடுத்து, அரசர் இதனை அக்கினீசுரருக்கு அர்ப்பணஞ்செய்யச்சொன்னார் என்றுரைத்திருந்தனர். அப்போது ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமானை அவ்வக்கினியிலே தானே சிந்தித்துக்கொண்டு அதனை அவ்வக்கினியிலே ஆகுதி செய்துவிட்டார். அவ்வக்கினியிலே இட்ட க்ஷணப்போதிலேதானே பீதாம்பரம் பஸ்மீகரமாய்ப் போய்விட்டது. அதைக் கண்ட விப்பிரர் அவரிடத்திலே விடைபெற்றுக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு நீங்கி, இராசாவை அடைந்து நடந்த சமாசாரத்தை அறிவித்தார். இதைக்கேட்ட அரசன் நமது ஆசாரியர் சர்வஞ்ஞரன்றோ. யாது காரணத்தினால் தகித்தாரோ என்று சிந்தித்து, அதன் உண்மை அறியும்பொருட்டு ஆசாரியரிடத்தில் வந்து, அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ண புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, ஆனந்தபாஷ்பம் வாரா நிற்ப வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். அவ்வரசனை ஆசாரியர் தம்முடைய திருக்கரத்தினால் எடுத்து அவர் தம்மைப் பூசித்த மகிழ்வினால் அவர் க்ஷேமத்தை விசாரிக்க, பூபாலர் ஆசாரியரை நோக்கி, சுவாமி தங்களுடைய தர்மாதிகளுக்கெல்லாம் பயனாயும், பாவங்களாகிய வறுமையைத் தகிப்ப

தாயுமுள்ள தங்களுடைய கருணாகரத்தில் அமிழ்ந்தினை; எனக்குத் துக்கமென்னவாது! அடியேன் கொடுத்தனுப்பிய வஸ்திரம் சர்வேசுவரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டதா என்றார். அதற்கு ஆசாரியனார், பரமேசுரனுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தேமென்று அரசனுக்குச் சொல்லி, அவனைக் கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சிவலிங்கப் பெருமான்மீது அவ்வஸ்திரம் தரிக்கப்பட்டிருத்தலை அரசனுக்குக் காண்பித்தார். அரசனும் தான் கொடுத்த வஸ்திரமே அங்ஙனம் அலங்கரிக்கப்பட்டதென்று கண்டு ஆச்சரியமுற்று, ஆசாரியருடைய பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கி, எனது அபராதத்தைக் க்ஷமித்தருள வேண்டும் என்று பலமுறை பிரார்த்தித்தார். பாலிய தசையிலே தங்களுடைய மகிமையை அறியாது மயங்கிப்போனேனே என்று ஆனந்தக் கண்ணீரோடு பாராட்டினார். அப்போது ஆசாரியார் அரசனை நோக்கி, உமக்கு ஆசாரியார்மீதும் சிவபிரான்மீதும் அன்பானது சமமாய் உளதாக என்று ஆசிகூறி. அவர் நெற்றியிலே விபூதி தரித்து, நீவிர் நமது பட்டணஞ் செல்வீராக என்று சொல்லி விடைகொடுத்தார். அப்போது அரசனும் மகிழ்வினோடு குருவினுடைய பாதாரவிந்தங்களிலே அநேக இரத்தினாபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் சமர்ப்பித்து நமஸ்கரித்து விடை பெற்றுத் தன் நகரமடைந்தார். ஆசாரியார் கணபதி சுப்பிரமணியரோடு, அம்பிகாபதியாகிய சிவபெருமானைச் சிவபூசாதி சற்கருமங்களினாலே வழிபட்டுக்கொண்டு வருவாராயினார்.

பின்னர் சிலநாட்கழிந்து, ஓர் பிராமணன் அக்கிராமத்திலே பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டு வருவானாயினன். ஓர்நாள் அவன் வைக்கோற் கட்டொன்றைக் கொண்டுவந்து உட்புறத்திலே அதனைப் போடும்போது, அவ்வுட்பக்கம் அவனுக்குத் தெரியாமையால் அவ்வைக்கோற்கட்டு அபுத்திபூர்வமாக இளங்கன்றொன்றின்மீது

விழ, அந்தக் கன்று இறந்துபோயிற்று. இறந்துபோன கன்றைக் கண்டு பிராம்மணன் துக்கித்தான். அதை அறிந்த அக்கிராரத்து மற்றப் பிராமணரனைவரும் வந்து பார்த்து, அவன் கோகத்தி செய்தானென்று அவனைத் தூஷித்து, அவன் முகாவலோகனஞ் செய்தல் கூடாதென்று தவிர்த்தார்கள். தான் செய்த தீச்செயலை நோக்கி வருந்தினம் பிராமணனுக்கு ஜனங்கள்கூறும் நிந்தாவார்த்தைகள் புண்ணில் உப்புநீர் சொரிந்தாற்போல் வருத்தின. தனது பாவநிவாரணத்தின் பொருட்டுப் பிராமணர் ஒருங்கு கூடிச் சந்தியா ஜெபஞ் செய்யும் மடத்துக்குப்போய் அபுத்திபூர்வமாகப் பசுவின் கன்றைக்கொன்று பாவத்தை அடைந்தேன்; இதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று அவர்களை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்தான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் உதாசீனமாக அவனைப்பார்த்து உன்முகத்தை நாம் பார்க்கமாட்டோம், நீ இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று அவனைப்போக்க, உரைத்து அவனைப்பார்த்த தோஷம் நீங்குமாறு சூரியதரிசனஞ் செய்தார்கள். தன்னைப் பிராமணர்கள் குற்றசித்தமாக நிந்தித்தமையால், அவன் அதிக துக்கமடைந்து பிசாசு பிடித்தவன் போலாயினன். அவன் போகும் மார்க்கத்தில் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தைத் தரிசித்துப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்தான்; அப்பெருமானைத் தரிசித்த விசேஷத்தினாலே கலக்கமுண்ட அவனது மனசு சிறிது தெளிவுகொண்டு அதனால் நிர்மலபுத்தியுடையனாய், அரதத்தாசாரியரைச் சரணபுகுவேனாயின், உறுதியாக அவர் தனது பாவநிவாரணத்திற்கு ஓர்வழி காட்டுவாரென்று கொண்டு, சிவபிரானிடத்திலே பாலியாவஸ்தையிலே அவர் ஞானம் பெற்றமையும், பழுக்கக்காய்ச்சிய அயாசனத்திலிருந்து பிரசங்கித்தமையும் எவர்களாலுஞ் செய்தற்கு எளியனவல்லவே என்று நிச்சயித்து, அவருடைய கிரகத்துக்குள்ளே வந்து பிரவேசித்தான்; பிரவேசித்தபோ

என்றார். சுவாமீ! அடியேனுக்குப் பிராயச்சித்தம் எப்படிப்போந்தது? மோக்ஷம் எப்படி எய்திற்று? திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டும் என்றான். அப்போது அவர் நீவிர் முதற்சொல்லிய "சிவ" சப்தத்தினால் சோகத்திக்குப் பிராயச்சித்தம் எய்திற்று; இரண்டாவது "சிவ" சப்தத்தால் முத்தியும் எய்திற்று என்றார். கிருபாமூர்த்தியுடைய அமிர்தவார்த்தையைக்கேட்டு, இருநிதியடைந்த வறியோனைப்போல ஆனந்தமடைந்து, அந்த அமிர்தவார்த்தையைக் கேட்ட ஆராமையினாலே மீட்டும் மீட்டும் ஆசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஆனந்தக்கூத்தாடினான். இதயத்திலேயுள்ள தாபம் அவனுக்குச் சாந்தியாயிற்று. அவனது முகமும் பிரசன்னமாயிற்று. இங்கு நிகழ்ந்தவனைத்தையுங் கண்டுகொண்டிருந்த பாபபரான் ஒருவன் அப்பிராமணனை நோக்கி, அதிகுரூரமாகிய ரோகத்திபாவம் சிவநாமத்தினாலே நிவாரணமாகுமா? இரும்பைத்தின்று சுக்குக்கஷாயஞ் சாப்பிட்டால் ஜீரணமாய்விடுமா? பாவஞ்செய்யாதவராலே சிவன் துதிக்கப்படலாம்; பாவிகள் அந்த நாமத்தினாலே எப்படிப் பரிசுத்தராவார்! என்றான். அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் தம்மோடிருந்த பிராமணனை நோக்கி, சிவபிரானுடைய மாயை பிரம விஷ்ணுக்களையும் மயக்கிவிடுமே, இவனையா அது தப்பவிடும் என்றார். சிவநாமத்தினாலே ஒழிக்கத்தக்க பாவத்தைச் செய்பவர் இவ்வுலகிலே இல்லையாமாதலின், ஸ்மிருதிகளிலே இந்தச்சிவநாமம் பிராயச்சித்தமாக எடுத்துச் சொல்லப்படாது; அவ்வப்பாவங்களுக்கு இயைந்த பிராயச்சித்தங்கள் ஆங்குச்சொல்லப்பட்டுள்ளன. பாசுபதாஸ்திரத்துக்குக் கொசுக்கள் இலக்கில்லையாமாறுபோல, சிவநாமத்துக்குச் சர்வபாவசமூகங்களும் இலக்கில்லையாமென்க. இவ்விஷயத்திலே எவனுக்குச் சந்தேகமுளதோ அவனுக்கு இன்பம் இல்லையாம் என்று இன்னும் சொல்லிவிட்டு, இதைக்குறித்து விவாதஞ் செய்பவனைப்

பார்த்தல் பாவமாய முடிதலின், அதுபற்றி இவ்விடத்தி லே யாதும அறியாது குதர்க்கஞ்செய்கின்ற உன்னை நோக்குதல் எமக்கு இகழ்ச்சியாமாதலின், நீ இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று சொன்னார். சிவநாமத்திலே சந்தேகங் கொண்டமையால், ஆசாரியரால் உடனே திரஸ்கரிக்கப் பட்டு, அவன் அதிக பாவமும் பயமும் எய்தி தன் வீடு நோக்கிப்போயினன். சோகத்தி பாவத்தினின்று நீங்கிய பிராமணனை நோக்கி, நீ எப்போதும் சிவநாமகீர்த்தனஞ் செய்யுமென்று சொல்லி, அவனை கிரகத்துக்குப்போகுதி என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். இங்ஙனஞ் சந்தோஷத்தோடு சிவநாம கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு போகும்பொழுது, அவன் பிராமணர்களை நோக்கி, சிவனுடைய கிருபையி னாலே சர்வஞ்ஞாதி குணங்களையுடைய அரந்ததாசாரியர் எனது பாவங்களெல்லாம் ஒழிந்து போயவிட்டன என்று சொன்னார் என்றான். அதைக்கேட்டுப் பிராமணர்கள் உனக்கு மகாபாதகமானது எப்படி விமோசனமாயிற்று என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் அவர்களை நோக்கி, நான் அவர் வாயிலில் நுழைந்தபோது, இருதரஞ் சிவநாமஞ்சொன்னேன், அவர் என்னை உபசரித்து, பக்தருடைய பிடையைப் போக்கும் சிவனுடைய நாமம் இருமுறை உச்சரிக்கப்பட்டபோதே, உமது சோகத்தி சந்தேகமின்றி நாசமாயிற்று. நீரும் சமசாரத்தினின்று, முக்தராயினீர் என்று சொன்னார் என்றான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் நன்று! நன்று!! நீ சிவநாமத்தை உச்சரித்தமாத்திரத்தி னாலே மகாகொடிய பாவம் எப்படி நீங்கும்! என்று பரிக சித்தார்கள். உடனே அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட பிராமணன் ஆசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்து அவ ர்கள் சொல்லிய வார்த்தையை அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தான். அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் அவனைப்பார்த்து, ஓ பிராமணனே! நீ அந்தப் பிராமணனிடத்திலே மீட்டும்

போய் என்னசெய்தால் பாவம் நீங்கினமையையுற்று அவருக்குத் திருப்தியுண்டாகுமென்று கேட்டுவந்து எனக்குத் தெரிவி என்றார். அப்போது அவர் பின்னும் அங்கு நின்றும் போய்ப் பிராமணர்களை நோக்கி, தமது ஆசாரியர் சொன்னமொழியைச் சொல்லி, உங்கள் மனத் திருப்தியாதற்குத் தாம் யாதுசெய்தல் வேண்டும் என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் அக்கினீசுரர் சந்நிதானத்தி லுள்ள சிலாவிடபதேவர் நீர் கொடுக்கும் அறுகம்புல்லைச் சாப்பிடுமாயின், உமது சிவநாமத்தால் பிராயச்சித்தம் எய்தியது நிச்சயந்தான் என்றார்கள். அப்போது அவர் விரைந்து ஆசாரியரிடத்தில் வந்து சிவசொரூபமாய் விளங்கும் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைச் சொன்னார். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி நீவிர் சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு அறுகிருக்குமிடஞ் சென்று, அதனை எடுத்து நன்றாகத் தீர்த்தங்கொண்டு கழுவிக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்குதிர், சந்தேகிக்க வேண்டாம் என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அவர் அப்போது போய், அறுகெடுத்து அதனை நன்றாகக் கழுவிச் சுத்திசெய்து அப்பிராமணர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்குப் போந்து, அக்கினீசுவரப்பெருமானை நமஸ்கரித்து, இடபதேவருக்கு வலப்புறத்திலே அறுகம்புல்லைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று, அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவபிரானை வகிப்பவரே! தயாநிதியே! சிவநாமோச்சாரணத்தினாலே என் பாவம் விமோசனமானால், இந்தப் புல்லைச் சாப்பிட்டு என்னை எப்போதும் ரக்ஷித்தருளுக என்று பிரார்த்திப்ப, அவ்விர்ஷபதேவர் தமது நாக்கை வலப்புறமாக நீட்டி, அவர் கையிலிருந்த புல்லைக் கிரகித்து சாப்பிட்டார். அப்போது அங்குநின்ற பிராமணர் அனைவரும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்து, அவ்வானந்த மேலீட்டினாலே அரதத்தாசாரியரைத் தோத்திரஞ் செய்து, அவரைநோக்கி பிராமணரே! இப்

படிப்பட்ட சமாசாரம் எவ்விடத்துண்டு என்று வாழ்த்தி, உமது பாவமெல்லாம் போய்விட்டன, நீர் கிருதார்த்தராயினீர் என்றார்கள். அந்தப் பிராமணரெல்லாம் பின்னர் ஆசாரியரிடத்திலே வந்து அவரைச் சங்கரசொரூபி என்றும், அவருக்கும் சிவனுக்கும் பேதமில்லை என்றும் துதித்து வணங்கினார்கள். சிவபெருமான் சித்தவடிவராகிப் பாண்டியன் சாணைக்கல்லானைக்குக் கரும்பு கொடுத்து உண்பித்தாரென்று சொல்லப்படுமாறுபோல, உமது ஆஞ்ஞையினாலே இந்த இடபமும் புல்லை வாங்கி உண்டுவிட்டது. உமக்குஞ் சிவபிரானுக்கும் பேதமில்லை; உமது பெருமையை யார் புகழ்ந்து முடிக்கக்கூடுமென்று துதித்தார்கள். அப்போது சுவாமிகள் அவர்களைத் தத்தம் கிரகத்துக்குப் போமாறு ஆஞ்ஞைசெய்ய, அவர்கள் சிவநாமத்துக்கு இத்துணை மகிமையுள்ளதோ என்று வியந்து வீடு சார்ந்தார்கள். அறு கூடிய பிராமணர் நேத்திரங்களிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியச் சம்சாரபந்தத்தினின்றும் விமோசனராகி ஆசாரியர் சந்நிதியிலே நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமீ! மகாபாதகனாகிய நான் உமது கிருபைக்குப் பாத்திரனாயினேன் என்றார். அப்போது ஆசாரியர் அவரைநோக்கி, இன்றுமுதல் சிவநாமோச்சாரணஞ்செய்து சிவபூசை முடித்துச் சிவாலயதரிசனஞ்செய்து வருதியென்று கூறி அவரைக் கிரகத்துக்கு அனுப்ப, அவர் சந்தோஷத்தோடு வீடுசார்ந்து சிவத்தியானாதி செய்துகொண்டு ஆசாரியர் நெறிபற்றி ஒழுகுவாராயினர்.

பின்னர், அந்த கஞ்சாபுரக் கிராமத்திலே வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்தவரும், தனமில்லாமையினால் வறுமையுற்றுப் பீடிக்கப்பட்டவருமாகிய பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிராமணர்கள் பாராயணஞ்செய்யும் சந்தியாமண்டபத்திலே போய், நான் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்

றேன என்றார். அதற்கு அவர்கள் சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து சொல்வாரகளாயினார் தானப்பிரகரணத்திலே சொல்லப்பட்ட தானங்கள அனைத்தையும எவன் பிராமணாக்ளுக்குச் செய்கின்றானோ, அவனுக்குச் சகலசம்பத்துகளும எய்தும; அதற்குச் சக்தியில்லையாயின், இயன்றவாறு சிறிது கொடுத்தாலும சம்பத்து உண்டாகுமென்றார்கள். இதைக் கேட்ட பிராமணா இந்தத் தானத்தை எவரிடத்திற் கொடுப்பதென்று ஆலோசித்து, சிவபக்தாக்கிராகிய அரதத்தாசாரியருக்குத் தானசமாப்பணம பண்ணுவதினாலே புண்ணியம அக்ஷயமாயப் பலிக்குமென்று நினைந்து, ' இந்தச் சதாசிவா என்னும பிராமணா அரதத்தாசாரியருடைய கிரகம அடைந்து, அவரை வணங்கி, தமது கிரகத்துக்குப் போசனத்துக்கு எழுந்தருளல் வேண்டும என்று பிரார்த்தித்தார அதற்கு ஆசாரியா "ஓம வருகின்றோம" என்று உத்தரமளித்தார். அந்தச் சதாசிவா தமது கிரகத்துக்கு வந்து பஞ்சமகா யஞ்ஞமுதலியன செய்து, சிவார்ச்சனை செய்து, ஆசாரியரைத் தமது கிரகத்துக்கு அழைத்துவந்து, பாதப்பிரக்ஷாளனஞ்செய்து, அந்தத் தீர்த்தத்தை உள்ளும பூரித்துப் புறத்தும புரோக்ஷித்து, ஆசனங்கொடுத்து, அவா முன்னே கதலிபத்திரத்தை யிட்டு, அதிலே மிளகு-சாலியன்னம - பருப்பு-வியஞ்சனம-சாகபாகாதிகள - அபூபாதிகள் - க்ஷீரான்னம - பாயசம - பழமுதலியன படைத்துப் போசனம் பண்ணுவித்து, போசனம முடிந்த பின்னர் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவருக்குத் தமது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வாராயினர். அரதத்தரே ' சிவபாதாப்ஜ சிந்தகரே! அநேக புத்திரரோடுகூடத் தரித்திரத்திலே வருந்துகின்றேன். இப்படிப்பட்ட என்னைக் கிருபாதிருஷ்டிசெய்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்றுவேண்டினார். இங்ஙனம்பிரார்த்தித்தபோது, ஆசாரியர் ஆசிகூறி, மங்களாக்ஷதையும் விபூதியுங் கொடுத்து அனுக்கிரகம்பண்ணி, தமது கிரகஞ்சார்ந்தார்.

அவ்வேளையிலே சிவலிங்கபூபதியானவர் அப்பிராம
ணரை அழைத்துவரும்படி ஒரு தூதனை அனுப்ப, அப்பி
ராமணர் தன்னை அரசர் யாதுகாரணத்தினால் அழைக்கின்
றார்! யான் யாதாயினும் அபராதஞ் செய்தேனோவென்று
திகிலடைந்துகொண்டு போனார். அரசர் இப்பிராமணர்
வரவை நோக்கி, இவர் சிவபிரானே யாமென விளங்கக்
கண்டு எழுந்து வணங்கி, அவர் காலைக் கழுவி, அத்தீர்த்தத்
தைப் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு அர்க்கியங்கொடுத்து, சுவர்
ணமுங் குங்குமமுங்கொண்டு அவர் பாதங்களிலே அர்ச்சி
த்து, திவ்ய வஸ்திரங்கள், பீதாம்பரங்கள், தந்திகள்,
தானியபூமிகள் முதலியவைகளையும், பல்லக்குங் கோசங்
களையும் கொடுத்துபசரிக்க, அவர் அவற்றையெல்லாம் பெ
ற்றுக்கொண்டு வீடு சார்ந்தார்.

ஒருகாலத்தில் சிவலிங்கபூபதியானவர் நானூறுதானிய
அரிசிப்பொதிகளை இருநூறுகாளைகளின் மேலிட்டுத் தமது
குருவாகிய அரத்ததாசாரியருக்கு அனுப்பினார். இதற்குள்
ளே பசுபதியென்னும் பிராமணச் சிவபக்தசிரேஷ்டர் ஒருவர்
அரத்ததாசாரியருடைய தாயாரிடத்திலே பதக்குநெல்லுந்
தானியங் கொடுத்திருந்தார். அவ்வம்மையார் அதனை வா
ங்கி வெயிலிலே உலருமாறிட, ஒரு காளை புறப்பட்டுவந்து
வழியிலே கிடந்த அந்த நெல்லைச் சாப்பிட்டது. அப்போது
சமீபத்திலிருந்த அரத்தாசாரியர் அந்தக்காளையின் சமீப
த்திலே போய், நெல்லைக் கூட்டிக்கூட்டி அந்தக்காளைக்கு
உபசாரமாகக்கொடுத்து உண்பித்தார். அதைக்கண்ட தா
யார் ஓடிவந்து தண்டத்தினாலே காளையைப்புடைத்து அத
னை வெருட்டியோட்டினாள். அவ்வாறு ஓட்டிய தாயாரை
அரத்தாசாரியர் பார்த்து, பசியோடு வந்த காளையை நீ
யேன் அடித்து ஓட்டினை என்று கேட்க, அதற்கு அவள்
சிவபூஜா நிவேதனத்துக்கு ஒன்றுமில்லையே இதைக்கொ
ண்டே அதை நடத்தல் வேண்டுமென்கையில், அங்ஙனஞ் செய்

தேன் என்று சொல்லி, வீட்டுக்குள்ளே போய் வாளா விருந்தாள். இந்த வேளையிலே அரசனாலே அனுப்பப் பட்ட பிராமண தூதர்கள் ஓடிவந்து ஆசாரியனை நமஸ் கரித்து, அஞ்சலியஸ்தராய் நின்று, சுவாமி! சிவலிங்க பூபதியானவர் தங்களுக்கென்று அனுப்பிய அரிசிமூட்டை கள் நானூற்றிலே இருநூறுமூட்டைகள் நதிப்பிரவாகத்தி லே போய்விட்டன. இருநூறுமூட்டைகள்தான் வந்து சேர்ந்தன வென்றார்கள். அதைக்கேட்டுப் பின்னர் தமது தாயாரை அழைத்து, நீ காளையை உண்ணவொட்டாது அடித்து ஓட்டிய நாசச்செய்கையினாலன்றோ நானூறு அரிசி மூட்டைகளுள்ளே பாதிமூட்டைகள் சேதமாயின என்றார். இதைக்கேட்ட தாயார் வியாகுலமுடையாராயினார்.

அரதத்தாசாரியருடைய மனைவியார் ஓர்நாள் அரிசி கழுவும்போது நெருப்பணைந்தது கண்டு அதனை எரிக்கப் போயிருந்தார். அந்தவேளையில், நாயொன்று வந்து அந்த அரிசியைத் தின்றது. இதைக் கண்ட மனைவியார் அரி வாளை யெடுத்து எறிந்துவிட, அதுபோய் நாய்மீது விழு ந்து, அதன் கழுத்தை வெட்டிவிட, நாய் மூர்ச்சையாய் விழுந்தது. இது தெரியாது நேர்ந்ததே என்று பஞ்சா க்ஷரத்தைச் செபித்தார். அப்போது மாத்தியான்னிகஞ் செய்துவந்த அரதத்தாசாரியர் இது மூர்ச்சையாய்க் கிட ந்ததைக்கண்டு, தமது மனைவியை இஃதென்னை என்று கேட்க, அவர் நடந்த சமாசாரஞ்சொல்ல, அதனால் சிறிது வருத்தமுற்று அவரைநோக்கி நீ வாயிலே அடைத்துவை யாமையினாலே இது நேர்ந்தது, அதனால் இது உன்மேற் றோஷமேயன்றி இந்நாயின்மேற் குற்றமில்லையென்று கண் டித்துச்சொல்லி, அந்த நாயைத் தமது மடித்தலத்திலெடு த்து வைத்து, அதற்கு உருத்திராக்ஷம் தரித்து, விபூதியை அதன் சரீரமெங்கும் பூசி, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய் தார். அப்போது கோடிசூரியப்பிரகாசமுடைய இரதமொ

ன்று கைலாசத்திலிருந்து வர, இதைக்கண்ட நாய் தனது பூதசரீரத்தை யொழித்து, தேவசரீரத்தை யெடுத்துக் கொண்டு கைலாசத்தை அடைந்தது. அதற்குச் சிவபெருமான் கணபதியத்தைக் கொடுத்தார். அந்த நாய் கைலாசமடைந்ததை அறிந்து அரத்தர் மிகவும் களிப்புடையராயினர்.

நமது கிரகத்திலே நமது தாயாரும் பாரியும் காளையை அடித்து வெருட்டித் தண்டத்தாற் புடைத்தும், நாயை அரிவாளால் வெட்டியும் துஷ்டகாரிய மிரண்டு செய்தார்களே. இவர்களை இப்பாபத்தினின்றும் விமோசனஞ் செய்தல் வேண்டுமென்று ஏகாந்தத்திலே யிருந்து சிந்தித்தார். அப்போது அவர் ஓர் பத்திரிகையைக் கையிலெடுத்துத் தெரிந்துந் தெரியாதுஞ்செய்த மகாபாபங்களுக்கு—

ஞாநாஞாநப்ரயுக்தாநாம்பாபாநாம்மஹதாமபி|

என்னும் கருத்தையுடைய இப்பாதிச் சுலோகத்தை எழுதிக் கிரகத்திலே வைத்துவிட்டு, மனுடர்களுடைய பாபங்களை ஒழிப்பதும், மகா புண்ணியம் வாய்ந்ததும், இருஷீசுவரர்களாற் சேவிக்கப்பட்டதுமாகிய காவேரிக்கு ஸ்நானத்துக்குப் போயிருந்தார். அப்போது அக்கினீசுவரப்பெருமான் அரத்தராசாரியர் வடிவு பூண்டு அவர் வீட்டுக்கு வந்து, அப்பத்திரத்தை அவர் மனைவியார் வாயிலாகப்பெற்று ஏகாந்தத்திலே யிருந்து சிவநாமத்தை உச்சரித்தலே பிராயச்சித்தமாம் என்னும் கருத்தையுடைய—

ஏகாந்தநிஷ்கரதிச்சம்போஸ்ஸகிர்தேவஹிகீர்த்தநாத்|

இந்த மற்றைப் பாதிச்சுலோகத்தை எழுதிய பத்திரிகை அவர் கையிலே கொடுத்துவிட்டு அந்தர்த்தானமாயினர். அரத்தராசாரியர் ஸ்நானஞ்செய்துவந்து சிவாராதனம்பண்ணி, பஞ்சயஞ்ஞம் வைசுவதேவம் முதலிய செய்து அதிதி பிராமணர்களுக்குப் போசனங்கொடுத்து, தாமும் புத்திரர்

களோடு போசனஞ்செய்து, ஆசனத்திருந்து பத்திரிகையை எடுத்துப்பார்த்தார், பார்த்தபோது உத்தரார்த்தம் எழுதப்பட்டிருப்பதுகண்டு தமது பாரியை அழைத்து, இப்பத்திரிகையை யார்கையிலெடுத்துக்கொடுத்தனை என்றார். அதற்கு அவர் ஸ்நானஞ்செய்யப்போன்த நீவிரோ மீண்டுவந்து பத்திரிகையைக்கேட்டு எழுதித் தந்துவிட்டுப்போயினீர் என்றார். சிவநாமத்தின் மகிமையறிந்த அரதத்தாசாரியார் தாம் இருதயத்திலே சிந்தித்தப்பிரகாரம் சங்கரரே இங்ஙனஞ் செய்தாரென்று நனைகளிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பம் பொழியப் பரவசராயினார்.

ஓர்நாள் அவர் வைசுவதேவஞ்செய்து தமது கிரகத்து வாயிலிலே வந்து அதிதிகள் வருகின்றார்களா வென்று பார்க்குமிடத்து, ஒரு சிவபக்தர் அங்குவந்தார். அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அறுசுவையோடு போசனஞ் செய்வித்து, தாமும் போசனஞ்செய்து அவரோடு தாமும் தாம்பூலஞ் செய்துகொண்டிருக்குங்கால், அந்த அதிதிப பிராமணர் ஆசாரியரைநோக்கி, 'சுவாமீ! தங்களுக்கு க்ஷேத்திரமிருக்கின்றதா? தாங்கள் செய்யும் உபகாரம் ராஜோபசாரமாயிருக்கின்றதே' என்று கேட்ப, அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் எனக்குள்ள க்ஷேத்திரம் உழப்படாததும், சலம் பாய்ச்சப்படாததும், தீர்வைகொடுக்கப்பெறாததும், இருபோகமின்றி ஒருபோக முடையதும், குளிர்ச்சியாகிய மூளையுடைய நதிப்பிரவாக முடையதும், எப்பொழுதும் உபாதியின்றி போகமுடையதாயுமுள்ள க்ஷேத்திரமேயாம். என்று—

அஸ்த்யேவக்ஷேத்ரமக்ருஷ்டபச்யமநர்க்கபாகத்விதீயோபபந்நம்|
ஸைஷ்பௌஷ்தேசாம்குரமுந்நதீகமத்யத்ஸதாபோகமுபாதிசூந்யம்||

என்னும் இந்த சுலோகத்தை சொல்லக்கேட்ட பிராமணர் ஆச்சரியமடைந்து, பின்னரும் அநேக விடுகதைகளை ஆசா

ரியர்வாயிலாகக்கேட்டு, தாம் கிருதார்த்தராயினேம் என்று சந்தோஷத்தோடு விடைபெற்றுக்கொண்டு தம் வீடு சார்ந்தார்.

அந்தத்தாசாரியர் ஓர்நாள் சிவத்தியானபாராயணராய்ப் பிரமயஞ்ஞத்தின் பொருட்டுக் காவேரி தீர்த்தத்துக்குப் போயிருந்தார். அப்போது அங்குவந்த சண்டாளன் சண்டாளி என்னும் இருவருள்ளே சண்டாளியானவள் காவேரியைப் பரிசிக்கும்பொருட்டுப்போக, புருஷன் அவளைநோக்கிக் காவேரி சலத்தைத்தொடாதே என்றான். அதைக் கேட்ட நாயகி ஸ்நானஞ்செய்தலினாலும் தரிசித்தலினாலும் காவேரி மகாபாபங்களையெல்லாம் போக்குகின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றதே, பிராணநாயகரே! இங்ஙனம் நீவிர் சொல்லி என்னைத் தடுக்கவேண்டியது என்னை என்றாள். அதற்கு அவன் அவளை நோக்கிக் காவேரி தீரத்திலே எவ்வளவு மணலுண்டோ அவ்வளவுஞ் சிவலிங்கரூபமாம் நாம் கையினாலே பரிசிக்கப்படாது என்றான். இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட ஆசாரியர் சமீபத்திலே நின்ற அச்சண்டாளனுடைய பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி, அவன் கழற்றிவிட்ட செருப்பைத் தமது தலையின்மேல் வைத்து, ஆனந்தக்கூத்தாடி, உலகத்திலே சிலர் ஞானத்தை அவலம்பஞ்செய்கின்றார், வேறுசிலர் கன்மத்தை அவலம்பிக்கின்றார், நாமோ சிவபக்தருடைய பாதரக்ஷையை அவலம்பிக்கின்றோம்,—

ஞானாவலம்பிநகேசித்கேசித்கர்மாவலம்பிந ।
வயந்துசிவபக்தாநாம்பாதரக்ஷாவலம்பிந: ॥

என்னுங் கருத்தையுடைய இந்த சுலோகஞ்சொல்லிச் சமஸ்தப்பிராணிகளையும் சிவசொரூபமாகப் பாவித்து வருவாராயினர்.

ஓர்நாள் இவருக்குப் பாகஞ்செய்யப்பட்ட சாலையினுள்ளே நாயொன்று பிரவேசித்து அன்னத்தை உண்ண,

இதைக்கண்ட அரதத்தாசாரியர் சிவபிரானே நாய்ரூபமாய் வந்துண்டானென்று நினைந்து, அதனால் அதனை சிவநின்மாலியமாய்க்கொண்டு சிவத்தியானத்தோடு பந்துக்களுடன் அதனைப் புசித்தார்.

மற்றொருநாள் அரதத்தாசாரியர் அப்பியங்கஸ்நானஞ் செய்துவிட்டுக் காவேரிக்குப் போயினர். பழையநெசி பாத்திர முதலியவை எடுத்துக்கொண்டு போகும்போது சிவபிரான் ஒர் விருத்த ப்ராமணனுருவத்தோடு கோலையூன்றிக்கொண்டு நின்று வார்த்தைப் பேசி அவரை ஸமீபித்து, நாதரே! தாகத்துக்குச் சலமில்லை! பசி என்னை வாட்டுகின்றது. அதற்கொரு வழிகாட்டல் வேண்டுமென்று கேட்க, உடனே அவர் தமது கிரகத்துக்கு வந்து வடித்தநெசி கொண்டுவந்து அவருக்கு வார்த்துவிட, அவரும் அதைக் குடித்துப் பசிதீர்த்தார்.

சோமவார அமாவாசை தக்ஷிணாயன உத்தராயண புண்ணிய காலங்களிலே சிவபிரானைத் தயிரோட அன்னம் பால் தயிர் பழமுதலிய கொண்டு மிகுதியும் மகாபிஷேகஞ்செய்து வருவாராயினர். அப்போது சிவபிரானும் அவ்வாசாரியருக்கு அபிஷேகஞ்செய்த அன்றிரவு சொப்பனத்திலே தோன்றி, அன்பனே! நீசெய்த மகாபிஷேகத்தினால் மிகவும் உவந்தோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளுவாராயினர்; ஓர்நாள் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்கு மிக விசேஷமாகப் பூசிக்க ஆரம்பித்து பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகவ்வியம், மாம்பழம், பலாப்பழம், இளநீர், கருப்பிரசம், சர்க்கரை, தேன், சந்தனம், எலுமிச்சம்பழம், ஜலம், இலாமிச்சைசேர்ந்த சுத்தோதகம் என்பவைகளால் வாசா மனோகரமாக அபிஷேகஞ்செய்து, பீதாம்பரம் தரித்து, ஆரங்கள் பதக்கங்கள் முதலிய கொண்டு அலங்கரித்து, மல்லிகை நீலோற்பலம் சம்பக முதலிய புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, தூபதீபாதிகளி

ஞல் ஆராதித்து, சிறுபருப்புப் பொங்கல், சர்க்கரைப் பொங்கல், மாஷான்னம், கடுகன்னம், ஷீதன அன்னம், பாயசம், சுத்தான்னம், திலோதனம், பாலன்னம் முதலிய அன்னபேதங்களை நாநாவித பதார்த்தங்களோடு படைத்து, கட்டித்தயிர், புத்துருக்குநெய், வாழைப்பழம், பேரீச்சம்பழம், வடகம், அதிரசம், இளநீர் முதலியன கொண்டு வாக்குக்கடங்காத பிரகாரம் பாரித்தார், நீராஞ்சனம், தாம்பூலம், சத்திரசாமரம், நவரத்தினக்கண்ணாடி, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம், மந்திரபுஷ்பம், ஸ்தோத்திர முதலியவற்றால் வழிபட்டு, பிராமணர்களுக்கும் அந்நைவேத்தியங்கொண்டு பசித்தார். இராத்திரியிலே பின்னரும் சிவபிரானை வணங்கிப் போசனஞ்செய்து நித்திரைக்குப் போயினர். நித்திரையிலே அவருக்குச் சிவபிரான் ஒன்றுந் தோன்றாமை கண்டு, சுவாமி வந்திலரோ! என்று விசாரமுற்றுத் துக்கமுற்று, பின்னும் நித்திரைசெய்தார். அப்போது சிவபெருமான் சிவனடியாராக அங்குக் கனவில்வந்து, உனக்கு முந்தினத்திலே ஒருவர் செய்த உபகாரத்துக்கு நீசெய்த உபகாரமெல்லாம் ஈடாகா! திருப்தியுமின்றும். பூருவதினத்திலே சண்டாளனுய்ப் போனபோது அரத்தாசாரியர் எனக்கு எள்ளுப்பிண்ணுக்கும் கஞ்சியுங் கொடுத்தமையினுல் மிகத்திருப்திகரமாயினேன் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினுர். உடனே சோழராஜா மிக வியந்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, உதயகாலத்திலே நித்திய கருமமுடித்து, அரத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து, அவர் பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி சொப்பனவிருத்தாந்தத்தால் தங்கள் பெருமை அறிந்தேனென்று தோத்திரம் பண்ணினுர். அக்கிராமத்தாரெல்லாம் இதனைக் கேட்டு, ஆசாரியருடைய பெருமையை அறிந்து தோத்திரஞ்செய்தார்கள். இதைக்கேட்ட அரத்தாசாரியர் சிவபிரசாதமில்லையா என்று சொல்லிப் பேரானந்தமுற்ருர்.

துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலகராய்ச் சமஸ்த தருமங்களினுலும் உலக பரிபாலனஞ் செய்துவந்த சோழமகாராஜா அநேக தீர்த்தயாத்திரை செய்து, பல சிவஸ்தலங்களைப் பணிந்துகொண்டு (அக்கினியின் சாபந் தீர்த்ததமையால் அக்கினீசுரனெனப் பெயர்கொண்ட) அக்கினீசுவரத்துக்கு வந்து, கங்கையின் பாபத்தைப் போக்குகின்றதும் நிர்மலமாயிருக்கிற காவேரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, கற்பக விநாயகரைத் தரிசித்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து ஆலயத்தை வலம்வந்தார். அப்போது பஸ்மோத்தூளன திரிபுண்டரதாரியாய் உருத்திராக்ஷதாரணராய் நாசாக்கிர திருஷ்டியோடு நேரிய சிரத்தோடுகூடிய சரீரத்தினராய், சிவதேஜசினுலே சொலிக்கின்றவராய், பதுமாசனத்திருந்து சிவத்தியான பராயணராயிருக்கும் உலகப்பிரசித்திபெற்ற அரத்தத்தாசாரியரைச் சோழராசாவானவர் தரிசனஞ்செய்து, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அடியேனை ரக்ஷிக்க என்றார். அப்போது ஆசாரியரும் அவரைநோக்கி தமது ராசகியம் தனகோசம் பந்துவர்க்கமெல்லாம் க்ஷேமமாவென்று வினவ, அதற்கு அரசர் சுவாமிகள் கிருபாதிருஷ்டியினுல் எல்லாம் க்ஷேமமே என்றார். இங்ஙனஞ்சொல்லி, பின்னரும் அவரை நமஸ்கரித்து, சுவாமி! இந்த சரீரத்தோடு நான் கைலாசத்துக்குப் போதல்வேண்டும், அதற்கு வேண்டிய உபாயத்தை உபதேசித்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது அரத்தத்தாசாரியர் நீவிர் இவ்வக்கினீசுவராலயத்துக்குச் சமீபத்திலேயுள்ள எழு தலங்களையும் அரையாமத்தினுள்ளே தரிசித்து வருவீரேல் உமது மனோபீஷ்டம் சித்தியாகும் என்றார். அரசர் அதற்கிசைந்து சில பரிசாரகர்களுடனே சுவேதசத்திரத்தோடு குதிரைமேற்கொண்டு அரையாமத்துக்குள்ளே எழுதலங்களையுந் தரிசித்துக்கொண்டு வந்தார். குதிரையையும் சேவகர்களையும் வெளியே நிறுத்தி, அரசர் கோயிலினுள்ளே புகு

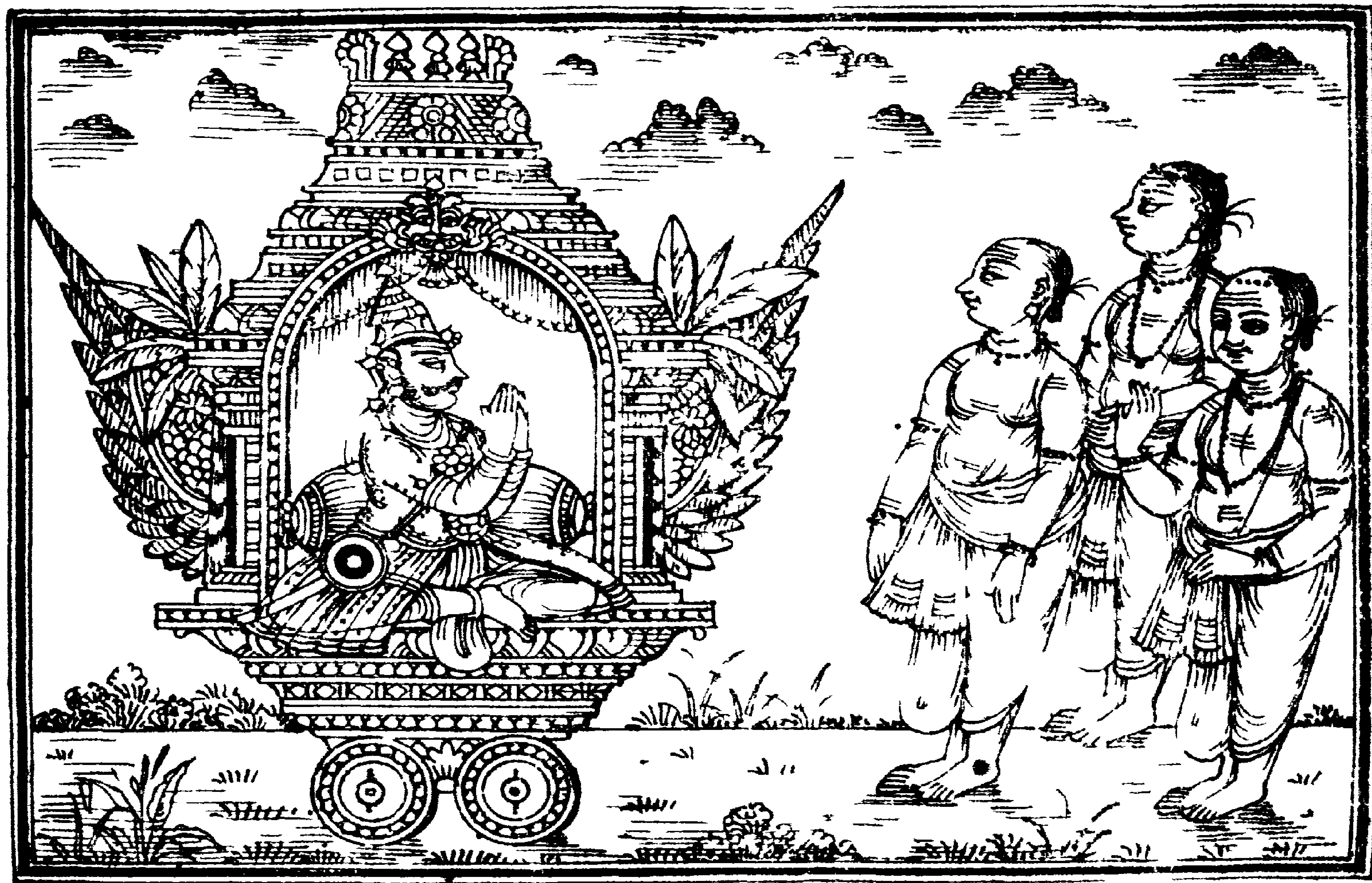

ஹரிகததாசோழமகாராஜாவை உயிருடன சுவாககததிறகு அனுபபினது

ந்தபோது, ஓடிவந்த வேகத்தினால் குடைபிடித்து வந்தவன் குதிரையோடு கீழேவிழுந்து மூர்ச்சையாயினான். குதிரையும் குடைபிடித்தவனும் தேகத்தோடு அங்கு வந்த விமானத்திலேறி ஆகாயமார்க்கமாகக் கைலாசத்துக்குப் போகும்போது, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவந்த அரசரோடு ஆசாரியரும் கோபுரவாயிலுக்குவந்து, ஆசாரியமூர்த்தி அவ்விமானத்தின் மீது சென்ற குதிரையையும் குடைக்காரனையும் சோழராஜாவுக்குக் காண்பிக்க, அரசர் தம்மை மிகவும் நொந்துகொண்டு, ஆசாரியரைப் பார்த்து தமக்கு விமானம் வராமைக்குக் காரணத்தை வினவினார். அதற்கு ஆசாரியர் நீர் எப்படிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவந்தீர் என்று கேட்டார். நான் குதிரைமீதேறிவரக் குடைக்காரன் குடைபிடித்துக்கொண்டுவரப் போய்த் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு வந்தேன் என்றார். சிரமமடைந்து வந்தபடியால் குதிரைக்கும் குடைபிடித்தவனுக்கும் விமானங் கிடைத்தது; நீரும் பாதசாரியாய் அரையாமத்துக்குள்ளே வருவீராகில் தேகத்தோடு கைலாயம் வாய்ப்பதாகும் என்றார். அதுகேட்ட அரசன் அந்தப் பிரகாரம் ஏழுதலங்களையும் தரிசித்துக்கொண்டு அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை வலமவந்து புறத்தேபோந்து ஆசாரியரைத் தரிசித்துவணங்கி, சுவாமீ! நீர்சொல்லிய பிரகாரம் செய்து முற்றியது என்று சொல்லி முடித்ததற்கு முன்னே, கோடிசூரியப்பிரகாசத்தோடு நானாரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டதாய், அநேக வாத்தியகோஷங்களோடு பொருந்தினதாய், ஆகாயத்தினின்றும் போந்த விமானத்திலே விநாயகர் சுப்பிரமணியர் நந்தி முதலியோர்சேவிக்க பிரமவிஷ்ணுக்கள் சயசப்தம் செய்ய, உமாதேவி சமேதராய் இடபவாகனமேற்கொண்ட சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அரதத்தாசாரியரும் சோழராசாவும் அங்குள்ளாரும் மகிழ்ந்து துதிக்க, அரசனைமாத்திரம் இறைவர் விமானத்திலெடுத்துவைத்துக்

கொண்டு போம்போது; அரசர் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து; கைலாயத்துக்குப் போய்வருகின்றேன் என்று சொல்லி கைலாயம் அடைந்தார்.

மற்றொருநாள் சிவபிரான் ஒரு பிராமணவடிவம் பூண்டு, அரதத்தாசாரியர் வீட்டுக்குவந்து, அரதத்தரே! என்று உரத்தகுரலெடுத்து அழைத்தபோது, ஆசாரியர் நாம் கவியுமல்லேம், சாஸ்திரியுமல்லேம், பௌராணிக நாடக சபர்த்தருமல்லேம், பின்னர் சிவநாமவாசியராகிய சிவானந்தத்திலே அமிழ்ந்திருக்கின்றமையால் சிவானந்திகளென்று அழைக்கப்படுவேம்.—

நவயம்கவயோநசாஸ்திரிணோநசபௌராணிகநாடகப்ரவீணா:|
சிவநாமநிஷேவதாவிசேஷபரமானந்தபயோநிதௌநிமஜ்ஜநா ||

என்றுரைத்தார்.

அந்தச் சந்திராபுரத்திலே மற்றொரு தரித்திரப் பிராமணன் போந்து விலைமாதொருத்தியின் வீட்டினுள்ளே புகுந்து, தான் அவளோடுகூட இணைந்து, தான் அரதத்தாசாரியர் புத்திரன் என்றும், தான் அவளுக்குப்பொருள் உதவுவேன் என்றும் உரைக்க, அதனைக் கேட்ட அவ்விலைமாது அவனைத் தன் செய்கையினால் பிரீதிசெய்தாள்; இப்படி நெடுநாட் கலந்திருந்துவிட்டு, அப்பிராமணன் அவளுக்கு யாதுங்கொடாது தன் கிராமத்துக்குப் போய்விட்டான். அவள் பின்னர் அரதத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து சுவாமீ! தங்கள் புத்திரர் நெடுநாளாக என்னோடு கலந்திருந்துவிட்டு, யாதுங்கொடாது போய்விட்டார் என்றாள். ஆசாரியர் சிவபிரானே அவளோடிருந்து போயினரென்று கொண்டு, அவளுக்குத் தம்மிடத்துள்ள ஆயிரங்கழஞ்சுள்ள சுவர்ணாபரணத்தைக்கொடுப்ப, அவளும் அதனை வாங்கிக் கொண்டுபோயினாள். இவருடைய எட்டுப்பிள்ளைகளும் சன்மார்க்கநெறிபூண்டவர்களென்று முன்னமே அறிந்த அதனி

ராமத்தார் அனைவரும் அவளிடத்திலேபோய், "நீ ஆசாரிய ரிடத்தில் அவ்வாபரணத்தைக் கொண்டுபோய்க்கொடுத்து விடு என்று கண்டித்தார்கள். அதை அவள் அறிந்து பயந்து, ஆசாரியரிடத்திலே வந்து பழையபடி அதனை வைத்து மீள வெடுத்துக்கொள்ளும் வண்ணம் பிரார்த்தித்தாள். அப் போது ஆசாரியர் ஓ குமாரி! நான் உனக்குக் கொடுக்கும் போது சிவாபரணமென்றே கொடுத்தேன், நீயே கொண்டு போவாயாக; அதனை நான் மீண்டு மெடுக்கமாட்டேன் என் றார். அதனைக் கேட்டபோது, அவளுக்குச் சித்த சுத்தி பிறந்து அவள் அவ்வாபரணச் சுவர்ணாபரணத்தையும் சிவாபரணப்பணத்தைக் கோயில் மண்டபம் விமான முதலி யவைகளுக்குச் செலவிட்டாள்.

ஓர்காலத்திலே அக்கினீசுவரர் ஆலயத்திலே சர்வச னங்களுக்குங் காட்சி கொடுக்கும் பொருட்டு இரதோற்ச வம் நிகழ்ந்தது. சிவபிரான் இரதாரூடராய் எழுந்தருளினார்; அப்போது பேரி முதலிய வாத்தியங்களும் முழங்க, நானா வித கொடிகள் பிடிப்ப, அநேகசனங்கள் கூடும், சுகந்தத்தூ பம் நறுமணங்கமழ, வீதிகளிலே புரோக்ஷிக்கப்பட்ட சந்த னக்குழம்பு விளங்க, மாலைகளினாலே தெருக்களெல்லாம் பிரகாசிப்ப, தோரணங்கள் தூங்க, ஆச்சிரமங்களெல்லாம் நெருங்க, அம்மையாரும் சுப்பிரமணியரும் விநாயகரும் சண்டேசுரரும் மகாதேவரும் தத்தம் இரதங்களிலே இவ ர்ந்தருளினார்கள்; கந்தாபுரத்திலுள்ள பெண்கள் அனைவ ரும் உற்சவதரிசனத்தின்பொருட்டு நானாவித ஆபரணங் களால் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு புறப்பட்டார்கள். அப்போது அரதத்தாசாரியருடைய புத்திரிகள் இருவர் உற்சவத்துக்குப் புறப்படுதற்கு மற்றைப் பெண்களுக்குப் போல ஆபரணந் தங்களுக்கு இல்லாமையால், பிதாவை அடைந்து எங்களுக்குத் தரித்தற்கு ஆபரணமின்மையால் நீவிர் ஆபரணங் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டி

ஞர்கள்; துக்கத்தோடு இவ்வாறு ஆபரணம் வேண்டுமெ
ன்று பிரார்த்தித்த குழந்தைகளை இருவரையும் ஆசாரியர்
நோக்கி, நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களிலே பூசும் விபூதியே
பூஷணம், நீங்கள் சிரவணஞ்செய்யும் சிவநாமமே காதுக்கு
அலங்காரம், நீவிர் எப்பொழுதும் செய்யும் சிவலிங்கார்ச்
சனையே கரபூஷணம், நீங்கள் செய்யும் சிவலிங்கப்பிரதக்ஷிண
நமஸ்காரமே பாதபூஷணம், ஆதலினால் நீங்களென்
கவலைப் படுகின்றீர்கள் என்றார். அவர்கள் பின்னரும் பிதா
வே, தாங்கள் சொல்லிய ஆபரணங்கள் உள்ளபடியே இரு
க்கின்றன; இருந்தும் எங்களையொத்த தோழியர்கள் மிகு
தியும் நிந்திக்கின்றார்கள், ஆதலினால் லௌகிகபூஷணமுங்
கொடுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அது கேட்
ட பிதாவானவர் சிறிது வருத்தத்தோடு அவர்களை நோக்கி
முற்சென்மத்திலே இவை வேணுமென்று உபாசனை செய்
தவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்கெப்படி வாய்க்குமென்று
சொல்லக்கேட்ட புதல்விகள் பிதாவே உமக்கு அவை என
கிட்டா; அவசியம் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்
டார்கள். அப்போது அரதத்தாசாரியர் சிறிதுபோது தியா
னபாராயணராயிருக்க, எருதொன்று அவ்வழியே செல்லக்
கண்டு அவர்களை நோக்கி, அந்த எருது வைத்துக்கொ
ண்டுபோன பாதக்குளம்பினிடத்திலே வேண்டிய பூஷண
ங்களெல்லாம் அகப்படும். அவ்விடத்தே போய் எடுத்துக்
கொள்ளுங்கள் என்றார். குழந்தைகள் இருவரும் விரைந்து
போய் அது காலவைத்துப்போன குளம்பிடங்கடோறும்
விசித்திரமாகிய ஆபரணங்கள் இருக்கக்கண்டு அவற்றை
எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் பிதாவுக்குச் சமீபத்திலே வந்து
அவர் எவை எவை என்று கேட்க, அவர்கள் மகிழ்ச்சி
யோடு பாதமோதிரம், பாதகடகம், சிறுகிங்கிணிமாலை,
மேகலை, கடிசூத்திரம், கடிபந்தனம், ஆரம், பவளமாலை,
அங்கதம், கங்கணம், பதக்கபேதம், பவளவலயம், வீரச்

மோதிரம், சுவஸ்திகம், காதோலை, திலகாகாரமாகிய பொட்டு, தலையாபரணமுதலாயின அகப்பட்டன என்று சொல்லிப்போய், அந்தத் தானங்களிலே இவ்வாபரணங்களினால் தங்களுக்கு அலங்காரஞ்செய்யவேணுமென்று தம் தாயாரை வேண்டினார்கள்; தாயார் அவ்வாறு அலங்காரஞ் செய்து முடிந்தபின்னர், அவர்களுக்கு அணிந்து எஞ்சிய ஆபரணங்களை அக்கினீசுவரர் கற்பகநாயகி இருவருக்கும் அலங்கரிப்பிக்கும்பொருட்டுப் பழம் கர்ப்பூரம் தாம்பூலமுதலிய கொண்டு சகிகளோடு கூட ஆலயத்துக்குப்போய் நிவேதிப்பனவற்றை நிவேதித்து, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, ஆசாரியருடைய மகிமையையும் சிவபெருமானுடைய திருவருளையும் நினைந்து சந்தோஷமுடையராயினார். ஊரிலுள்ள சனங்கள் இவ்வாபரணங்களையெல்லாங் கண்டு யாவும் அறிந்து அந்தத்தாசாரியருடைய மகிமையே மகிமையாம் என்று வாழ்த்தினார்கள்.

ஓர்நாள் இராத்திரிப்போதிலே கோவடு எனப்படும் திருவாடுதுறையாலயத்திலே அந்தத்தாசாரியர் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு வழியே போம்போது, மழையும் காற்றும் உண்டாகி இருள் மிகுந்தபோது, சிவபிரான் இவருக்குச் சகாயமாகக் கோபாலவேஷந் தரித்துக்கொண்டு அவருடனே சென்றார். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி நீ ஆர் என்றார். அவர் நான் கோவடு க்ஷேத்திரத்திலுள்ள கோக்களை மேய்க்கும் இடையன், உமக்குச் சகாயஞ்செய்யப் போந்தேன் என்றார். இவ்வார்த்தை அவருக்கு இனிமை பயந்தமையால், அங்ஙனமாயின் நீ வருவாயாக என்று கூட்டிக்கொண்டு வந்து, பின்னர்த் தமது கிரகத்திலே ஆகாரஞ் செய்துபோவாயோவென அவர் நீர் என்கையிலே ஆகாரத்தைக் கொடுத்துவிடின், நான் என்வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சாப்பிடுகின்றேன் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் இசைந்து, பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமுங்

கொடுப்ப, அவர் அதை வாங்கிக்கொண்டு தமது வீடாகிய ஆலயத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, இலிங்கத்துக்கும் இடபதேவருக்கும் இடையேயுள்ள அர்த்தமண்டபத்திலே அவற்றைச் சிதறிவிட்டு லிங்கத்திலே அந்தர்த்தானமாயினார். காலையிலே அர்ச்சகர்கள் வந்து சிந்துண்டு கிடந்த கறியையும் அன்னத்தையும் பார்த்து, இஃதென்னை! என்று ஆச்சரியமுற்று நின்றார்கள். பின்னாக கோயிலதிகாரியானவர் வந்து பார்த்து, பரிசாரக வேலைக்காரரையெல்லாம் தண்டிக்கத் தொடங்கினார். அவர்கள் நாங்கள் இந்தக் காரியம் செய்ததும் இல்லை என்றும், நாங்கள் வீடுக்குப் போம்போது உள்ளே எங்கும் நன்றாய்ப் பரிசோதித்து, திருக்காப்பிட்டுக் கொண்டு போனோம் என்றும், இதுசெய்தார் மற்றியாருமில்லை என்றும் சொல்லித் தலைகுனிந்து சும்மா இருந்தார்கள். அப்போது முதற்றினத்து இராத்திரியிலே அரதத்தாசாரியார் கிராமத்துக்காக இங்கே வந்திருந்தார். போகும்போது வழியிலே மழைபெய்யத் தொடங்கிற்று; ஆதலினால் அவருக்குச் சகாயமாகப் போடுவதாகக் கோபாலவேஷத்தோடு போயினார். அவர் தமது கிரகஞ் சார்ந்த போது ஆசாரியர் அவரைப் போசனத்தின் பொருட்டுத் தடுப்ப, அவர் அதற்கு உடன்படாமைகண்டு பாகற்காயக் குழம்பும் அன்னமுங் கொடுப்ப, பாலசந்திர சிகாமணியாகிய கோவடுநாதப்பெருமான் இடைய ரூபத்தோடு அவற்றைவாங்கிக் கொண்டு வந்து, இந்தப்பிரகாரஞ் செய்து விளையாடினார் என்று ஓர் அசரீரிவாக்கு ஆகாயத்திலே எழுந்தது. அதைக்கேட்ட யாவரும் ஆச்சரியமுற்று அரதத்தாசாரியருக்குச் சிவபெருமான் இத்துணைக் கிருபை செய்தாரோவென்று யாவரும் புகழ்ந்தார்கள். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் நெடுங்காலம் அதிதிபூசைமுதலிய அநேக தருமங்களைச்செய்து கொண்டுவந்தார். வயசு முதிர்வுறுந் தமது தள்ளாமைப் பருவத்திலே எழுதலுக்குந் இனைத்தோ

றுஞ் செல்லமாட்டாதவராய், தமது ஆன்மார்த்த பூசையிலே எழுதலத்துச் சிவலிங்கங்களைப் புனஸ்தாபித்துப் பூசித்துத் தரிசித்து மோக்ஷப் பிராப்தியின் பொருட்டு ஒருமையோடு வழிபட்டுவந்தார்.

திரியம்பகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் யதீசுவரர் ஒருவரை அடைந்து சேவை செய்து, அநேக வித்தியாப்பியாசம் பண்ணினார். ஓர்காலத்திலே தமது குரு ஏகாந்தத்திலிருந்த போது, 'எல்லா வித்தைகளையும் அப்பியசித்தேன் பஞ்சாக்ஷரோபதேசமும் பெற்றேன் இவற்றிற்கு மேலறியற்பாலது யாது?' என்று தமது குருவைக் கேட்க, அவர் யோசித்து 'உலகத்திலே சுருதிஸ்மிருதிகளெல்லாம் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் மேலானதும் ஒன்றுமில்லை. அப்பாலானதும் ஒன்றுமில்லை. இந்த இரகசியம் இவனுக்குத் தெரியவில்லையே' இவன் சந்தேகமில்லாமற் படவென்று நினைந்து சில இரகசியார்த்தம் இன்னும் ஒரு காலாந்தரத்திலே சொல்லுகின்றேனென்றார். இதுநேரச்சக்க காலம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி வெகுகாலமாயபின்னர், ஓர்நாள் சீஷன் போசனத்தின்பொருட்டு வெளியே போயிருப்ப, யதீசுரருக்குத் தேகவியோக காலம் கிட்டிவிட, சீஷனுக்கு யாதோ சொல்லவேண்டியிருந்ததென்பதை அவர் யோசித்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்திற்கு மேலாய அறியற்பாலது மற்றொன்றில்லையென்று நிலத்தில் எழுதி சரீரத்தியாகம் பண்ணினார். அதனை அருகில் நின்ற ஒரு கழைக்கூத்தியான தாசி கண்டு ஓலையில் எழுதிக் காதோலையாயிட்டுக் கொண்டு மணலெழுத்தைக் கையாலழித்து வீடுசார்ந்தாள். சீஷன் வந்து பார்த்து, தனது ஆசாரியார் இறந்துகிடத்தலைக் கண்டு துக்கத்தோடிருப்ப, அங்கிருந்தவர்கள் உமது ஆசாரியார் எழுதிவைத்த இரகசியத்தை ஓர் தொம்பச்சி எழுதிக்கொண்டு போய்விட்டாள் என்று சொல்ல, சீஷன் அவள் வீடு தேடிப்போய், அவளைப் பலவகையா

லும் உபசரித்து காதோலையை தரல்வேண்டும் என்று கேட்டான், நீ எனனோடிருந்து சாப்பிட்டு எனனோடு கூட உண்மையாயின், நான் காதோலையைத் தருவேன் என்றாள்; அதற்கு அவன் உடன்பட்டு, அவளுக்கு வேண்டிய தொழில்களையெல்லாஞ் செய்து, அவளைப் பிரீதி செய்து காதோலையை வாங்கிக்கொண்டான் அவன் தன் குரு எழுதிய பத்திரிகையைப்பார்த்து, அதிலே எழுதப்பட்ட அக்ஷரங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து, பின்னரும் அவளை இதுகாறுங் கூடியிருந்த தோஷமற யாது பிராயச்சித்தமாமோ என்று நினைந்து தைப்பூசத்திலே திருவிடைமருதூருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, மத்தியானசகுனரோடு காவேரிக்குப்போய் ஸ்நானஞ் செய்து, மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு போகும்போது, அரதத்தாசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்து அவரை நோக்கி, சுவாமி! எனக்கு அன்னங் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்ப, ஆசாரியர் அவரைத் தமது ஓர் பந்தியிலிருத்திப் போசனங் கொடுத்தார். போசனமுடிந்தபின் அவர் வெளியிலேவர, அதைக்கண்டு கிராமத்தார் இவன் தோஷபரிசகவாசம் பண்ணினவனென்று அரதத்தாசாரியருக்குப் பிரஸ்தாபித்தார்கள். பின்னர் அவர்கள் திரியம்பகரை நோக்கி நீ எந்தப்பந்தியிலிருந்து சாப்பிட்டாயென்று வினவ, அவர் உள்ளவாறு சொல்ல, அதைக்கேட்டு அவர்கள் ஆசாரியரிடத்திலே போய், மகாபாதகனாகிய இவனோடு நீர் சாப்பிட்டது நிந்தையாமன்றோ என்றார்கள்; அப்போது அவர் அவர்களை நோக்கி, தைப்பூசத்திலே மகாகாவேரியிலே ஸ்நானம் பண்ணி மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனம் பண்ணியிருக்கின்றார்; ஆதலினால் அவர் மகாபாதகங்களினின்று நீங்கினார் என்றார். கோடி ஜென்மங்களிலே செய்த பாவம் சிவதரிசனத்தினாலே அக்கினியிலிட்ட பஞ்சுபோல நசித்துப்போம் என்றார். இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு அவர்கள் பின்னுஞ்

சொல்வாராயினர். அவளோ தாசி, அகோராத்திரம் அவன் அவளோடு இருந்தமையால், அவையெல்லாம் கேவலம் காவேரி ஸ்நானத்தால் எவ்வாறு நீங்கும் என்றார்கள். உடனே அரதத்தாசாரியார் அந்தப்பிராமணரைத் திரியம்பகரே என்றழைத்து, நீர் இவர்களோடு திருவிடைமருதூருக்குச் சென்று, நான் புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரியில் ஸ்நானஞ் செய்து உம்மைத் தரிசனம் பண்ணினமையால் என்பாவம் போய்விட்டதோ, சுவாமீ! சொல்லும் என்று கேளும் என்றார். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியார் அறிவுறுத்தக்கேட்ட திரியம்பகர் அப்பிராமணர்களோடு திருவிடைமருதூருக்குப் போயிருந்த சமயத்திலே, ஆலயம் சிவனடியாரால் நிறைந்திருந்தது. திரியம்பகர் சுவாமியைப் பார்த்து, தேவாதிதேவரே! தயாசமுத்திரரே, புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரி ஸ்நானத்தினாலும், உம்முடைய தரிசனத்தினாலும் அவ்வேசியோடு யான் சங்கமஞ் செய்துணர்ந்து வாழ்ந்த தோஷம் போய்விட்டதா சொல்லும் என்று பிரார்த்தித்தார். அது கேட்ட பக்தரக்ஷகராகிய மருதப்பெருமான் அவரைநோக்கி, ஏ குழந்தாய்! நீ செய்த அந்தப்பாவம் தீர்ந்துபோய்விட்டது என்றார். சரணாகதரக்ஷகராகிய சிவபெருமானுடைய வாக்கியத்தை அவர்கள் கேட்டு இது எதிரொலி வாக்கியமேயன்றி, ஈசுவரனுடைய வாக்கியமன்று என்று மறுத்தார்கள். இதைக்கேட்டு திரியம்பகர் கண்ணீர் வார அழுது, மீட்டும் ஆசாரியரிடம் வந்து இவர்கள் அதனை ஒப்புக்கொண்டிலர் என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது அரதத்தாசாரியார் அவரோடு தாமுங்கூட ஆலயத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய், அந்தச் சபையிலே சுவாமியைப் பார்த்து பின்னுங் கேளும் என்றார். அவரும் அப்படியே முன்போலவணங்கி வேண்டினர். சுவாமியும் மகாமேக கோஷம் போல, மகாலிங்க தரிசனத்தினாலும், காவேரி ஸ்நானத்தினாலும் உன்பாவம் போயது போயது என அசரீரிவாக்கி

ளால் அருளினார் உடனே எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு அரதத்தாசாரியரைப் புகழ்ந்தார்கள். இது நிற்க,

அரதத்தாசாரியருடைய சகோதரியாருக்கு ஓர் மூடப்புதல்வர் அவதரித்திருந்தார். இவர் ஓர் நாள் தமது மாமனாருடைய பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கி, சுவாமி உமது அருளினாலே காசி மகாக்ஷேத்திரத்து மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ் செய்ய விரும்புகின்றேன் என்று ஆசையோடு வேண்ட, ஆசாரியர் கிராமத்திலேயுள்ள சரசிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு ஆஜ்ஞாபித்தார். மேன்மை தங்கிய புத்தியையுடைய இவர் உடனே அதில் ஸ்நானஞ்செய்ய, அவர் மணிகர்ணிகையிலே தோன்றி, பின்னர் கங்காஸ்நானஞ் செய்து, விசுவேசுரர் தரிசனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். இங்ஙனம் சிலவருஷம் கழிந்தபின், ஓர் நாள் விசுவேசுரர் ஆலயத்துக்குச் சமீபத்திலே ஒருவர் தமது பாரியாரோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் இவரை நோக்கி, ஓ பிராமணோத்தமரே! நுண்ணறிவுடையவரே! நுமது கிராமத்திலே காசிபகோத்திரரும், நல்லோரும், வைதிகருமாகிய அரதத்தர் என்பவர் ஒருவர் இருக்கின்றாரா? என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் நான் வசிக்கும் கஞ்சாபுரத்திலே அரதத்தர் என்ப பெயரிய என் மாதுலர் வசிக்கின்றார். அவர் சைவேந்திரர் க்ஷேமத்தோடிருக்கின்றார் என்றார். அப்போது அவர் இவரது வார்த்தையைக்கேட்டு சந்தோஷமுற்று, காசியிலே ஒருவர் அவரது க்ஷேமம் விசாரித்தார் என்று சொல்லுதிர் என்றார்; அவரோடு அங்கிருந்த பாரியும் புன்முறுவலோடு நானும் விசாரித்தேன் என்று சொல்லுதிர் என்றார். அதைக்கேட்ட மருகனார் நான் நீங்கள் இருவருங்கேட்ட வசனம் சொல்லவேனென்று சொல்லி, நான் இனி எப்படி அங்கே போகும் வன்மையுடையவனாவேன் என்றார். அதற்கு அவர் நீர் எப்படி இங்

கு வந்தீரென்று கேட்க, அவர் என் கிராமத்திலே பிரமதீர்த்தம் என்று ஒன்றுளது அதிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு என் மாமனார் ஆஞ்ஞாபிக்க, அப்படியே ஸ்நானஞ்செய்து இங்கே மணிகாணிகையிலே வந்து தோன்றினேன். இனி அவ்வாறுபோகச் சக்தியுடையேனல்லேன் என்றார். அதைக்கேட்ட பெரியவர் நீர் இப்பொழுதும் போய் மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்யும் என்றார். அவர் அவ்வாறு மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, உடனே பிரமதீர்த்தத்திலே தோன்றி, மகிழ்ச்சியோடும் மாமனாரை அடைந்து வணங்கி, சுவாமீ! உமது கிருபையினாலே கங்காஸ்நானஞ் செய்து போந்தேன் என, ஆசாரியர் அவனை நோக்கி, காசியிலே யாராயினும் என்னை அறிந்தார் உளரோ? என்று கேட்ப, அதற்கு மருகனார் ஆம் காசியிலே விடரூபத்தோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்த தம்பதிகள் தங்கள் க்ஷேமத்தை விசாரித்தார்கள் என்றார் அதைக்கேட்ட அரத்தர் அவர்கள் கேட்டார்களா! கேட்டார்களா!" என்று சொல்லிக் கண்ணீர்வார ஆனந்தபரவசராய் நிருத்தனஞ்செய்தார். இதைக்கேட்ட கிராமத்தாரெல்லாம் வந்து ஒருங்கு கூடிச் சிவாஞ்ஞையினாலே மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ் செய்து, பிரமதீர்த்தத்திலே வந்து தோன்றினமையால், இத்தீர்த்தத்துக்கும் மணிகர்ணிகை என்று பெயர் வழங்குக என்றும், இதிலே ஸ்நானஞ்செய்தவர்களுடைய பாவமெல்லாம் ஒழியும் என்றும் ஓர் அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அரத்தாசாரியர் முதலிய யாவரும் அற்புதமாகிய இவ்வசரீரிவாக்கைக்கேட்டு, இது அடியார்கள் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட சிவலீலை என்று அறிந்துகொண்டார்கள். அரத்தாசாரியரிடத்திலிருந்து அவர் மருகனார் யாவும் அறிந்து சர்வஞ்ஞராயினார். இவர் தமது மாமனார்செய்த சுருதி சூக்திமாலைக்கு வியாக்கியானஞ் செய்து மிகக்கீர்த்தி படைத்

தார். சனங்கள் இவருடைய பக்தி விஷயத்தை நோக்கி இவருக்கும் அரதத்தா என்று பெயர் கொடுத்தார்கள்.

அக்கஞ்சாபுரத்திற் சிவப்பிரியனென்னு மொரு மறையவ ரருமையாகப்பெற்ற சுமதி, தருமபாலன் என்னும் இரண்டு சிறுவர்களும் ஒரோதினத்தில் வாந்திபேதியாலும் பாம்புகடியாலும் இறந்தமையா லவர் மிகவுந் துக்கித்து இறந்த இருமக்களுடலங்களையுந் தகனஞ்செய்ய இட்டமில்லாதவராக அழுதுகொண்டிருந்தனர். இதனை யுணர்ந்து அரதத்தா அவ்விடத்திற் கெழுந்தருளி பிரேதங்களை வைத்திருப்பது சரியல்லவென்றுரைத்துப் புத்திரசோகத்தா லவர் அவ்வண்ணஞ் செய்யாமையால், மந்திரவிபூதியை அவ்விறந்த இருவருடலின்மீது மிட்டனர்; உடனே அவர்கள் உயிர்பெற்றெழுந்து அஞ்சலியஸ்தராக நின்று, சுவாமீ! நாங்கள் முற்பிறப்பில் இச்சிவப்பிரியருக்கு அடிமைகளான நந்தனும வீரனுமாக விருந்தோம், இவரெங்களுக்குச் சரியான கூலிகொடாமையினா லிவர் மக்களாகப் பிறந்தோம், கடனொழிந்தமையா லுடலிழந்தோம்; உம்மாலிடப்பட்ட மந்திர விபூதியினால் உயிர்பெற்றெழுந்தோமென்று அநேக விடயங்களைக் கூறினார்கள். அப்பொழுது சிவகணங்கள் விமானத்துட னாகாயத்திற்றோன்றி அரதத்தருடைய விபூதிப்பேற்றினால் உங்களுக்குச் சிவலோகங் கிடைத்தது என்றனருடனே அவ்விருவரும் அவ்வுடலங்களைவிட்டு தேவ உருவமெய்திச் சிவலோகமடைந்தார்கள். இந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டவர்களுங் கேட்டவர்களு மானந்த மடைந்தார்கள்.

இப்படி இருக்குங்காலத்தில் ஓர் நாள் திருடன் ஒருவன் இராசாவின் கிரகத்திலே திருடிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போக, காவற்காரர்கள் அவனைத் தொடர்ந்துவர, அதைக்கண்ட கள்வன் ஓடிவந்து அரதத்தாசாரியரை நமஸ்கரித்து,

ஹரிதத்தா இறநத பிராமணனை யெழுப்பி சிவலோகததிற கனுப்பியது

சுவாமீ ! காவற்காரர்கள் தொடர்ந்து வருகின்றார்கள்; என்னைக்கண்டால் கொன்றுபோடுவார்கள்; காத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, உடனே அவர் அந்தத்திருடனுக்கு விபூதிதாரணஞ்செய்து யஞ்ஞோபவீததாரணஞ்செய்து, தாலபாத்திரத்திலே போசனங் கொடுத்து உண்பித்தார். உண்டுகொண்டிருக்கும்போது, முன்னே ஓடிவந்த கள்வன் எங்கே என்று காவற்காரர்கள் அரதத்தாசாரியரைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் நமது பிள்ளை உள்ளே உண்டுகொண்டிருக்கின்றான், ஐயமுளதேல் உள்ளே பிரவேசித்துப் பார்த்துக்கொள்க என்றார். அவர்கள் எங்குஞ் சுற்றிப் பார்த்தும் மற்றொருவரையுங் காணாது தமவழியே போய் விட்டார்கள்.

அரதத்தாசாரியர் சர்வகர்த்தாவாகிய சிவபெருமானையே பூரணபாவனை தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது சிவபெருமான் அவருக்குச் சாயுச்சியங் கொடுக்கவேண்டி, தாம் பிருங்கி நந்தி மகாகாளர் பிரமா விஷ்ணு முதலாயினோரோடு வாத்தியகோஷங்கள் முழங்க, அட்டதிக்குகளெல்லாம் அளவிலாப் பிரகாசம் விளங்க, சடையிலே அமைந்த கங்கைப்பிரவாகத்திலே சந்திரன் விளங்க, காதிலே சர்ப்பங்கள் இரத்தின குண்டலங்களாய் விளங்க, தமது மடித்தலத்திலே உமாதேவியார் அமர, கபோலங்களிலே தமது குண்டலங்கள் பிரதிவிம்பிப்ப, பவளக்கொடியின்மத்தியில் விளங்கும் முத்துக்கள்போல உதடுகளின் மத்தியிலே தந்த வரிசைகள் பிரகாசிப்ப, மந்தகா[illegible]லே முகம் சோபிக்க, மான் மழு வரதம் அபயம் [illegible], உருத்திராக்ஷ மாலாதாரணராய் [illegible] தின் பிடரியிலே சர்ப்பங்க[illegible] [illegible]

குருவடிவத்தோடு எழுந்தருளினார். இவ்வாறு தமக்கு முன் எழுந்தருளி போக்ஷங் கொடுக்க விரும்பும் சுவாமியை ஆசாரியர் நோக்கி, அவரை ஆராமையினாலே மீட்டும் நமஸ்கரித்துத் தோத்திரம் பண்ணினார். பண்ணவே, ஆசாரியர்மீது சிவபிரான் பிரீதிசெய்து, ஏ அரதத்த பக்த சிரோமணியே! உனது திரிகாலபூசை செபம் ஸ்தோத்திரம் தியானம் என்பனவற்றால் நம்மை வழிபட்டனை; உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் உமாசமேதராகிய கைலாசபதியை நோக்கி, சுவாமீ! நீர் இப்போது அடியேனுக்குப் பிரசன்னராய் வரங்கொடுப்பது மெய்யேயானால், எனக்கு இருபுறத்துமுள்ள பதின்மூன்று வீட்டுக்காரரையும் மீண்டு வாரா நெறியாகிய முத்தியிலே சேர்த்தருளும் லோகநாதரே! உமக்கு நமஸ்காரம் என்றார். இங்ஙனம் பிரார்த்திக்கச் சிவபிரான் அங்ஙனமாகுக என்று அங்கீகாரஞ்செய்ய, ஆயிரங்கிண்கிணி சாலங்களாலும் நவரத்தினக் காலங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோடிசூரியப் பிரகாசமாகிய விமானமொன்று வந்திறங்கிற்று. அதிலே பதின்மூன்று வீட்டுக்காரரும் அவர்கள் பந்துக்களும் சிநேகிதர்களும் வந்தேறினார்கள். சுவாமி அரதத்தரை நோக்கி, பதின்மூன்று வீட்டுக்காரர்கள் வந்து ஏறினார்கள். மற்றொரு வீட்டுக்காரர் எங்கே என்று சிவபிரான் அரதத்தாசாரியரை வினவ, அவர் பதினான்காம் வீட்டுக்காரி ஓர் கிழவி, அவள் சரீரமெல்லாம் திரைந்து வெளுத்து நடுக்கப்பெற்றவள், நெடுங்காலத்தாள்; ஒவ்வோர் நாளும் விக்கினேசுரருக்கு மோதகம் நிவேதிப்பவள் என்று கூறி, அவளை அழைத்து வருமாறு ஒருவரை அனுப்ப, அக்கிழவி அழைக்கவந்தவரை நோக்கி, நான் விநாயகக்கடவுள்பொருட்டு அடுப்பிலே மோதகம் பாகமாமாறு வைத்தேன், அது நிவேதிக்கப்பட்டபின் வரு

வேன், போகின்றவர்கள் கைலைக்கு முந்திப் போகலாம், நான் விக்கினேசுவரருக்கு நிவேதனம் பண்ணிவிட்டுப் பின்பு வருகின்றேனென்று சொல்லியனுப்பினாள். அவர் அவள் வார்த்தையை ஆசாரியருக்குச் சொல்ல, அவர் நாங்கள் இப்போது பிரஸ்தானமாவோம், அக்கிழவி விக்கினேசுவரருக்குப் பூசை செய்துகொண்டு வருகின்றாளாம்" என்றார். அப்போது சுவாமி புன்சிரிப்படைந்து பக்கத்திலிருந்த கணபதியை நோக்கி, அக்கிழவியுடைய பூசையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அவளைக் கைலைக்கு இட்டுக்கொண்டு வருக என்று அவரை ஆலயத்தின் புறத்திலே இருக்கச்செய்தார். அரதத்தாசாரியார் விமானத்தில் ஏறும்பொழுது, அவருடைய வைவசுதான்னம் நாடோறும் புசித்துவந்த ஓர் சுவானமானது இரக்கத்தினாலே அழ, அதனையும் எடுத்து இரதத்தின் மேலேற்றி வைத்துத் தாமும் ஏறினார். சிவபிரான் அரதத்தாசாரியார் முதலிய பக்தர்களோடு கைலையை யடைந்தார். இதற்குள்ளே மோதகம் பாகஞ்செய்து முடித்து, அவற்றை மற்றைய உபகரணங்களோடு கொண்டுபோந்து, சாவகாசமாக விநாயகருக்குப் பூசைசெய்து முடிப்ப, அவ்விநாயகர் அவளை நோக்கி உனது பூசைகொண்டு பிரீதியுற்றேம். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளென்ன, அவள் லோகோபகாரமாக ஓர் வார்த்தைக் கேட்கின்றாள், சுவாமீ! இப்படிப்பட்ட ஓர் கிழவி பூசித்து வந்தாளென்ற புகழ் நிலைக்குமாறு நீர் இவ்விடத்திலே சாந்நித்தியமாயிருந்து, உமக்கு மோதக முதலியன வைத்து நிவேதித்து உம்மைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்கின்றவர்களுக்குக் கைலாயத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று உரைத்து, தனக்குக் கைலாய பிராப்தியைத் தந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். அதற்கிசைந்து விநாயகர் அவள் கைலாசத்தை

௭௨ ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள்சரித்திரம்.

அடையத்தக்க சக்தியைக் கொடுத்து அவர் ஆங்கே எழுந்தருளி யிருந்தார். இரதத்தின்மீதிவர்ந்து போந்தவர்கள் பாதிதூரஞ் செல்லுதற்கு முன்னமே இவள் அவர்களைக் கண்டு சேர்ந்தாள். அங்குள்ளோர் நீ இவ்வளவு வேகமாய் வந்தாயோ என்று கேட்க, அவள் "குதிரையுங் காதம் கிழவியும் காதம்" என்பது அறியீர்களோ என்றாள். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு அவர்கள் எல்லோரும் அழியாததும், பழிப்பற்றதும், ஆனந்தமே உருவமானதும், ஞானிகளுள்ளம்போல வெண்ணிறம்பொருந்தியதும், பாவிகளா லடையக்கூடாததும்; அருவியை ஒலியாலும், ஐராவதத்தை மதநீராலும், சந்திரனைக் களங்கத்தாலும், அன்னத்தை நடையாலும் அறியவேண்டிய வெண்மையையுடையதும், பகலுமிரவு மற்றதும், பரமேசுவரனையே ஒத்ததுமான ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்தார்கள். பதினான்கு வீட்டுக்காரரும் சந்திரகலா சூடராகிய சம்புவுடைய சாரூபத்தைப் பெற்றார்கள்.

சரித்திரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ அரதத்தாசாரியரடிமலர்வாழ்க.

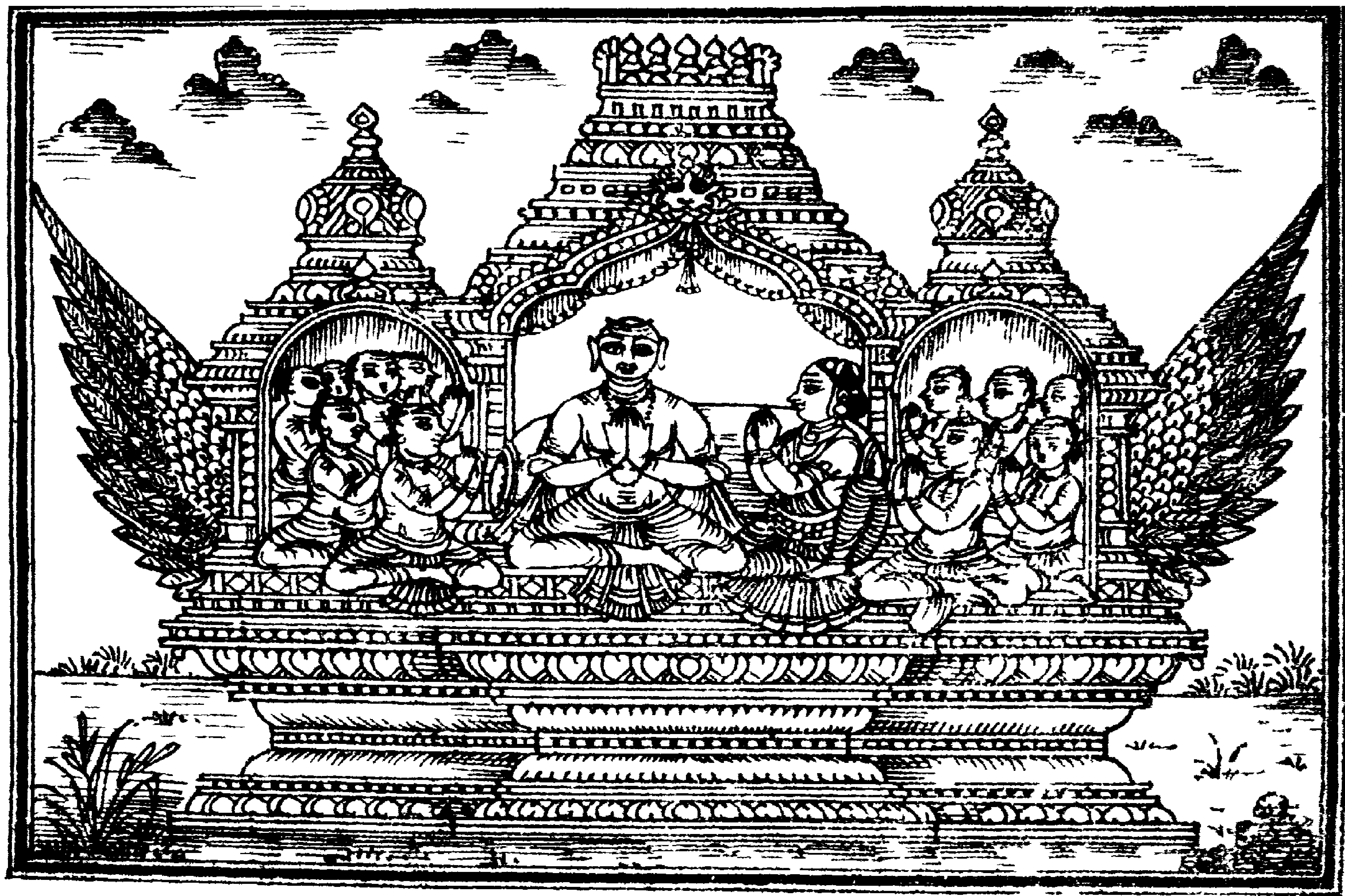

ஹரிச்சந்திரா சிவலோகத்திற்கெழுந்தருளியது.

பாயிரம்.

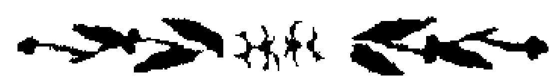

விநாயகர்

சீர்பூத்த திருமறுமார்புடையவனே பரமென்னச் செருக்குற்றோர்கள்
கார்பூத்த சிந்தையிடி வீழ்மாறு கண்ணன்கொள் கரியபொல்லா
நீர்பூத்த விழியினைப் பலைப்படாப் பென்னுருவ மறைநீங்கியாண்ட
வேர்பூத்த வைங்கரத்தப் பெம்மானடிமலரை யிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

பசுபதி.

என்றலைகளமுதல்பலவிலங்குமெழிலுறப்புடனேயேந்தினனை
ஒன்றியுணர்ந்தேத்தாருறவெல்லாங்கெடவெனவுயர்மால்கூறி
நின்றுபணிந்திடுகஞ்சபுரந்தனிலப்பொண்டோணிலன்செய்ய
பொன்றிகழுமடிமலரைமுடிமலராவெந்நாளும்பொருந்திவாழ்வாம்.

அம்பிகை.

எழிலுறவைகுந்தமரிமேலயந்தவனேபரமென்னவிசைப்போர்சிந்தை
வழியிலுறமகந்தையுடனவாழ்நாளுமகன்றொழியவலியபொல்லா
மொழியதனுலரிமகனையிறக்குமாறறைசெய்துமுகினமென்கூந்தற்
பழிதபுநல்லுமையவடனவனசமலரடியிணையைப்பணிந்துவாழ்வாம்.

குமாரசுவாமி.

எந்தமரியேபரமென்றிசைக்குமவாமொழிப்பொருள்களில்லாதோடச்
சந்தமுறுமரிமகனறன்றலைநான்குநணிகுலுங்கத்தட்டிக்குட்டிக்
கந்தகிரியுவளகத்திறகாவலுடனேவைத்துக்கடனீரவைப்பி [ம
லெந்தவுயிருமபடைத்தவிளையபெருந்தகையடியையிறைஞ்சிவாழ்வா

ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

ஆழிதரித்துறுசெங்கையண்ணலயனமுதலானோரங்கைகூப்பி [ந்தை
யேழிசையினறவப்பயனே யெழிலுறுமாமறைப்பொருளேயெந்தன்சி
வாழுறுநலவிறையவனேயெனவெனைமடமாதாவகுத்துத்தந்த
காழியர்கோனடிமலரையகத்துன்னிப்பவத்துன்பங்கழித்துவாழ்வாம்.

ஸ்ரீதிருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்.

கரியவிறத்திருமாலுந்தேவர்கோனுங்காணுத்திருவுருவிற்கண்மூ
ன்றுற்ற, பெரியவனைவிடமுண்டகண்டன்றன்னைப்பேணுதார்கொடி

யொனப்பேசுபவாய்மை, உரியமறைப்பொருளனைத்துந்தமிழிலாக்கி யுறுவாசிகாமணியாகியுற்றுநின்ற, வரியதிருவாகீசவடிகள்செய்யவடி மலரைமுடிமலராவமைத்துவாழ்வாம்.

ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

தேனுறுங்குலலைமுடிநலலோனறனனை தினநாடியடியவாளசி நதையையா, தானுறவிழிமலர்ப்பூசையாற்றுந்தனியாழியவர்சிந்தத லைவனறனனை, ஊனுறிமெய்யாளிரவடிவேனமுருகையினறவுந்தபனைப பத்தியுடனுவந்துபாடி, வானுறுபுகழ்பட்டத்தசுந்தரேசவள்ளலடியி ணைமலரைவழுத்திவாழ்வாம்.

ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

பந்தமுற மாயசொற்றபொல்லாமகொள்கைப படிறறொழுக்கப புத்தரினமபாறியோட, நிநதையறுமறையிலுளபொருளமெயஙகள நிமலனுநவிதவெனனநின்றுகாட்டி, அநதமில்பேரானபத்தரைநயழி சதவெஙகளணணதிருவாசகராதிகளைசெயய, சநதமலரடியிணையனை மலாகவேிததாழ்நதிறைஞசியாழாநதபிறபபகறறிவாழ்வாம்.

அரதத்தாசாரியசுவாமிகள்.

ஏறுகிப்பூணணியாமெனபாகியனபாகியெழில்கொணமேனி
நீறுகிப்பூந்தொடையாங்லையாகிககலையாகிநிமலனபாலோர
கூறுகிபபவளவிதழககொமபாகியமபாகிககுலவியீசனை
பேறுகியுறததவஞ்செயசககரமாலடிமலரைப்பேணிவாழ்வாம.

ஆசாரியர்.

பந்தவியலொடுமுததியியலீதெனனப் பகாந்தருளிசசிவானந்தப் பரவைமூழ்கி, நந்தலிலாதிருக்குமுயாமநுவுமீநதுநாயேனறனுடலாதி மூனறுங்கொண்டு, நிநதையறுமுறுவாசிகாமணிகளபோறறநின்றசிவ ஞானியெனநிகிலங்கூறு, செநதைதிருவடிமலாகடமமையென்றுமே ததியெழிணமலர்தூவியிறைஞ்சிவாழ்வாம.

அவையடக்கம்.

மந்தியும்புகுந்தாரவறிகலா
துந்துகோட்டிலுறுங்கனியுண்குவான்
சிந்துநீட்டுஞ்செழுங்கரமேயென
வெந்தையார்புகழ்யான்சொலவேய்ந்ததே.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சி வா ய ந ம:

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

சுலோகம்.

ஏகஸ்ஸமுத்ரஸலிலே வடபத்ரசாயீ
த்வந்யஸ்ஸமுத்ரசரஸஸ்த்ரிபுரப்ரபேத்தா ।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து சமிமம் வயமாச்ரயாம: ॥

ஏகஸ்ஸமுத்ரசலிலேவடபத்திரசாயீ தவந்யஸ்ஸமுத்ரசரஸ்திஸ்த்ரிபுரப்ரபேத்தா । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம ப்ருவந்துசமிமம்வயமாச்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னுங் கடலி னீரினிடை மருவுஞ் சிறிய வாலிலைமேற்
றன்னுங் கரிய மேகமெனத் துலங்கி யொருவ னுயிலுற்றான்
பன்னுங் கடலைத் தூணியெனப் படைத்தே யொருவன் பகையட்டா
னென்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

வடமொழி - பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸமுத்ரஸலிலே	கடல்நீரில்
வடபத்ரசாயீ	ஆலிலையிற்கிடக்கிறவன்,
அந்ய:து	இன்னொருவனானல் [ம்
சமுத்ரசாரதி:	அந்தக்கடலை அம்புக்கூடாக வுடையவனு

த்ரிபுரபரபெதத்தா	திரிபுரஙகளைப பேதித்தவனுமாக வுள்ளவ
அநயோ:	இவவிருவருக்குள [ன;
அதிகம்	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொல்லலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன கடலின நீரிலே ஒரு ஆலிலையினமீது கிடநதான், இன்னொருவன அககடலையே அமபுககூடாக உடையவனும திரிபுரங்களைப பேதித்தவனுமாக உளளவன; இவவிருவருககுள (யார சிறந்தவனென்று கேட்குமெமககு) இவா சிறநதவனென்று ஞானிகளாகிய நீங்கள கூறுவீர்களானால், உஙகளால சொலலப்படுபவனையே நாங்கள் சரணமாக அடைகினறோம

விதப்பு.

கடலி லாலிலையிற்கிடநதானென்றது-ஹரியை; எஙஙனேயென்னின், பிரமப்பிரளயகாலத்தில உணடாகிற சமுத்திர நீரினடுவிலோராலிலையிற் குழநதையுருவமாக ஹரி கிடநதமையால. இதனை—

"அண்டபித்திகையினளவுநீரலதறிநதுகூறவொருபொருளிலை
கண்டுபுத்திமிகநொந்திளைப்பினிருககணகவற்சியுறுபோதினிற
கொண்டலொத்ததிருமேனியோடொரு குருநதுபசசையிலைமீதுவந
தண்டிநிற்கவதுகண்டெனக்குமனமாதரத்தின்மகிழ்வானதே" எனனும பாரதம ஆரணியபருவத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அக்கடலை அம்பராதூணியாக்கி திரிபுரதகனஞ் செய்தானென்றது - ஹரனை; ஹரன் திரிபுரசங்காரஞ் செய்தகாலத்தில், மேருவாகிய வில்லில் நாராயணனாகிய அம்பினை வைத்துவிட்டனன். இதனை—

"மேருமாமலைவலியையோர்வில்லதாத்திரட்டி
யோருஞ்சேடனைநாரியாபுபொறித்துலகளந்த
காருலாவுடல்விண்டுவைக்கணைவடிவாக்கி
நேருமங்கிமாருதமுனையிறகதாநிறைத்தார்" எனவும்,

"வளைத்தவெஞ்சிலைதாங்கினேன்மால்கணைசெலுத்தி
இளைத்தநுண்ணிடைபங்கர்பாரத்திளநகைவிளைப்பத
திளைத்தழுவெயிற்றீமலிநெதாருகணஞ்செலாமுன்
றொளைத்ததிமையோராமாய்ந்தனாசாம்பராயொழிந்தே" எனவும் வரும் ஸ்ரீமகாபாரதங் கனனபருவக்கவியாலுணாக.

வ்ருத்தாவென்றது - ஞானவைராக்கியாதி நற்குணமுடையவர்களை. ஒருபொருளினுயர்வையோ தாழ்வையோ கூறவேண்டுமாயின், ஞானமுடையோர்களாலன்றி யேனையோர்களால் ஆகா. அளவையை முன்னே யுணரானேல், பதார்த்த நிச்சயம எவவாறறிவான்? அறியினும் நூலாதரவில்லாதவனதறிவு முற்றநில்லா. ஆதலாலிவ்விடத்தில் வ்ருத்தாவென்றது - வித்வான்களையே இவ்விடததளவையென்றது- அட்டாதச வித்தைகளை. கற்றவர்களே நடுவுநிலைமைக் குரியவர்களேனையரல்லா எனெனி லவாகளிடதது நூலாதாரமின்மையால், இதனை—

"அரங்கின்றிவட்டாடியற்றேநிரம்பிய
நூலின்றிக்கோட்டிகொளல்" என்றும்,

"கல்லாதான்சொற்காமுறுதன்முலையிரண்டு
மில்லாதான்பெண்காமுற்றற்று" என்றும் நாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருத்தலாலுணர்க.

ஸத்யம்ப்ருவந்து என்றது - தம்மதம் பிறர்மதம் என்னும் தாரதம்மியங்களினுலும், பொய்யென்றுணர்ந்தாலும் தமது மதமானுல்

மௌனஞ் சாதித்தலும், அவ்வாறிருக்கினும் இதுதான் சரியானது என்று கூறுதலும் ஆகிய குணங்களைச் சிலரிடத்துக் காண்கின்றோம். அவ்வாறுள்ளவர் ஒருதலையாகவே தீருமானஞ்செய்வதுலகத்திற் சில விஷயங்களிற் காண்கின்றோம், அப்படிப்பட்டவர்களையல்ல நாம் விரும்புவது என்றதாம்.

"சமஞ்செய்து சீர்தூக்குங்கோல்போலமைந்தொருபாற் கோடாமைசான்றோர்க்கணி" என்னுந் திருக்குறளின்படி, தம்மதம் வேறுமதமென்று பாராது உண்மை கூறுமவர்களைச் சுட்டியே யவ்வாறு கூறியது.

தமிமம்வயமாசரயாம என்றது-மெய்யறிவுடையோர்களாற் கூறப்படுவது உண்மைப்பொருளாதலால், அவ்வுண்மையின்வழி நிற்பதே தக்கோருக்கழகு என்பதாம். இதனை—

"பொருளல்லவற்றைப்பொருளென்றுணரு மருளானுமாணாப்பிறப்பு" என்னுந் திருக்குறளின்படியென்றுணர்க.

தாத்பர்யம்.

கடலினடுவிற் றிருமால் கண்ணுறங்கினார், சிவபெருமானவரையே அம்பாகக்கொண்டு திரிபுரசங்காரஞ் செய்தனர் என்பதே.

தாரதம்மியம்.

ஒருவருக்குள்ள அம்பறாத்தூணி அம்பு என்னும் இவைகளைவிட அவைகளையுடையவர் சிறந்தவரென்பது தேற்றம். ஒருவனது செருப்புங் குடையும் அம்புமெல்லா மவனிட்டம்போல உபயோகிக்கப்படுபவை. அதுபோல திருமாலுஞ் சிவபிரானால் உபயோகப்படுத்தப்பட்ட ஒருவஸ்துவேதவிர வேறின்மையினாற் சிவபெருமானே சிறந்தவரென்றறியப்படுவதனால், நாம் தாழ்வுபொருந்திய திருமாலைப் பொருளல்லவென்று தள்ளி உயர்வுபொருந்திய ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (அ)

𑌸𑍂𑌨𑍁𑌂 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌚𑌤𑍁𑌰𑌾𑌨𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌚𑍈𑌕𑌃
𑌸𑍂𑌤𑌂 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌚𑌤𑍁𑌰𑌾𑌨𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

ஸூநுஞ்சகார சதுராநநமேவசைக: ஸூதஞ்சகார சதுராநநமேவ சாந்ய:। கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்திய வ்ருத்தா: ஸத்யம் புருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

ஐந்தி லொன்று குறைந்தமுகத் தவனை மகனு வாண்டுள்ளா
னிந்த வுலகி லொருவன்மற் றொருவ னெழில்கொள் சாரதியா
வந்த மகனை யேயுடையா னதனுற் சிறந்தா னுனெனச்
சிந்தை புரிந்து பெரியவர்கள் செப்பி லவரைச் சேருதுமே. (௨)

ஆரியத்தின் பதப்பொருள்

ஏக: ச	ஒருவனுனல
சதுராநநமேவ	நான்கு முக முள்ளவனையே
ஸூநும	பிள்ளையாக
சகார	செய்துகொண்டான்,
அன்ய: ச	மற்றொருவனோவென்றால்
சதுராநநமேவ	அந்த நான்குமுகமுள்ளவனையே
ஸூதம	சாரதியாக
சகார	செய்துகொண்டான்;
அநயோ:	இவர்களுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை

ப்ருவந்து	சொல்லலாம்; சொன்னால்
வயம்	நாங்கள்
தம் இமம்	அப்படிப்பட்ட அந்த இவனை
ஆச்ரயாமஃ	அடைகின்றோம்.

பொழிப்பு.

(உ) ஒருவன் நான்முகமுள்ளவனைத தனது மகனைப் பெற்றான், இன்னொருவன் அந்த நான்முகனையே சாரதியாகக்கொண்டான்; இவர்களிலார் சிறந்தவர்கள்? அறிவுடையவர்களே கூறுங்கள்! நாங்களந்தப் புருஷனைச சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம.

விதப்பு

ஒருவன் நான்குமுகமுள்ளப் பிள்ளையைப் பெற்றானென்றது - திருமால் நான்முகனை மகனைப்பெற்றதை இதனை—

“ வெண்டிருககனைகடல்நெடுவேலிமூதுலகம
உண்டுபைததலைநாகபோகததினிலுறங்கும்
தண்டுழாய்முகிலுந்தியநடததினிறறுளைததாட்
புண்டரீகமொன்றலர்ந்ததுபுவியெலாமபூடப” எனவும,

“ நீலமால்வரைநெற்றியிறபொடிததசெஙகதிரோ
போலவான்சுடர்பொழிதருமுளரியமபொகுட்டின்
மேலதாகவநதெழுநததுவெயிலவிரிபசுமபொற்
கோலமேவியகுலமறைமழலைவாய்சகுழவி” எனவும்,

“ கொங்குவிம்மியகொழுமடற்றாமரைக்குழவி
யெங்குவந்தனவெவ்வழியிருந்தனமெனறு
வங்கண்மாதிரமனைத்தையும்பார்த்ததுபரர்ப்பத
திங்கள்போற்றிகழ்திருமுகநான்கெனச்சிறந்த” எனவும்
வரும் பாகவதச்செய்யுட்களா லுணர்க.

அவன்போலவரையொருவனென்றது - வேதாமங்களிலே கேட்கப்படுகிற ஹரனை. தனது குமாரனுமாவானந்தச் சதுர்முகனென்றது-

ஹரியின் மகனாகிய சதுர்முகனென் றழைக்கப்படுகிற பிரமனை ஹரன் தனதிரதத்திற்குச சாரதியாககொண்டதை—

"உருகெழுநிலமொருவையமு
மிருசுடரிருபுடையாழியுஞ்
சுருதிகடுகளறுவாசியும
மருமலரணையவனவலவனும" என்ற காஞ்சிமானமியத்தாலும்,

"மறுவிலாமறைநான்குநலவடங்களாப்பிணிதது
நிறுவியேசமயங்களாறையுமபரிகளாநிரபபித
தெறுவிலாபபெருஙகுடிலைமுட்கோலெனததிருதது
அறிவினீண்டவமபுயததனைப்பாகனாவமைததார" என்று கூறப்படுகிற ஸ்ரீமகாபாரதததாலுமுணாக

தாத்பர்யம்.

ஹரிமைநதனை ஹரன் சாரதியாககொண்டான் என்பதாம.

தாரதம்மியம்

ஒருவன் தன் மகனை வேறொருவனுக்குத தேரோட்டுமபடி விடுவானாயின், தேரையுடையவனைக்காட்டிலும தேரோட்டுபவனும் அவன் றந்தையுஞ் சிறநதவர்க ளல்லவோனபது தேற்றம். ஆதலால் சதுர்முகனை மைநதனாகவுடைய ஹரியினும சதுர்முகனைச சாரதியாகவுடைய ஹரன் சிறநதவன இவவிஷயத்தால ஹரிஹரரொன்னும இருவருக்குட்சிறநதவன யாவன் என்று ஆயுமிடத்தில் ஹரனே என்று அறியப்படுகின்றான். ஆதலால, இவ்விஷயததிலிழிந்த அரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயாந்த ஹரனை நாஙகள் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.—எ-று.

(உ)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏக:புந:புவி தவெளநவநீதகண்டமந்யோதவெளநவஸுதாமய
சந்த்ரகண்டம் ! கோவாநயோரதிக இதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம
ப்ருவந்து தமிமம்வயமாச்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

வண்ணக் கடலே யுடையாகவிலை நத வுலகில வெண்ணெய்தனை
உண்ண வெடுததா ளொருவனமற் றொருவ னழகா ரமுதடனே
நண்ணு மதியின் கலையொன்றை நயநது தலையின் மீதணிநதான்
எண்ணி லிவரு ளுயாநதவனயா ரிவைசததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதபபொருள்.

ஏக:புந:	ஒருவனுனல்
புவி	உலகததில
நவநீதகணடம	வெணணெயததுணடை
தவெள	தரிததான,
அந்ய:	மற்றொருவன்
நவஸுதாமய	புதிய அமிர்தமயமான
சந்த்ரகண்டம	நிலாததுணடததை
தவெள	தரிததான,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன
இதி	இதனை
அநுசிந்திய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் (புதிய) வெண்ணெய்த்தண்டை (கையில்) வைத்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் புதிய சந்திரகலையைத் (தலையில்) வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவரைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொல்லுவீர்களாயின், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுலகிற் புதுவெண்ணெ யுறுதுண்டெடுத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவதாரஞ் செய்திருந்தலால் ஹரி துவாபரயுகத்தில் மதுராநகரத்திற்பிறந்து, கஞ்சனுக்குப்பயந்து, தனது தந்தையாலிரவிலாயர்சேரியிற் கொண்டுவரப்பட்டு, அசோதையின் பிரசவவீட்டி லவளை யறியாதிடப்பட்டு, அங்கிருந்த பெண்குழந்தையை யாதவ க்ஷத்திரியராகிய வசுதேவர் தன்வீட்டிற்கு எடுத்துக்கொண்டு வரப்பட்டதற்குப்பின்பு, அசோதை தனது குழந்தையே இது என்று கருதி எடுத்துக் கண்ணனென்று பெயரிட்டு வளர்த்துக்கொண்டுவருங் காலத்தில், இக்கண்ணன் வெண்ணெ யுண்பதி லதிகவிருப்பமுள்ளவனாய் வீட்டிலுள்ள வெண்ணெயை யுண்பதுவும்போதாமல், அயல்வீடுகளிலுஞ்சென்று வெண்ணெய் திருடியுண்டு, நவநீதசோரன் - வெண்ணெய்திருடி என்னும் பெயரும்பெற்றனன் இவைகளை—

" எறிந்தவெண்டிங்களொடு மின்றளியமுதமென்னத்
தெறித்தவெண்டயிராடும்புள்ளி திருமுகஞ்சிறப்பளிக்க
உறைப்பசுங்கொண்டலன்னோனுண்டதன்னறடவுத்தாழி [ம்,
மறைத்தனள்வைத்தவெண்ணெய்வாரிணோடினோல்" என்று

" களவுசெய்மால்காணுமற்காலமார்மனைகடோறுந்
தளவலர்நகையார்வைத்தவுறிதனைத்தடவிமல்கு [பெய்
மனைநெய்பால் வெண்ணெயெல்லா மசோதைசேய் கவளர்தன்
ஒளிவிழுக்கவிளக்காட்ட வுண்டையாற்றெறித்தேயுண்டான்"

என்றும் வரும் பாகவதங்களின் செய்யுட்களாலுணர்க. இச்சரித்திரவிரிவை பாகவதாதிபுராணங்களிற் காண்க.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

௧ மற்றொருவன் புதியகலை மதித்துணைடைத்தரித்தான் என்றது- ரக்ஷாறானை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

முன்னொருகாலத்தில் பிரமபுத்திரனாகிய தக்கன் என்னும் உபப் பிரமா தன் புத்திரியர்களில் அசுவனிமுதல் இரேவதி ஈறாகிய இருபத்தேழுபெண்களையும் அழகிய (சோடச பதினாறு)கலைகளையுடைய சந்திரனுக்குக் கலியாணஞ் செய்துகொடுத்தனன் அச்சந்திரன் அவ் விருபத்தேழுமாதர்களில் சிலரிடத்தில் அதிக விருப்பத்தையும், பலரிடத்தில் அதிக வெறுப்பையும் பொருந்தினவனாக இருந்தான் அதனால் அவன் மனைவியர்கள் தங்கள் தந்தையினிடத்திற்சென்று சந்திரனது பக்ஷபாதத்தை யெடுத்துக் கூறினார்கள். அவனும் உடனே குபிதனாய் மருகனாகிய சந்திரனைக்குறித்து நின்னழகு கெட்டொழிக, குறைந்தழிக என்று சபித்தனன், பின்னர் தக்கனிடத்து நின்றுங் கிடைத்த சாபத்தினாற் சந்திரன் ஒளிகுன்றினவனாய் மிகவும் பயந்து இனி யென்செய்வதென றஞ்சி யிந்திரனையடைந்து, தேவராஜ! யான் மாதுலனாகிய தக்கனிட்ட சாபத்தா லொளியிழந்தவனாயி னேன் நீ வினாவில் அவன் சாபத்தை ஒழித்தருள் என்னலும். அவ் விந்திரன், சந்திர! யான் தக்கனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவன், அது பற்றி யவனென்சொல்லை யொருபொருளாக மதியான், நீ நின்கவலை யை நீக்கித்தரும்படி யவன் றந்தையாகிய பிரமனை வேண்டிக்கொள் என்றனன் உடனே சந்திர னிந்திரனைவிட்டுப் பிரமனிடஞ்சென் றவ னது கால்களில் வணங்கி, ஐய! எனது கவலையை யொழித்தருள்க வென்றனன். விதாதா-பிரமன். குழந்தாய்? நின்சோக மொழித்தற் கியானருகனல்லேன். தக்கன் என்மகனாக விருந்தாலும் என்னை மதி யான். ஆதலா லவனிட்ட சாபத்தை யானெவ்வாறு நீக்குவேன், நின் கவலையை யொழித்தற்கென்னா லியலா. அதற்குத்தக்கவன் சர்வபூத தயாபரனாகிய ஹரனே ஆம். அதனால் நீ அவரிடஞ்செல் என்றனன். உடனே சந்திரன் கைலைமலையை யடைந்து, அங்கு நந்திதேவரருளி னால் உள்ளே புகுந்து, ஸ்ரீகண்டமூர்த்தியை வணங்கி, பெருமானே!

அந்தோ! என் உடலழகெல்லாம் தக்கனுலழிந்துவருகின்றதாற் றே வரீர். சரணமாக அடைந்தேன் அடியேனை இரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று கதறியழுது குறைகூறினன் சந்திரனது தத்கால நிலைமையைக்கண்ட கருணைக்கடலாகிய ஸ்ரீ-அரனென்று திருநாமமுள்ள சிவபெருமானார் அவனை ஆதரித்து அபயாத்தமளித்து, ரோகணிகாந்த! நீ தக்கனது சாபத்திற்காக அஞ்சற்க நின்னை யாமாதரிப்பேமென்று கூறியவனிடத்த ப்பபோழ்திருந்த ஒற்றைக்கலையை வாங்கித் தனது திருமுடியின்மீது ஓராபரணமாகத்தரித்து அழிவற்ற யாமிதனைத் தரித்தமையால் இனி உன்னுடலிலுள்ள கலைகள் முறையே நிரம்புதலும், பின்னர்க் குறைதலுமாகிய தன்மையையடைந்து இவ்வுலகத்திற் சுக்கில கருஷ்ணமென்னும் பெயரோடுகூடிய பக்ஷமாகவாகி விளங்கக்கடவதென றருளிச்செய்தனர். இதனுற சிவபெருமானும், பிறைசூடி - சந்திரசேகரன் எனனு மபிதான முற்றவனுயினன். இதனை —

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible]

ப்ரஸந்நஸ்ஸஹஸாதே³வ வ்ருத்தாக்ஷஸ்ஸஜடாத⁴ரீ ।
தத꞉ ப்ரஸந்நஹ்ருஷ்டோயா ஸமயாநந்த³ஸம்ப்லுதம் ॥

ஏஷா ஸஹ ஸம்ஸாராங்கஸ்ய கௌண்டா³ க்ருபாவதீ ஸஹிணீம் ।
யஸ்மாத் ஸ்வஸ்தயா சக்ஷுஷ்மத் க்ஷணாத் க்ருதிஸம்ப்லவ꞉ ।

ஸம்ஸாரங்கஸ்ய ஸ்வஸ்தஸ்ய ஸாவதி⁴ஸாம்யேஸ்வர்யஸ்ய ।
ஏதா ஜ்ஞாநவாஸநா வ்யுத்தா க்ஷணோத்தரா ॥ ஏன

வரும் சிவரகசியத்தின் சுலோகங்களாலும்,

"இன்னபலகிளைகண்மலநகவி நக்கிநகைகனடினனாந்
துனனியநாணமீனத துட்டோகையைபெறமிருபானேழு
கன்னியாதமமைநலகிசகடிமணவிரியினிராற
றன்னிகரிலலாபபொறபிறறனயதிநடவுட்கீநதான

ாநதபினம்றிவைநோககியாககுமோரபெறறிததாக
வாயநதிமொரவழயததுமருவுதிசிலாபாலனபிற
ரேயநதொருசிலைரயெளிசசுளிகிறபாயலலையென்று
வாயநதிவைபுகன்றுதேறறியனையரோடகலசசெயதான்.

இன்னணமபுணாசசிபோறறிபேகியதிங்கட்புததேன்
பனனியரனையாதயமிறபழுதிலாவாரருறனும
பினனவடானுமாறறபபேமொழிலுடையாராக
வனனவாநிறததுமேலாமாவமோடணுகலுறறான்.

ஏனையர்தமபாறசேரானிருதுவின்வேலைபூத்த
தேனிமிரசொல்லாமாட்டிசசேருருக்கணவரோபோல்
வானிடைமதியப்புததேண்மறுததனன்றிரியும்வேலை
யானதோர்பான்மைநோக்கியவரெலாம்முனிந்துபோனார்.

போந்தவர்தக்கன்றன்பாற்பொருமியேபொலம்பூட்கொங்கை
யேந்திழைமாதர்தங்கள்கேள்வனதியற்கைகூறக்

காந்தியவுள ததனுககககனனறவன்கலேகளெல்லாந்
தேயநதிலவாகவெனறுநீமொழிசசாபஞசெயதான்.

செபபருநதிருவிலவைகுஞசிறவிதியென்பான்சொறற
விபபெருஞ்சாபநதனனெனறமெஞ்சாததிங்கள
ஒபபருஙகலேகளவைகரகோவொருகலேயாயஃகாய
பொய்ப்பெருஞ்செலவமபெறறோனபுகழனசகுறைறநதவன்றே

மூனறுறழைநதுவைகன்முடிநதழிமதியமென்போ
ஞன்றதனகலேயினமூவைநதழிதலுமவனேயென்னச
சானறுளாசெயதலபோலோதண்கலேயிருகதலோடு
மான்றனன்மெலிநதுவெள்ளிவானவாகோனேயுறறான

தக்கனெனபவன்சாபததாறறண்கலேயினேததுமபோகி
யிக்கலேயொன்றுநினறநீதுமினறிறககுமென்னின்
மிக்கவென்னியலபுகுன்றும்வியன்பெயாதொலேயும்யாணடும்
புககதொலபுகழுமபோகுமபுகலவசையாகுமனறே

ஈங்கினிசசெயாதெனறேனுணாகிலேனெற்கோபுநதி
நீங்கறவுளாததியெனனசசெபபினனிரஙகியேங்கித
தாங்கருமவையுள்வேலேசாதலுநதழுவியெறகோர்
பாங்கனேயஞசலெனனுவிவைசிலபகாதலுறறான.

இதுபழியொன்றுகிற்கவின்றுநீதககனறனனுற்
புதியதோகுறையுமபெற்றுயபொலிவொடுதிருவுநதாநதாய்
மதியினேமதியதற்றுய்மற்றினிவலலேசெனறு
விதியொடுபகர்திசேயைவேணடியீதகறறுமெனறான்.

தாமரையென்னுந்தண்பூநதவிசிலடைதிகழ்நதவண்ணன்
மாமலரடியின்வீழாமாதுலன்வெகுண்டுசொறற
நீமொழியுணர்த்தியுன்றன்சேயினேதவெருட்டித்தீயேன்
றேமுறுகவலேமாற்றித்துடைததியிச்சாபமென்றான்.

அன்னதுமொழிந்ததிங்கட்கம்புயன்மொழிவானீண்டுத
தன்னுளநெறிப்பாலன்றிச்சார்கிலன்றக்கனென்பா

னென்னுமையிறையுங்கொள்ளான்யானவன்மாட்டுஞ்செல்லேன்
முனனுளனலலன்யாககுமுதல்வனேயாகிநின்றான.

ஆதலினீணடுநின்றதிநாயகன்
காதலினமேயவகைகலையுறறவன
பாதமிஙகரணெணப்பறறிவலலேனின
பேதுறவொழிமதிபெருநதணமாமதி

என்றலுமயனபதமிறைஞசியெமபிரா
னனறிவைபுகனறனேஞானமூாததிபாற
செனறடைவேனெனசசெபபிவெள்ளியங
குன்றினையணைநதுபொறகோயிலெயதினன

நங்களையலேததிடுநணணலன்றனை
யிங்கிவணடுதுமெனறிருட்களசூழ்நதெனை
மஙகுலினிறங்கொடுவடிவமவேறதாந
திஙகணினெறமபிராறகினையசெப்புவான.

வனறிறறறககனமுனவழஙகுதீசசொலாற
றன்றிடுஙகலையெலாநதொலைநதுபோநதிட
வொன்றிவணிருததலாலுதுவுநதேயநதிடு
மினறினிவினையினேனியாதுசெயவதே

எஞ்சியவிககலையிருககததேயதரு
விஞ்சியகலையெலாமேவநல்குதி
தஞசநினனலதிலையெனனததணமதி
யஞ்சலையென்றனனருளினாழியான்.

தீர்ந்தனவன்றியேதிங்கடன்னிடை
யார்ந்திடுகலையினையங்ஙகயாற்கொளா
வார்ந்திடுசடைமிசைவயங்கசசேர்த்தினன்
சார்ந்திலதவ்விடைத்தக்கன்சாபமே.

நின்னதொல்கலையைந்துமுப்பகலிடைநிரம்பிப்
பின்னரவ்வழிதேய்ந்துவந்தோர்கலைபிரியா

தின்னபான்மையேநிகழுமெக்காலமுமென்றான்
முன்னையாவிதோற்றிநநதெலாமியறறியமுதல்வன்'' என்
னுங் கந்தபுராணக்கவிகளாலு முணர்க.

தாரதம்மியம்.

அரி வெண்ணெணையையும், அரன் சந்திரகலையையுந்தரித்தனா் என்பதாம் வெண்ணெயோ விலையிலுந்துப்பொருள், சந்திரகலையோ நித்தியமான பொருள் அநித்யபதம் பொருளையுடையவனைக் காட்டிலும், நித்தியமான பொருளையுடையவனே சிறந்தவனென்பது தெற்றம். ஆகலால் வெண்ணெயையேந்திய அரியிலும் சந்திரகண்டனாகிய அரனே சிறந்தவன். ஆகலால், நாங்களரியை இவ்விஷயத்தில் சிறந்தவனல்லவென்றொழித்துச் சிறந்தவனான அரனையே சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம் —எ-று (க)

ஏகோஸ்தி நந்தகுடிலவ்ரஜமந்திரேஷு
சாந்யோஸ்தி மேருசிகரஸ்திதகந்தரேஷு।
கோவாநயோர்நிகடதயநிச்சிதயாஸுதாஸா
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் ஸமயமாச்ரயாம॥

ஏகோஸ்திநந்தகுடிலவ்ரஜமந்திரேஷு சாந்யோஸ்திமேருசிகரஸ்திதகந்தரேஷு। கோவாநயோர்நிகடதயநிச்சிதயாருத்தாஸஸ்தியம்ப்ருவந்துதமிமம்ஸமயமாச்ரயாம।

மொழிபெயர்ப்பு.

அறிந்த சாணங் கோமயமென றறையு மவற்று லழகினங்க
ளொழிந்த விடையர் குடிலங்களிடத் துற்று னொருவன் மற்றொருவன்
கழிந்த கருமைப் பொற்கிரியின் கண்ணுர் குகையன் காதனமை
யிழிந்த விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: ஒருவன்

நந்தகுடிலவ்ரஜமந்திரேஷு - இடையர்களுடைய (அல்லது, நந்தனுடைய) அபரிசுத்தமான மாட்டுக்கொட்டில்களையுடைய வீடுகளில்

அஸ்தி — இருந்துகொண்டிருக்கிறான்,
அந்ய: ச — இன்னொருவனோ [கைகளில்
மேருசிகரஸந்நிதகந்தரேஷு — மேருமலையிலுள்ள சிகரத்திலுள்ள கு
அஸ்தி — இருக்கிறான்,
அநயோ: — இவ்விருவர்களுள்
அதிக: — உயர்ந்தவன்
கோவா — யாவன்?
இதி — இதனை
அநுசிந்த்யா — ஆலோசித்து
வ்ருத்தா: — பெரியவர்கள்
ஸத்யம் — யதார்த்தத்தை
ப்ருவந்து — சொல்லுவர்கள். [னையே
தம் — உங்களால் சொல்லப்பட்ட அந்த *புருஷ
வயம் — நாங்கள்
ஆச்ரயாம: — ஆச்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் நந்தவிரசமந்திரமென்னும் கன்றுகளோடுகூடிய மாட்டுத்தொழுவத்திலிருப்பவன், அல்லது நந்தகோபனுடைய ஒழுங்கீனமான குடிசைகளில் வசிப்பவன், இன்னொருவன் (பொன்மயமான ஹர) மேருமலையின் சிகரத்திலுள்ள குகையினிடத்தை இடமாகக்கொண்டவன், இவ்விருவர்களில் யாவர் சிறந்தவர்? உண்மை ஞானத்தையுடைய நீவிர் கூறுவீர்களாயின், நாங்கள் அம்மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனநந்தவிரசமந்திரத்திலிருந்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால.

(ஹரியாகிய) கண்ணன் நந்தகோபனுடைய கன்றுகளுங் காலிகளும்பொருந்திய ஒழுங்கீனமான தழைகளிட்டிழைத்த வீடுகளிலிருந்

தனன்; மாடமாளிகைகளோடு கூடியதனன்றோ நந்தகோபனது வீடுக ளெனின், அன்றெனப்பேப. யாதாலெனில, நந்தகோபன் முல்லைநில த்தலைவன்; முல்லைநிலத்தினாகளுக்கு நாகரீகமானவீடுகளு முடைக ளுமில்லை. இதனை—

" முடையுறிபொறுத்தசுவலினாலெளுந்தநறியதளவிள
முகையெறுமெயிறறினவழிவிரவுகொசசையுடையமொழியின
முடலைபடுநெட்டையுடலினரழுககுறுமுறகுமறுவையா [ர
முருகொழுகுவெட்சியிதழ்நறைககுபிடவமதுமலா
இடைவிரவியிட்டகுழையினாகுலததினமுதனமையறன்வழி
யெமதுமகள் சுறகமிதுவெனவிதிபபமுதலுமொருபகல்" எ-ம்,

" தளவுகாட்டுமவெணமுறுவறவழுநதுவாவாயசோலைதபசலைத்
தழைககூரையினினமுடைபபகுவாயததடவுததாழிநெட்டுறியின்"
எனவும்,

"கோதுளிமெயபபமருணமாலையிறகொணடலவண்ணன்" என வும் வருவனவறறாலுணாக

ஸ்ரீ ஹரியானவா-நநதகோபனது வீடுகளிலிருநதாரெனபதை—

"வாயாலவீழ்குருதிநதிகராயோடவடனைபோலமாண்டுவிழப் பெணணைக்கொனற, தாயோனை ததிததனாகளமுனிவரெல்லாஞ்சுரு தியுறத்துமபுருநா சதாகளபாட, வோயாமலமலாமாரி சொரிந்தார்வா ேறுருயாதேவ தநதுபிசங்கொலிப்பவெயதி, ஆயோாகளநந்தன்மகிழ் வெய்தப்புக்கரசோலையுரோகணியாகததனை ததாரன்றே."

"படர்சுடர்விட்டொளிகாலுஞ்செமமணிசசூட்டரவரசாமபரமன் றானும், தொடாசுடர்விட்டொளிமாலைமலராதன ததவடனறுடோய் வானும், அடாசுடர்விட்டொளிர்வானததண்டாபுகழணடாபிரானகத தாளாயர், பிடர்சுடர்விட்டொளிர்மணிப்பொனணிப்பூவைகளிதூங்கப் பிறங்குவாராய" என்னும் பாத்மோத்தரபுராணததாலும,

" தத்தமுறியிலவர்வைத்ததயிர்பால்வெண்ணெயெட்டாமற் குத்தியுரலின்மிசையேறியிளங்கோவியர்முன்கூத்தாடி

நநதன்மனையிலசோலையிருநயனங்களிககவிளையாடு
மைந்தனிருதாரொருநாளுமறவாதாரோபிறவாதார்'' என்று ஸ்ரீம ஹாபாரதததிலும வருதலைக்கொணடுணர்க.

ஒருவன மேருசிகரததிலுள்ள குகையி லிருககின்றா னென்றது ஹரனை, அது அவவரன அவவணணமிருததலால இதனை —

"சிகரியெணணிலசோநதெழுநதுயாநதுமீசசெனறே
பகருமுக்குவடியாநதுறுமபஙகயனறிருமால
முகஙகளைநதுளானமூவாககுமுதனமைசாலபதிகள
அீகநெடுநதலைமூனறினுமாமெனவறிவாய'' என்று பாரதததிலும்,

"மேருவரையதறகுநடுபபிரமனமூதூரமிக்கமஞேவதியதறகுமேலைத்திக்கி, ஞரணனவாழவைகுணடமவடகீழ்பாலிஞதனமாசோதிட் கநதிசைகளெட்டிஞ, சீரியவிநதிரனமுதலாமெணமாதேயந தெற்கு முதலவடக்களவுமருஙகுதனனி, னேரியதோதேயமதுசெவ்வேபோ குநெடுமபூழையொனறுளதுநினைகமாதோ'' என்று ஸ்ரீகநதபுராணத திலும,

"மாதிரததலைவாததததமதிசையின் மருவியகுவட்டிடைவதிவ, ரோதியசிரததிஞபஞுஙகுடாதுமுதீசியினகுணககுமசிகர, மேதக விளங்குமயனரியீசனவிளமபியமுறையினவீறறிருபபர், ரோதமிலவற றினபெயாமஞேவதிவைகுண்டமேசோதிவெற்பெனக'' என்று தணி கைப்புராணததும,

"தணணறுஙகமலததுறைதலைவனுள்விரும்பும்
எண்ணருமபுகழீசனுமாயனுமிருப்பக்
கண்ணகனறிருகடிநகரிரண்டெழிலகலந்து
விணணுபாந்தவமமேருவின்முகட்டினில்விளங்கும்'' என்று பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஒருவனிடைக்குடிலிலும், மற்றொருவன் மேருமலையிலும் இரு க்கின்றார்கள் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உலகக்குடியென்று பிறர்கூறியபடி காணப்படும் இடையர் சேரியிலுள்ள நந்தனது வீட்டை யிடமாகக்கொண்டிருப்பவனைக்காட்டிலும், பொன்மயமான மஹாமேருமலையை இருப்பிடமாகக்கொண்டிருப்பவனே இவ்விருப்பு முறையிற் சிறந்தவனாகின்றான் அதனால் இம்முறையிற் றாழ்வடைந்த ஹரியைத் தாழ்ந்த பொருளாகவும், ஹரனைச் சிறந்த பொருளாகவுமறிந்த நாங்க ளரியையொழித்த ஹரனை வணங்குகின்றோம —எ-று. (சு)

ஏகஸ்ஸஹஸ்ரகமலைர்யமுபாஸ்ய தஸ்த்வா
வந்த்ருஷ்ட்வ நேத்ரமபி தஸ்ய ஸமர்ப்பயச்ச।
கோவாநயோரப்யதிக இத்யநுசிந்தநீயம்
ஸத்யம் ப்ருவந்து ஸுதியஸ்ஸமமம்ஸயாநா:॥

ஏகஸ்ஸஹஸ்ரகமலைய முபாசயதஸ்தாவ நயஸ்து நைத்ருபஸித ஸ்ஸமுமோதஸ்மாத| கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமமவ மாம்ஸயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

தேனூர் கமல மாயிரத்தாற் சிறந்த பூசை தனையொருவன
வானோர் புகழச் செய்தானவ வளநகொ ணறிய கமலத்தைத்த
தானே யேற்றுப் பின்னொருவன றவற மகிழ்ச்சி தனையுற்றான்
ஏனே யிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற டெரியி ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஸஹஸ்ரகமலை:	ஆயிரந்தாமரைமலர்களால்
யம்	எவனை
உபாஸ்ய	அர்ச்சித்து
தஸ்தௌ	இருந்தானோ

ஸ:	அந்த
அசய:து	இன்னொருவன
தை:	அநதத தாமரைபபுட்பங்களால
உபசித:	பூஜிககபபட்டவனாய்
தஸ்மாத	அநத பூஜையினாலே
முமோத	சந்தோஷிததான;
அநயோ:	இப்படிபபட்ட இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன
கோவா	எவனெனறு
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள
ஸத்யம்	யதாா ததததை
ப்ருவந்து	சொலலுங்கள
தமிமம	உங்களாற பெரியவனெனறு கூறப்பட்ட அநதச சிறநதவனை
வயம்	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	காததாவாக வாசரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஆயிரந தாமரைமலாகளால ஆாச்சனை செய்தனன், அவனைபபோல விளஙகவெடுததுககாட்டிய வின்னொருவன் முன்சொன்னவனாற் செய்யப்பட்ட பூசையைப்பாாதது மகிழுகின்றான்; இவர்களில் யாா சிறநதவனென்று கேட்குமெமக்குச சத்தியமும கல்வியுந் தவமுமுள்ள பெரியவாகளாகிய நீஙகள் இவர் சிறந்தவனென்று சொன்னால், நாங்களநத மஹாபுருஷனை ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

விசேடம்.

ஒருவனாயிரந் தாமரைமலர்களாற் பூசித்தானென்றது-ஹரியை. அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால். இதனை—

[illegible]
[illegible]
[illegible]

என்று ஸ்ரீ மஹாஸ்காந்தத்திலும்,

" மாயிருங்கமலப்போதுகைக்கொண்டுபோக்கிசான்ற
வாயிரந்திருநாமத்தானித்தலுமருச்சித்தேத்தி
மேயினன்றிருமாலன்னோன்பத்தியின்விளைவுகாண்பான்
பாயிரமறைகடேறும்பரம்பொருளொருநாளங்கண்" என்று

காஞ்சிமான்மியத்திலும்,

" வடகிழக்கானைதன்னிலவாவியொன்றோண்டுநீர
நெடியவனெய்திதூயவிலிங்கமொன்றியற்றிநீரார
கடிமலராயிரங்கொண்டுகவின்றுறுபூசைசெய்தான்
படியிலப்பரனைச்சுந்தரேசப்போபகருகிறபார" என்று சுருதிபுர

மான்மியத்திலும்,

" பூவாயிரந்தோட்டிருங்கமலப்போதாயிரத்தாலவழிபட்டா
ஞேவறுயாதநேரானிவணிலைமையறிவான்றேக்கியக்கமலத
தோவாவொருபூக்கிடையாதுவருந்தப்புரிந்தானொருநாளிற்
தேவாதிபனருட்கொருநயனமலரிறசாத்[illegible]க்குறைதீர்ந்தான்" எ

ன்று உபதேசகாண்டத்திலும் வருதலால், திருமால் சிவபெருமானை ஆயிரங்கமலத்தாற பூசித்தனனென றறியப்படுகின்றது.

" ஒருவனதற்குமகிழ்வாகி யுறைந்தானென்ப" என்றது-ஹரியாற் செய்யப்பட்ட பூசைக்கு மகிழ்ந்த ஹரனை இதனை—

" திருவினாயகனவ்வழியருச்சனை திருத்தக்
கருமணிக்களத்தெம்பிரான்கருணைமீக்கூர்ந்து
பொருவிடைப்புறத்தினிதெழுந்தருளினன்புகுந்தான்
குருதிவெள்ளினைத்திகிரியானிருகரங்குவித்தான்" என்று

உபதேசகாண்டத்திலும்,

" ஆங்கவனைநோக்கி நின்பூசைக்ககமகிழ்ந்தே முனக்கின்றான்று, தேவகமலவிழியளித்தேம்பதுமாக்கனெனும்பெயரிற்றிகழ்வாயவ்வூர், பாங்குபெறுதிருமாற்பேறெனப்பொலிகவென்றருளிப் பானுகோடி, தாங்குசுதிரசுதரிசனப்பெயராழிததனிப்படையுமுதவியெங்கோன்' என்று காஞ்சிமான்மியத்திலும் வருதலாற் சிவபெருமானாகிய ஹரனே மாயோன் செய்த பூசையை மகிழ்ந்து நின்றவனாக வறியப்படுகின்றான்.

தாத்பர்யம்

திருமாலாயிரந் தாமரைமலர்களாற் பூசைசெய்தவர்; சிவபெருமானப்பூசையைப்பெற்று மகிழ்ந்தவர் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

உலகத்திற் கண்கூடாகப் பூசைசெய்பவனிலும், பூசையையேற்றுக்கொள்பவனே சிறந்தவனென்பது தேற்றம். ஆதலால் ஆயிரந்தாமரைமலர்களாற் பூசைசெய்த ஹரி, அப்பூசையையேற்றுக்கொண்ட ஹரன் என்னும் இருவர்களில் ஹரனே சிறந்தவனென்று அறியப்படுதலால், இவ்விடயத்திற்குறைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, மஹாபுருஷனாகிய ஹரனையே சிறந்த பொருளாக வறிந்து நாங்கள் அவரனாகிய சிவபெருமானைச் சரணமாக வடைகின்றேம். (௭)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

காடாந்தகாரகநீலசரீரவர்ணோ ஜோத்ஸ்னாதிநிர்மலவிபூதஸரீரவர்ண:। கோவாநயோரதிக இத்யநிசிந்தியவருத்தாஸ்-ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம்வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

'மூதியு முடிவு மில்லாமன் மறைக்குங் கொண்மூ வுருவிரவி
லதிக மான கருநிறத்தை யடைந்தா னொருவ னயலொருவன்

துதிசெய் மதியின் இரணமெனத் துலங்கு முருவ னிவர்தம்மி
லதிக மெவரோ வவர்தம்மை யறைந்தாற் பெரியீ ரடைகுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
காடாந்தகாரகநீலசரீர:	காடாந்தகாரதத்தைப்போல கனமானதும், நீலமானதுமான சரீரத்தையுடையவன்;
ஏக:	இனனொருவன்
ஜோஸ்நாதி	நிலாவைப்போல மிகவும்
நிர்மல	பரிசுத்தமானதும்,
விஶுத்த	சுததமானதும், வெண்மையானதுமான
ஶரீர:	சரீரததினையுடையவன்,
அநயோ:	இவ்விருவருககுள்
அதிக:	சிலாகனீயமானவன்
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை-என்று
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவாகள்
ஸத்யம்	இதன உண்மையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம சொன்னல்
தமிமம்	உங்களா லக்கிரஹிககக்கூறப்பட்ட அந்த வினை
வயம்	நாங்கள
ஆஶ்ரயாம:	ஆச்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் காடாந்தகாரமான திருமேனியையுடையவன், மற்றொருவன் நிலவைப்போல சொலிக்கின்ற திருமேனியையுடையவன்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னல், அறிவிற் சிறந்தவர்களே! நாங்களந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விசேஷம்.

காடாந்தகாரமான சரீரத்தை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அந் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. இதனை—

" கருவிமாமுகிற்கொழுந்தெனக்கண்கவர்மேனி
திருவில்கான்றொளிசிந்திடச்செய்யதாமரைக்கண்
அருள்பொழிந்திடவற்புதக்குழவியாய்த்தோன்றும். என்றும்,
கண்ணேமணியேகருநாயிறுபோலவாய்
உண்ணேயொழியவுனைப்பெற்றேனுவந்து
மண்ணோமகிழவளராமற்போகருவனே
பெண்ணுகயான்பிறந்துபீழையினைப்பெற்றேனே " என்றும்
பாகவதத்தும்,

" பெரியவனைமாயவனைப்பேருலகமெல்லாம
விரிகமலவுந்தியுடைவிண்ணவனைக்கணணுந்
திருவடியுங்கையுமெழிலசிறந்தகனிவாயுஞ்செய்ய
கரியவனைக்காணுதகண்ணென்னகண்ணே
கண்ணிமைத்துககாணபாாதங்கண்ணெனகண்ணே" என்று
சிலப்பதிகாரத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணாக

ஒருவனிலவினிறமாகவுற்ற வொளிகொளுருவுடையான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவெண்ணமிருததலால். சிவபெருமான் சுத்த ஸ்படிகம்போன்ற வெண்ணிறமுடையவனுதலால்,வெண்ணிறமுள்ள சநதிரிகைபோன்ற வுருவினனென் றுரைக்கப்பட்டது. இதனை—

"ஒளிவளர்விளக்கேயுலப்பிலாவொன்றேயுணர்வுசூழ்கடந்தோருணர்வே, தெளிவளர்பளிங்கினதிரண்மணிக்குன்றேசித்ததுட்டித்திக்குநதேனே, ஒளிவளருள்ளததானந்தக்கனியேயம்பலமாடரங்காக, வெளிவளர்தெய்வக்கூததுகந்தாயைத் தொண்டனேன்விளம்புமாவிளம்பே" என்று திருவிசைப்பாவிலும்,

[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] - [illegible]
[illegible] என்று ஸித்தாந்தசாராவளியிலும்,

“உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன்
நிலவுலாவியநீர்மலிவேணியன்
அலகில்சோதியனம்பலத்தாடுவான்
மலர்சிலம்படிவாழ்த்திவணங்குவாம்” என்று பெரியபுரா
ணத்திலும் வருதலைக்காண்க

தாத்பர்யம்

அரி கறுப்பன், அரன் வெளுப்பன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உலகத்திற் கறுநிறமுள்ளவனைவிட வெண்ணிறமுள்ளவன் சிறந்தவனாக அறியப்படுகிறான், ‘[illegible]’ என்று மகாகவியாகிய காளிதாசனுரைத்தபடி, அரி இவ்விஷயத்தில் தாழ்ந்தவனாகிறான். ஆதலாற் கறுநிறமுள்ள [illegible]காட்டிலும், வெண்ணிறமுள்ள ஹரனே இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவன், அதனால் நாம் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி உயர்ந்த ஹரனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவ்வரனையே சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம் (௯)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏக:குமாரமபஜத்ஸ தாராமநங்கமந்ய:ப்ரயாதிகிலஸத்திதராம்குமாரம் | கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யக்ருததாஸஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம்வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மின்னார் பூண்க ளிலங்கொருவன் மிகவு மணக்க மானனைத்
தன்னேர் மகனைத் தானுற்றான் றன்போ லொருவன் றாரணியில்

ஒன்றூர் குடனா மாலையிடு மொளிரவேற குமரன் றனையுடையா
னினனோாதயமிறசிறநதவனயா ரிசைததாறபெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸுதராம	மிகவும
அநங்கம	அங்கமில்லாதவனுக விருககிற
குமாரம	மகனை
அபஜத	அடைநதான,
அந்ய:	மறறொருவன
சகதிதரம	வேறபடையைத தரிததிருககிற
குமாரம	குமாரனை
ப்ரயாதிகில	அடைநதிருக்கிறுனலலவா,
அநயோ:	இவவிருவருகருள
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா:	எவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதிய	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம் சொன்னுல்.
தமிமம	உஙகளாற சொல்லப்பட்ட அநத இவனை
வயம	நாங்கள
ஆஶ்ரயாம:	ஆசரயிக்கினறோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அனங்கனென்று சொல்லப்படுகிற மகனையுடையவனுக இருக்கின்றுன், அவனைப்போன்ற இன்னொருவன் சக்திதரனுகிய மகனையுடையவனுக இருக்கின்றுன்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்துள்ளவனை பெரியவர்களே நீங்கள் சொன்னுல் நாங்களந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

அனங்கனை மகனாகவுடையானென்ற தரியை, அது அவ்வரி அவ் வனை முடையனாக விருத்தலால

ஹரி தனக்குப் புத்திரப்பேறில்லாதிருந்தகாலத்தில் அனேகநோ க்கி அநேகநாள் தவஞ்செய்ய அன்னை ஹரியின் தவத்துக்கிரங்கி ஹரன் உமாதேவியாருடனே ஹரிக்குக் காக்ஷியளித்தனன். உடனே அவ்வரி வணங்கித் தோத்திரங்கள் பண்ணினான். சிவபெருமான், ஹரியே! நின் தவத்துக்குகந்தேம், காரிய நிச்சேதம், வரங்கேள் தருகின்றோம் என்றனர். ஹரியும், சுவாமி! கிருபைக்கடலாகிய தேவரீரது கரு ணையால் அடியேன் ஒரு புத்திரனுடையவனாக வேண்டுமென்றனன்.

அதற்கு ஹரியைப் பார்த்து நீ யாவாரே மகனையுடையவனுவை என்றனன். அப்பொழுது அருகிலிருந்த உமாதேவியார், நாரணா! நின் னிடத்துண்டாகும் அம்மகன் சிவனிடத்தாலேயே இறந்துபடுவா னாக என்றனள். உடனே ஹரி, லோககல்யாணி! அடியேன் பெரு மானது அருளையானந்தப்பெற்றுக்கொண்டு நின்னை வணங்காதிருந்தே னே அன்றி அபசாரஞ்செய்தவனல்ல. ஆதலால் என்னிடப்பெரிய குற்றத் தை மன்னிக்கவும், என்னைக் கிருதார்த்தனாக்கவேண்டுமென்று ஜகதம் பிகையின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்குதலும், தயாநிதியாகிய அவ்வம்மை, முகுந்த! நின்மகன் சிவனால் இறந்துபடினும், பின்னும் அவராலேயே அநங்கனாய் இருப்பனாவான் என்று அநுக்கிரகி த்தனர் அதனால் மன்மதன் ஹரியின் மனத்தின் வழியாகத்தோன்றி பஞ்சபாணங்களையுங் கருப்புவில்லையு முடையனாய், காமதத்துக்கதிகா ரியாய் காமனென்று பெயர்பெற்றனன் மனத்திற் பிறந்தமையால் மன் மதனென்று கூறப்படுகிற அவன், ஒருகாலத்திற் கைலாசத்திற் சிவ பெருமான் கல்லாலநிழலில் தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் ஜனகாதியர்களுக்கு உபதேசஞ்செய்துகொண்டிருந்த சமயத்திற்சென்று பஞ்சபாணங்க ளையும் அவர்மீது விட்டு நெற்றிக்கண் நெருப்பாற் சாம்பராயினன். பின்னர் அவன் மனைவியாகிய இரதியின் வேண்டுகோளால் பார்வதி கல்யாணத்தில் இமையமலையில் யாவருங் காணும்வண்ணமெழுந்து

இரதிக்குமாத்திரம் உருவமுள்ளவனாகவும், ஏனையோருக்கெல்லாம் அருவமானவனாகவும் விளங்கித் தன்றொழிலை நடத்தற் காரணித்தவிர்ந்ததால் அநங்கனாய் விளங்கினான் இதனை—

தவ ப்ரஸாதாச்ச வேதேந்த்ராதேஸ் ச்யாதீந் க்ரதவாந் ப்ரியே ।
நிர்வைத்யஸ்யைவ மேஷஸ்ய நாஸ்ய காரணகர்ஷணாத் ॥
இதி ஸம்ப்ரார்த்தயாமாஸ ஸர்வேஸர்வேஸ்வரம் ஹரிம் ।
ததேதி சாப்யநுக்ஞாதோ ப்ராஹாத்ர ஸுரேஸ்வரம் ॥
ததஸ்த்ஸ்வயம்பூர்லோகாநாம் ஸர்வேஷாம் ஸ்திதயே ததா ।
யஸ்யாநுக்ஷேஸஸ்ஸ்வயம்பூஸ் ஸர்வாஸ்ஸ்வாதீநமஸ்திம் ।
ஸ்வாத்மாநம் ஸ்வஸ்வரூபஸ்தம் தேவேந்த்ரா ஸ்ததா ।
ஸர்வேந்த்ராஸ்ரீந்த்ரமாக்யாஸ்வஸ்வஸ்ஸ்யாநியே ।
வஞ்சகோஜஸாமாயீமா ஸமயிஸ்வாத்மேநாவிநாத ।
ப்ரஹ்மாதீநாமாஜ்ஞாஸ்வயம் ப்ரஹ்மணீஜா ப்ரக்ருதி ।
விஷ்ணோஸ்தாநம் ப்ருஸ்யஸ்வாத் த்ரஸ்யமேஸ்வராக
ஸர்வம் ஸர்வஜ்ஞம்யதீ ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமிஹாபீயஸே ॥ என்று ஸ்காந்த மஹாபுராணத்திலுள்ள சங்கரசங்கிதையில், சிவரகசியகண்டத்தில் தேவகாண்டத்துள்ள சுலோகங்களாலும்,

“ உந்தியா லுலகைத் தந்தவொரு தனிமுதல்வன் முன்னை
மைந்தர் தாமினமையாலே மனனுயிர் தொகுதிக்கெல்லாந்
தந்தையாயிருந்த தங்கோன் சரணமேயரண மென்னாச்
சிந்தைசெய் தாழிகாவருசெய் தவமியற்றியிட்டான். என்றும்,

தவமுழந்திருந்தகாலைச் சாரதப்புணரிசுற்றக்
கவுரியுந்தானுமையன கருணையால் வந்துதோன்றப்
புவிதனையளந்தமாயோன் பொன்னணைவெழுந்துபோற்றிச்
சிவனடிவணக்கஞ்செய்து செங்கையாற்றொழுதுநின்றான். என்றும்,

மாதொருபாகன்மகிழ்ந்தருள்செய்து
நீதவமாற்றிநெடும்பகலினன்று
யேதிவண்வேண்டுமியம்புதியென்னச
சீதரனின்னனசெப்புதலுற்றான என்றும,

அந்தமிலாயுவுமாருயிர்காப்புஞ
செந்திருவோடுறைசெல்வமுமீந்தாய்
மைந்தனிலாமல்வருந்தினனெந்தாய்
தந்தருளாய்தமியேற்கினியென்றான். என்றும,

குன்றினையாற்றிடுகோனிவைசெப்ப
நன்றெனவேநகையாநங்கையில்லா
வொன்றொருசெம்மலுனக்குதவுற்று
மென்றருள்செய்தனன்யாரினுமேலோன். என்றும்,

கழையிசைபோற்றுகருங்கடல்வண்ணன்
முழுதுலகீன்றிடுமுற்றிழைபாதந்
தொழுதிலனினறுதுதிததிலனன்பால்
வழிபடுநீரினவணங்கிலன்மாதோ. என்றும்,

முறையினுற்றனசகிளையவளெனறேமுன்னினன்கொலொமூல மூநடுவு,மிறுதியுமில்லாபபரமனுக்கெம்போலிவளுமோர்சததியெனநினைந்தனனொ, மறுவிலாமலைமகளெனவுளததேமதிததனன்கொலோ மாயவன்கருததை, யறிகிலேமுமையம்மைபாறசிறிதுமன்புசெய்திலன்முன்புசெய்வினையால். எனறும,

ஆன்றவைம்புலனொருவழிப்படுததியார்வம்வேறுததையமொன்றின்றி, யூன்றிரிந்திடினுந்நிலைதிரியாவுண்மையேபிடிததுலகங்கள் முழுதும், ஈன்றவெம்பெருமாட்டியைநீக்கியெம்பிரானையேவழிபடுமியற்கை, மூன்றுதாளுடையவொருவனுக்கல்லாலேனையோர்களான் முடியுமோமுடியா. என்றும்,

அன்னகாலையிலெம்பெருமாட்டியாழியம்படையண்ணலைநோக்கி, யென்னைநீயிவணவமதித்தனையாலெம்பிராற்குநீயன்புளனன்றன்,

முன்னர்பெறுமதலையுமையன் முனிவிஞெல்லையின் முடிந்திடவென்ருப், பன்னருங்கொடுமொழிதனையியமபிப்பராபரன்றனைநோக்கியே பகர்வாள் என்றும,

ஆனதோர்பரப்பிரமமுமயானே யல்லதில்லையென்றறிவிலாப்பேதை, மானுடப்பெருமபசுக்களையெல்லாமருட்டியேதிரிவஞ்சகன்முன்ன, ஞானநீரிஞலறிவிஞலன்றிநனுகுரு தரீயனுகிநிறபதுவோ, வூனுலாவியவுயிரினுககுயிரா மொருவசெல்லுதும்வருகென வுரைததான். என்றும,

இறைவிதாண்மலர்பணிந்தபினெம்பிரான்பதமு
முறையினற்பணிநதிருவாதஞ்சேர்த திகண்முழுது
மறையின்வாய்மையாறபசுமுறையாலவழுததுதனு
நிறையுநல்லருள்புரிநதனன்றனககுநேரிலாதான் என்றும்,

மாதுநீயிவற்கருளபுரியென்னவம்மாது
சீதரன்றனைநோக்கியேநம்பெருந்தேவ
ஞேதுமவாய்மையும்யான்முனிந்துரைததிடுமுரையும்
பேதியாவினியாவரேயன்னவைபெயாப்பார. என்றும்,

எங்கணுயகன்விழிபொழியங்கியாலிறந்து
துஙகமேன்மையோய்பின்முறைமுன்புபோற்றேன்றி
யிங்குன்மாமகனிருக்கவென்றுரைததனஞமையா
ளங்கதாகவென்றருளியேமறைந்தனனையன்'' என்றும் வருங்
கந்தபுராணத்துக் கந்தவிரதப்படலததுக் கவிகளாலும்,

“ திங்கண்மேவுசெஞ்சடைததேவனமாரவேள்
இங்குநின்றெய்யவும்மெரிதரும்நுதல்விழிப்
பொஙகுகோபஞ்சுடப்பூளைவீயன்னதன்
அங்கம்வெந்தன்றுதொட்டனங்கனேயாயிஞன்''என்று வருங்
கம்பராமாயணத்தாலும்,

“ [illegible]
[illegible]'' என்று வான்

மீகத்திலும் வருதலைக்கொண்டு, ஹரியின் குமாரனை அனங்கனென்றுணர்க.

ஒருவன் சந்திரனெனும் பேருற்ற மகனை யுடையவனுமென்றது—ஹரனை, அது அவ்வரன் அவனை முடையவனாகவிருத்தலால். சிவபெருமான் தனது நெற்றிக்கண்ணின் தீப்பொறியின் வழியாய்க் குமாரஸ்வாமியை உண்டாக்கி வேலாயுதமளித்து வேலாயுதக்கடவுளென்று சொல்லுகிற சந்திரனாக இருக்கச்செய்தனன் இதனை—

'ப்ரபோ⁴ர்ஜ்ஞாநஶக்த்யாத்⁴யா' என்றும், 'ஶக்திபாணயே நம:' என்றும், "சூடாகக்கொழுந்தொட்டாகிலைச்சியசெவ்வேற் குரிசில் வாழ்குமரகோட்டமுறைப்பாம" என்றும், "வேலுலாந்தடக்கைவேந்தனைச்சேந்தனென்னுமென்மெல்லியனே" என்றும், "மறங்குலவு வேலெடுத்தகுமரவேள்சேவடிகள்வணங்குசெய்வாம்" என்றும் வருவனவற்றால் சந்திரனை அரன் மகனென்றுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஒருவன் அநங்கனென்கிற மகனையுடையவன், மற்றொருவன் சந்திரனாகிய மகனை யுடையவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

அனங்கனாகிய மகனைக்காட்டிலும், அங்கனுமாகுஞ் சந்திரனும் உள்ள மைந்தன் சிறந்தவனென்பது தெள்ளிது— ஆதலால் அனங்கனாகிய மகனையுடைய ஹரியைக்காட்டிலும், அங்கனாகியும் சந்திரனாகியுமுள்ள மகனையுடைய ஹரனை இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவன்; ஆதலால் நாம் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனை பிரதானமாகக்கொண்டு அம்மஹாபுருஷனுடைய சரணங்களில் அடைக்கலம் புகுகின்றோம்.—எ-று. (எ)

ஶ்ரீ [illegible]

[illegible] ।

கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம: ||

ஸ்திரீரூபமாபகில பூர்வமபீஷ்டமேகஸ்தமந்யஸ்தமேவ பஜதேபு ருஷ ஸ்வரத்யை | கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்ய மப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

பொன்னனைய கொம்பு நறுமலரைப் பூத்தா லன்ன வணியுடனே
மின்னுங் கோல மாதாகி மிளிர்ந்தா ளொருவன் மேலொருவ
அன்ன மாதா மவன்றனையே யணைந்து புணர்ந்து சுகித்திட்டா
ளின்ன விவருட் சிறந்தவனியா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
பூர்வம	முன்னே
அபீஷடம்	விரும்பப்பட்ட
ஸ்திரீரூபம்	பெண்ணுருவத்தை
ஆப-கில	அடைந்தான அல்லவா?
அந்ய:	மற்றொருவன்
ஸ்வரத்யை	தன்னுடைய சம்போகத்தின்பொருட்டு
தமேவ	அவனையே
பஜதே	அடைந்திருக்கிறான்;
அநயோ:	இவ்விருபுருடர்களுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்திய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லாம். சொன்னால்
தமிமம்	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட வந்த விவனை

வயம் நாங்கள்
ஆஶ்ரயாமः ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவனழகிய மோகினிப்பெண்ணுருவத்தை முன்னமடைந்தனன், இன்னொருவன் அந்தப் பெண்ணுருவமானவனையே தனது சுகத்தின்பொருட்டுப் புணர்ந்து மகிழ்வடைந்தனன, இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனிவனென்று இனிமையினையுடைய பண்டிதர்களான நீங்கள் சொல்லுவீர்களானால், உங்களாற் சிறந்தவனென்று சொல்லப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக வடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் மாதா மோகினியாயுற்றானென்ற தரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம மோகினியுருவுற்றமையால

முன்னொருகாலத்தில் தேவர்கள் துருவாசமுனிவரது சாபத்தால் நரை திரை பிணி மூப்பாதிகளை யடைந்து மிகவுங் கஷ்டப்பட்டு கஷ்ட நிவிர்த்தியை யுத்தேசித்து ஸாக்ஷாத ஸ்ரீவைகுந்தவாசியான பகவானையடைந்து அவரது சரணசரோருகங்களை வணங்கி ஸ்வாமின், தயாநிதே! நாஙகள் துருவாசமுனிவரது சாபத்தா லியற்கை யழகை யிழந்தவர்களாக விருக்கின்றோம், அதுமாத்திரமோ நோயினாலும வருத்தப்படுகிறோம,இத்தருணத்திற் பகைவர்களாகிய அசுரர்களும் உபத்திரவிக்கின்றார்கள்; வலியற்ற நாங்களென்செய்வோம்; தேவரீரைச் சரணமாக வடைந்தோம என்று கூறினார்கள் அதைக் கேட்ட பகவான் ஆலோசித்து இனி நீங்களமிர்தமுண்டாலொழிய உங்களுக்கு அமரத்துவம ஸித்திக்காது என்றுகூற,அவர்கள் அமிர்தத்தை எப்படி யுண்டாக்குகிறதென்று கேட்கப் பாற்கடலில் உலகங்களிலுள்ள சிறந்த வோஷதிகளையிட்டுக் கடைந்தா லமிர்தந் தோன்றுமென்று கூறிப் பாற்கடலின்கரையையடைந்து அனந்தனைகொண்டு மந்தரமலையைக் கொண்டுவரச்செய்து அதை மத்தாக்கி சந்திரனை யம் மத்திற்குக் காம்பாக்கி வாசுகியை அதைக் கடையுங் கயிறாக்கி கடை

விக்க வாரம்பித்தனா தேவர்களால் தனியே அதனைக் கடைய முடியாமையினால், திருமா லசுரர்களையுங் கூடச்சொதது நீங்களிரண்டு வகுபபினாகளுமாகக கடையுங்கள் என்று கூறவே, அசுராக ளொருபுறமுந தேவாக ளொருபுறமுமாகக கடைநதாாகள்; கடைதலும் அககடலினின்றும விஷமுதலியவைகள தோன்றியானதற்குப் பின்பு கடைசியில் அமுதகுமபம பிறகக, அதனைககண்ட தேவர்களு மசுரர்களு மாரவாரஞ்செய்த சமயததில், அசுராகள் துராகிருதமா யமிர்தத்தை எடுததுககொண் டிது எஙகளுக்கெனறு கூறுதலும, இனி யென் செய்வோமெனறு கவலையுறற தேவாகளை யாதரிதது நின்ற திருமால் அசுராகளை வஞ்சிக்குமபொருட்டொரு பெண்ணுருவங் கொண்டனன். இதனை—

“ செய்யமணிமேகலைசிலமபொடுசிலமப
மையொழுகு மாாகுழலினை வணடிசைமிழற்ற
வெயய புலையாரபொடுவெளவளையெறிபப
பெயபுமுகிலாணணெனொருபெணணுருவெடுததான்” என்று

பாகவதததிலும,

“ஆறறலமிகையாறசுவைதககுடதலையடலவாளவுணாகைப்பற்றத
தோறறுமறகிபபுதவேிரலமநதுயதஙகுந்துயாநோக்கிக்
காறறுந துளவநறுமபிரசக்கமஞ்சூறகொணடலிணைவிழிக்குக்
கூற்றமபதைக்குமோகினியாமவடிவமாஙகுககொண்டனனால்” என்று காஞ்சிப்புராணததிலும,

“ எமமாலிதுவந்துளதாமலமககேய்மெதன்றே
தமமாசையினுற்சுராதானவாதமமினமாறுய்த்
தெமமானமுடனமபாரவுன்னலுந்தீர்வுநோக்கி
அமமால்விரைவினெருமோகினியாயினனே” என்று கந்த

புராணத்திலும் வருதலைககொண்டுணர்க.

ஒருவன் அந்த மோகினியான ஹரியைப் போகித்தானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

கடல்கடைந்த திருமால்கொண்ட பெண்ணுருவத்தி னழகைக் கண்டு மகிழ்வுடன் புணரவிரும்பிச சிவபெருமான் ஹரியைப்பார்த்து, மாலே! நினது பெண்ணுருவத்தை நீ காட்டு என்றனர், உடனே அவரும் அவ்வுருவததுட னெதிரில் நின்றனா; சிவபெருமா னவ்வுருவத்தைப்பார்த்து மகிழ்ந்து புணரவிரும்பி மேருமலையின் தென்புறத்திலுள்ள சாலமரசசோலையி லவளை யழைததுககொணடு சென்று புணர்ந்தனர். இதனை—

'ஶ்ரீஶைலதாரநயிகாஸம்பேத்ய சம்பூர்ணரூபாம் ஹரிம்।
ஸர்வவ்ருக்ஷஸ்ய ஸ்ந்நிகடே ஜம்பைக்ருத்வா வசூஸ்தஸ்ய ஸ்வஸ்॥
தஸ்ய ஸ்ந்நிதௌ ஸம்ரோமேதம் கோடிஷ்ஷமேஷ்டி ஜீஸம்பவா।
உஷாராயாபோவஸ்த ஹாஸு ஸம்வ்ரீதா ஸமதீதீ॥' என்று சங்கரஸம்ஹிதையிலும்,

"பற்றியேகிப்படியிசைநாவலாற்
றெப்புறதீவிறபெருநகடறசாரபினின்
மற்றுநேரில்வடதிசைவைப்பினி
லுற்றசாலததிற்றெண்மிழனண்ணினான். என்றும்,

நண்ணியேதனிநாயகனவ்விடைப்
பெண்ணினீர்மையைப்பெற்றிடுநாரண
னுண்ணெகிழ்நதுமயக்குற்றருகியே
யெண்ணிலின்புறக்கூடினனென்பவே" என்று கந்தபுராணத்திலும்,

" மையல்செய்மோகினிவடிவங்காட்டுபு
வையெதனைநடந்தனன்வேலைவென்றகோ
னையெனவெழுந்துசென்றுற்றுப்புல்லவுங்
கையகன்றோடினன்கரியமேனியான். என்றும்,

" மறுவலுமெம்பிரான்வலிந்துபற்றியாங்
கிறுகுறத்தழீஇயினனினையகாலையில்" என்றும் வருங் காஞ்சிப்புராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஹரி மோகினியானுன், அரன அமமோகினியைக்கூடிச சுகித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பெண்ணுருவத்தைக்காட்டிலும பெண்ணுருவத்தைப்புணர்ந்து சுகித்த ஆணுருவஞ் சிறந்ததும் ஆண்பாலுருவததிற்குப் பெண்பாலுருவமடங்கி நடத்தலும் உலகிற் கண்கூடாகவே காண்கின்ற நாம் பெண்ணுருவடைநத திருமாலைக்காட்டிலும் அத்திருமாலை மனைவியாகக்கொண்டு புணாந்த சிவபெருமானை யுயாநதவராக இவ்விஷயத்திலறிகின்றோம். அதனு லிவ்விஷயததிற ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானப் பொருளாகததள்ளி ஹரனைப் பிரதானபபொருளாகக் கொண்டு, அரியையொழிதது அரனது திருவடிகளிற் சரணம்.புகுகின்றோம்; உயாநதைத கைககொண்டு இழிந்ததை அப்பிரதானமாக்க லுலகததி லுயாநதவாகளது வழககாதலா லவ்வாறே செய்கின்றோம.—எ-று. (அ)

ஊ-ஷ-ாதிவஔவஹ-ஹெநவநீதமேக
சுமெநா-ஷ-ாதிவை-யீயாம்பரமாமா-தஜு।
கொவாநயொரயிகஜதநிஷ-வநி
ஊதஸெவஐ-ஜெீஊ்யமாஶ்ரயாமஃ॥

முஷ்ணுதிவல்லவகரஹேநவநீதமேக அநயோததாதிஸூநீயாம்பரமாமிர்தந்தத। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதயவ்ருததாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மட்டார் கொனஹற ஈழரேறு மருவு மிஷடயர் பாடிகளிற் [வன்
ட்டான் வெண்ணெய் தனையொருவன் கருதுமவன்போ லுறமொரு
ட்டார் சுதிக டமக்கெல்லாஞ் சிறந்த வமிர்த மெனுமொன்றை
யிட்டா னிவாகட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
வல்லவக்ரஹே	இடையர் வீடுகளில்
நவநீதம்	வெண்ணெயை
முஷ்ணாதி	திருடிக்கொண்டிருக்கிறான்,
அநய:	இன்னொருவன
ஸாதீயாம	பண்டிதாகளுககு
தத	பிரசிததமான
பரமாமிருதம	சிறநத மோக்ஷததை
ததாதி	கொடுததுககொண்டிருககிறான்,
அநயோ:	இவவிருவருள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	எவன?
இதி	இதனை
வருததா:	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம்	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம்	உஙகளாற சொலலபபட்ட அந்த இநத சிறந்தவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இடையர்களது தழைகளிட்டுக்கட்டிய வீட்டினுள்ளிருந்த வெண்ணெய் (மொத்தைகளை த) திருடினான், இன்னொருவ தன்னையடைந்த அடியவர்களுக்கு அழியாத அமிர்ததத்தைக் கொடு றான்; இவ்விருவர்களி லுயர்ந்தவனை பெரியவர்களே நீங்கள் கூ றுல், நாங்க ளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வணங்கு ன்றோம்.

விடைப்பு.

ஒருவன் வெண்ணெய் திருடினனென்றது-ஹரியை, அது அவவரி அவ்வண்ணந் திருடியிருததலால

ஹரி கிருஷ்ணவதாரஞ் செயதபோது பலராமனும மற்றைய கோபாலச்சிறுவர்களும் உடன்வரவும வராமலும சென்று வெணணெயைத திருடினன இதனை—

"அறபொருளிவனென்றேயமரர்கணந்தொழுதேத்த
உறபசியொன்றின்றியேயுலகடையவுண்டனையே
உணடவாயகளவினுலுறிவெணணெயுணடவாய
வணடுழாய்மாலையாய்மாயமோவருட்கைததே" என்று சிலப்பதிகாரததிலும,

"எநதைபுகுநதொளிததமனையுறிவெணணெயெட்டாமற்
குநதியுரனமீதேறிககல்லினற்குழிசியுடைத
தந்தளிாகையாலேநதியினிதருநதியாஙகெயது
மைநதருக்குமிகவளிததுப்பூசைககுமவழங்கினன" என்று கூர்மபுராணததிலும,

"களவுசெய்மால்காணுமற்காளமாமனைகடோறந்
தளவலர்நகையாாவைததவுறிதனைததடவிமலகு
மளைநெயபாலவெண்ணெயெலலாமசோதைசேயகலனாத மெய்
யொளிவிழக்கவினைக்காட்டவுணடையாறறெறித்தேயுண்டான்"
என்று நாரதபாகவதத்திலும் கூறப்படுதலைக்கொண்டுணாக.

இன்னொருவன் மாறுவழுதளிததுள்ளான என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவண்ணமளித்திருததலால் ஹரன் ஞானசாரியனுயெழுந்தருளி, பக்குவர்களாகிய ஜனகாதிகளுக்கும், நந்தி மார்க்கண்டேயன் முதலியவர்களுக்கும் ஞானோபதேசத்தாற் பிறவியை யொழித்தருளி ஞானமிர்தத்தை யருளினன். இதனை—

"என்றும்பிறந்திறந்தாழாமேயாண்டுகொண்டான்
கன்றால்விளவெறிந்தான்பிரமன்காண்பரிய

குன்றாதசோதநில்லையம்பலவன்குணம்பரவித்
துன்றார்குழலினீர்தோணோக்கமாடாமோ'' என்று திருவாசகத்திலும்,

யஸௌதஅஜிஷ-ரஹஸ்ய தாஹெஸஹவஞ்சி என்று சுருதியிலும்,

'' மைந்தசீநமைவழூத்திமாசிலா-முநதுபூசனைமுயன்றதன்மையா
லந்தமில்லதோராயுள்நிற்கியாந்- தந்துநல்கினுமென்றசாற்றினான்''
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

''வழுததல்கேட்டலுமதிமுகிழணிந்தவாாசடைமேற்
குழைததபைந்தளிர்க்கொனறைதாழ்குழகன்வந்தாவி
யழிககுங்கூற்றுவனுனைனுழையணுகிடானெனறு
தழைததகாதலாறறலையினமேற்றன்கரம்வைத்தான்'' என்று
இலிஙகபுராணததிலும,

''அருமறைசசிறுவவுருததிரசமகஞ்செபிததிடலொழியளவிறந்த,
மருமலர்ப்பொகுட்டுப்பிரமர்தஙகறப மல்லலநதிருவொடுமபொலியா,
வுருகெழுதோற்றக்கணஙகடமபதியாயினிதினிலுறைந்தொளியெறிக்கும, பொருவருஞானசசுடாபபிழமபாகு மெனதுழைப்பொருந்துதியென்றான்'' எனறு கூாமபுராணததிலும வருதலைக்கொண்டுணாக

தாத்பர்யம்.

ஹரி திருடுபவன, ஹரன தனனையடைநதவாகளுககு அமிாதங கொடுப்பவனெனபதாம.

தாரதம்மியம்.

(திருடுபவன் தாழ்நதவன்.) அவனிலும் கேவலமான பொருளைத் திருடினவனையும், சிலாகனீயமான பொருளைத திருடினவனையுங் கூறுங்கால், (சிறந்த திருடனைப் புகழுகிறார்கள். தாழ்ந்த திருடனைச் இவன் சாமான்ய திருடனென்கிறார்கள்.) அவனிலும் இழிந்தசாதியார்களது வீட்டிறசென்று சாமான்யமான வஸ்துவை திருடினவனை உலகினர் சீ! இது ஒருபொருளாகத் திருடினுனே இது ஒருபிழைப்பா! அது கெட்டகேடு காலணுபோட்டால் வருது என்று ஸாமான்ய

ஜனங்களுஞ் சொல்வதை நாம கேட்டிருக்கின்ரும ஆதலால் கேவலம் இடையர்களது குடிசைக்குஞ்ழைநது சாமான்யமான வெண்ணெயைததிருடின ஹரியையும், திருடாகளுககுளளேயும மதிக்கப்படாத கேவலம ஸாமானயதிருடனுக வெணணெயைடியதாகின்றது.

உலகினிற் கொடையாளிகளைப் புகழாதவாகளில்லை கொடையாளிகளுள் ளும சிறநதபொருளகளைக கொடுததவாகளை மிகவும புகழுகிருர்கள ஹரன் தனனையடைநதவாகளுககு அமிாததைதயே-சாவாமையையே அரிததிருக்கினருன. ஆதலா லவனது புகழுக்களவில்லை. இதனுல நாஙகள் கேவலம் இடையாகுடிசையுட் புகுந்து வெண்ணெய்திருடி யபகீாததியடைநத ஹரியை இவவிஷயததிலப் பிரதானமானவனுக ஒதுக்கி ாயுநதன்மையாற சிறபபடைநத ஹரனையே சரணமாகவடைந்து துதிக்கினரும.—எ-று (க)

ஏக: ப்ரயாதி ஹரி ஸகாம இதி ப்ரஸித்திம்
அந்யோ ந்யமாம நிஹித காம இதி ப்ரஸித்திம்।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸத்யம் ப்ருவந்தமிமமேவ வயமாஸ்ரயாம:॥

ஏகஃப்ரயாதிஹரிஸகாமஇதிப்ரஸித்திமந்யோகமநிஹிதகாமஇதி ப்ரஸித்திம்கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமப்ருவந் துதமிமமவயமாஸ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

மனனு நின்றச காமனென மருவுங கீர்த்தி தனையொருவன்
துன்னு நின்ருன் மற்றொருவன் துகடீ ருலகி லுள்ளவர்கள்
துன்னு நிகத காமனெனச் சொறற பெயரை யுற்றுள்ளான்
இன்னோர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்	[கூடினவன்
ஸகாம:	காமத்தோடு கூடினவன்	(மன்மதனேடு

இதி	என்று
ப்ரஸித்திம	ப்ரஸித்தியை
ப்ரயாதிஹி	அடைந்திருக்கின்றானல்லவா ?
அந்ய:	இன்னொருவன
நிஹதகாமம்	[யுடையவன் காமத்தைத்தள்ளினவன், அழித்த காமனை
இதி	என்று
ப்ரஸித்திம	ப்ரஸித்தியை
அகமத	அடைந்தான்,
அநயோ:	இவர்களுக்குள
அதிக:	அதிகமானவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொன்னால
வயம்	நாங்கள
தமிமம்	உங்களால்சொல்லப்பட்ட அந்தவிஷயே
ஆஸ்ரயாம:	ஆசரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன அழகுபொருந்திய ஸகாமனென்று (காமத்தோடுகூடிய வன் எனவும், மன்மதனோடு கூடியவன எனவும்) பொருந்திய திரு நாமத்தைக்கொண்டிருக்கிறான், இன்னொருவன நிஹதகாமனென்று (காமம் இல்லாதவனென்று - மன்மதனை அழித்தவனென்று) சொல் லப்பட்ட திருநாமத்தைக்கொண்டவனாக இருக்கின்றான், இவ்விருவ ர்களில் இவ்விஷயத்தி லெவன் சிறந்தவனோ அவனை நீங்கள் சொன் னால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைந்து வணங்கு கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் ஸகாமனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறிரு த்தலால். இதனை—

"முளிசினைத்தருக்கள்யாவுமுனைியிற்பசுமையெய்தித்
தளிர்குழைதருமபுதோறறப்பாடியதையறன்னைக்
களியொடுகண்ணனேக்கியாசைநோய்கவற்றமாழாந
தளிபெறுவாயில்காணென்பார்ததனதருகுசாநதான' எனறு கூர்ம
புராணததிலும்,

"ததையுமலாதாரண்ணலிவவண்ணமயலுழநதுதளரு மேல்வை, சிதையுமனததிடருடையசெஙகமலமுகமலர செய்யவெயயோன புதையிருளினெழுகின்ற புகர்முகயானையிறுரிவைப் போாவைபோாதத, உதையகிரியெனுஙகடவுளநுதலகிழிததவிழியேபோலு தயஞசெய்தான" என்றிராமாயணததிலும,

"இக்கொடுமொழிபுகனறெரியைமூட்டியே
புக்குயிாதுறந்தனளபுலமபியாஙகவள
அக்குறுசுடலைநீருடிவாடினன் [லும்,
மைக்கடன்மேனியனமாலினமூழ்கியே" என்று கநதபுராணத்தி

[illegible] என்று சிவரகஸயகண்டத்திலும,

"மெல்லெனமுல்லைமூரலாள்வியநதெடுததகாலையாழ்
வல்லமாதவததனெயதிவாணெடுஙகண்மங்கையிவ்
வெல்லிளஙகுழவிமாயனீன்றதோனறல்வேனிலஞ்
செல்வனின்மறுளனெனறுதேர்ந்துதன்மைசெப்பினன்" என்று
பாகவதத்திலும் வருதலைகொண்டுணாக.

ஒருவன் நிஹிதகாமனென்றது-ஹரனை. அது அவ்வரனவவண்ணமிருததலால் இதனை,—

"மேனுளகிலந்தரமெல்லியளா - வானுவருடன்னையளித்தொருபால்
தானுகவிருத்தியதற்பரனை - நானுமயல்செய்வதுநன்றிதுவே"
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

"விட்டவெமபகழிமுற்றும்வியத்தகுவிமலன்மீது
பட்டலுஞ்சிறிதேவேளைப்பார்த்தனன்பார்த்தலோடும்

"கட்டழல்பொதிந்தநெற்றிக்கண்ணதுகடிதேகாற்
சுட்டதுகைலமுற்றுஞ்சூழ்புகைபரவிற்றன்றே" என்று கந்த புராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி ஸகாமன், ஹரன் நிஷ்காமன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உலகத்தில் காமமுள்ளவனைக்காட்டிலும் காமமில்லாத இந்திரியவசியினும் மன்மதனோடு ஸகவாஸம் செய்பவனைவிட கொடிய காமனை அழித்தவனும் சிறந்தவனாகின்றான், ஆதலால் சிறந்தவிஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமானவனாகத் தள்ளி நாம் பிரதானமான ஹரனைத் தலையால் வணங்குகின்றோம். (௧௦)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகோவிபாதிரவிசந்த்ரஸமத்விநேத்ரஸ்தவநயோரவிந்தஸகோ மஸிகிதரணேதர:। கோவாநயோரதிக இதயநுசிந்தியத்ருஷ்டதாஸஸ்த யமப்ரவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பரிய கடலி ன்வுதையம் பண்ணு மதியும் பரிதியுமே
பெரிய விழிக ளாக்கொண்டு பிறங்கு மொருவன் மற்றொருவன்
அரிய மதியுஞ் சிகியுமென வறையு நயனத் தொடுசிறந்தான
இருவர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ரவிசந்த்ரஸமத்வி	சூரியசந்திரர்களென்னுஞ் சமானமான

நேத்ராːஃ	இருவிழிகளுள்ளவனாக
விபாதி	பிரகாசிக்கின்றான்,
அந்யஂது	மற்றொருவனானவ
அரவிந்தஸகஸோமஶிகிதரிணேத்ர -சூரியன சந்திரன் அக்கினியெ	
	ன்று மூன்று கண்களையுடையவனாக
விபாதி	பிரகாசிக்கின்றான்,
அநயோːஃ	இவ்விருவருக்குள
அதிகஂ	சிறந்தவன
கோவா	எவன
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தாːஃ	பெரியவாகள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம	உங்களா லுயாந்தவனென்று கூறப்படுகிற
	அந்த இவனை
வயம்	நாஙகளா
ஆஶ்ரயாமːஃ	ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சூரியனென்றும சந்திரனென்றும பேர்பெற்றுள்ள இரண்டு கண்களையுடையவன். இன்னொருவன சூரியனும் சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய மூன்று கண்களையுடையவன், அறிவுள்ளவர்களே இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவ னிவனென்று நீஙகள் சொன்னால் நாஙக ளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

பரிதிமதியெனும் பேருற்ற விழிகள் இரண்டுள்ளானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறான இருவிழிகளை யுடைமையான். இதனை—

" மண்டலமபாதமாவானமமேனியா
முண்டகனமுதலினோமொழியுறப்பதாய்
பண்டுநலவதனமாமபரிதிமாமதி
விண்டிருவிழிகளாவிளஙகுவேனியான் " என்னும் ஸ்ரீ மா
பாரததநாலுணாக

இனனொருவன முச்சுடர்களையும விழியாகவுடையானென்றது-அரனை, அது அவ்வான அவனணம முசசுடாகளையும் மூனறுகண்களாககொண்டிருததலால இதனை—

" இருசுடாதமககாதாரமாகியவெமதுகஞ்சத்
திருவிழிபுதைததவாற்றாறபடைப்பாதிசெய்கைமாறி
உருகெழுதிமைநினனையுறறதாலதற்குததீாவு
மருமலாககுழலிஞய்நீமரபுளியியற்றலவேணடும் என்றும,
இருந்தவாறிருநதுபம்புமெணணிலாவுயிருமவாடி
வருந்திடுமிடும்பைநோககிவளளலார்வறிதேநெற்றித
திருந்தழலவிழியைவல்லேதிறநதனரிளமகாாகள்
கருந்துயருழப்பவினரோர்காணபரோசிறிதுபோதும் " என்றும்
வரும் காஞ்சிப்புராணநூனாலுணர்க

தாத்பரியம்

இரண்டுகண்களுள்ள ஹரியைவிட மூன்றுகண்ணுள்ள ஹரனே சிறந்தவன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

பிரபஞ்சத்தி லொளிப்பொருளாகவுள்ளவைகள் சூரிய சநதிர அக்கினிகளேயாம் அவைகளில ஹரி சூரியனையும சந்திரனையும் இரண்டு கண்களாகக்கொண்டிருக்கின்றனன், ஹரன் சூரிய சந்திரர்களுடனே அக்கினியையும் கண்ணாகக்கொண்டிருக்கின்றனன; ஒன்றைக் குறைவாகவிட்ட ஹரியிலும் சுடர்களனைத்தையும் கண்ணாகக் கொண்டுள்ள ஹரனன்றே இந்தவிஷயத்திற் சிறந்தவன ஆதலால் நாங்கள் முச்சுடர்களையும் மூன்று கண்களாகக்கொண்டுள்ள ஹரனை இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவனாக அறிந்து ஹரியை கண்களின் விஷயத்

தில் தாழ்ந்தவனாக அகற்றி உயர்வான ஹரனைச சரணாகதியாக அடைந்து வணங்குகின்றோம —எ-று. (கக)

கோபாலகத்வமபிகம்ய விபாதி ஸைக:
த்வந்யோ வ்ருஷாதிபதிநாயக இத்யபாணி।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்தியவ்ருத்த
தாஸஸ்ய மப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

கோபாலகதவமபிகமயவிபா்திசைகஸதவநயோவருஷாதிபதிநா யகஇத்யபாணி। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருததாஸஸநயம ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு

தளவ மொளிரு முலலைநிலந் தனனிற் கோபா லகனாகி
உளவ னொருவன மறறொருவன உயாந்த விடப வதிபதியாய
மிளிரு மவறகு நாயகனா மேவி நினறா னினனவரில
எளிய ரல்லார தமைநீககி ளிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதபபொருள்.

ஏக:ச	ஒருவனானல்
கோபாலகத்வம	கோபாலகததுவததை
அபிகமய	அடைந்து
விபாதி	பிரகாசிககின்றான,
அந்ய:து	இனனொருவன ஆனல்
வ்ருஷாதிபநாயக	இடபாதிபதிநாயகன்
இதி	எனறு
அபாணி	சொல்லப்படுகின்றான் ;
அநயோ:	அவர்களுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை

அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம சொன்னால
தமிமம்	அந்த விஷ்ணு
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம:	ஆசரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன பசுககளை ரக்ஷிப்பவனென்று பிரஸித்தியானவன், ஒருவன பசுககளுககுள சிறந்த வ்ருஷபஙகளுககு அதிபதியாகிய மஹா வ்ருஷபததுககு அதிபதியென்று யாவருஙகூறுகின்றனா, இவவிருவாகளிற் சிறந்தவனின்னானென்று அறிவிற்சிறந்த நீஙகள சொன்னால், நாஙகள் அந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம

விசேஷம்.

ஒருவன் கோபாலகத்துவமுடையவனென்றது-ஹரியை, அது அவவரி அவவண்ணமுடையவனாக விருத்தலால். இதனை—

"வேலிக்கோல்வெட்டிவிளையாடுவில்லேற்றித
தோலித்தழையைப்பிணையைப்பிணைத்துபிறகிட்டுக்
காலிப்பின்போவார்க்கோர்கோலகொண்டுவா
கடல்நிறவண்ணற்கோர்கோல்கொண்டுவா. என்றும,

ஆநிரைமேய்க்கநீபோதியருமருந்தாவதறியாய்
கானகமெல்லாந்திரிந்துன்கரியதிருமேனிவாடப்
பானையிற்பாலைப்பருகிப்பற்றாதாரெல்லாஞ்சிரிப்பத
தேனிலினியபிரானேசெண்பகசசூட்டவாராய்" என்றும் வரும்
நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

"குராமலர்முருகுவிம்மிக்குழவியமல்லன்முல்லை
விராய்மலர்த்துளவம்பூத்தமேதகுதண்ணங்கானின்

மராமெனமரு ளுமேனிவள்ளலோடெழுந்துசெஞ்சுட்
டராவணைதுயின்றவண்ணலானிரைமேயககலுற்ருன" என்று சுகபாகவ்ததிலும்,

ஆயரெல்லாமகிழநநதகோபனருட்கமலககணணனையு மவனமு ன்னேனும், சேயினையுநதமருடனுஙகூடசசெனறு சிறநதவிளஙகன்று களைமேயமினெனருன, தாயவிளஞசிறுவருடனபாலினவணணன் றுலஙகிடநற்காயாமபூவணணனெயதி, வேயினிசையூதியெஙகுஙகவ ணிற்கலலைவீசியவனசொறபடியினமேயககுநாளில்"எனறு நாரதபாக வததிலுங கூறப்படுதலைககொண்டுணர்க

ஒருவன வாஷாதிபனென்றது-ஹரனை, அது அவவரன அவவண் ணமிருததலால,

பெண்களுககுப் புருடா தலைமையாவதைபபோல, பசுககளுக்கு ளெருதுகள சிறந்தன, எருதுகளிறசிறநதது தாமரூபமான வ்ாஷபம்.

தாமவாஷபததுக்கும ஹரிகொண்ட வாஷபரூபததுக்கும ஹர னே தலைவன இதனை—

"ஒடிவிலாவூழிதோறெருவவொன்ருகநல்
அடியொருமூனறிழநதணணனலலறம
படிமிசையோாபதம்பாவும்பாலதாய
விடையுருததாஙகுபுமெலிநதுநினறதால்" என்று சுகபாகவத
ததிலும,

"ஆறுலாஞசடையணணலைசசோவனே
லீறிலாதெனறுமுற்றிடுவேனெனுத
தேறியேயறததெய்வதஞ்செஙகணு
னேறதாயொழிலுருககொண்டதே.
ஙகுனதிடத்தினில்யாமெக்காலமும
நீங்கலமிருந்தனம்நீயுமவந்துநம்
பாங்கரினடைந்தனைபரிவொடோர்தியாய்த்
தாங்குதியாரினுந்தலைமைபெற்றுளாய்" என்று கந்தபுராணத் திலும் வருதலாலுணர்க.

இவ்விடபரூபமான தருமதெய்வம் ஒரு மஹாப்ரளயத்தில் எல்லாமொழிந்துபோவதைநோக்கி நாம் எவ்விடஞ்சென்றுற் பிழைக்கலாமென்றுலோசித்துப் பிரளயத்தி லழியாது நின்று நடிக்கின்ற நடராஜனையடைவோமென எண்ணித் தாண்டவரூபியாக நிற்கின்ற ஹரனையடைந்து வணங்கி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று வேண்டிக்கொண்டது. உடனே ஹரன் அதனைத் தன்னடிமையாக்கி வாகனமாகக் கொண்டான் இதுவன்றியும் திருமாலும் விடையுருக்கொண்டு சுமந்தான் இதனை—"இடபமதாய்த் தாங்கினான் திருமால்காண் சாழலோ" என்று திருவாசகத்தில் வருதலாலுமுணர்க

தாத்பரியம்.

ஹரி பசுநாயகன், ஹரன் வ்ருஷாதிபதிநாயகன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

கோபாலகனைக்காட்டிலும் இடபாதிபதிநாயகனே சிறந்தவனென்பது சொல்லாமலேயமையும் நாம் பசுபாலகனான ஹரியை இவ்விஷயத்திலப்பிரதானமானவனாக ஒழித்து இடபாதிபனாகிய ஹரனை சிறந்தவனாக அறிந்து அம்மஹாபுருஷனைச் சரணாகதியாக அடைந்து வணங்கின்றோம்—எ-று. (கஉ)

[illegible]

ஏகோஹ்யகாத்தரதுக்தநிதௌநிமக்நः கைலாஸஶைலமபிகோகலுவர்த்ததேऽயம்। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாளஸதயம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமः॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பன்னு மொருவன் பாற்கடலிற் படிந்தா னொருவன் பகர்வெள்ளி
மன்னுங் கோடி மதியங்கள் மருவிப் பூத்த நிலவென்னத்

துன்னுங் கைலை மலைமீதே சுடருஞ் சிகர மீதுற்ருன்
இன்னா தம ிற சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
அகாததராதுக்ஓதள	மிகவும ஆழமான பாறகடலில
நிமக்நோஹி	மூழ்கினனலலவா,
அநய:	இனனெருவன்
கைலாஸசைலஶிகரே	கைலாயமலேயின சிகரததில்
வாததேதகலு	இருக்கினருனலலவா,
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறந்தவன
கோவா	எவன ?
இதி	இதனே
அநுசிநதிய	ஆலோசிதது
வநததா:	பெரியவாகள்
சத்யம	உணமையை
ப்ருவநது	சொல்லாம.
தமிமம	அநத விவனே
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மிகவும் ஆழமான பாற்கடலில மூழ்கினனல்லவா, இன்னெருவன் கைலாயமலேயின சிகரததி லிருக்கின்ருனல்லவா? பெரியவர்களே இவர்களிருவருட் சிறந்தவனே நீங்கள் சொன்னு லவனே நாங்க ளாச்ரயிக்கின்ருேம். ஆஶ்ரயிததல்-அன்புபூண்டொழுகிநிற்றல்.

விதப்பு.

ஒருவன் பாற்கடலின் மூழ்கினனென்றது - அரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் முழுகியிருத்தலால். இதனே—

" உயருமநதரங்கீ யுததியில்விழலுமும்பர்களுடன்புருகூதன்
றுயநறவவர்ககவவிடரினையகற்றச்சுநதரனவருடனமர்ந்து
மியலபுடைக்கமடமாகித தன்வெரிநினிலஙகியவோங்கருனெழநீள்
கயலுடையுவரியமுவததுளெய்திக்கவினுறததாஙகினனரே" என்
று நாரதபாகவததததும்,

" அழியும்பணிவெண்டிரைபுரட்டுமாழிவயிறகிடஙகெழுநது
கிழியநெடுமால்வரை தளஙகிக்கீழ்வீழ்ந்திடலுந்தனிநின்று
சுழலும்பசும்பொறகிரிமுதுகுசொறிந்தாஙகணிதிணிளநறவம்
முழுகுந்துளவோன்மோட்டாமையுருவமெடுததுததாஙகினனல்"
என்று சுகபாகவததததும் வருதலாலுணர்க

ஒருவன் கைலாயசிகரததி லிருந்தானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவவணணமிருததலால. இதனை —

"தெயவமேருவினதென்புலததிருபபெருஙகைலைத
தையல்பாகன்முததலைநெடுஞ்சூற்படைபபெருமான
ஐயனாலமுண்டிருண்டகண்டததினனுறைவான"என்று உபதே
சகாண்டததிலும்,

" அன்னதோாகைலைநாப்பணம்பொனின்சுடர்மேறகொணட
நன்னெடுஞ்சிமயததோஙகனவைவியாரிஇநண்ணிறறெனன
கன்னியஙகாப்புமேவிககதிாமணிக்கற்றைசுறறப்
பொனனெடுஙகோயிலொனறுபொலிவொடுமபொருநதிற்றன்றே.

சோதிசேருமத்துமணிமண்டபத - தாதியானவரியணையும்பரிற்
காதலாகுஙகவுரியோாபாஙகுற - வேதநாயகன்வீற்றிருந்தானரோ"
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] என்று ஹாலாஸ்ய
மாஹாத்மியத்திலும்,

[illegible]
[illegible]
[illegible]। என்று அத்தியாத்மராமாயணத்திலும் வருதலைக்கொ
ண்டு ஹரன் கைலாஸசிகரவாசி என்றுணர்க

தாத்பரியம்.

ஹரி கடலின் முழுகினான், ஹரன் மலைமீது இருந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

கடல்கடைந்த நாளில் பாற்கடலின் முழுகிய ஹரியினும் ஸதா ஸ்ரீகைலாஸசிகரத்திலிருக்கும் ஹரன் சிறந்தவனேயாம் கீழே போவோனில், மேலே யிருப்பவன் சிறந்தவன்தானே? ஆதலால் நாங்கள் கடலிலழுந்திய ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி மலைமீது இருந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (கரு)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]॥

ஏகஸ்துநைல்யமுபயாதிசரீரமாத்ரோஹ்யந்யஸ்துநைல்யமுபயச்சதிகண்டமாத்ரே। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னுங் கரிய நீலநிற மருவு மொருவ னுடன்முழுதுந்
துன்னுங் களத்தி னளவுமே துலங்குநீல வன்னத்தை
மன்னுமாறு கொண் டொருவன் மகிபால் விளங்கி மன்னினான்
என்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:து	ஒருவனுடைய
சரீரமாத்ரே	உடன்முழுமையும
நைல்யம	நீலவன்னத்தை
உபயாதி	அடைந்திருக்கின்றான்,
அந்ய:து	மற்றொருவன
கண்டமாத்ரே	கண்டத்தினமாத்திரமே
நைல்யம	நீலவன்னத்தை
உபயச்சதி	அடைந்திருக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக:	சிறந்தவன
கோவா	எவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தம்மம	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள
ஆஶ்ரயாம:	ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் சரீராதியந்தம் நீலநிறமுடையவனாக விருக்கின்றான், இன்னொருவன் கழுத்தில்மாத்திரம நீலவன்னத்தை உடையவனாக விருக்கின்றான்; இவ்விருவரில் எவன சிறந்தவனோ அவனைப் பெரியோர்களே நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் உடன்முழுமையும் நீலவன்னமுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனாக இருத்தலால். இதனை—.

"பாயுநீரரங்கந் தன்னுள்பாமபணைப்பள்ளிகொண்ட
மாயனார் திருநனமார்புமரகதவுருவுநதோளும
தூயதாமரைக்கண்களுமதுவரிதழ்ப்பவளவாயும
ஆயசீர்முடியுநதேசுமடியரோர்க்ககலலாமே" என்றும,

"வருநதிரைமணிநீரககங்கையினகரைமேலவதரியாசிரமத்துள்ளானை, கருங்கடலமுநநீர்வண்ணனையெண்ணிக கலியனவாயொலிசெயதபனுவல, வரஞ்செய்தவைநதுமைநதுமவலலார்களவானவருலகுடனமருவி, இருங்கடலுலகமாண்டுவெணகுடைக்கீழிமையவராகுவார்தாமே" எனறும,

'மரகதவுருவும,' 'கருங்கடலவண்ணனை' என்றும நாலாயிரப்பிரபந்தத்துள வருதலைக்கொள்ளுக.

ஒருவன களத்தினமாத்திரம நீலவன்னமானவனெனறு தரனை, அது அவவரன அவவண்ணமிருத்தலால இதனை—

"உமாஸகாயம நீலகண்டம" எனறு மண்டலப பிரமனோபநிஷத்தும,

"காலனைவீழசசெற்றகழலடியாண்டுமெவந்தென்
மேலவாயிருக்கப்பெற்றேனமேதகததோன்றுகினற
கோலநெயதானமென்னுங்குளிர்பொழிறகோயினமேய
நீலமைவத்தனையகண்டனினைக்குமாறினைகிலேனே" எனறு திருநெறித்தமிழவேதத்தும,

"நீலகண்டனேபோற்றியெணகுணங்களானிறைந்த
மூலகாரணபோற்றிமுனசிறுவனுக்கிரங்குங
காலகாலனேபோற்றியினறெமுடியாகாதத
வேலவார்குழலபங்கனேபோற்றியென்றிசைததார்" என்று காஞ்சிப்புராணத்தும்,

'நீலம்வைத்தகண்டனை' என்றும, 'நீலகண்டனே' என்றும் பிறவிடங்களிலும் வருதலாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி முழுக்கறுப்பன், அரன் கழுத்தின்மாத்திரங் கறுப்புநிறமுள்ளவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இவ்வுலகி லனைவருங் குறைந்த கருமையுடையவனையே சிறந்தவனாகக் கருதுதலாலும, அரனிடத்திலுள்ள இக்கருமை இயற்கையின்மையாலும், லோகோபகாரமாகத் தோன்றியதாதலாலும், ஹரியின் கறுப்பு லோகோபகாரமாகத் தோன்றிய தன்மையாலும், இவ்விஷயத்திற் றாரதம்மியமாயுங்கால் ஹரி தாழ்ந்து ஹரன் உயர்ந்து நிற்றலால், நாங்கள இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக விட்டுப் பிரதானமான ஹரனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று.()

ஏகஸ்ஸதாஷ்டமஹிஷீருபயாதி ஶீக்ரம்
அந்யஶ்ச நாஸ்தி விஜஹாதி ஸசாஷ்டமூர்த்தீ:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:।

ஏகஸ்ஸதாஷ்டபஹிஷீருபயாதிஶ்ரீகரபநயோபிபாததிநிதராமிதிசாஷ்டமூர்த்திஃ| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸத்யமப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாமஃ||

மொழிபெயர்ப்பு

சீத வமுத மதியிலொளி சிறந்த முகத்தி லுறநகையான்
மாதா விளக்கு யட்டமனை மருவ வொருவன் மன்னுவான்
ஏத மறுமெண் மூர்த்திகளை யிலங்க வொருவ னெய்தினன்
ஈதிற் பெரியார் தமைநீங்க ளிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
அஷ்டமஹிஷீ:	எட்டுமனைவியரை
சீக்கிரம்	விரைவாக
உபயாதி	அடைகின்றான்,
அந்யஶ்ச	இன்னொருவனானால்
அஷ்டமூர்த்தி:	அஷ்டமூர்த்திகளை - எண்வகையுடல்களை

நிதராம்	மிகவும்
விபாதி	பரிக்கின்றான்;
அநயோ:	இவருள்
அதிக:	அதிகமானவன்
கோவா	யாவன்
இதி	என்று
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தம்மம்	அந்தவிஷ்ணுவை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஸதா எட்டுமனைவியரை விரைவாக அடைகின்றான், இன்னொருவன் ஸதா அஷ்டமூர்த்திகளை யடைகின்றான், இவ்விருவருள் எவன் சிறந்தவன் பெரியோர்கள் சொல்லலாம் நாங்களந்த மஹாபுருஷனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

விசேஷம்.

ஒருவன் அஷ்டமஹிஷிகளை அடைகின்றானென்றது-ஹரியை, அது அவன் எட்டுமனைவியர்களை யுடையனானதலால்.

எட்டுமனைவியராவார்.

உருக்குமணி, சத்தியபாமை, காளிந்தி, மித்திரவிந்தை, சத்தி, பத்திரை, இலக்கணை, நாக்நஜிதி என்பவர்களாம்

ஹரி உருக்குமணியை மணந்தது.

கடலாடை நிலமாதைக் கைப்பற்றியாண்ட மன்னர் பலருளொருவனாய் விதர்ப்பநாடாளும் வேந்தனாகிய வைதர்ப்பமன்னன் தன்னருந்தவத்தாலொருமகனையும் ஒருமகளையும் உடையவனாகி மகனுக்கு உருக்குமி என்றும், மகளுக்கு உருக்குமணியென்றும் நாமகரணஞ்

குட்டிவளர்த்தனன். மூத்தவனாகிய உருக்குமி யுவராஜாவாகியிருந்தனன், இளையவளாகிய உருக்குமணி மணப்பருவமடைந்திருந்தனள்; மகளின் மணப்பருவத்தையுணர்ந்த மன்னவன் கண்ணனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்குமாறு தானே தீர்மானித்தான். அதனையுணர்ந்த அவன் மகனுருக்குமி தந்தையை வணங்கி, தந்தையே! இது தகுதியன்று; இடையர் குலத்திலிருந்து திசைக்குழலூதிய கண்ணன் என்னிளையாட் கேற்றவனல்லன்; என்றங்கைக்கேற்ற மணவாளன் சேதிபனாகிய சிசுபாலனே என்று வற்புறுத்திக்கூறித் தந்தையின் சிந்தையைக் கரைத்து சிசுபாலனுக்கே கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்தான். இதையுணர்ந்த அவனிளையவள், கண்ணனையன்றிப் பிறரை மணம்புரியுங் கருத்தில்லாதவளாதலால், ஒரு பார்ப்பனமகனைத் துவாரகைக்கனுப்பினாள். அவனங்குச் சென்று கண்ணனைக்கண்டு ஸ்வஸ்திகூறிய பின்னர் உருக்குமணியினபிப்பிராயத்தை யுணர்த்தினான். அதனையுணர்ந்த கண்ணனும் அலாயுதன் முதலியோருடன் தேரேறி விதர்ப்பநோக்கிச் சென்றான். முன்னரே உருக்குமியினோலையால் சிசுபாலனாதியர்கள் நகரில்வந்து நெருங்கியிருந்தார்கள். அப்பொழுது சைனியங்களுடன் கண்ணன் வருவதை யுணர்ந்த விதர்ப்பன் மணங்காணிய வந்தானென்று கருதி உபசாரத்துடனெதிரேற்றனன். பின்னர்க் கண்ணனுங் காலம்பார்த்தவனாக விருந்தனன்.

பார்ப்பனத்தூதனாலெல்லாமறிந்த உருக்குமணி அலங்கரிக்கப்பட்ட சரீரத்தினளாய் ஸ்ரீ துர்க்காதேவியினாலயத்திற்குச்சென்று துர்க்கையை வணங்கி, இமாசலதனயே! அடியேற்கு தேவகிநந்தனனே வரனாகவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துப் பூசைமுடித்துக் கோயிலுக்கு வெளியில்வந்து எங்குளான் கண்ணன் என்று பங்கய விழிகளைப் பரப்பினவளாக நின்றனள்.

மறையோன்முகத்தால் நடந்த முறைகளையுணர்ந்த கண்ணன் பரிவாரங்களுடன் அவள் நிற்குமிடத்தடைந்து தேரினின்றும் இறங்கித் தன்கையா லவளை எடுத்துத் தேரில் வைத்துக்கொண்டு தன்னகரை நோக்கி இராமனுடன் திரும்பினான். திரும்பியகாலத்து வந்தெதிர்த்த

உருக்மியாதியரை அவமானப்படுத்தியோட்டித் துவாரகையடைந்து அவளை முதன் மனைவியாக மணம்புரிந்து கொண்டனன். இதனை—

"சேற்றுநாண் முளரிச்செம்முகநகை நகும
வீற்றுற தண்பணை விராமபனம் உள்ளைநந்தேன
ஊற்றுறமென்மொழியுருக்குமணி தனனை
மாற்றற்பொற்றிகிரிமாயன் மணந்தான்" என்பதால் உணர்க

ஹரி ஸத்தியபாமையை மணந்தது

த்வாபரயுகத்து, கண்ணனிருந்த காலத்திருந்த திவ்வுலகாண்ட மன்னர்களிலொருவனான சத்ராஜித்து என்னுமோரரசன் இருந்தான். அவன் ஸ்ரீ ஸூர்யமூர்த்தியை உபாசித்தான். அவரவனிடத்திற் றோன்றி நாராயணன் மார்பிலணிந்துள்ள நல்ல கவுஸ்துபம் போன்ற தன்மையானதாகிய ஸ்யமந்தமென்று பேருள்ளதுமான ஒருமணியையளித்து மறைந்தனர். அதனை அவன் காதிற்றரித்திருந்தான். அம்மணியின்மீது பேராசைகொண்ட ஹரி அம்மன்னவனையடைந்து அம்மணியைக்கேட்டான். அதற்கவன் நீ என்னவளித்தாலும் நான் இதனையளியேனென்றனன். பின்னர் கண்ணனதனைக் கேளாதுவிட்டனன். ஒருநாளம்மணியை அச்சத்ராஜித்தின் தம்பியான பிரசேனனென்பவன் வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு காட்டில் வேட்டைக்குச் சென்றான், சென்றவிடத்தொரு சிங்கமவனைக்கொன்று அம்மணியையபகரித்தது. அச்சிங்கத்தை ஜாம்பவனென்னும் ஒருகரடி கொன்று அம்மணியைத் தானபகரித்துத் தன் குகைக்குட்சென்று தன்மகளின் றொட்டின்மீது விளையாட்டாகக் கட்டியது.

இவ்விஷயங்களொன்றையு முணராத சத்ராஜித்து வேட்டைக்குச்சென்ற பிரசேனன் திரும்பிவராமையாலவனைக் கண்ணனே மணியாசையுற்றுக் கொன்றானென்று தூற்றினன். அதனையுணர்ந்த கண்ணன் காட்டிற்குச்சென்று கரடியின் வீட்டுக்குள் நுழைந்து அக்கரடியுடன் ஒன்பதுதினம் வன்போர்புரிந்து அதனைவென்று மணியையபகரித்துத் திரும்பவந்து சத்ராஜித்திற்கு நடந்தவற்றைக்கூறி மணியையளித்தான். உடனே அவன் கண்ணன்செய்த காரியத்தில் மகிழ்

வடைந்த மணியையும் தான்பெற்ற சத்தியபாமை யென்பவளையும் அவனுக்கு அளித்தான். கண்ணன் சத்தியபாமையை இரண்டாவது மனைவியாக விவாகமுகத்தா லங்கீகரித்துக் கொண்டு சியமந்தகமணியை அவனிடமே அளித்தனன். இதனை—

“பிழைத்தனம் எனும்பெரும் பிழைத்தவப் பழிப்புத் தீர்ப்பான்
விழைத்தகுமணி பெற்றுவெண்டலைப் புணரிவேலை
தழைத்தவெள்ளமுகினாய சத்தியபாமைதன்னை
மழைப்புயலன்னமேனிவள்ளலுக்குதவினானே” என்னும் சுகபா கவத்தாலுணர்க

காளிந்தியை மணம் புரிந்தது.

அருச்சுனனுடன் கண்ணன் ஒருகாலத்து யமுனாநதியின் கரையையடைந்தான், அப்பொழுதவ்வாற்றுப் பாரிசத்து நிழலிலோரழகிய கன்னியொருத்தி நின்றனள், அவளைக் கண்ட கண்ணன் காமுற்று அருச்சுனனைக்கொண்டவளை யாரென்று கேட்பித்தான். அதற்கவள் யான் பானுபுத்திரி காளிந்தியென்று பேருள்ளவள் என்றனள் பின்னரும் பார்த்தன் நின்னபிப்பிராயம் என்னை என்றனன்; அதற்கவள் என்னபிப்பிராயம் கண்ணனுக்கு மனைவியாதலென்றனள், உடனே அருச்சுனன் அவளைக் கண்ணனிடம் சேர்த்துத் துவாரகைக்கனுப்பினான் கண்ணனும் அவளை மூன்றாவது மனைவியாக மணம்புரிந்துகொண்டனன். இதனை—

“தெளிந்தவாறெழுகங்கைத் திருநதிநீரமர்ந்தி
வளர்ந்தமந்தாரத்துப் பொன்மலர்ப்பழையமராவுற்றக
களங்கனிவண்ணத்தண்ணல் கைப்பற்றக் கொழுந்துபோல
விளங்குகாளிந்திமன்றல் விதியுளியியற்றினானே” என்னும் பாகவத்தாலுணர்க

கண்ணன் மித்திரவிந்தையை மணம் புரிந்தது.

கண்ணனுக்கத்தைமகளாக மித்திரவிந்தை யென்பவளொருத்தி யிருந்தனள். அவள் கண்ணனையே விரும்பினாள். இவள் தமைய

பனாகிய அவந்திமன்னவ னிவளைத் துரியோதனனுக்குக் கொடுப்ப தாகத் தீர்மானித்து அவனையுமழைத்தனன். இதனையுணர்ந்த கண்ணனங்குச்சென்று துரியோதனனெதிரிலேயே அம்மித்திர விந்தையைப் பலாத்காரமாகக் கைப்பற்றினன். இதனைக்கண்ட துரியோதனன் எதுவும் பேசாது போய்விட்டான். கண்ணனவளைத் தன் நகரிற் கொண்டுவந்து நாலாவது மனைவியாக மணம்புரிந்தனன். இதனை—

“மருவுயிர்த்தலாந்தமாலைவாளவுந்தேவனறனோ
டொருவயிற்றுதித்தநங்கையுயிர்த்தவளரிவண்டீத
விரையெடுத்தெறிபூங்கோதைமித்திரவிந்தைதன்னைய [ன்றும்,
திருவயிற்றெருபாலனைவந்தசெம்மேல்மேவிழைகலசெய்தாள எ
ண்டாக்கரும்பெழுந்திட்டநாகுவேயனைமென்றோட்
பட்டாக்களியிளமென்கொங்கைப்பவளவாயமயிலனாளை
விட்டாக்கரிசுரும்புண்கோதையிலிரியின்றபுனைந்துவேட்டான்
கட்டாக்களிற்றைப்பவந்தநாயமுர்த்திசிரிமாலோன” என்றும் வரும் பா
கவதச் செய்யுட்களாலுணர்க.

ஹரி சத்தியை மணந்தது.

கோசலநாட்டரசனாகிய நக்னசித்தென்பவன் தன் மகளாகிய சத்தியை என்பவளை தன்னால் விடப்படுகிற ஏழு எருதுகளைத் தழுவினவர்களுக்குக் கொடுப்பதாகப் பிரஸ்தாபித்து ஏழுவிடைகளையும் நிறுத்தினன். இதனைக்கேட்ட வனேகம் மன்னரும் மன்னவர் பெண்ணாசையின் கொடுமையாலெய்தியேறுதழுவச்சென்றங்கவீனர்களானார்களப்பொழுது கண்ணன் அருச்சுனனுடன் கோசல நாட்டையடைந்து இடபங்களைத் தழுவினன். அதுகண்ட மன்னவன் சந்தோஷத்துடன் தன்மகளை யவனுக்களித்தனன். அவனும் அவளை ஐந்தாவதுமனைவியாக மணஞ்செய்து அருச்சுனனுடன் திரும்பித் துவாரையை நோக்கிச் செல்லுங்கால் பொறாமையினாலெய்திப் போர் புரிந்த மன்னவர்களை வென்று துவாரையடைந்தனன். இதனை—

“திலகவெண்கவிகைமன்னவனுவந்துசெஞ்சிலைவளங்கொள்பொ
ற்கோட்டு, மலைபகவிடிக்குமத்தமால்யானைமணிமருப்பொசித்தகார்

வண்ணற், கலவிதழ்குலிகமூட்டிவைததன்னவின்னகைச்செயயவாய்
க்கருஙகட், கலவமாமஞ்ஞைஞகடுகெகுமஞ்சாயறகதிருமலைககன்னியைக்
கொடுததான்'' என்றுரைக்கும பாகவதசசெய்யுளாலுணர்க.

ஹரி பததிரையை மணநதது.

கேகயராஜனுககு மனைவியும வசுதேவனுககுத தஙகையும கண்ணனுககததையும் ஆகிய சுதகீரததி யெனபவள பெறற புததிரியான பததிரை யெனபவள பேதைபபருவததிலேயே கணணனை வரனுககக் கருதினவளாக விருநதனள. இளமைப்பிராயததை யுணாநத இவள் தமையன கண்ணனைத் தனது நகராததிறகழைப்பிததுஅவளையவனுக் களிததனள கண்ணனும பததிரையை ஆறுவது மனைவியாக மணந் தனன் இதனை—

''தழலுமவெஞசினவாட்படைவசுதேவனறஙகைதண்டுளிமுகிலவயிறு
கிழிபடநிவநத தணடலைவேலிககேகயநாட்டினுககிறைவன்
எழில்வரையகலமபுணாசுதகீாததியினறமசெவவாயபபசுங்கிள்ளை [ல்
மழலையநீஞ்சொறபததிரைபூவைவணணனமேறகாதல்கூாந்தனளா
என்றும்,

''பொன்னிணரமராஅறறபபுரிவளையலறமுநநீா
இன்னமுதனையசாயலேரிளமுலையினனை
முன்னவனளிததல்செயதானமுழுங்கழல்சானறதாகக்
கன்னியநதுளவுருடுஙகாாமுகிலவணணறகனறே'' எனும் பா
கவதச்செய்யுட்களாலுணாக

ஹரி இலக்கணையை மணநதது.

மததிரநாட்டரசன் மகள் இலக்கணங்களையுடைய இலக்கணை. இவளை இவள் தந்தை தன்ஞலமைககப்பட்ட விலலை வளைதது மச்ச யந்திரததை அடிததவாகளுககு இவள் மனைவியாகத தருநதவனென்று மணமுறை யோலையை ஒவ்வொரு மன்னவாகளுககு மனுபபினன். அநத மன்னவர் கூட்டததுள் எவனும அநதவிலலை வளைததானில்லை; கண்ணனே வளைததான. அதனல் இலககணை யவனுக்கு

மாலையிட்டனள். அவளுடன் துவாரகையடைந்து அவளை ஏழாவது மனைவியாக மணந்தனன். இதனை—

"அளவிலவெங்காதற்பவைதத்தளரெழவழுந்தலுற்ற
இளமயிலன்னசாயலிலக்கணையனறலாற்றி
முளையிளமுலைலைழரனமுருகக்கிசழுமுத்தந்தான
தளையவிழந்தடைநதோகக்கிறறனியினபுதருநநதொலலோன்"

எனனும பாகவதத்தாலுணாக

கண்ணன சாம்பவதியை மணந்தது.

சததியபாமையின் சிறியதநதையினபொருட்டுச சாயபவனிடம் போாபுரிநது மணியைப் பெறறுககொண்டவுடனே அவன் தன்மக ளான சாம்பவதியையும கண்ணனுக்கு மனைவியாகவளிததனன. அவ ளையுந துவாரகைக்கு கொண்டுவநது எட்டாவது மனைவியாக மணந துகொண்டனன. இதனை—

"எணகின்வேநதளித்தசாமபவதியெனுமிலவசசெவ்வாய்
பண்கனிமழலைததிஞ்சொறபடாமுலைபபவளவல்லி
கணகவாமணியினேடுகொணடகவிளஙகக்கொண்டு
மண்கவாகமலததாளனமாகடலெனனமீண்டான்" என்று

வருமபாகவதசசெய்யுளாலுணாக

ஒருவன அஷ்டமூாததிகளை யடைநதானென்றது ஹரனை அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மஷ்டமூர்ததியாக விருததலால

அஷ்டமூர்த்திகளாவார்.

சருவன, பவன, பசுபதி, ஈசானன், வீமன் உருத்திரன், மஹா தேவன், உக்கிரன என்பவாகளாம்.

ஹரன் பிருதிவியைச சரீரமாககொணடு தான சரீரியாக நின்ற வவதாரததச சருவன என்றும், அப்புவைச சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரததுப் பவன் என்றும், அக்கினியைச் சரீரமா கக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்துப் பசுபதி என்றும், வாயு வைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்து ஈசானன்

என்றும், ஆகாயத்தைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வஸ்தாத்து பீமன் என்றும், சூரியனைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வஸ்தாத்து உருத்திரன் என்றும், சந்திரனைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வஸ்தாத்து மகாதேவன் என்றும், ஜீவனை அல்லது யஜமானனைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வஸ்தாத்து உக்கிரன் என்றும் பெயர்பெற்று நிற்கின்றானெனக் கேட்கப்படுதலால், ஹரன் அஷ்டமூர்த்திகளை யடைகின்றான் என்பது பெறப்பட்டது இதனை—

"விரியப்படைப்பாயெனலோடுமிறைஞ்சுதுமலரோன்போற்றுவான்
மருவுமணஞ்சேர்ந்தகன்றுவிரிமண்ணினுருவானுஞ்சருவனும்
யிரதமனனித்தெண்ணீரினுருவாயுறையுமெழிற்பவனும்
உருவம்பொருந்திக்கனல்வடிவாயுற்றேயுறையும்பசுபதியாய்.
ஒன்றுயுலவையுருவாகியொழியாதுறையீசானனுய
ஆறுவொலியாயவெளியுருவாயமாகதேயுறையுமவீமனும்
வீறுரொளிசேர்திரவியுருமேவியுறையுமுருத்திரனும்
மாறுததிங்களீரமுதாகிமதியாயுறைமாதேவனும்
உரைத்தற்கரியவியமானனுருவாயத்தோன்றுமுக்கிரனும்
விரித்தற்குரியனுயவேறுயவிளம்பலாகாத்தனிமுதலாயத
திருத்தமறிவாலறிபொருளேசெழுஞ்சேவடிப்போதென்றலமே
லிருத்தியாளவாயெனப்பரவியிறைஞ்சிப்படைக்கலுற்றனனால்"

என்று கூறப்படுகிற வாயுசங்கிதையாலுணர்க

தாத்பரியம்

ஹரி அஷ்டமஹிஷிகளை யடைந்தவன், ஹரன் அஷ்டமூர்த்தங்களை அடைந்தவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸாமான்யமான எட்டுப்பெண்களை 'இஷ்ட அநிஷ்டங்களுடன் கைப்பற்றிய ஹரியினும் சிறந்த அஷ்டமூர்த்தங்களையடைந்த ஹரன் சிறந்தவனென்னத் தடையென்னை? ஹரனுடைய அஷ்டமூர்த்திகளையன்றி உலகே இல்லை. ஆனால், விதந்தென்னையோ கூறுவது. ஆத

லால், நாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதான மாகத்தள்ளிச் சிரேஷ்டனான ஹரனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம். (கரு)

ஏகோ லுடத்யநுதிநம் யமுநாஜலௌகே
ஷ்வந்யோததாதி சிரஸா மஹதீஞ்சகங்காம்।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவத்ஸா
ஸம்பந்தமீத்ருசமவேக்ஷ்ய சமாஸ்ரயாம:॥

ஏகோ லுடத்ய நுதிநம யமுநாஜலௌகேஷ்வந்யோததாதி ஸிரஸா மஹதீஞ்சகங்காம், கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்தயவத்ஸாஸம்பந்தமீத்ருசமவேக்ஷ்ய சமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

கல்லாக கயவ ருள்ளமெனக் கறுத்த யமுனை நீரப்பெருக்கி
லுல்லா சத்தோ டெந்நாளுந் தனியே யுருண்டா னொருவ னுமற்றொருவன்
வில்லார் கங்கை தனைத்தரித்து விளங்கா நின்றா னிவரிலுயர்
கில்லார் தம்மை யிவனென விரைந்தாற் பெரியோ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
அநுதிநம்	எப்பொழுதும்
யமுநாஜலௌகேஷு	யமுனைஜலப்பெருக்குகளில்
லுடதி	புரளுகின்றான்,
அந்ய: து	இன்னொருவனோவெனில்
ஸிரஸா	தலையினாலே
மஹதீம்	பெரிதான
கங்காம்	கங்கையை
ததாதி	தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?

இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பிரவாகமான யமுனையாற்று நீரிலே விழுந்து புரளுகின்றான், மற்றொருவன் மகத்தான கங்கையை யணிந்துகொண்டிருக்கின்றான்; இவருக்குட் சிறந்தவனை இன்னவனென்று பெரியவர்களே நீங்களுரைத்தால் நாங்களந்தமஹாபுருஷனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

விஸ்தாரம்.

ஒருவன் யமுனையாற்று நீர்ப்பெருக்கிற் புரளுகின்றானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் புரளுதலால் இதனை—

"மாயனை மன்னுவடமதுரைமைந்தனைத்

தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவனை" என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும்,

"அளக்குமண்ணுலகருந்திவெண்ணெயுணவாயர்பாடிவளர்செங்கண்ணன்,தொளை கைமால்களிறுபோலநின்று தனிதுளையவெம்பியெழுவாளரா, வளை துவாலகொடுநெடும்பணுடைவியின்வள்ளன்மேனியை மறைக்குபு, மூளைத்தநாணமதிமருட்டுமெவாலெயிறுமூழ்குறும்படிகடித்ததால்" என்று பாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் கங்கையைத் தலையிற் றரித்திருக்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணந் தரித்திருத்தலால்.

முன்னொருகாலத்தி லுமாதேவியுஞ் சங்கரனும் ஒருவிதானநிழலிலிருந்து அன்யோன்னிய ஸல்லாபாலாபங்களாற் குதூகலிக்கின்ற சமயத்தி லம்பிகை தன் கணவனிருவிழிகளையும் பொத்தினாள்; அத

னல் உலகமிருளடைதலையுணர்ந்த உமாகாந்தன் நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து உலக மொளியுடையதாக வியற்றினன். பின்னர் நாணமுற்ற நாராயணி நாமென் செய்தோமென மூடிய ஹஸ்தங்களை விலக்கி யெடுத்தனள். உடனே அக்கரங்களினின்றும் பத்து நீர்த்துளிகள் கீழே சிந்தின, அவை அதிக பிரவாகமாய் உலகனைத்தையும் மூடின; இதனால் கஷ்டமடைந்த தேவர்கள் பிறையணி மவுலிப் பெருந்தகை யையடைந்து, பிரவாகத்தை யகற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார் கள். ஈசனவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அப்பிரவாக கங்கை யைத் தன் சடையிலணிந்துகொண்டனன் இதனை—

“மலைமகளையொருபாகம்வைத்தலுமேமற்றொருத்தி
சலமுகத்தாலவன்சடையிற்பாயுமதுவென்னேடி
சலமுகத்தாலவன்சடையிற்பாய்ந்திலளேற்றரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தேபுகப்பாய்ந்துபெருங்கேடாஞ்சாழலோ” என்று தமி ழ்வேதத்தும்,

[illegible]।
[illegible]। என்று

ஸ்காந்தபுராணத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி யமுனையாற்றின் முழுகினன், ஹரன் கங்கையைத் தலை யிலணிந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கங்கையினும் யமுனை தாழ்ந்ததாதலால், பிரவாகமான யமுனை நீரிற்கிடந்து புரளுபவனைவிட, கங்கையைத் தலையிலே வைத்திருப் பவன் இந்த விஷயத்திற் சிறந்தவனே. ஆதலால், இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை நீங்கி ளப்பிரதானமானவனென்று ஓதுக்கி இவ்விஷயத்திற் பிரதானமடைந்த ஹரனை ஆச்ரயிக்கின்றோம். (கரு)

[illegible]
[illegible]।

கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம:॥

ஏகஸ்ஸுவர்ணவஸநநிததாதிகட்யாமந்யஸ்ஸுவர்ணகிரிசாபம தாத்கராக்ரே| கோவாநயோரதிக இதயநுசிந்தியவ்ருததாஸஸதயம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

பொன்னை யுருக்கிச சாயததடிததுப் பொருததது மியலப தாகுமிஃ
தென்ன விசைக்கும் பீதவுடை யிடையனொருவ னெழி லொருவன்
பொன்னின் மலையை வில்லாகப பொருநதக்கரத்திற் பிடித்துள்ளான்
என்னு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைநதாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
கட்யாம்	அரையில
ஸுவர்ணவஸநம	பொனமயமான வஸ்திரத்தை
நிததாதி	தரிககினறுன,
அந்ய:	மற்றொருவன
கராக்ரே	கை நுனியில்
ஸுவர்ணகிரிசாபம்	பொன்மலையாகிய வில்லை
அதாத்	பிடிததான்,
அநயோ:	இவ்விருவருககுள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்,
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம்   நாங்கள்
ஆச்ரயாம: ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் பீதாம்பரத்தை இடையிலணிந்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் பொன்மலையை வில்லாகக் கையிற் பிடித்திருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவனைப் பெரியவர்காள் நீவிர் கூறினால், நாங்கள் உங்களால் உண்மையாக உரைக்கப்பட்ட மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பீதவாடையைத் தரித்திருக்கின்றானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணந் தரித்திருத்தலால் இதனை—

வீதாம்பரோ ஹ்யுத:' என்றுரைக்கும் அமரகோசத்தாலும்,

“ சூதாம்பரனாசெயலென்றுசனன்சொலலவு
மீதாமபரிசென்றுணாமாவலியீந்தவபபப்
பாதாமபுயமபாருயாவானிற்பரந்தவங்காட்
பீதாமபரமல்கியபேரொளிவாழிவாழி” என்ற ஸ்ரீமஹாபாகவதத்தாலும் உணர்க.

ஒருவன் கைநுனியாற் பொன்மலையான வில்லினைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் பிடித்திருத்தலால் இதனை—

“திருநெடுமாலிந்திரனயன்வானோர்திருக்கடைக்காவலினெருக்கிப்
பெருமுடிமோதியுகுமணிமுன்றிற்பிறங்கியபெருமபற்றப்புலியூர்ச்
செருநெடுமேருவில்லினமுப்புரந்தீவிரித்தசிற்றம்பலக்கூத்த
கருவடிகுழைக்காதமலசெங்கமலமலர்முகங்கலந்ததென்கருத்தே”
என்று திருவிசைப்பாவிலும்,

“பொன்மலை வில்லி” என்று பாகவதத்தும்.

“பரிந்துதற்பதங்குறுகினர்பழையதீவினைபோ
லெரிந்துமுப்புரம்பொடிபடவிறந்திடாதுயிர்கொண்

டிருந்தவைப்பெருநகொடியனையெம்பிரான்கணடு
பொருநதுபொறசிலேவாஙகினன்சிலமுகமபூட்டி" என்று கூவ
புராணததிலும வருதலேகமெனணமெணாக

தாத்பர்யம்

ஹரி பொனனுடையுடையவன, ஹான பொனமலேயாகிய வில்
லினையுடையவன எனபதாம

தாரதம்மியம்

கொஞசம பொனனிறமாகிய வோராடையை இடையிலணிந
தவனேககாட்டிலும, பெரிய பொனமலேயைக கைநுனியிற பிடித்திரு
ககினறவன பொனனினவிஷயததிற சிறந்தவனெனபது ஸபஷடம்.
"இதனெலலேயோசனேயோ ரிலக்கமாகு மிதறகு நடுபொறபிறங
கல்" எனறு பாரததததும, [illegible] என்று
அமரததிலும கேட்கபபடுதலால, மகாமேருமலே பொனனுருவமான
மலேயெனறு கேட்கபபடுகினறது இதனுல ஒருபெரியபொனவஸதி
ரததைதவிட, மிகவும பெரிய பொன்மலேயே ஒருவனிடததிலிருந்தால
வனே பொனனின விஷயததிலெலவனதான இழிததுககூறுவான் இவ்
விஷயததில தாழ்வடைநத ஹரியை குறைநத பொனனுடையவனுக
ககருதி அபபிரதானமாககி மிகுந்த பொன்மலேயினேயுடைய ஹரனே
நாங்கள் சரணமாக வடைகினறேம (கஎ)

[illegible]

ஏகோதநௌஸிரஸிபர்ஹிணபிஞ்சமாதரமங்யோமயூரவரவாகந
புத்ரத்ருஷ்டி: । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்
ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

எம்பா தென்னக கணடவாக ிைசககு மயிலின ரேகை தனைத்
தமயோா தலையின மீதணிநது தயஙகு மொருவன றவிரொருவன
அமபா மயிலை வாகனமா வடைநத மகனமே லாாவிழியான
இமமா னவருட் சிறநதவனயா ரிைசததாற பெரிரி ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ஶிரஸி	தலையில
பர்ஹிணபிஞ்சமாதரம	மயிலிறெகுதோகையையே
தமதளா	தரிததான,
அநய:	இனனுமெருவன
மயூரவரவாஹந	சிறநத மயிலை வாகனமாகவுடைய
புதரதருஷடி	பிளளையை ஙிடததிற பாராவயுளளவன்;
அநயோ,	இவவிருவருள
அதிக,	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
• தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶரயாம:	ஆஶரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன தன றலையி லொரு மயிலிறகை வைத்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் மயிலை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப்பார்த்து மகிழ்கின்றான்; இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மயிலிறகைத் தரித்தானென்றது-அரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் அணிந்திருத்தலால். இடையர்கள் முன்காலத்திற் சிரோ பூஷணமாக மயிற்றழையை யணிவது வழக்கம். ஹரியும் கண்ணவதாரத்தி லவ்வண்ணமணிந்தனன். இதனை—

"சிந்துரப்பொடிக்கொண்டுசென்னியப்பித்திருநாமமிட்டங்கோரிலையந்தனாலே, அந்தரமின்றித்தனனெறிபங்கியை யழகியநேத்திரத்தாலணிந்து, இந்திரன்போலவருமாயப்பிள்ளையெதிர்நின்றங்கினவளையிழவேலெனசெ, சந்தியில்நின்றுகண்டீர்நங்கைதன துகிலொடுசரிவளைகழல்கின்றதே" என்றும்,

"சாலப்பலநிரைப்பின்னேதழைக்காவின்கீழ்" என்றும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும்,

"தழைத்தவழ்ந்தபூந்தாதவிழ்தாழிருங்கூந்தற்
குழைத்தவழ்ந்தகட்டேகிப்பசிளங்குழவி
இழைத்தவழாதபேரொளிக்கதிர்மினனெனவிமைப்ப
மழைத்தெழுந்தெனமருதிடைத்தவழ்தனன்மனனோ" என்று

பாகவதத்தும்,

"பரிபுரங்களபாதமிசைக்கதிரைக்காட்டப்பசும்பொன்னிறுடையுடைதிகழத்துயய, தாளவடமொடுகாமந்திவளக்காதிரற்யங்கியகுணடலமலையப்பீலிப்பின்னல், சிரமிசையிறகிலிறவேசேரூரங்கடிரணடுபுயமிசையினெழிலைக்காட்டக், கரமிசையின்வயிரமணிக்கடகமின்னக்கந்தரப்பனெனகக்கழைகொடுநின்றனல" என்று ஸ்ரீநாரதபாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் மயிலை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றுனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் பார்த்துக்கொண்டிருத்தலால். இதனை—

"எண்காரும்புனக்குறவர்தமக்குறவனெனவணுகியேனல்காத்துத்
தண்காருஞ்சைவலமுமனையகுழல்வள்ளிதனந்தழுவுகோவை

வெண்காட்டன்றிருமகனே மயிலோனை யமராசிறைவிடுத்தவேளைக் கண்காணப்பரவினாதம் பிறவியெனும்பெருஞ்சிறையைக் கடப்பர் தாமே" என்று திருவெண்காட்டுப் புராணத்தும்,

"அறிவிரண்டியொயவலங்கறிவிறற்சூழ்ந்த்தா
செறிவக்கன்றயாகக்கைச்செருத்தேருக்கப்போ
னுறுவலியினவையமுட்டறுத்தகரூர்ந்த
வெறழ்மிகுந்தாராற்கோட்டிப்பாகன்போலும்
எழிறகலவுட்குஞ்ஞையினித்துகைத்தான்போலும்" என்று த

ணிகைப்புராணத்தும் வந்தவைகொண்டு, ஹரன் மகன் மயில்வாகன னென்றுணர்க.

தாத்பர்யம்

ஹரி ஒருமயிலிறகைத் தலையிலணிந்திருக்கின்றான், ஹரன் மகன் ஒருமயிலையே வாகனமாக உடையவனாக இருக்கின்றான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருமயிற்பீலியைத் தலையின்மீது வைத்துக்கொண்டிருப்பவனிலும் அநேக தோகைகளையுடைய மயிலினை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப்பார்த்து மகிழ்பவன் சிறந்தவனேயாம். ஹரி, மயிலிறகைத்தலையிற் றரித்திருக்கின்றான், ஹரன் மகன் அம்மயிலையே வாகனமாகச் செய்திருக்கின்றான். ஒருபொருளைத் தலையிற் சுமப்பவனேயும் அதேபொருளை வாகனமாக்கினவனையுங் கருதினும், வாகனமாகக்கொண்டவனே சிறந்தவனாகின்றான். இதனால் மயிலிறகைத் தலையிற் பூஷணமாக வணிந்த ஹரியையும், மயிலினை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையினையுடைய ஹரனையும் சீர்தூக்கி ஆராயுங்கால், மயிற்பீலியைச் சிரோபூஷணமாகக்கொண்ட ஹரி தாழ்ந்தவனும், தன்மகனுக்கோர் மயிலை வாகனமாகச்செய்து அதனைப்பார்த்து மகிழுகிற ஹரன் சிறந்தவனும் ஆகின்றார்கள், ஆதலால் நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவொதுக்கி இவ்விஷயத்தி லுயர்வடைந்த ஹரனைச் சிறந்தபொருளாகக்கொண்டு அவ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம். (கஅ)

𑌏𑌕𑍋 𑌦𑌧𑌾𑌰 𑌕𑌿𑌲 𑌕𑍌𑌸𑍍𑌤𑍁𑌭𑌰𑌤𑍍𑌨𑌮𑍇𑌕𑌂
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌫𑌣𑌾𑌮𑌣𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑌹𑌾𑌰𑌮𑍍 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 [illegible] ॥

ஏகோ ததார கில கௌஸ்துபரத்நமேகமந்யஸ்ஸஹஸ்ரபணாமணிரத்நஹாரம் | கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ்ஸம்ப்ரத்யவஸ்யதி [illegible] ॥

மொழிபெயர்ப்பு

நீலம் பூத்த மேனியொளிர்கௌ ஸ்துப மணியை யெழில்மார்பங்
கோலப் பூண்டவனொருவன் குலவா நின்றான் மற்றொருவன்
ஆலம் பூத்த மணிச்சேட வார ணிவரு மாகிலத்தி
லேவருஞ் சீர்த்தி பரனாவ னென்றெண்ணித் தெரியார் நிறைஞருமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
[illegible]	மார்பில்
ஏகம்	ஒரு
கௌஸ்துபரத்நம்	கௌஸ்துபமென்னு மணியை
ததாதி	தரிக்கின்றான்,
அந்ய:	மற்றொருவன்

ஸஹஸ்ரபணாமணிரத்நஹாரம்–ஆயிரம் பணாமணிகளையுடைய அரதன வாரத்தை

ததாதி	தரிக்கின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து

வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆச்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியவர்காள்! ஒருவன் ஒரு கௌஸ்துபமணியை மார்பில் தரித்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் ஆயிரம் பணாமணிகளுடைய ரத்ந ஆரத்தைத் தரித்திருக்கின்றான், இவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்கள் உண்மையாகக் கூறினால், நாங்கள் அந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விசேஷம்

ஒருவன் ஒரு கௌஸ்துபமணியைத் தரித்திருக்கின்றான் என்றது-ஹரியை, அது அவர் அவ்வண்ணம் கௌஸ்துபமணியைத் தரித்திருத்தலால் இதனை—

கௌஸ்துபஸ்ய மணேர்தீப்த்யா ப்ரதீப்தோ நாயகஸ்தவ:|
ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா: ஸ்ரீமாந் நாராயண உரோகத:|| என்று ஸ்ரீமகாபாரதத்திலும்,

"வெருவுமாலமும் பிறையும் வெவ்விடையவற்கீந்து
தருவும் வேறுள்ள தகைகளுஞ் சதமகற்கருளி
மருவு தொல்பெருவளங்களும் வேறுற வழங்கித்
திருவுமாரமுமணிந்தனன் சீதரன் ஆதி" என்று கம்பராமாயணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் ஆயிரம் பணாமணிகளையுடைய ஆதனவாரத்தைத் தரித்திருக்கின்றான் என்றது-ஹரனை, அது ஹரன் அவ்வாறு தரித்திருத்தலால் இதனை—

"கணமவிரிகுடுமிச்செம்மணிக்கவைநாக
கறையணற்கட்செவிப்பகுவாய்ப்

பண்ணியவிரித்துத்திப்பொறிகொள்வெள்ளெயிற்றுப்
பாம்பணிபரம்பராசங்கோயன
பண்மலிர் நறோசாடொழின்மொழிபப்ன
மழைமுழவளாளங்கமுகந்
தெளிகின்றாப் புப்பந்தர் றபபுலியூர்த்
திருவளர் திருச்சிற்றம்பலமே" என்று திருவிசைப்பாவிலும்,

"பன்னகங்காமணியென்றாங்கினைப்பன்னகாபரணனற்
றினைருடப்பெறும் கையானையுற்றமையெனற பாலரியோடுந்
தன வியப கக்கவிழுந்தோரக்கியேசுகங்களனனெறருசாமே
பணிபிபோ மையனவிரு னவியமொழியாமொவாமெந்சோதம"

என்று ஸ்ரீ நாருதிடப்புராணம் ... லால், ... அநேகபடங்களையுடைய சர்ப்ப ஆபரணத்தை ... அணியப்பெற்றவன் ஆதிசேஷன் முதலிய சர்ப்பராஜ சூடாமணிகளையுடையவர்களென்று அனைவருமறிந்திருக்கின்றார்கள்.

தாத்பர்யம்.

ஹரி ஒரு கௌஸ்துபமணியையுடையவன், ஹரன் ஆயிரமணிகளையுடைய ஆதிசேஷ ஆபரணத்தையுடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருமணியை மார்பினிற் றரித்திருப்பவனைவிட ஆயிரமணிகளைத் தரித்திருப்பவன் அந்த விஷயத்திற் சிறந்தவனேயாவன், இது நிற்க, அது ஜீவமணிகளாக விருந்தாலின்னம் விசேஷமேயாம். இவ்வுலகத்தில் நாகரத்தினத்திற்கு இருக்கு மகிமை இவ்வளவினதென்று கூறுதற்கியாவன் வல்லவன். சாமானிய நாகத்தின் மணிக்கே அத்தகைய சிறப்பிருக்குமானால், சர்ப்பங்களுக்கெல்லா மரசனான ஆதிசேஷனுடைய மணிகளுக்கிருக்கும் பெருமை இத்தகையதென்று கூறவியலாது. கேவலம் ஒரோ ஒருகவுத்துபமணியை அணிந்திருக்கின்ற மார்பினையுடைய ஹரியைவிடச் சிறந்த ஆயிரம்பணாமணிகளையுடைய

சேஷ்டாரத்தைத்தரித்த ஹரன் சிறந்தவனென்று நியாயமுகத்தால் அறியப்படுகின்றன, ஆதலால் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை நாங்கள் அப்பிரதானவஸ்துவாக வொதுக்கிச் சிறந்த ஹரனாகிய மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம். (கக)

ஸங்க்ரேணயஸ்த்வாந் ஹரௌ பாஞ்சஜந்ய
மந்யஸ்து தத்த பஹூந் விஸ்வஸ்ருஜாம் கபாலாந்।
கோவாநயோர்பேதத்ருதிம் விதந்த்யாதா
ஸதத்ப்ரஸாதாச்ச விஜ்ஞாதும் மயா ஸ்ரம।

ஏக: கரேண தத்ருவாநிஹ பாஞ்சஜந்ய மந்யஸ்து தத்த பஹூந் விஸ்வஸ்ருஜாம் கபாலாந்। தேவாதயோ விதந்தி யதிதயோர்விசேஷம் தத்ப்ரஸாதாத் ஸந்ததமர்ச்சயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

ஈராம் பாஞ்சசன்னியப்போ திலவி யிலங்கு சங்கத்தைச்
சீரார் கரத்தி லிருஞானறு சோதத்தா னொருவன் சிறொருவன்
ஆரார் மாயிற் பிரமாதலை யனேக மணிந்து நிற்கின்றன
ஏரா ரிவருட் சிறந்தவனயா ரினைத்தாற பெரியி ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
கரேண	கையினுலே
இஹ	இப்பொழுது
பாஞ்சஜந்யம்	பாஞ்சஜன்யத்தை
தத்ருவாந்	தரித்தான்,
அந்ய: து	இன்னொருவனுலை
பஹூந்	அநேகமான
விஸ்வஸ்ருஜாம்	பிரமர்களுடைய
கபாலாந்	மண்டையோடுகளை
தத்த	தரித்தான்,

அந்யயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இப்பொழுது பாஞ்சஜன்யத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான், இன்னொருவன் அநேக பிரமகபாலங்களைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரில் சிறந்தவனிவனென்று பெரியவராகிய நீங்கள் கூறினால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பாஞ்சஜன்யத்தைத் தரித்திருக்கின்றானென்றது-ஹரியை, அது அப்பாஞ்சஜன்யத்தை யவ்வரி தரித்திருத்தலால்.

அதுவும் கழிந்த துவாபரயுகத்தின் கடைசியிலாதலால், இப்பொழுதென்று சமீபகாலம் குறித்துரைக்கப்பட்டது. ஹரி தனது கண்ணவதாரத்தில் அவந்திநாட்டிலிருந்த சாந்தீபமுனிவனிடத்து வேதாகமாதிகலைகளைக் கற்றுணர்ந்து தங்குரவனை வணங்கி அடியேன் நும்மாட்டுக்கற்ற கல்விக்குத் தக்கணை யென்னையென்று கேட்டதற்கு அம்முனி தனது மனைவியுட னாலோசித்துக் கண்ண! எமக்கு நீயருளும் தக்கணை கடலாட்டி லிறந்த எம்மகனை அழைத்தெமக்குக் கொடுத்தல் என்றனன். உடனே ஹரி கடற்கரையையடைந்து வருணனை யழை

த்து என் குரவன மகனைக் கொன்றவன யாவனென்று கேட்டனன். அதற்கவ்வருணன் யானறியேன், இககடலுள வாழுமு பாஞ்சஜனுக விருக்கலாம எனறனன பினனா கணணன கடலிலிருநத பாஞ்சஜ னைத தேடிக்கணடு அவனோடு போாபுரிநது அவனை மாாபைபபிளந்து அவன் வயிற்றுக்குளிருநத பாஞ்சஜனனியமெனனுமு சஙகததையெடு த்து அண்டமதிர ஊதினன் உடனே யமன குருமகனை அளித்த னன அளிததவனைக குருவினிடங கொடுததுத தனனிடத்திறகுச சென்றனன் இதனை—

"வஞ்சமபடைததமபதிவெணடிகாவேலையூடு
துஞ்சுநதிறல்வாளவுணனறனைசசூழ்நதுபறறி
நெஞ்சமபிளநதுநிலவுக்கதிாசசங்குகொணடான்
கஞ்சஙகருககுஙகருனைததடஙகணணனமாதோ" என்று சுக

பாகவதததும்,

"பரவையினெய்திபபஞசசனனைசசெற்றகன்றபாாின
மருதிறவுதைததகோமான்மறறவனவயிறறைப்போழ்நதே
யிரவியனவிாகொணடோஙகுபாஞ்சசனனியததையோராா
கரதலமபறறியணடஙகலஙகிடவூதினனால" எனறு நாரத பா

கவதததும் வருதலாலுணாக

ஒருவன அநேக பிரமாககளுடைய மண்டையோடுகளைத தரிததி ருக்கினறான் எனறது—ஏாரனே, அது அவவரன் அவவாறணிநதிருதத லால.

ஹரன பிரமாதிகளிறக்குமபிரளயஙகளாகிய மஹாபிரளயஙக ளில் ஒவவொரு பிரமாகனேயும சுட்டெரிதது அவர்களின மண்டை யோடுகளைத் தரிததிருககினறான் இதனை—

"ஒள்ளொளிபபிரமசிரசினுஙகனையான்மகேச்சுரனுலப்பினுளமரும்
எள்ளருந்தேவாதானவாயாருமிறப்பவோாகணத்தினிலெரித்துத
தள்ளரும்பிரமர்தலையொடென்பணிந்துசங்கரிகண்டுகண்களிப்ப
வள்ளிலைச்சூலவேறிரிததினிதினனந்தநடம்புரிந்திடுவான்" என்று

கூர்மபுராணத்தும்,

ஸ்ரீஹரிவிஷ்ணுகவசம் பாஞ்ஜயகிங்கிணிகா வ்ருக்ஷம் என்று ஸ்காந்தபுராணத்தும் வருதலைக் காண்க

தாத்பர்யம்

ஹரி பாஞ்சஜன்யமென்னும் ஒரு சங்கத்தைத் தரித்திருக்கின்றான், ஹரன் அநேக பிரமகபாலங்களைத் தரித்திருக்கின்றானென்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒரு பாஞ்சஜன்யமென்னும் சங்கமொட்டினையுடைய ஹரியைவிட, அநேக பிரமகபாலங்களையுடையோர்களையுடைய ஹரன் சிறந்தவனேயாம், ஆதலால் விஷயப்பிறகுழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி பிரதானமான ஹரனை நாங்கள் அடைந்து ஆச்ரயிக்கின்றோம் (உ0)

ஏகோவ்ருஜேஷ்டகுருதேமிருதுவேணுநாத
மோலயேஷ்டகுருதேவிகடாட்டஹாஸம்|
கோவாநயோரதிகதுல்யநுசிந்த்யவந்த
தாஸ்ஸத்தியமப்ருவந்துதமிமம் வயமாச்ரயாமஃ|

ஏகோவருஜேஷ்டகுருதேமிருதுவேணுநாதம்யோலயேஷ்டகுருதேவிகடாட்டஹாஸம் கோவாநயோரதிகதுல்யநுசிந்த்யவந்ததாஸ்ஸத்தியமப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ ||

மொழிபெயர்ப்பு.

குரங்கு மடிகொள் சுரபிபுறங் குடில்க டோறுந் தெனமெறப்பி
யிரங்கு தொனியார் சீங்குழலை யிசைத்தா னொருவ னினனொருவ
னரங்கு மியலை புலக்கடைய வட்ட காசம புரிகின்றா
னிரங்கு மியலிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
வாஜேஷு	மாட்டுக்கொட்டாய்களில்-தொழுவுகளில்
மருது	மிருதுவான
வேணு	மூங்கிற் குழலாலாகிய
நாதம்	ஓசையை
குருதே	செய்கின்றான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
லயேஷு	பிரளயகாலத்தில்
விகடாட்டஹாஸம்	பயங்கரமான அட்டகாசத்தை
குருதே	செய்கின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவருள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவனோ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மாட்டுக்கொட்டில்களில் மெல்லிய வேயங்குழலிசையைச் செய்கின்றான், மற்றொருவன் சங்காரகாலத்தில் அட்டகாசம் செய்கின்றான், இவ்விருவர்களில் சிறந்தவன் இவனென்று விவேகிகளாகிய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] நின்று கடைப்பிடிக்க இதனை—

[illegible]

ஸ்ரீமஹாலிங்கஸ்தபுராணத்தும்,

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

லோகஸ்தா ... ஸ்ரேயாம்ஸ:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

...வன்றுஞ் சுவண விறகுடனே மருவும வைக தேயினையே
தன்னு மூாதி யாகவொண்டு கடாக்தா னொருவன் தகவில்லா
வன்ன விடயத் தனைப்பூாது வருவா னொருவன் வையத்தி
லின்னா தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்.

அயம்	இந்த
ஏகம்	ஒருவன
பக்ஷீந்திர:	கருடனை
வாஹந:	வாஹனமாகவுடையவன
இதி	எனறு
ப்ரதித:	பிரசித்தியடைந்தவன,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனனல
மஹோக்ஷவரவாஹந:	சிறந்ததும சிரேஷ்டமானதுமான வ்ருஷபத்தை வாஹனமாகவுடையவன
இதி	என்று
அபிக்ய	பிரக்கியாதியடைநதவன;
அநயோ:	இவவிருவருககுள்
அதிக:	அதிகமானவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வருத்தா:	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம
தம்மை	அந்த இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆஸ்ரயாமஹ	ஆஶ்ரயிககின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கருடனை வாகனமாகவுடையவனென்று கீர்த்திபெற்றவன், இன்னொருவன் சிறந்ததும் உயர்ந்ததுமான இடபத்தை வாகனமாகவுடையவன்; இவரில் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களான நீங்கள் கூறினால், நாங்கள் உங்களால் சிறந்தவனென்று கூறப்பட்ட மகாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பக்ஷீந்திரவாகனன் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி கருடனை வாகனமாகக் கொண்டிருந்தமையால் இதனை—

காசிபன் என்னும் முனியின் மனைவியர் பலரில் ஒருத்தியான விநதையென்பவள் பெற்ற மகனான கருடன் திருமாலோடு போர்புரிந்து திருமாலால் வெல்லப்படாது போனபோழ்து, கபடமாகக் கருடனைப்பார்த்து உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருகின்றேனென்று கூறியதனைக் கேட்ட கருடன் கலுகலென்று நகைத்து நாராயணா நீ என்னை வெல்லாமலே எனக்கு வரமளிக்கவந்தாய இதுவொரு வேடிக்கைதான் என்று கூறி உனக்கு வேண்டுமொன்று என்னைக்கேள் வரந்தருகின்றேன் என்றனன் உடனே ஹரி கருடனைப்பார்த்து நீ எனக்கு வாகனமாக இருக்கவேண்டுமென்று வரங் கேட்டனன். அதற்கவன் சம்மதித்தனன் அதனாலரிக்குக் கருடன் வாகனமாயினன். இதன் விரிவை புராணேதிகாசாதிகளிலுணர்க.

" கருமுகிருமணிக்காடேபுத்துநீ
டிருசுடரிருபுறத்தேந்தியேடவிழ்
திருவொடுமபொலியவோர்செமபொற்குன்றினமேல்
வருவபோறகலுழன மேலவந்துதோன்றினான்" என்னுங் கம்பராமாயணத்தாலும,

" விட்டிலனொருவனமூசசுவிழுத்தவம்புரிதலானே
முட்டியதுமகக்குமாங்கேமூசசுநாங்காத்துமென்று
மட்டறவேதமேனிவரிசசிறைப்புள்ளின்மேற்றிக்
கெட்டுநல்லுருவக்காந்தியெறிதரவேகினானால்" என்னும் பாகவதத்தாலும்,

" குழல்கோவலாமடப்பாவையும்மண்மகளும்திருவும்
நிழல்போல்வனர்கண்டுநிற்குங்கொல்மீளுங்கொல்தண்ணந்துழாய்
அழல்போலடுஞ்சக்கரதண்ணல்விண்ணோர்தொழக்கடவுந்
தழல்போற்சினத்தவப்புள்ளின்பின்போனதனிநெஞ்சமே" என்று

மொழிபெயர்ப்பு

வள்ளங குலவு கடல்புடைசூழ் வையத துற்ற வுயிர்களைப்போற்
கொளளுமா யோனி சனனெனனைக குலவு மொருவன கூடுமொருவன்
துள்ளுமா பிறவி யிலலாதத அரயோ ளுகித துலஙகிஞன
எளளி லிவரிற சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

எகஸது	ஒருவனுனல
யோநிஜ:	யோனியிறபிறபபவன
இதி	எனறு
ப்ரஸித்திம	பிரகயாதியை
வ்ரஜதி	அடைகிறுன,
அநயஃது	இனனொருவனேனெனருல
அஜாத	பிறபபிலலாதவன
இதி	எனறு
ஸாவஜகதபிரஸிதிம	எலலா வுலகஙகளிலும பிரஸிததியை
வ்ரஜதி	அடைகிறுன்;
அநயோ:	இவாகளுக்குள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	எவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம் சொன்னல்
தமிமம்	அந்த விஷனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் என்றும் யோனியில் பிறப்பவனுகக் கீர்த்தியடைகின்றுன், இன்னொருவன் யோனியில் பிறவாதவனென்று கீர்த்தியுடைடி

ன்றான், இவ்விருவரில் சிறந்தவனை அறிவுடையவர்கள் சத்தியமாகச் சொன்னால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் யோனியிற்பிறப்பவனென்றது - ஹரியை, அது ஹரி யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறத்தலால்

அதாவது கோசலையின் யோனியிற் பிறந்தவனிராமன், தேவகியின் யோனியிற் பிறந்தவன் கிருஷ்ணன், ரேணுகையின் யோனியிற்பிறந்தவன் பரசுராமன், அநுசூயையின் யோனியிற் பிறந்தவன் கபிலன் என்று ஹரியின் பிறப்புரைக்கும் புராணவேதாதிகளாலறிக. இதனை—

"மண்மிசையோனிகடோறும்பிறந்தெங்கள்மாதவனே
கண்ணுறநிற்கிலுங்காணகில்லாவுலகோர்களெல்லாம்
அண்ணலிராமாநுசன்வந்துதோன்றியவப்பொழுதே
நண்ணருஞானந்தலைக்கொண்டுநாரணற்காயினரே என்றும்,

வண்ணமாடங்கள்சூழ்திருக்கோட்டியூர்
கண்ணன்கேசவன்நம்பிபிறந்தநாள்
எண்ணெய்சுண்ணமெதிரெதிர்தூவிட [த்தும,
கண்ணன்முற்றங்கலந்தளறாயிற்றே" என்றும் நாலாயிரப்பிரபந்த

"ஒருபகலுலகெலாமுதரத்துட்பொதிந்
தருமறைக்குணர்வருமவனையஞ்சனக்
கருமுகிற்கொழுந்தெழிற்காட்டுஞ்சோதியைத்
திருவுறப்பயந்தனடிறங்கொள்கோசலை" என்று இராமாயணத்தும்,

ஜயது ஜயது தேவோ தேவகீநந்தநோऽயம்
ஜயது ஜயது க்ருஷ்ணோ வ்ருஷ்ணிவம்சப்ரதீப:
ஜயது ஜயது மேகச்யாமள: கோமளாங்கோ
ஜயது ஜயது ப்ருத்வீபாரநாசோ முகுந்த: ॥ என்று

முகுந்தமாலையிலும் கேட்கப்படுதலாலுணர்க.

ஒருவன் யோனிவாயபபட்டுப் பிறவாதவனெனறது - ஹரனை,
அது ஹரன யோனிவாயப்பட்டு பிறவாமையால இதனை—

ஜகஂவா ஈஶெ ஹ வெகிஞ்ஜா ஸீஃ - ஸஹெவ ஸௌஷூ
ஜஷூ ஷாஸீஃ ஸகஜெவாஸித்யப - ஸவாஸஷஹோ ஜஜ ரு
தாஜஹொாஷரோஷு ஷாவயஂ என்று சுருதியிலும,

"வைச்சபொருணமக்ககுமெனறெண்ணிநமச்சிவாய
வசசமொழிந்தேனணிதிலலையமபலததாடுகினற
பிசசன்பிறபபிலிபோநதியுநதியின்மேலசைதத
கசசினழகுகண்டாற்பின்னைக்கண்கொண்டுகாணடதென்னே"
என்று திராவிடசுருதியிலும,

"எல்லார்பிறப்புமியறபாவலாதஞ
சொலலாறறெறிநதோஞேசோணைச - னில்விற
பிறநதகதையுநகேளேமபேரு லகிலவாழ்ந்துண
டிறநதகதையுநகேட்டிலேம' எனறு குகநமசிவாயயோகிவெ
ண்பாவிலும கேட்கபபடுதலைககொணடும உணாக

தாத்பர்யம்.

ஹரி யோனிவாயில பிறபடவன, ஹரன யோனிவாயில பிறவா தவன் எனபதாம.

தாரதம்மியம்

இவ்வுலகததிற பலதரம நிலைமாறி வருடவனைவிட ஒரேநிலையாக இருப்பவனைச் சிறபபாக மதிக்கின்றாாகள ஹரி பலமாதாகளின யோனிசமபந்தமாகப் பிறநதிருததல பாகவதமுதலிய மஹா நூல்களிலும், அவவரியி னன்பாகாககியஙகளிலும கேட்கப்படுதலால், ஹரி பிறப்புள்ளவனென்று பிரசித்திபெறறவன். ஹரனோ நிலைமாறாததன் மையனாகி மிருத்துஞ்சயனென்று யதாாதத நாமமடைந்து சுருதியாதிகளாலும், அன்பர் வாக்கியங்களாலும் பிறவியற்றவனென்று பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றனன். இவ்விஷயத்தி லிவ்விருவர்களில் ஹரன் உயர்ந்தவனும் ஹரி தாழ்ந்தவனும் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குத

லால், நாஙகள் பிறப்பினால தாழ்வடைந்த ஹரியை, பிறப்பில்லாதவ ளுகிய ஹரனைவிட தாழ்ந்தவனெனறறிநது அபபிராயமாக அகற்றி இவ்விஷயததிறசிறபபடைநத ஹரனை அடைநது வணஙகுகின்றோம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகோஹ்யுலூகலநிபததஇதிப்ரதிதிம் ஸதவநயோபபூவபவபாச விமுக்திதக்ஷ:। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதிபருநதாஸதயம பருவநதுதமிமமவ்யமாஸ்ரயாம॥

மொழிபெயர்ப்பு

அறைபுங கடனீர வைப்பினிடை யறைவா ரொருவ ளுயாகுடிற்
கறையிற கட்டுண டானெனனக கருது மொருவன கருவினிடை
உறையும பநத வியலபதனை யொழிபபா ளுகி யொளிாகினறான்
இறைவ னிவரி லிவனெனன விசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
உலூகலநிபதத:	உரலில கட்டிபபோடப்பட்டவன்
இதி	என்று
ப்ரஸிததிமஹி	ப்ரஸிததி யடைநதானல்லவா,
அநய: து	இனனொருவனுல்
பவபாசவிமுக்திதக்ஷ:	ஸம்ஸாரபநதததை விடுவிக்கிறதில் சமர்த்தனுனவனுக
பபூவ	ஆனான்
விபாதி	ப்ரகாசிக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்

கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம	உங்களா லுயர்ந்தவனென்று கூறப்படுகிற அந்த இவனை
வயம	நாங்கள
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் உரலிற கட்டப்பட்டவனென்று பிரசித்தி யடைந்தவனல்லவா, இனனொருவன சமுசாரபநதத்தை விடுவிக்கிறவனாக ஆனான்; இவ்விருவருக்குள் சிறநதவனென றுள்ளவனை இவனென்று அறிவுடைய நீங்கள் கூறுவீர்களானல், நாங்கள் அந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகினறோம்

விதப்பு.

ஒருவன உரலில் கட்டப்பட்டானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணங் கட்டுண்டமையால்.

ஹரி கண்ணனாகப்பிறநது இடையா குடிலில வளாந்த வஞ்ஞான்று ஒருதினம் தனது மாதாவான அசோதையின் மடியிலிருநது பாலுண்டனன். அப்பொழுது சமையறகொட்டிலிற பாற்றாழி பொங்கிப் பால் நெருப்பில் விழுந்த நாற்றமறிநது அசோதை பால்கொடுப்பதைவிட்டுப் பானெருப்பை யவிக்கசசெனறனள் உடனே தனக்குப் பால்கொடாமற் சென்றன ளன்னையென்னுங் கோபத்தா லெதிரிற் கடைதற்கு வைத்திருந்த தயிர்ததாழியைக் காலாலுருட்டி யுடைத்துவிட்டு, வேறொரு குடிலுள் நுழைந்து அங்கொரு கல்லுரலைக கவிழ்த்து அதன்மீதேறி யுயரத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த உறியிலிருந்த கலசத்தைப் பொத்தலாக்கி அதனிலிருந்த வெண்ணெயை யெடு

த்து இரண்டு கைகளிலும் வைத்துத் தின்றுகொண்டிருந்து, பூனை களுக்குங் கொடுத்தனன் இதற்குள் பாலுப்பின் நெருப்பை அளவு படுத்தித் திரும்பிய யசோதை தயிர்த்தாழி யுடைந்திருத்தலைக்கண்டு இது கண்ணன்செய்த வேலையேயன்றி வேறில்லையென்று கருதித் தேடி யறைக்குள் நிற்பவனது சிறு குறும்பைக்கண்டு கோபங்கொண்டு, உன்னைத் திருடனென்று அயற்குடிலகளிலுள்ள இடைச்சிகள் கூறியதை மெய்யல்லவென்று கருதினேன், நீ திருடனென்பதை இன்று அறிந்தேன், இனி யுன்னை விடமாட்டேன், திருட்டுச்சிறுவா, இங்குவா இங்குவா என்று துரத்திப்பிடித்து ஒரு உரலினைக்கவிழ்த்துத் தன் நடுவிற்கும் இவனிடுப்பிற்குமாக ஒரு தாம்பினை இட்டுக்கட்டி உரலோடு நகருமாறு வைத்தனள் இதனை—

“அரிவையர்களமிகநகைக்கயசோதைநங்கை
யாயாமனைத்தாம்பெல்லாமுடிந்தொன்றாக்கிக்
கரியவனைக்கட்டுதலும்போதாதாகிக்
கைசலித்துமெய்வெயர்வுசொரியக்கண்டு
வரையினமாயோகிகட்குமறைநாலுக்கும்
வானவர்க்குமவாசவாக்குமலரின்வந்த
பிரமனுக்குமகப்படாப்பெரியோன்றாய்கைத்
தாம்பினுலுலூகலத்திறப்பிணிப்புண்டானல்” என்று பாகவ தத்தில் வருதலைக்கொண்டுணர்க

ஒருவன் சமுசாரபந்தத்தை நிவிர்த்திப்பதில் பிரசித்தியடைந்தவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மநேகர்களின் சமுசாரபந்தத்தை நிவிர்த்தித்தமையால்

ஸ்ரீகைலாசத்திலே வடவாலநிழலிலே ஞானசாரியனாக வீற்றிருந்து ஜனகன் முதலிய வநேகர்களின் பந்தங்களை நிவிர்த்தித்த பரமாசாரியனென்றும், இன்னும் பந்தநிவர்த்தியையடைய விரும்பின பக்குவர்களனைவரும் அவ்வரனையே சரணமாக வடையவேண்டுமென்றும் வேதாகமாதி நூல்கள் கோஷிக்கின்றன. இதனை—

தேவதேவ மஹாப்ராஜ்ஞ பாசச்சேதைகதத்பர । ஸர்வ
ஸர்வேசவாக்ய ஸர்வதேவஸர்வாநுக்ரஹணீ । ப்ரஹ்மாதே

பரூஷாமொயஜிஷா நீம்வஸோ—வஹிஷ்டா:" என்று எஜுர்வேத சம்பந்த மான சுக்ரகஸ்யோபநிஷத்தம் பிரதிபாதித்ததாலும்,

"கருவினைப்பாசக்கடல்கடந்தைவர்கள்ளமெள்ளவேதுரந்து, அடியிணையிரண்டுமேயுமாறடைந்தேனருள்செய்வாயருள்செய்யா தொழிவாய், நெடுநிலைமாடத்திரவிருள்கிழிந்த நிலைவிளக்கலகில்சாலே கம்புடைகிடந்திலங்குமாவணவீதிப்பூவணங்கோயில்கொண்டாயே" என்று திருவிசைப்பாவிலும், மற்றிடங்களிலும் வருதலைக்கொண் டுணர்க.

தாத்பர்யம்

ஹரி உரப்பிற் கூடினவன், ஹரன் ஆன்மகோடிகளின் பந்தங் களை அவிழ்க்கின்றான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

பாசபந்த முடையவனைவிட்டுத் தானும் பாசபந்தமின்றிப் பிறர்க் கும் பாசபந்தமொழிப்பவனை மிகவுஞ் சிறந்தவனென்பது சொல்லா மே யமைந்தவிஷயம். இதனால் பாசபந்தத்தாற் சூழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகத் தள்ளி இவ்விஷயத்தி லுயர்வடைந்த மஹாபுருஷ னாகிய ஹரனை நாங்கள் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம் ()

ஏகஸ்த்வநிஷ்டிதஸ்ரவஸ்பதிதோ ஜகத்யா
ஜந்யஸ்துநிஷ்ட இதிஸம்ஸ்ருதிலோகஸித்தி:
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய ஸத்யம்
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம:||

ஏகஸ்த்வநிதயோஸாபரதிதோஜகதயாமத்யஸ்துநிதயஇதிசஸ்ரு திலோகஸித்தி: கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவருததாஸஸதயம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

தண்ணங் கமல வனம்புடைசூழ் தரணி தன்னி லனித்தியனு
நண்ணு மொருவன் மற்றொருவன் கடலை யில்லா நித்தியனு
மண்ணும் வேதா கமங்களுமே மாறு துரைக்கு மாண்புற்றான்
எண்ணு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனானால்
அநித்ய:	அநித்தியன்
இதி	என்று
ஜகத்யாம்	லோகத்திலே
ஸுப்ரதித:	நன்றாகப் பிரசித்தி அடைந்தவன்,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனோவென்றால்
நித்ய:	நித்தியன்
இதி	என்று
ஸ்ருதிஷு	சுருதிகளிலும்
லோகே ச	லோகத்திலும்
ப்ரதித:	கீர்த்தி
அஸ்தி	இருக்கின்றது,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோ வா	எவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் அநித்தியனென்று லோகத்திலே நன்றாகப் பிரஸித்தியடைந்தவன், மற்றொருவன் நித்தியன் என்று நன்றாகப் பிரஸித்தியடைந்தவன்; இவ்விருவருள் சிறந்தவனை அறிவுடைய நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன அநித்தியனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அநித்திய த்துவத்தை யடைதலால

ஹரி இராமன கிருஷ்ணன்முதலிய அவதாரங்களை அடைந்திரு ந்து இறந்தனன என்று கேடகபபடுதலால, அநித்தியன ஆயினன், நிலையற்றவனாயனறே அநித்தியனொன்று கூறுவது நூல்

ஹரி கிருஷ்ணாவதாரமடைந்து துவாரகையிலிருந்து கடைசியில் சரமனெனனும வேடனொருவன விட்ட அமபினால கிருஷ்ணரூபத்தி னின்றும் அநித்தியமடைந்தானெனறும, இறந்த கண்ணனுடைய சரீ ரத்தைப பார்த்தனமுதலியவாகள தீயிலிட்டுச சுட்டனரொனறும், அவ னுடன் அவன மனைவியரான உருக்குமணியாதியர் உடன்கட்டையே றினாகளெனறுங கேட்கபபடுதலாலும, இராமனாகப பிறந்த ஞான்று சரீரத்தை சரயுநதி நீரில மூழ்கவிட்டவவுடலினின்றும அநித்திய மடைந்தானெனறுங கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி அநித்தியமானவ னென்று அறியபபடுகினறான். இதனை—

"மேதகுபுகழுடைவிதாபபனபாவையே
ஆதிநனமடந்தையரழலினமூழ்கமற்
றேதமினமடந்தையாயாருமீறிலா
நாதன்மெய்யொடுதழனணணினாரரோ" என்று பாகவதததும்,

"துன்னியவானவர்துயரநீககுவான
மன்னியவுலகினிற்பிறநதயாயையைத
தன்னிகரிலாதவசசரயுநீததுததன
பின்னவர்தம்முடன்பெயாதது மேவினான்" என்று இராமாய ணத்தி லிராமன் தன்னுடம்பைச் சரயுவிலமிழ்த்தி வேறுடம்படைந் தானென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி அநித்திய இயல்பினனென் றறியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் நித்தியனாகவிருக்கின்றான் என்றது-ஹரனை, அது அவ் வரன் அச்சுமாறாதிருத்தலால். மிருத்துஞ்சயன் என்று ஹரன் பெய ரடைந்திருத்தலும் அழியாமையினாலன்றே. இதனை—

"இந்திரியவயமயங்கியிறப்பதற்கேகாரணமா
யந்தரமேவீழ்ந்துபோயருநரகில்வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத்தெளிவித்துச்சிவமாக்கியெனையாண்ட
வந்தமிலாவானந்தமணிகொடிலைக்கணடேனே' என்று தமிழ்
வேதத்தும,

தஸ்மாத் தஸ்மாத் விஷ்ணோர் ஹி நித்ய: ஸாக்ஷாத் சிவ:

என்று மைத்திரேயோபநிஷத்திலும,

"அத்தனுமபகவனுரு லுமருவமுமுருவுமாகுஞ்
சுத்தனுமுணர்தறகொண்ணுசசோதியுமியாண்டுமேவுஞ
சித்தனுமநாதிதானுந்தேவாகடேவுமெனறு
நித்தனுமுயிர்க்குணிங்காநிருத்தனுமவனேயென்னும்" எனறு கந
தபுராணததிலும வருதலைக்கொண்டுணாக

தாத்பர்யம்

ஹரி அநித்தியன், ஹரன் நித்தியன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

அழியுமியல்பினை யுடையவனைக்காட்டிலும் அழியாவியல்பினை யுடையவன் சிறந்தவனெனபது லோகப்பிரஸித்தம். ஆதலால் நாங்களும் அநித்தியமான இயலபினையுடைய ஹரியைவிட நித்தியமான இயல்பினையுடைய ஹரனைச் சிறந்தவனாக அறிந்து அநித்தியமான ஹரியைஅப்பிரதானமாக இவ்விஷயத்திலொதுக்கி நித்தியமான இயல்பினையுடைய ஹரனை பிரதானமாக நியாயமுகத்தாற்கொண்டு வணங்குகின்றோம்　　(உ௫)

ஏகஸ்த்வத்தோ ஷவாஜிக்ருதோ தாவதார
ஸ்க்ருஷ்ட்வா த்ருஷ்ட்வா ஸம்ருதோ வர்ணதோ ஹாவ:
கோவா நயொர யிக்ஷ த்ருஷ்டவிஷ்ணுவரஸா
ஸத்ருதம் ஞாவஷத்வயமாரூயா:॥

ஏகஸ்து பார்த்தரதவாஜிக் ருதோபசார ஸ்தவந்ய ஸ்து பார்த்தஸம ரப்ரணுதபராபாவ:|கோவாநயோரதிக இதயநுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்ய ம்ப்ருவந்து தமிமமவயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

குந்தி மகாரிற பாரததனறோக குதிரைக குபசா ரகனுகி
யிநத வுலகி லுறுமொருவ ளினனு மொருவ னி ஜவிசையன்
பநத மெரிற றுதிபுரியும பானமை யுடையா னினனவரில [மே.
எநத வியலபோன சிறநதவனென் றிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுது

பதப்பொருள்

ஏகஸ்து	ஒரு ⁾ ஹைைல
பாாததரதவாஜி கருதோ பசார:	அருச்சுனன றேரிறகட்டபபட்ட குதிரை களினபொருட்டு செய்யப்படுகினற உப சாரததினை யுடையன,
அநயஸ்து	இன்னொருவனைல
பாாததசமர ப்ரணுதப்ர பாவ;	அருச்சுனனோடே யுததததி லவனல் துதி ககபபட்ட மஹாதமியமுடையவன் ;
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	எனை?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அருச்சுனன் றேர்க்குதிரைகளுக் குபசாரம் செய்யுமவ னுக வுள்ளவன், இன்னொருவன் அந்த அருச்சுனனோடு செய்த யுத்த

த்தில் அந்த அருச்சுனனால் துதிக்கப்பட்ட பிரதாபமுடையவன்; இவர்க ளிருவரில் சிறந்தவன் இவனென்று பெரியவர்களே நீங்கள் சொல்லுவீர்களானால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

விருப்பு

ஒருவன் பார்த்தனுடைய தோக்குதிரைகளை உபசரிப்பவனென்று கூறியது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

பாரதயுத்த நடந்தகாலத்தி லருச்சுனனுக்குச் சாரதியாக இருந்து தேரோட்டின காலத்துக் குதிரையவிழ்த்து நீரூட்டல் முதலிய காரியங்களை ஹரி செய்தானென்று பாரதாதிகளாற பிரஸித்தம இதனை—

"தலமாமகளுந்திதடநிகரானதடங்கண்
மலமாறுகொளிருதோள்வலியுடைவள்ளலுழைப்பக
குலமாமணியனையான்விரைதோநின்றெதிருதியா
வலமானதுரங்கங்களைவள்வாவிசிநெகிழா" என்றும்,

குவளைப்பரிமளமேவியகுளிர்வாரிபருகக்கிப
பவளத்துயாவாயாரிருபாதங்கைவிளக்கித
தவளக்கிரியொநநாலெனமேனமேலொளிதருபே
ரிவுளிக்குமிளைபபாறவிளைப்பாறினனிபபால" என்றும ஸ்ரீமகா பாரதத்தில வருதலைகொணடுணாக

ஒருவன பாாதனுடன யுததஞ்செயது அவனால் துதிக்கபபெற்றவனெனறது-ஹரனை, அது அவரை னவ்வாறு துதிக்கப்பெற்றமையால்.

ஹரன பாசுபதாஸதிரத்தின்பொருட்டுத் தவஞ்செய்து நின்ற வருச்சுனனுடன பன்றியினிமித்தம சண்டையிட்டுக் கடைசியி லவ் வருச்சுனனால் துதிக்கப்பெற்றான். இதனை—

ஈவதீ-றுவவநெமெவஹஹமநெநதாநிவாதந । நெஷ நெவஷெஹாநெவதீநதீ-வஜஷாயாா । காரணாநாஜெபாஷஜா நெகூாஂதீ-யாஂவகாஂவிஜைஃ । என்று ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் கேட்கப்படுதலாலும்,

" மல்லமர்தொடங்கியிவரிருவரும்வெகுண்டுபொரமாதிரமுமா நிலமுமே, விலலையுமதிராநதுசுழல்கின்றபொழுதத்திமையவின்பமயில் கேள்வனவெகுளா, நல்லசைபுனைந்தமணிநூபுரவிசாலவொளிநண்ணு பதநாண மலரினால, வில்லியரிலெண்ணுதிறல்வில்லுடையகானைதனை விண்ணுலகிலவீசினனரோ எனறும்,

ஆதியேயண்டமுமனைததுமாயொளிா
சோதியேகொனறையந்தொஙகனமௌலியாய்
வாதியேமரகதவல்லியாளொரு
பாதியேபவளமாமபரமரூபியே என்றும்,

பையராவணிமணிபபவளமேனியாய்
செயயவாய்மரகதசசெலவிபாகனே
பையனேசேவடியடைநதவாகலா
மெயயனேயெஙகுமாயவிளஙகுசோதியே " என்று அருச் சுனன சணடையிற் றுதிததானென்று பாரதங கூறுதலாலு முணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி பாாததன் றோக்குதிரைகளை யுபசரிததவன, ஹரன பாா ததனால் துதிககபபெறறவனெனபதாம.

தாரதம்மியம்.

தனனிலையைவிட்டுத தோப்பாக னுருவையடைநது ஒருவனு டைய குதிரைகளை நீருட்டன் முதலிய வுபசாரஙகளினாலே மகிழ்வி ப்பவனைவிட, ஒருவனோடு போாபுரிநது மறுதலையாற் றுதிக்கப்பெற் றவன் சிறந்தவன் இம்முறையி லரி அருச்சுனுடைய சாரதியாக நின்று அவன் குதிரைகளை யுபசரிததமையால தாழ்ந்தவனாயினன், ஹரன் அந்தப்பார்த்தனுடன் சண்டைசெய்து அதே பாாத்தனாற் புக ழ்ப்பெற்றமையாற் சிறப்படைந்தான்; இதனால் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி உயர்வடைநத ஹரனை நாங்கள் சரண மாக அடைந்து வணங்குகின்றோம். (உ௬)

[illegible]
[illegible]

கொவா_ந்யொரயிகஊ_த ந_விஞ வஜா
வ_த ஸு_வஙதீஜெவயஜாஙு யாஜீஃ॥

வ்யாப்தஸ்ச விஷ்ணுரயமிதயவகமய ஏகோ அநயோவிஷ்ணுவல்ல பஇதிப்ரதிதஸதரிலோகயாம । கோவாநயோரதிகஇதய நுசிந்தியவ் ருததாஸஸதயமபருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு

மண்டுந் தவள வளை தரள மணிக ளிறைக்கு மாநிலததில
விணடு வென்னும பெயருடனே விளஙகு மொருவன வேறொருவன்
அண்டு மனனென வலலவனென றறையும பேரொ டாகினறுன
எண்டின றிவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
அயம்	இநத
விஷ்ணு	விஷ ணுவானவன
வயாப்த	வியாபிததிருககினறுன
இதி	எனறு
அவகமய	அறியப்படுகினறுன்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
விஷ்ணுவல்லப:	அநத விஷ்ணுவுக்குப் பிரபு
இதி	என்று
தரிலோகயாம்	மூன்றுலோகங்களிலும்
ப்ரதித	ப்ரசித்தியடைந்தவன் ;
அநயோ:	இவ்விருவருள்
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம

பொழிப்பு

ஒருவன வியாபித்திருக்கின்றனென்று அறியப்படுகின்றான், இன்னொருவனந்த வியாபியாகவுள்ளவனுககுப் பிரபுவாகவிருக்கின்றான், இவ்விருவாகளுட்சிறந்தவனை இவனென்று அறிவுடைய பெரியவாகளாகிய நீஙகள சொனனால், நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச்சரணமாகவடைகின்றோம

விசேடம்

ஒருவன விஷ்ணு வியாபித்திருககினறான என்று கூறியது - ஹரியை, அது அவரி அனைறு வியாபித்திருததலால்

விஷ்ணுவெனறும பெயா அரிககு வியாபகததா லுண்டாயதேயாம இதனை,—

"எனனுஞசரனையெதிரநோக்கியிரஙகவெனனின
மன்னுமுலகினுயிரொஙகுமவரிநதுளேன்மற்
றுன்னினுறைந்துவினைசெய்யவுஞறறிலேனயான்
பொன்னின்றிலஙகுமுலகெய்த திடோதியெனறான்" எனறு ஸ்ரீ பாகவதததில் ஹரி தனனை வியாபகனென்று உணாததிருபபதாக விருக்கும் மேற்காட்டிய செய்யுளாலும,

ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத் என்று ஆத்மபோதோபநிஷததில கேட்கபபடுதலாலும,

"திடவிசும்பெரிவளிநீர்நிலமிவைமிசை
படர்பொருள்முழுவதுமாயவையவைதொறும்
உடன்மிசையுயிரெனக்கரந்தெங்குப்பரந்துளன்
சுடர்மிகுசுருதியுளிவையுண்டசுரனே" என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவ னவ்விஷ்ணுவுக்குப் பிரபு என்றது - ஹரனே, அது அவ்வ ரன் ஹரிக்குப் பிரபுவாகவுள்ளவனென்று கேட்கப்படுதலால். இதனை,

ஸத்ராநுதரோ விஷ்ணு ஸ்வாலாதகோராதிஸம்

என்றுபநிடதத்தும்,

"விசுவன்சிறைப்புள்ளரசுயாததவனவிளமபும
விச்சுவாதிகனெறுழவவிசசினவிடையூர்தி
யெச்சமேசுருமபுளாதுழாயலஙகலானெனப
வெசசநாயகனபொலநதுணரிதழிமாலிகையான்" என்று கா ஞ்சிப்புராணத்தும் வருதலைககொணடுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி வியாபகன, ஹரன அவ்வியாபகனுன ஹரிககுப பிரபு என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

வியாபகனுகவுளளவன் சிறநதவன, அவனைவிட அவனுககுப் பிரபுவாகவுள்ளவன சிறநதவன, ஆதலால நாங்கள இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாக வொதுககிச் சிறந்த ஹர னைச் சரணமாக அடைநது வணங்குகின்றோம —எ-று. (௨எ)

ஸகோஜநாதநஜதிப்ரகடீக்ருதோயம
ஸந்ஸாரஜதிஸ்பஷ்டமீய்தேஹி।
கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தா
ஸத்யம்ப்ருஷ்டவந்துகமிமவயமாஸ்ரயாம॥

ஏகோஜநாநதநஇதிப்ரகடீக்ருதோயமந்யஸதுஸங்காரஇதிஸ்புடீ மீர்யதேஹி । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரு வந்துகமிமமவயமாஸ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மலர்ப்பூஞ் சோலை வையத்து மன்னுஞ் சனர்த்த னனென்ன
வுலப்பார் பெயரை யார்க்கொருவ னுற்ற வொருவ னுரையொருவன்
றலப்பா லுயிர்கட் கின்பமதைத் தருசங் காரத் தானிற்றன்
எலப்பா லாவார் யாரிவரு ளிசைத்தாற் பெரியர் சிறந்தோமே.

பதப்பொருள்.

அயம	இநத
ஏகஃ	ஒருவன்
ஜநாாததநஃ	ஜனங்களைப் பீடிக்கிறவன்
இதி	என்று
ப்ரகடீகருத	தெரிவிககபபட்டிருக்கின்ருன்,
அநயஸது	இனனொருவனேவென்ருல்
சங்கரஃ	சுகததைப்பண்ணுகின்றவன்
இதி	என்று
ஸபுடம்	நிசசயமாக
ாாயதேஹி	சொலலபபடுகின்ருனலலவா ;
அநயோஃ	இவவிருவருககுள்
அதிகஃ	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசித்து
வ்ருததாஃ	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆஶ்ரயிககின்ருேம.

பொழிப்பு

ஒருவன் ஜனாத்தனனென்று தெரிவிக்கப்பட் டிருககின்ருன், இனனொருவன் சங்கரனென்று நிசசயமாகச் சொலலப்படுகிருன்; இவாகளுட் சிறந்தவனை இவனென்று பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னுல், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகஅடைந்து வண ங்குகின்ருேம்.

விதப்பு

ஒருவனை ஜநார்த்தனனென்றது-ஹரியை, அது அஃவரி ஜநார்த்தனனாக நின்றமையால் ஜநார்த்தனன் என்றால ஜனங்களைப் பீடித்தவனென்று பொருள் ஆகும்.

ஹரி, ஜகத்பிரசித்தனாகவிருந்த மாவலி மன்னனது யாகசாலைக் குட்புகுந்து மூவடிமண் கேட்க, அவனவ்வாறே கொடுக்க, அவனை வஞ்சிக்குமாறு பேருருவடைந்து ஈரடியாலே மூவுலகளந்து மற்றோரடிக்கவன் தலைமீது காலைவைத்து அவனைப் பாதலத்தி லிருக்குமாறு செய்து பின்னர் செருக்குந் தருக்கும் பொருந்தி யிவ்வுலகத்தினை யழிக்க நிமிர்ந்து நின்றனனென்றும், இரணியனைக் கொல்லுமாறு தூணினின்றும் வெளிப்பட்டு அவனைக் கொன்ற பின்னர் அவனுடைய இரத்தபானத்தால் வெறியுற்று உலகத்தை யழிக்க முயன்று நின்றனனென்றும், அப்பொழுது ஜனங்கள் கஷ்டத்தை யடைந்தாரென்றும், சோமுகன் பொருட்டு மீனுருவடைந்தபொழுது, கடலைக் கொந்தளிக்கச்செய்து உபத்திரவித்தமையால், ஜனங்கள் வருந்தினாரென்றும், அமிர்தமதனத்தினிமித்தம் ஆமையுருவடைந்தபோது கடற்கரையைப் பேதித்து நின்றமையால், ஜனங்கள் வருந்தினாரென்றும் கூறுமிவைகளால் ஜநார்த்தனனென்று ஹரிக்குப் பெயராகியது. இதனை—

"ஈரெயிற்றசுரர்கோமானமாவலியென்போன்றன்னைக்
காரகப்படுத்திமறறைககடிகமழலங்கறகுலலைத
தாரகபபடுததமாயோனதனனிகரின்மைநோக்கிப்
பேரகலணடமெலலாமபிளபபதற்குருததுநின்றான்" என்று வரும ஸகாந்தபுராணத்துழ,

"எண்ணில்கோடிசிரங்கள்கரங்களிலங்கவுலப்பிலதாங்
கண்ணிறைதீயுலகெங்குமவளர்ந்திடமூச்சுமிழ்காலறைய
மண்ணொடுவிண்ணினைநுகரவிரித்திடுவாய்புகையாயெழவே
விண்ணவர்முனிவரலைந்துநடுங்கினர்மேவவுமிடமிலதாய்" என்று பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

ஒருவன் சங்கரனென்று பிரஸித்தியானவனென்றது - ஹரனே, அது அவ்வரன் அவ்வாறு ஜீவாகளுக்கு இன்பங் கொடுக்கின்றவனாத லால்.

சஙகரன் - சுகததைச்செயபவன். ஹரியடைநத அகமபாவமுத லியவைகளாலும, ஆலாலவிஷமுதலியவைகளாலும ஆன்மகோடிக ளுக்குணடான துனபங்களை ஹரனகற்றி இன்பததை யுண்டாக்கின னென்று நூல்களில விஸதாரமாகக கேட்கபபடுகின்றன. இதனை—

ஶம்கரொஹமவாநாமெஷ ப்ராஶ்ர க்ஷயஸகரோ ப்ரஜாஃ என்

னும பைபபலாதசுருதியாலும,

" இனடந்தருவன்குயிலேயேழுலகும்முழுதாளி
யன்பனமுதளிததூறுமானநதன்வான்வந்ததேவன்
நனபொன்மணிசசுவடொததநற்பரிமேல்வருவானைக்
கொமபினசுழறறுங்குயிலேகோகழிநாதனைககூவாய" என்னுந்

தமிழ்வேதததாலும், இதர நூற்பிரமாணஙகளாலும உணாக.

தாத்பரியம்

ஹரி ஜனங்களை வருததி ஜஞாததனஞன், ஹரன் ஜனங்க ளைச் சுகப்படுததிச் சங்கரன் ஆனன என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஜனங்களைப் பீடிப்பவனைவிட ஜனங்களைச் சுகப்படுத்துபவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்களும் சனங்களைப் பீடிக்கிற ஜஞாத்தன நாம னை ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சனங்களுக் கின்பத்தைக் கொடுக்கின்ற ஹரனைப் பிரதானமாகக்கருதி வணங்குகின்றோம். ()

ஸகும்வஸிம்வ-ஃநாயம்க்ரு தவாநிமெமஹமகொமஹம்
க-ஃலொந்கெமொஷஷிகஸ்ரீயாந்ருஃ।
லொவாநயொஜிஷைந்ர்ருஃஸிஞ்ருவஜா
ஜீஃருணவமு-ஃதிஸெவயிஷாவு யாஃ॥

பக்தம்பலிம்புநரத:க்ருதவாநிஹைகோபக்தம்குபேரமகரோததிக ஸ்ரீயாந்ய: | கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யமப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

தன்றாள் வணங்கும பலிதன்னைத தனைகீ ழாரத தானுன்றி
நின்று னொருவன் மற்றொருவன் நிகரி லடியை நேசித்த
குன்று வியலான் றனைவசுவிற் குறையாக் குபேர னாக்கினான்
என்று விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:புநர்	ஒருவனானவ
பக்தம்	பகதனை
பலிம	பலியை
இக	இந்த உலகததில்
அத:க்ருதவாந்	கீழே போகசசெயதான,
அந்ய:	இன்னொருவன
பக்தம்	பக்தனை
குபேரம்	குபேரனை
அதிக:	மிகுதியான
ஸ்ரீயா:	சம்பததுடையவனாக
அகரோத்	செய்தான் ;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம — நாஙகள
ஆஶ்ரயாமः — ஆஶ்ரயிககின்றோம

பொழிப்பு

ஒருவன அனபனுன மாவலியை இந்த உலகதசிற் கீழே போகச் செயதான், இனனொருவன அனபனுன குபேரனை மிகுதியான சமபததுடையவனுகச செயதான, இவவிருவரிற் சிறநதவனைப் பெரியவாகளான நீஙகள உணமையாகச சொன்னல, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாகவடைநது வணஙகுகினறோம

விதப்பு

ஒருவன பகதனுன பலியைக கீழேபோகசசெயதானெனறது - ஹரியை, அது அவவரி அவவாறு செயதமையால

மாவலி ஹரியினிடசது அனபுளளவன, இவன தனது குலபபகைஞாகளாகிய தேவாகளிடததிலனறிப பிறரிடததி லதிக பிரியமுடையவனுகவிருநதவன. அவனொருகாலததி லொரு யாகஞ்செயய வுததேசிதது யாகாரமபஞசெயது யாகம நடததிககொணடிருககுஙகாலததுத தேவாகளின தூணடுதலா லரி யொரு குளளபபிராமணப பிரமசாரியாய் அமமாவலியின யாகசாலையை யடைநதனன. உடனே யாக தீகைஷயுடனிருககும பலிசசககரவாததி வநத வநதணனை யுபசரிததனன. அப்பொழுது அந்தணனுகிய ஹரி நானினனை வெகு நலலவனெனறு கேளவியுறறு வநதேன, வநத எனககுத தவமியறறவிருததற்கு மூனறடிமண வேண்டும, நீ தருதியோவென, அனனேன் அவ்வாறே தருகினறேனெனறுரைததுத தாரைவாாததனன. தாரை நீரைக் கையிலேறறவுடனே குள்ளனுக நின்ற ஹரி நீணட வுருவுடையனுகித் தனதிரணடு காலடிகளால் மூவுலகங்களையும அளந்து மூன்றுவதடி மண்ணெங்கென்றதற்கு, மாவலி அண்ணலே! மூன்றுவதடிக்கிடம என்றலை என்றுரைத்து வணங்கினன். பின்ன ரம்மாயோ னவனை வருணபாசத்தாற் கட்டி வருத்தினுன். இதனை யுணர்ந்துவந்து துதிதத பிரகலாதன்பொருட்டு அம்மாவலியை விட்டு இனி

நீ இங்கிராதே கீழுலகத்திலிரு என்று அவனைக கீழ்நிலையில் இருக்குமாறு புரிந்தனன். இதனை—

“ உரவுநீருலகமெல்லாமோரடியாயதோஙகும
இருவிசும்படியொன்றாயதேனையோரடிமறறெஙஙன்
தருதிநீதாராயென்னிறசாருவைநரகமெனறு
வருணபாசததால்வீககமாவலிகட்டுணடானுல.
குருவெகுண்டதனுறபுனகணகுறுகினனபோலுமென்றுப்
பிரகலாதபபேரனபன்பெருமனைககண்டுநெஞசம
உருகுறபபுளகமெயதியுவப்பிறேடேததாநிறப
மருவிரிதுளவமாலைமலரவனவழுததிசசொலவான.
உன்பதநீரிறுட்டியுற்றநீாதலையிறருஙகி
மன்பெருஞசெல்வமெல்லாமவழஙகுமாவலிதானெனறும
இன்பமேபெறுதலலலாலிடருறறகியாவனகொல்லோ
அன்பனெனறுரைததுபபாசமவவழிநீக்கிஞனுல
வீககியவருணபாசமவிட்டொழிநதவுணாவேநதன
மாககணவெமமுலையாளசெயயமலாமகளகொழுநபச்சைத
தேககமழ்துளவததாரோயசெப்புமோரடியெனசென்னி
மீககணவைததளததியென்னவிமலனங்குவநதுவிள்ளும” என்று பாகவததததும,

“ மன்னிலங்குபாரததததுத்தேருாநதுமாவலியைப்
பொன்னிலங்குதிண்விலஙகிலவைததுப்பொருகடல்சூழ்
தெனனிலஙகையீடழிததத்தேவாககிதுகாணீா
என்னிலங்குசங்கோடெழிலதோற்றிருநதேனே”என்று நாலாயிரப்பிரபந்தததும வருதலைககொணடுணாக.

ஒருவன் பத்தனை குபேரனைச் சகலசம்பததும் உடையவனுகச் செய்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தன் பத்தனை குபேரனுக்குச் சகல செல்வங்களையுங் கொடுததலால்.

விஸ்ரவஸ் மகரிஷியின் சந்ததியான 'வைச்ரவணன் என்னும் குபேரன் சிவதீக்ஷையுடன் சித்தவடமென்று வழங்குகின்ற சித்தவட

க்ஷேத்திரத்தில ஹரனை வழிபட்டு அன்புபாராட்டிப் பூசித்தனன். அவனன்புககிரங்கிய ஹரன் அவனுககு வடதிசையின் ஆதிபத்திய மும, நவநிதி நாயகத்துவமும, யக்ஷாதிபதித்துவமும, நரவாகனமும், இன்னம வேணடிய ஆயுதவாகனாதிகளும் அளித்தனன். இதனை—

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] என்று

சிவரகஸயகணடத்தும,

"சித்தவடசசிதநேசுராபொற்சேவடியெண்ணிப்
பத்தியக்கசசென்றுகுபேரன்பணிதநதான்
அத்தனையொககுநதோழமைகொண்டானருள்பெற்முன்
நத்தமுதற்கோமாநிதியெலலாநணிபெற்முன்.

எண்ணிநினைநதவரமபலயாவையுமெயதுற்முன்
மண்ணியபுட்பகமவாகனமாகவழஙகுறமுன்
றிணணியவெங்கதையாயுதமெயதுசிறப்புற்முன
அண்ணனெடுங்குடையுததரதேயமளிககினமுன" என்று கந்த புராணத்தும் வருதலைககொணடுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி தன் பக்தனை பலியைக் கீழே தள்ளினான், ஹரன் தன் பக்தனை குபேரனை கௌரவப்படுத்தினான் ஏன்பதாம.

தாரதம்மியம்.

தன்னிடத்தி லன்புவைத்த வொருவனை எவ்வளவு தாழ்ந்த தன் மையி னிற்பவனும் வஞ்சித்துக் கீழ்ப்படுத்தமாட்டான். இது இவ்

வாறிருக்க, இவ்வரி தன்னை வழிவழி யடிமையாக வணங்கு மரபில் வந்தவனும் நீதிமானுமாகிய மாவலியைக் கீழ்ப்படுத்தியது எவ்வளவும் உசிதமான விஷயமல்ல தன்னை வணங்கிய குபேரனுக்கு ஐசுவரியாதிகளை யளித்த ஹரன மாவலி விஷயத்தி லிழிவுபுரிந்த ஹரியைவிட உயர்ந்தவனென்பது சொல்லாமலே யமைந்த விஷயம். ஆதலால அன்பன் விஷயத்திற கெடுதிபுரிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி அன்பன்விஷயத்தி லுயர்வு புரிந்த ஹரனை சிறந்தவனாக வறிந்து நாங்களந்த ஹரனையே சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம.

வ்யாதாதிநீசஹ்ருதநைஜவதூக ஏகோ
வ்யாதாயிதோபி நிகமைஸ் ஸ்வஹிராப்ரக்ருதேர்ந்ய:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்தி தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

வ்யாதாதிநீசஹ்ருதநைஜவதூகஏகோவ்யாதாயிதோபிநிகமஸ்வபிராப்ரக்ருதேர்ந்ய:। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம் ப்ருவந்தீதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

பண்டங் கிளிமென் மொழிமனைமார் பலரை வியாதப் பாதகர்கள்
கண்டங் கடையப் பெற்றவனுய கண்டா னொருவன் கரையொருவன்
புண்டங்கிலவேடவேடவனுயப்போந்துமறைநாயொடுபொலிந்தான்
எண்டங் கிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
வியாதாதிநீசஹ்ருதநைஜவதூக	வேடர்முதலிய நீசசனங்களால் அபகரிக்கப்பட்ட தன்னதான மனைவியரை யுடையவன்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
வ்யாதாயிதோபி	வேடனானும்
நிகமைஸ்வபி:	வேதங்களாகிய நாய்களாலே

ஆசரித ஆச்ரயிககப்பட்டவன்,
அநயோ இவவிருவருககுள்
அதிக சிறநதவன
கோவா: யாவன ?
இதி இதனை
வருததா: பெரியவாகள
அநுசிநதியா ஆலோசிதது
ஸதயம உணமையை
ப்ருவநது சொலலலாம.
தமிமம அநத இவனை
வயம நாஙகள
ஆஶ்ரயாம ஆஶ்ரயிககினறோம

பொழிப்பு.

ஒருவன தன மனைவியளை வேடா முதலிய இழிஞாகளு மப கரிககு மியலபினனுயினன, இனனெருவன தான வேடனுனலும வேதஙகளாகிய நாயகளாலே ஆசரயிககபபட்டவனுகவிருககின்ருன்; இவ்விருவரிற சிறநதவனைப் பெரியவாகளான நீஙகள சததியமாகச் சொன்னுல்,நாஙகளந்த மஹாபுருஷனை சரணமாகவடைகின்ரும்.

விதப்பு.

ஒருவன் வேடா முதலிய இழிஞாகளாலே அபகரிதத மனைவியளை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவவரி அவவண்ணம் வேடாகளா லபகரிககப்பட்ட மனைவியளை யுடையவனுதலால்.

ஹரி கண்ணனுகததோன்றி இறந்து பட்டபினபு, அவன் மைத்துனனுன பார்ததன் அக்கண்ணன் மனைவியரிற் றீயில் விழுந்திறந்தவர்கள் தவிர வுள்ள மற்றையவாகளை அழைததுக்கொண்டு அததினபுரியைக் கருதிவருங்காலத்தி லிடையிலொரு விடத்திற் றங்கியிருந்த வொரு இராத்திரியில் அநேகம் வேடர்களான திருடர்கள் வந்து ஆளுக்கொருத்தியை யிழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். பின்

னா அவவேடாகளுடன போராபுரியத திறமற்றவனுகப பார்ததனும் தன்னூரடைநதனன் இதனை —

"ஈரொண்ணுயிராமுதலேழைமாரகளேச
சீரிலாவேடுவாசினததிறகைககொளப்
போரிஞன்மிருநதககாண்டவமபூஙகணே
வீரபோடெனவலிவிசையஙகைககொடு" எனறு ஸ்ரீ பாகவ

ததநதில வருதலேககொணடுணாக

ஒருவன வேடனுலும வேதஙகளாகிய நாயகளாற சூழபெற ருனெனறது-ஹரனே, அது அவவரன் அவ்வாறிருநதிருததலால்.

ஹரன பாசுபதாததிரததைககருதித தனனைககுறிததுக காமியா ரதத தவமபுரிநத அருசசுனனுக கருளபுரியுமபொருட்டு வேடரூப மடைநது செனறபோழ்து, வேதஙகளும நாயரூபமடைந துடன்வரச் சென்றனன இதனை—

[Grantha text, illegible]
[Grantha text, illegible]
[Grantha text, illegible]
[Grantha text, illegible] ॥ என்று

ஸ்ரீமஹாபாரதததும,

"மிககவனறவஞசோதிபபானவேட்டுவககோலமாகித்
திகெலாமனனஙகோலங்தொடருமோாதேவதேவா
மைககுழலனனமபினனேதொடாமற்றொருகோலததைப்
புககுறதொடாவாாபோலபபுகுநதனர்பொருவில்லேநதி" என்

று குறறுலபுராணத்துும,

"அநநதவேதமுமிறைவனேவலிஞன்ஞாணிகளாயருகுகுசு
அநநதகோடியிற்கோடிகணாதாவேட்டுவராயருகுபோத
வநநதனுலினித்தரிக்கவரிதரிதிப்பூதலமென்றமரர்கூற
வநந்தமாமுகமாகியடிச்சுவடுநோக்கிஞனடவியெல்லாம்" என்று

யாரதத்தும் வருதலேக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரியின் மனைவியை வேடர் முதலிய இழிந்தவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போயினர்கள், ஹரன் வேடவுருவடைந்தும் வேதங்களாகிய நாய்களாற் சூழப்பெற்றான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

நல்ல ஜாதியார்களாற் கைக்கொள்ளப்பட்டாலும் ஒருவன் மனைவியைப் புகழ்வோர் இவ்வுலக முதலிய வெவ்விடங்களிலு மில்லை, அநேக மனைவியை வேடர் முதலிய நீசஜனங்களால் அபகரிக்கப்படும் துர்ப்பாக்கியத்தினையுடையவனை இந்த உலகத்தில் எவன் சிறந்தவனாக வுள்ளவனென்று கூறுவான் இதனையுத்தேசிக்குங்கால் வேடர்முதலிய நீசர்களா லபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடைய ஹரி இவ்விஷயத்திற் பலராலும் இகழப்பட்டவனாகின்றான்; வேடரூபத்தை யடைந்தாலும், ஹரன் கௌரவஹானி யில்லாமலிருத்தலால், இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் நாங்கள் மனைவியைப் பறிகொடுத்த திழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி கிராதரூபத்திலும் மனைவியுடனும், வேதங்களான நாய்களுடனுமிருக்கும் ஹரனைச் சரணமாக வடைந்து வணங்குகின்றோம்.—எ-று.

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌜𑌨𑌾𑌪𑌹𑍃𑌤𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌪𑌹𑍃𑌤𑌭𑍂𑌤𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾
𑌸𑍍𑌵𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌮𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥ ௭௦ ॥

ஏகஸ்ய ஸ்வகஜநாப்ருஹதக்தகாத்ரா அந்யஸ்யஸாபரம்ருதபூதவிபூதிரேவ। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதயமப்ருவந்துதமிமம் வயமாஸ்ரயாமः॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மணிநீர் வையத் தொருவனடி யுருவிச் சேவை புரியடியா
இணிதோன் முதல விடமெல்லார் தியாற் சுட்டுத் திரிதருவோர்
கணிதே ரொருவன் திருவடியர் கணமா நீறு காணுதலோர்
எணிலா ரிவருட் சிறந்தவர்க ளிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸய ஒருவனுடைய
ஸேவகஜந' அடிமைகள
ப்ருஶதககதகாதர. மிகவும சுடபபட்ட சரீரமுடையவாகள்,
அந்யஸய மறறொருவனுடைய
ஸேவகஜநா அடிமைகள
சுப்ரமிருதுவிபூதிரோகாபூத-வெணமையாயு ட, மிருதுவாயும, பரிசுத்தமாயுமிருககிற விபூதிரேகையோடு கூடினவாகள,
அநயோ. இவ்விருவருககுள
அதிக. சிறநதவன
கோவா யாவன?
இதி இதனை
அநுசிந்தியா ஆலோசிதது
வருததா பெரியவாகள
ஸதயம் உண்மையை
ப்ருவநது சொலலலாம.
தமிமம அநத இவனை
வயம் நாஙகள
ஆஶரயாம ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

மொழிப்பு

ஒருவனுடைய பததசனஙகள் சுடப்பட்ட சரீரத்தினையுடையவாகள், மற்றொருவனுடைய பததசனங்கள் மிகவும வெண்மையான பஸ்மதாரிகளாகவுள்ளவாகள், இவ்விருவர்களுட் சிறந்தவனை இவனென்று பெரியவாகளான நீங்கள் கூறுவீர்களானுல், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பக்தஜனங்கள் சுடப்பட்ட சரீரங்களையுடையவர்களென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி பக்தர்கள் அவ்வாறு சுட்டுக் கொள்ளுதலால், இதனை—

“ சென்னியோங்குதண் திருவேங்கடமுடையாயுலகு
தன்னைவாழநின்றநம்பீதாமோதராசதிரா
என்னையுமென்னுடைமையுநின்சக்கரப்பொறியொற்றிக்கொண்டு
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென்திருக்குறிப்பே ” என்னும்
நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க

ஒருவனுடைய பத்தர்சனங்கள் வெண்மையும் மிருதுவுந் தூய்மையுமானதான விபூதியைத் தரிக்கப்பெற்றவர்களாக விருக்கின்றார்கள் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரபத்தர்கள் அவ்வாறு தரித்துக் கொள்ளுதலால் இதனை—

“ எவரேனுந்தாமாகவிலாடத்திட்ட திருநீறுஞ்சாதனமுங் கண்டாலுள்கி, யுவராதேயவரவரைக்கண்டபோதேயுகந்தடிமைத்திறநினைந்துவந்துநோக்கி, யிவர்தேவரவர்தேவரென்றுசொல்லியிரண்டாட்டாதொழிந்தீசன்றிறமேபேணிக், கவராதேதொழுமடியார்நெஞ்சினுள்ளேகன்றாப்பூர்நடுதறியைக்காணலாமே” என்ற வருந் திரவிடசூக்தத்தாலுணர்க

தாத்பரியம்

ஹரிபக்தர் சுட்டப்பட்ட உடம்பினர், சிவபக்தர் விபூதிதாரண சரீரிகள் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

மிகவுஞ் சுட்டப்பட்ட சரீரத்தினையுடைய பக்தர்களை யுடையவனைக்காட்டிலும், மிகவும் பரிசுத்தமான விபூதியைத் தரித்த பக்தர்கள் கஷ்டமில்லாதவர்களாதலாலே சுட்டப்பட்ட தேகங்களை யுடையவர்களை பக்தர்களாகவுடையவனைவிட தூய்மையான விபூதிதாரிகளான பக்தர்களையுடையவன் சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சிறந்த ஹரனை நாங்கள் வணங்குகின்றோம்.—எ-று. (ருக)

ஸஶோணிதாங்கஸ்லேஷவஷ்டவைத்ருஹாயீ
ஸுரேந்த்ராஹிதாதிரூபஸம்ஹாரவடிஞ்சிவாஸீ।

கொவா-நயொாரயிகஐத ... (Grantha verse)

ஏகோநிதாந்தமபவதவடபதரசாயீஹ்யநயோஹிதாதருமூலவாஸீ। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

தரள மிப்பி யினறிறைகருந தணணீ ருலகிற சாரொருவன
விரள மொனறி வடதஇிலையில வீழ்வா ஞுவான் வேறொருவன
கரள மொனறு களததோடக கலலா ளிழலின கணணுறுவான
சரள மொனற லெவரிடைநீா சாறறிற பெரியீா தாழுதுமே

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
நிதாந்தம	எபபொழுதும
வடபதரசாயீ அபவத	ஆலிலையிறபடுததுககொளளுகிறவனுனன,
அநய:	இனனொருவன
தாதருமூலவாஸீ	அபபடிபபடட ஆலமரததினடியிலிருககிற வனுக
அபவத	ஆனுன,
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்திய	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் சதா ஆலிலையிற் கிடைப்பவனாகவானான், இன்னொருவன் அவ்வாலினடியிலிருப்பவனாகவானான், இவ்விருவர்களுள் பெரியவர்களே! யாவன் சிறந்தவன்? நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லுங்கள். நாங்கள் உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விசேஷம்

ஒருவன் எப்பொழுதும் ஆலிலையிற் கிடந்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு கிடத்தலால். இதனை—

"பாலகனென்றுபரிபவஞ்செயயேலபண்டொருநாள்
ஆலினிலைவளர்ந்தசிறுக்கனவனிவன்
மேலெழப்பாய்ந்துபிடித்துக்கொள்ளுமவெகுளுமேல
மாலைமதியாதேமாமதீவிளைநதோடிவா" என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க

ஒருவன் அவ்வாலின்கீழிருந்தானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறிருத்தலால். இதனை—

"ஓரானீழலொண்கழலிரண்டு - முப்பொழுதேத்திய நால்வர்க்கொளிநெறி-காட்டினை" என்று திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் திருவாய்மலர்ந்த திராவிடவேதத்தாலும்,

[illegible] என்று உபநிஷத்துக் கூறுதலாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி ஆலிலையிற் கிடந்தான், ஹரன் ஆனிழலிலிருந்தானென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு ஆலிலையிற் கிடந்து வீணே உறங்குபவனைக்காட்டிலும், ஆலினடியில் ஞானோபதேசியாக இருப்பவன் சிறந்தவன். இதனால் ஆலிலையிற் கிடந்த ஹரியைவிட ஆலினடியிலிருந்த ஹரன் சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்திற் குழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி இவ்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைப் பிரதானமாக நியாயமுகத்தாலுணர்ந்து நாங்களந்த மஹாஞானிய ஹரனைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கின்றோம் — எ-று. (௬௨)

ஏகோ ததௌ விதம்ருதம் திலகம் லலாடே
ஹ்யன்யோ ததௌ ஹுதவஹம் திலகம் லலாடே |
கோ வா நயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ்
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம: |

ஏகோ ததௌ விதம்ருதம் திலகம் லலாடே ஹ்யன்யோ ததௌ ஹுதவஹம் திலகம் லலாடே | கோ வா நயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ் ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

கொண்டற் கச்சுக் கிரிமுலையார் கோதை யிடத்திற் கூடொருவன்
மண்டிற் றிடுமோர் நெற்றியினன் மற்று மொருவன் குற்றமிலா
தொண்டிற் றிடுமெவ் வுதவகனை ஒருநற் றிலத மாவுடையான்
கண்டிற் றிவருட் சிறந்தவனைக் கண்டீர் பெரியீர் காணுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
லலாடே	நெற்றியில்
விதம்ருதம்	வெள்ளை மண்ணை
திலகம்	திலகமாக
ததௌ	தரித்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்

ஹாரதவம
லலாடே
திலகம
தெதள
அநயோ
அரிக
கோவா
இரி
அநசிநரியா
வ்ருதசா
ஸதயம
பருவநது
தமிம
வயம
ஆஸ்ரயாம

அககினியை
நெறறியில
திலகமாக
தரிததான,
இவவிருவருககுள
சிறநதவன
யாவன?
இசனை
ஆலோசிதது
பெரியவாகள
உணமையாய்
சொலலலாம
அநத இவனை
நாஙகள
ஆசரயிககினறேம

பொழிப்பு

ஒருவன் திலதமாக வெளளை மணணை நெறறியிலணிநதான, மற
றொருவன திலகமாக அககினியை நெறறியலணிநதிருககின்றான், இவவிருவருட் சிறநதவனைப பெரியவாகளே நீஙகள கூறினால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைநது வாழ்கினறோம

விசேஷம்.

ஒருவன நெற்றியில மணணைத தரிததிருககினறா னெனறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு தரிததிருதத பால இதனை,—

"பூப்பிட்டானைப்புரநதருளெனறுமுன
கூப்பிட்டானைததன்குக்கியுட்கூவெலாம
ஆப்பிட்டானையகிலகனந்தனைக்
காப்பிட்டானைக்காப்பிட்டனன்காரிகை" என்று பாதமோத

தரத்தும்,

"ஆவினீரைந்தலமஞ்சனமாட்டியதின்றுமண்ணெநாகவிளங்கிச
சாயபன்னிரண்டுநாமமுஞ்சாத்திச்சதுமறையோர்துயவேதியர்கள்
நாவினமந்திரந்திருட்டெல்லாந்தெளித்தர்ச்சனையிலே நோதானமுநலங்கி
காவிகொள்விழியார்கருப்பூரதீபங்காட்டினார்களின்றுபல்லாண்டு" என்று பாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

ஒருவனக்கினியைத் திலகமாகவுடையவனாகவிருக்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு நெற்றியில் திலதம்போன்ற அக்கினிக்கண்ணுடையவனாக இருத்தலால் இதனை—

யொஷீஷமெயவ்ருதெ பாதாநுஷங்காரம் - காலமெலாஷ
ஸஹந்த்ரா ஹ்ரிநெத்ரம் என்று பைப்பலாத சுருதியிலும்,

"சுற்றுமமராசுரர்பதின்றிருப்பார்தம்பலொல்லால்
பற்றுருனறிவோமென்றழைப்பப்பார் வையுணருஞ் செய்யுண்டான்
செற்றங்களங்களைத்தீவிழித்தோன் றன்றிலைபமப்லவன்
நெற்றியிற்கண்கண்டணனெனக்ணபுற்றினிற்காணபதென்னே"
என்று திராவிடசுருதியிலும்,

"சந்தனக்களபந்துதைந்தனமேனித்தவளவெண்பொடிமுழுதாடும், செந்தழலுருவிற்பொலிந்ததோக்குடையதிருந்தலவாகிடம்போலும், இந்தனவிலங்கலெறிபுனந்தப்பட்டெரியதொதத்தெழுநிலைமாட, மந்தணரழலோம்பலேபுனற்களந்தையணிதிகழாதித்தேச்சரமே" என்று திருவிசைப்பாவிலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

தாத்பரியம்

ஹரி நெற்றியில் மண்ணைத் தரித்தான், ஹரன் நெற்றியிலக்கினிக்கண்ணைத் தரித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவன் சாமான்யமாக வெல்லாராலும் தரிக்கத்தக்க வொரு வஸ்துவைத் தரித்திருப்பானாயின் அவனை யாவரும் மதிப்பாகக்கொள்ளார்கள்; பிறராற் றரிக்கமுடியாத வஸ்துவை ஒருவன் தரித்திருப்

பாஞுயின அவனே அனைவருஞ சிறபபாகவே கொளவாாகள் என்பது நியாயமாதலால, கேவலம மணணை நெறறியிலணிநதுள்ள ஹரியை நாம அநத விஷயததில எப்படி சிறநதவனுகச சொல்லலாம. இது எல்லாராலும ஆகும விஷயம இதனு லிவவிஷயததிற ருழவடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாக அகறறி, உயாநத ஹரனை நாஙகள வணங் குகின்றேம —எ-று. (ருரு)

𑌏𑌕𑍋 𑌦𑌦𑌾𑌤𑌿 𑌤𑍁𑌲𑌸𑍀𑌦𑌲𑌮𑌾𑌲𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌹𑍃-
𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌦𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌤𑍃𑌕𑌪𑌾𑌲𑌮𑌾𑌲𑌾𑌮𑍍 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾-
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ।

ஏகோததாதிதுலஸீதளமாலிகாமஂ்ருசங்யோததாதிவிதாதருக பாலமாலாம| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமப்ரு வநதுசமிமமவயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

பசசெனமுறளிருமவடததிலேயைபபறிததுகட்டுமெபலதொடையல்
வைச்சொன் றகலத தாஞெருவன வையந தன்னை யீனறபுதா
உச்சந் தலைகள் பலவணியா வுகநதுதிரியு மொரு பெரியோன்
இச்சந் தாகளுட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ஷ்ருதி	மாாபில்
துலஸீதளமாலிகாம்	துளசியிலைமாலையை
ததாதி	தரிககிறுன்,
அந்ய:	மற்றொருவன்
விதாத்ருகபாலமாலாம்	பிரமாகளுடைய கபாலமாலைகளை
ததாதி	தரிககிறுனல்லவா;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	யாவன்

அதிகஃ	சிறந்தவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	இந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மார்பிற் றுளசிமாலையை யணிந்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் பிரமர்களின் கபாலங்களை மார்பிலணிந்துகொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரில் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வாழ்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் துளசிமாலையை மார்பிலணிந்திருக்கின்றானென்றது - ஹரியை, அது அவர் அவ்வாறு தரித்திருத்தலால்

பூர்வத்தில் ஸ்ரீகைலாயமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும்பொருட்டுச் சென்ற இந்திரன் செருக்குடையனாதலையுணர்ந்த சிவபெருமான் ஒரு பூதரூபத்துடன் கோபுரவாசலில் நின்றனன் அப்பொழுது அங்குவந்த இந்திரன் பூதனைப்பார்த்து பூத ஈசற்குச் சமயமென்னை என்றனன் அதற்குப் பூதமொன்றும் பேசாது வாளா இறுமாந்து நிற்பதைக்கண்ட அவ்வலாரி தன்கை வச்சிரத்தால் அப்பூதனை அடித்தான். பூதன்மீது பட்ட வச்சிரம் நுறுங்கிப் பாழாகவே இந்திரன் அச்சமுற்றனன்; இறைவனும் மிக்க கோபத்துடனெதிரே தோன்றினன். உடனே இந்திரன் அந்தோ! இறைவனென்று அறியாது தகாத காரியஞ்செய்தோமே என அச்சுற்று வீழ்ந்து வணங்கி வேண்டிக்கொண்டனன். இந்திரன் வேண்டுகோ

னுக்கிரங்கிய சிவபெருமான் தன்னிடத்துண்டாகிய சீற்றத்தைக் கடண்டியில்விட்டு இந்திரன்மீது கருணைகாட்டிச் சென்றனன்.

பின்னர்க்கோப மொரு கொடிய அசுர வடிவத்தை யடைந்து மஹாவீரனாய் வெகுகால மருந்தவஞ்செய்து பெரிய வரங்களைப்பெற்று மிகவுஞ்சிறந்தவனாய் அநேககாலமிருந்தனன். அவன் மனைவி பருந்தையென்று பேருள்ளவள், பரமசுந்தரி. அசமானமான லாவண்யமுள்ள அப்பருந்தையைக்கண்டு காதலுற்றனன், சலந்தரன் தன்னால் வெல்லக்கூடாத பராக்கிரமியா யிருத்தலைக் கண்டவனொடு பலதரம் போர் புரிந்து தோற்றமையா லுணர்ந்தவனாதலால் அவன் மரணத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன். சிலகாலங் கழித்து அந்தணவுருவத்துடன் வந்த சிவபெருமானா லமைக்கப்பெற்ற சக்கரத்தினால் இருபிளவாகி விழுந் தழிந்தனன். சலந்தரனென்பதை யுணர்ந்தான் உணர்ந்து, இதைவிட வேறே தருணம் இல்லையென்று ஒரு வயோதிகனான முனி யைப்போல வேஷந்தாங்கி பருந்தை யுலாவும் பூங்காவனத்தி லிருந்தனன்.

கணவனது மரணத்தை யுணராத வம்மாது பூந்தோட்டத்தி லிருக்கும் முனிவனைக்கண்டு வணங்கி, ஐயரே! எனது கணவன் கைலாயத்திற்குச் சேனைகளுடன் போயினன், இன்னம் வந்தானில்லை. திவ்யதிருஷ்டியினையுடைய தாங்கள் எப்பொழுது வருவானென்று கூறவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனள். அக்கபடமுனிவன் அதற்கென்ன, அவ்வாறே செய்கின்றேனென்று தனது கண்களை மூடிக்கொண்டு சற்றுநாழிகையிருந்து பின்னர் கண்ணைத்திறந்து, மாதே! அஞ்சாதே. நான் சகல சித்திகளையும் உணர்ந்தவன். என்னால் இறந்தவர்களையும் எழுப்ப முடியும். ஆதலால் நீயஞ்சாதே என்று கூறித் தனது தௌவாரிகளாகிய இரண்டு வானரங்களால் அவ்விறந்த சலந்தரனுடலை அங்கு கொண்டுவரச்செய்தனன்.

பின்னர் தன் கணவனது மரணத்தைக்கண்டு கவலுகின்ற காரிகையை நோக்கி, நீ அஞ்சாதே; நின் கணவனை நானெழுப்பித்தருகின்றேனென்று கூறி, இருபிளவான உடலை யொன்றுபடுத்தி யவனு

ணராமல் அதனில் தானே புகுந்து உயிருள்ளவனுகச சலந்தரனெழுந்ததாக நடிததனன்.

நிஷ்கபடையான ப்ருந்தை தன கணவனெனறே கருதி மிகக சநதோஷததுடன இறுகததழுவினள இதனுலானநதமுறற கபட சலநதரன அரணமனையடைநது அநேககாலம அவளொடு ரமிததனன். பின்னரொருநாள தனனை மறநது தூஙகிவிட்டான தூஙகுமபொழுது பாாதத பருநதையின கணணுககுச சலநதரன காணபபடவிலலை, நாராயணன காணபபடடான உடனே நாராயணனுடைய இழிநத இசசெயகைககு வெறுபபுறறுப பல தீயசாபஙகளையிட்டு அவனுணர்தறகு முன்னே அககினிபபிரவேசமாயினள.

இவளெரிநது சாமபரானபினபு எழுநத நாராயணன அவளது மரணததாற சோகமுறறு ஏஙகி அச்சாமபலிலேயே அதிக மோகத்துடன புரளதலதொடஙகினன இவவநுசித காரியததைககணட தேவாகள மஹாதேவியினிடம கூறினாகள மஹாதேவியும தன திருமேனியினினறுஞ சறறே அழுககுருட்டி எடுதது இதனைக கொணடு போய அவவசுரியின உடற சாமப லிலிடடுத தணணீா விடுஙகளென்றனள். அவாகளும அவவாறே செயதாாகள. அபபொழுது அசசாமபலில நினறும பருநதையெனறு பேருள்ள கருஷ்ணதுளசிசசெடிகள் தோனறின அவைக ளநநாரணனுககு அபருநதையாகக காணபபட்டமையால, அதனைத தன மாாபுமுதலியவறறில அவள பரிசிபபதைப் போல பரிசிககுமாறு அததழைகளைப பறிததுத தரிததுககொண்டான எனறு வியாசா ஸகாநதபுராணததிற கூறியிருககின்றாா.

திருமால துளசி யணிபவனெனபதை "வனமாலிபடியிடஙதோன்" எனறும,

"அணுஙகவெனனைப்பிரிவுசெயதாயாபாடிகவாநதுண்ணும்
குணுஙகுநாறிககுட்டேற்றைககோவாததனனைக்கண்டீரோ
கணஙகளோடுமின்மேகமகலநதாப்போல்வனமாலை
மினுங்கநின்றுவிளையாடவிருந்தாவனததேகண்டோமே" என்று
வரும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

" மட்டுலாவுதண்டுழாயலங்கலாயபுலன்கழல
விட்டுமீளவிலாதபோகமவிண்ணிலநண்ணியேறினும்
எட்டிரேண்டிரண்டெனுஙகயிறறினன்மனந்தனை க
கட்டிவீடிலாதுவைததகாதலின்பமாகுமே" எனறு திருமழிசை
யாழ்வானும் கூறியிருததலாலுணாக

ஒருவன் பிரமாகளின கபாலஙகளைத தரிததிருக்கினமுன் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தரிததிருததலால. இததனை பிரமாகளிறநதாாகளெனறு இனிவரும் பிரமாகளும் அறியும்வண்ணம் ஹரனுலிவைகள் தரிககபபட்டன இதனை—

" கறபஙகளதோறுநதோனறுஙகணககிலாபபிரமாமாயா
முற்பொன்றுநதலைகளகோததுநாறறியமுளிபுன்மாலை
பொற்பொன்றுநமதுசெனனிபுயமனைசரணமெஙகுஞ்
சிற்பஙகளவிளஙகப்பூணடதிறமிதுநோககிககாணய " என்று
வருங காஞசிப்புராணததாலும பிறவறறாலும உணாக.

தாத்பரியம்

ஹரி துளசிமாலையை யணிநதான, ஹரன் அநேகாயிரம பிரம கபாலங்களை அணிநதானெனபதாம

தாரதம்மியம்.

ஒருவனணியும் அணியினு லொரு மதிப்புவேண்டும, அப்பொழுதுதான் அநத அணி அணிநதவனுடைய தனமைவிளஙகும். ஹரி துளசியைத் தரிததிருததலால் விளஙகும பிரபாவ மொனறுமில்லை; ஹரன் பிரமர்களின் கபாலங்களை அணிந்திருததலால் நிததியன் என்னும் பிரபாவம் கேட்கப்படுகிறது. அதனால நாஙகள இவ்விஷயத்தில் ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி ஹரனைப் பிரதானமாககொண்டு வாழ்கின்றோம்.—எ று. (கூ௯)

ஸகொசேஶ ஸகூ ஷணஹெஷ ஹநவயா
கெஹெ ஹாசேஸாஸாயெ யஹகதவாலெ!

கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ்
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம:।

ஏகோமருககரஹணதோகஹநேசசார தவநயேமருகஙகரதலே நிவஹந்ஸதாஸ்தே। கோவாநயோரதிஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமப்ருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கத்துங் கரியுங் கோடரமுங கஞுலுங கொடிய காட்டினினமா
னெத்தும் பரிவு கொண்டொருவ னெங்கு முலவ லேய்நதுறறுன்
உததுங கமதரா மானென்றை யொருவன ருங்கி யுறுகின்ருன்
இததுங காதமிற் சிறநதவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ம்ருகக்ரஹணத:	மானைப பிடிககும்பொருட்டு
ககநே	காட்டில
சசார	சஞ்சரிததான்,
அந்ய: து	இன்னொருவனுல்
மருகம்	மானை
ஸதா	எப்பொழுதும
கரதலே	கையில்
நிாவகந்	வைத்துக்கொண்டவனுக
ஆஸ்தே	இருக்கிருன்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	யாவன
அதிக:	சிறந்தவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை

பருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆமரயாம	ஆமரயிககினமோம.

பொழிப்பு

ஒருவன யானைப பிடிககுமபொருட்டுக காட்டிலுலாவினுன், இன்னொருவன எபபொழுதும மானைக கையிற பிடிததுககொண்டிருககினமுன, பெரியவாகள உணமையாக இவாகளிற சிறநதவனை இவனெனறு சொனனுல, அநத மஹாபுருஷனை நாஙகள சரணமாக அடைநது வாழ்வோம

விதப்பு

ஒருவன மானினபொருடடுக காடடிலுலாவினுனெனறது-ஹரியை, அது அவவரி அவவாறு இயறறியிருததலால

ஹரி - இராமனுகிய ஞானறு சிறறனனையி னுணககுடபட்டு மனைவியும இளையவனும உடனவர வனவாசியாகித தணடகாரணயததில இருநதபோழ்து, சூாபபநகையெனபவள இராவணனிடஞ்சென்று இராமன மனைவியின் பேரழகை வாணிததவுடனே, இராவணன் இராமன் மனைவியை விபசரிககககருதி, இராமனை யவன மனைவியான சீதையி னருகினினறும பிரிககுமவணணம மாரீசனென்பவனை நீ ஒரு மாயமானுருவுடன செலலெனறனுபபினுன. அவனும பொனமயமான மானுக இராமன் மனைவியின எதிரே உலாவினுன். அவளும அதனைக கபடமாமெனன்றுணராது தன கணவனைப் பிடிததுத தருமாறு வேண்டினுள, அவனும பெண்புததிககிசைநது வில்லிலம்பு வைததுக்கொண்டு அதன் பினனுலே உலாவினுனென்பதை உலகரனைவரு மறிவாாகள். இதனை—

"வலிவணக்குவளைநெடுந்தோள்விராண்தக்கொன்று
வண்டமிழ்மாமுனிகொடுததவரிவிலவாங்கிக்
கலைவணக்குநோக்கரக்கிமூககைநீக்கிக்
கரனேடுதூடணன்றனுயிரைவாங்கிச்

சிலைவணக்கிமானமறியவெய்தானறனைத்
தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
தலைவணங்கிக்கைகூப்பியேத்தவல்லார
திரிதலாலவருமுடைத்துத்தாணிதானே” என்று குலசேகர
மன்னன் கூறியருத்தலைக்கொண்டிணாக

ஒருவன் எப்பொழுதும் கையின் மானைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வான அவ்வாறு சதா மானைப் பிடித்துக்கொண்டிருத்தலால

தாருகாவனமுனிவர் யாகஞ்செய்து எழுப்பிய மானை அதன் கருவமடங்க ஹரன் இன்றும் தரித்திருக்கின்றான்

ஜகாமெவா ஜஹா நாஉ ஹ் ஹீகுவாவாணி நாஜூ ஹ ।
திஷ்ஜகுணா வாபெயஹஞ்ஜகுவாஷ் தெஉதீத ॥

என்று ஸகாந்தபுராணத்துப

ஜ ஊஜாஹஊஜாக்ஷாதீஜ வைவெஷஹரிணஜவா
ஹஹிவஹா ஜெஜகஜ - ஜாநாவலகூபஊயாநொஹஜமவா
வஜாஜாவஜகெகஷீ வடாய; என்று மாக்கணடேய சுருதியிலும
கேட்கப்படுதலைக் கொண்டிணாக

தாத்பர்யம்.

ஹரி மானின்பொருட்டுக் காட்டிற திரிந்தான், ஹரன் மானைக கையிற் பிடித்திருக்கின்றான் என்பதாம

தாரதம்மியம்.

கேவலம மானைப்பிடிக்க வலைந்து திரிந்தவனைக்காட்டிலும், மானை என்றுங் கையில வைத்திருப்பவன அந்தவிஷயத்தில் சிறந்தவனாதலால், நாமும் மானுக்கலைந்த ஹரியை இந்த விஷயத்தில் அப்பிரதானமாக அகற்றி ஸதா மானைத்தாங்கிய ஹரனை அடைந்து வணங்கி அவ்வரனையே ஆச்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (௩௫)

ஸகோதஶாஸ்யாஹ்ருதநைஜதாரகஆஸீ
தந்யோவதூவிலஸிதாத்தஶரீரஆஸீத்।
கோவாநயோரதிகஇத்யத்ர நிஶ்சயாய
வ்ருத்தாஸ்ஸதஸ்யமிமமவ்யயமாஶ்ரயாமஃ॥

ஏகோ தஶாஸ்யஹ்ருதநைஜவதூக ஆஸீத் அந்யோ வதூவிலஸிதாத்த ஶரீர ஆஸீத்। கோவாநயோரதிக இதி யத்ர நிஶ்சயவ்ருத்தாஸ்ஸதயம் ப்ருவந்து தமிமமவ்யயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு

புல்லும பொறிகொள மதிலிலஙகைப பூப னெடுதத மனைவியினன்
சொலலி லொருவன மறறொருவன தூகஉா வலலி யன்னளா
லெலலொன் றிடமே னியிறபாதி யிடசுதனுகி யிருககின்றுன
எலலி லிவருட சிறநதவனயா.ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகம்	ஒருவன
தஶாஸ்ய	இராவணனுலே
ஹ்ருத	அபகரிககபபட்ட
நைஜ	தனனதான
வதூக:	மனைவியையுடையவனுக
ஆஸீத	ஆனுன,
அந்ய:	இனனெருவன
வதூவிலஸிதாத்தஶரீர:	பெண்சாதியினுலே பிரகாசிககிற பாதிசரீரததையுடையவனுக
ஆஸீத்	ஆனுன்,
அநயோ:	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

அநசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம

பொழிப்பு

ஒருவன பத்துததலையுள்ள இராவணனால அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவன, இனனொருவன தன சரீரத்திறபாதி மனைவியாற பிரகாசிப்பவனாக இருக்கின்றான்; இவவிருவாகளில எவன் சிறந்தவனோ அவனைப பெரியவாகள உணமையாகச சொன்னால், அவனை நாஙகள ஆஶ்ரயிக்கினறோம

விருப்பு

ஒருவன இராவணனால அபகரிக்கபபட்ட மனைவியை யுடையவனெனறது-ஹரியை, அது அவவரி அவவண்ணம இராவணனால எடுக்கப்பட்ட மனைவியை உடையவனாதலால இதனை—

"பரிந்துபறபலவெகுணடவளபகாதலினிளையோன
விரைந்துநாடுவானபோயபினமெலிவொடுதனித்தங
கிருந்தவனனையயிராவணனவவவிவிணணெழுந்தான்
கரந்துகொலவதற்குறறதுகாலமெனறுணரான" என்று வரும்
பாகவதத்தாலும,

"கொணடானுயாதோமிசைக்கோலவளையாள்
கண்டாளதனதாருயிாகண்டிலளால்
மணடானுறுமமின்னின்மயங்கினளால்
விண்டான்வழியாயெழுவான்விரைவாய்" என்று கம்பராமாயணத்திலும்,

"அரக்கர்கோவெளவியவணங்கைநீக்கலான்
மருக்கமழலங்கலான்மணந்தவெந்தன்கொலென்

றிரக்கமில்லசிதடனைங்கிசைத்தனல்லறம்
புரக்கவந்தருள்புரிபுனிதனைக் கேட்டனன்" என்று பாகவதத்திலும்,

[illegible] "ராவணம்" என்று சுருதியிலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் மனைவியால் பிரகாசிக்கப்பட்ட பாதியுடம்பினனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறிருத்தலால் இதனை —

"திருந்தமரிக்குடித்தெண்ணீர்ச்சடைக்கரந்துதேவிபாகம்
பொருந்திப்பொருந்தாதவேடத்தாற்காடுறைதல்புரிந்தசெல்வ
ரிருந்தவிடம்வினவிலேலங்கமழ்சோலையின்வண்டியாழ்செய்
குருந்தமணநாறுங்குன்றிடைக்கூழத்தண்சாரற்குறும்பலாவே" என்று
திராவிடவேதத்து வருதலைக்கொண்டும்,

"வலப்பாகனெழுப்பவள்ளச்சோதியென்ன
வாணீலச்சோதியென்னப் பிறைப்பாங்கு
கலப்பான திருமேனியணிந்தநீற்றுக்
கதிர்முத்தின்சோதியெனப் பேணிமன்ற
குலப்பாவையுடன் கைலைக்குன்றில்வாழ்விற்
குன்றுடையோன்றிருக்கோலங்குறிப்பாலுன்னிப்
புலப்பாடுபுறம்பொசியமாபுந்தோளும்
பூரித்தானுடல்புளகம்பாரித்தானே" என்று பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி ராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவன், ஹரன் தன் மனைவியைத் தன்னுடம்பிற்பாதியாக உடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவனாக விருப்பவனை எவனும் சிறந்தவனென்று கூறான். ஒற்றுமையாயும் அயலா

ஞல அபகரிக்கப்படாதவளாயும் உள்ள மனைவியை யுடையவனை யாவரும் புகழ்வார்கள் இதனால் இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடைய ஹரியைவிட இடப்புறத்தில் வைக்கப்பெற்ற மனைவியினையுடைய ஹரன் சிறந்தவனும் அதனால் நாம் இவ்விஷயத்திற் குழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வந்றறி, இவ்விஷயத்தில் ஜயமவுபெற்ற ஹரனைச் சிறந்த மஹா புருஷனாகக்கருதி அவ்வரனையே சரணமாக அடைந்து வாழ்கின்றோம் —எ-று (௬௬)

ஏகஸ்துமாக்கடபேந்த்ர தாஹலங்கா மந்யஸ்துமந்தஹஸிதேந
புரத்ரயஞ்ச। கோவாநயோரதிகஇத்ய நிசந்த்ரியவருத்தாஸ்ஸ்ரயாமபரு
வந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ॥

ஏகஸ்துமாக்கடபேந்தத்தாஹலங்காம் அந்யஸ்துமந்தஹஸிதேந புரத்ரயஞ்ச। கோவாநயோரதிகஇத்ய நிசந்த்ரியவருத்தாஸ்ஸ்ரயாமபருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு

மாலே மதிய மெனச்செப்பமை மருவு முகத்துக் கோடரத்தாற [ன
கோல விலங்கை தனையொருவன் கொளுத்தி யழித்தான் கூறொருவ
சாலச் சிறிய முறுவலினால் றகித்தான் றகுவா புரமூன்றை
எனு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகஸ்து	ஒருவனாலே
மாக்கடபேந்த	குரங்குத்தூதனாலே
லங்காம	இலங்கையை
ததாஹ	சுட்டான,
அந்யஸ்து	இன்னொருவன்
மந்தஹஸிதேந	புன்சிரிப்பினால்
புரத்ரயஞ்ச	முப்புரங்களையும்
ததாஹ	சுட்டான்;

அநயோ:	இவவிருவருககுள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வருததா:	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன குரஙகு வேலைககாரனால இலஙகையைச சுட்டான், மறறொருவன மநதஹாஸததினாலேயே திரிபுரஙகளைச சுட்டான், இவவிருவருககுள சிறநதவனை பெரியவாகளாகிய நீஙகள சொன்னால, உஙகளால சொலலபபடுகிற மறறாபுருஷனை நாஙகள சரண மாக அடைகின்றோம

விதப்பு

ஒருவன் மாககடபடனால இலஙகையைச சுட்டான என்றது- ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு செயதிருததலால.

ஹரி இராமனாக விருந்தகாலததிற குரஙகாகிய அநுமானைத தூத னாக அனுப்பினன், அவன் இலஙகைககுட்புகுநது இநதிரசிததினல் பிடிக்கப்பட்டு வாலில கிழிசுற்றித தீயைப் பற்றவைததவுடன் அந்த வால்த்தீயினல் இலங்கையைச்சுட்டான். இதனை—

“ தனமருவுவைதேவிபிரியலுற்றுத்தளர்வெய்திச்சடாயுவைவை குந்தத்தேற்றி, வனமருவுகவியரசன்காதல்கொண்டுவாலியைக்கொ ன்றிலங்கைநகராக்கர்கோமான், சினமடங்கமாருதியாற்சுடுவித்தானை த்தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடர்தன்னுள், இனிதமர்ந்தவம்மானையிர்

ராமன்றன்னையேதத்துவாரிணையடியேயேத்தினேனே" என்று நாலா
யிரப்பிரபந்தத்திற் குலசேகரமன்னன் வாக்கியங்கேட்கப்படுதலாலும்,

"வேந்தனகோயில்வாயிலொடுவிளைவிறகடந்துவெள்ளிடையிற்
போந்துபுறநின்றிளைகின்றபொறைதீரமறவாபுறஞ்சுற்ற
ஏந்துநெடுவாலகிழிசுற்றிமுற்றுநசோயத்தாரிழுதெண்ணெய
காந்துகநெருக்கொளுத்தினாராத்தாரண்டங்கடிகலங்க" என்றும்,
நீனிறநிருதரீண்டுநெய்பொழிவேளவிநீங்கிப
பாலவருபசியன்னபானமாருதிவாலைபபற்றி
ஆலமுண்டவனன்றாட்டவுலகெலாமழிவினுண்ணும
காலமேயென்னமனஞ்ஞெகனலியுங்கடிதிலுண்டான்" என்றும்

வரும இராமாயணத்திலும,

ஸீதாஂஶுச்ரேஷ்டோவாநரோ ஹநூமாந் ஸம்ஸ்த்ருதாத்மாஹ்வய:

என்று ராமதாபினியிலும வருதலைக்கொண்டுணர்க

ஒருவன மந்தஹாஸத்தால திரிபுரங்களைச சுட்டானென்றது-
ஹரனை, அது அவவர னவவாறு சுட்டிருத்தலால் இதனை—

"விண்ணோ தலைவாவெண்புரிநூனமாாபாவேதகீதத்தா
கண்ணாநுதலாநகுதலையாகாலகாலாகடவூரா
எண்ணாபுரமூனறெரிசெய்தவிறைவரிமையோருபாகம
பெண்ணாணவாமயானதுபபெரியபெருமானடிகளே" என்று

திராவிடசூக்தியினும,

"எறுழ்வலிமுழுவதுமெண்ணினன
கறுவுறுகுறுநகைகாட்டினன்
முறுவலினுயாபுரமுமமையும
நெறுநெறுநெறுவெனநீறின" என்று காஞ்சிப்புராணத்

தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி குரங்குத்தூதனால் இலங்கையைச் சுட்டான், ஹரன் மந்தஹாஸத்தினால் மூன்றுபுரங்களைச் சுட்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஸ்ரீராமசந்த்ரனாலே ஒரு நகரத்தை எரிப்பித்தவனைவிடப் புன்சிரிப்பினாலே மூன்று நகரங்களை எரித்தவன் சிறந்தவன் என்று விதந்து கூறவேண்டுவதில்லை. தானே விளங்கும். மந்தஹாஸத்தினாலே முப்புரங்களை எரித்த ஹரனைவிட வானரங்களாலே இலங்கையைச் சுடுவித்த ஹரி தாழ்ந்தவனென்பதால், இந்த விஷயத்தில் குறைவடைந்த ஹரியை ராஜாக்கள் அபிமானமாக வைக்கிறார். இந்த விஷயத்தில் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைந்து வாழுகின்றோம் — என்று (௩௭)

ஏகஸ்ய மர்க்கடபடைர் ஹரிர் நிஜகார்யகாரீ
ஹரஸ்த்ரயாணாம் ஸ்மிதேந ஹ நிஜகார்யகாரீ।
[illegible]
[illegible]

[illegible]

மொழிபெயர்ப்பு

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] சிறந்ததுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுடைய
மர்க்கடபடை.	வானரசேனைகளாலே [வா,
நிஜகார்யகாரீ	தன்காரியத்தைச்செய்துகொண்டவனல்ல
அந்ய:	இன்னொருவன்
ஸுரேந்த்ராதிபிர்வா	இந்திரன் முதலியவர்களாலே வா;
நிஜகார்யகாரீ	தன்காரியத்தைச் செய்துகொண்டானல்ல

அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிககினறோம

பொழிப்பு

ஒருவன குரஙகுசசேனைகளால தன காரியததை முடிததுக கொணடான, மறறொருவன தானே தனனால செயயபபடட தன காரியஙகளையுடையவன, பெரியவாகள இவவிருவரில சிறநதவனை நீஙகளுரைததால, நாஙகளதை பறறி அவனை ஆஶ்ரயிககினறோம

விதப்பு

ஒருவன மாககடபடடாகளாற செயயமுடிககபபடட தன காரியததினை உடையவனெனறது-ஹரியை, அது அவவரி அவவாறு செயதது முடிததிருததலால

அது ஹரி இராவணவதததிலும, ஜலநதரன மனைவியை விபசரிததலிலும குரஙகுகளாலே தனது காரியஙகளைச சாதிததானெனபதை. இது ஜகதபரசித்தம இதனை—

[illegible]
[illegible]
[illegible] என்றற்றொடக்கத்
து உபநிஷத்து வாக்கியங்களாலும்,

" அளவிகநதவரிகருலததோமொழில
வளருகினறவரைகருழுவுயததிட
உளமுவநதுநாமுேசனையாமனை
நளனவிரைநதவணனகமைததனனரோ" என்றிராமாயண

ததும,

" எயிலைமுறறியெதிாநதவரககளை
அயிலெயிறறவரிகருலததோாதெறப
புயலையொததவனமுடிபததுமவெவ
வெயிலையொதவொளிாவேநதொடுமேற்றனன்" என்று பா

கவததது வருதலைககொணடுணாக

ஒருவன இநதிராதிதேவாகளைககொணடு தன காரியஙகளை நிறை
வேறறினன என்றது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறு செயதிருத்
தலால.

ஹரன திரிபுரசஙகாரகாலததிலே இநதிராதிகளான தேவாகளை
யே கருவிகளாககொணடு போாபுரிநது தன காரிய சாததியமான
திரிபுரஜயாதிகளை அடைநதனன. இதனை—

" உருகெழுநிலமொருவையமு
மிருசுடரிருபுடையாழியுஞ
சுருதிகள்துகளறுவாசியு
மருமலரனையவனவலவனும.

தடநெடுவடவரைசாபமும்
படவரவிறைபகாநாரியு
மடல்விரிதுளவினன்வாளியுங்
கடவுளாபிறபிறகருவியும்.

ஆயினரதுபொழுதன்னலு
மேய்வுறுமிரதமதேறினன்
மாயிருநெடியவில்வாங்கினன்
காய்கனலுமிழ்கணைபூட்டினன்" என்று காஞ்சிப்புராணத்

தும் வருதலாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி குரஙகுகளால தன காரியததைச சாதிததான, ஹரன இநதிராதி தேவாகளால தன காரியததைச சாதிததான எனபதாம

தாரதம்மியம்.

இழிநத ஜனஙகளால தன காரிய சாததியமடைபவனை எவனும் சிறநதவனெனறு கூறுன; உயாநதவாகளைககொணடு தன காரிய சாத்தியஞ் செயதுகொளபவனை ந்யாயவாதிகள உயாந்தவனுக ஒபபுக கொளவாாகள ஹரி இழிநத குரஙகுகளைககொணடே தன காரியங்களைச சாதிததுககொணடனன, ஹரன உயாநதவாகளான தேவர்களைககொணடே தன காரியததைச சாதிததுககொணடனன. இதனுல் ஹரி தாழ்வையும ஹரன உயாவையும அடைநது விளஙகுதலால, நாஙகள இவவிஷயததிற ருழ்வடைநத ஹரியை அபபிரதானமாகவகற்றிப பிரதானமான ஹரனைச சரணுகதியாக அடைநது வாழ்கின்ருேம் —எ-று. (ருஅ)

ஏகஸ்து மத்ஸ்ய த்ருமேத்ய கத்ரோபதி த்ராய
மத்யோ விநிர்மதித தஜ்ஜவாந்பரஸ்தித்த: ।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வ்யவஸாயமார்யா: ॥

ஏகஸதுமதஸயதநுமேதயகதோபதிதோய மநயோவிநிமதிததத வஜவாநபரஸிதத । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமபருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம. ॥

மொழிபெயர்ப்பு

சங்கந் திகழுங் கடனீரிற் றகவார் சேலி னுருவுடனே
துங்கந் திகழச் சென்ெருருவன் றுளேந்தா னெருவன் றுகளில்லாச
செங்கண் மீனக் கொடியானைச் செகுத்த மிகுதத சீத்தியினுன்
இங்கண்ணவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்

ஏகஸ்து	ஒருவனானவ
மத்ஸ்யத்வம்	மச்சவுடலை
ஏத்ய	அடைந்து
அபதிம் ஸாயம்	கடல்நீரை
கத:	அடைந்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
விநிர்ப்ரிதந்த்ரு வநகேதந	சங்கரிக்கப்பட்ட அந்த மீனக்கொடியோடு கூடிய மன்மதனையுடையவனாக
பரப்ரதீத:	பரப்ரதீதியானவன்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	யாவன்
அதிக:	சிறந்தவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	இந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மச்சவுருவத்தையடைந்து சமுத்திரத்தையடைந்தான், இன்னொருவன் மச்சக்கொடியினையுடைய மன்மதனைச் சங்கரித்த பிரசித்தியை யுடையவன், இவர்களி லுயர்ந்தவனைப் பெரியவர்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கின்றோம்.

விசேஷம்

ஒருவன் மச்சவுருவை யடைந்து கடல்நீரிற் பிரவேசித்தானென்றது -ஹரியை, அது அவரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

தமிழ்நாட்டிற்குச் சிறந்த நகரமான மதுரையில் சத்தியவிரதன் என்னும் ஒரு அரசன் இருந்து செங்கோல் செலுத்திவந்தான். மணம் பொருந்திய மலர்மாலை யணிந்த தோளினையுடைய அம்மன்னவன் வையையாற்றில் அருக்கியங் கொடுத்தற்காக எடுத்த நீரில் ஹரி மீனுருக்கொண்டு விளங்கினன்.

பாண்டிமன்னவனாகிய சத்தியவிரதன் தன் கையிலிருந்த அச் சிறு மீனினை ஹரியென்றுணராமையால் வையையாற்று நீரினுள் விட்டனன். உடனே அம்மீனாகிய ஹரி அம்மன்னவனைப் பார்த்து, மன்னவ! நானுன்னைச் சரணமாகவடைந்தேன், சரணமாக வந்த என்னை எனக்குப் பகையாகவுள்ள ஜலசரங்கள் வசிக்கும் ஆற்று நீரில் அநாதையாக விட்டனை, என்னை இவ்வாறு விடுவித்தல் நின்னீதிக்கேற்றதன்று மன்னவனே! என்னை நீ நான் சற்றே வளருங்காறுங் கமண்டல நீரில் விட்டுவைத்துச் சற்றே வளர்ந்தபிறகுப் பின்னர் நல்ல தடாக நீரில் இட்டு என்னைக் காக்கவேண்டும் என்று கூறியது. இம்மொழிகளைக்கேட்ட மன்னவனுக்கு அதிக ஆச்சரியந்தோன்றினமையால் அச்சிறு மீனினைப் பின்னருந் தானே எடுத்துக் கமண்டலநீரில் விட்டுவைத்தனன். அம்மீன் அக்கமண்டல நீரினைக்காட்டிலும் அதிகமாகப் பருமனுடையதாகியது. பின்னரம் மன்னவன் அம்மீனினையெடுத்து ஒரு நல்ல தடாகத்தில் விட்டு வளர்த்தனன். அம்மீன் அத்தடாகத்தைவிடவும் பெரியதானமையால் பின்னர் அம்மன்னன் இனி இதனை எங்கு வைத்துக் காப்பது என்றாலோசித்து அதனை எடுத்துக்கொண்டு சென்று ஆரவாரத்தினையுடைய கடனீரில் விட்டனன். கடனீரில் விழுந்த அம்மீன் இரங்கிய தொனியுடன் அம்மன்னவனைப் பார்த்து, மன்னவ! நீ என்னை இங்குத் தனியே விட்டுச் சென்றால் மிக்க வலுவினையுடைய இக்கடல்நீரிலுள்ள கொடிய மீனினங்கள் என்னைத் தின்றுவிடுமே என்று கூறியது.

அதனைக்கேட்ட மன்னவன் குதூஹலமடைந்து இம்மீன் என்னிறைவனாகிய ஹரியே இவ்வாறாயினன்போலும் என்று கருதி, மீனமே! நீ என்னிறைவனாகிய திருநெடுமாலன்றோ? இழிவினையுடைய

இம்மீனுருவத்தை நீ அடைந்த காரணமென்னை? என்று வினவி வணங்கினன்

உடனே அம்மீன் அம்மன்னவனைப்பார்த்து, அரசனே! ஏழுநாட் கழிந்தவுடனே இப்பெரிய கடல் திரிலோகங்களும் அழியுமாறு பெருகும்; அப்பொழுது நமது கட்டளையால் ஒரு தோணி தோன்றும்; அத்தோணியில் நின்னையும் இவ்வுலகி லிப்பொழுதுள்ளவற்றின் வித்துக்களையும் முனிசசிரேஷ்டர்களின் கூட்டங்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு சுமந்து திரிந்து பிரளயநீர் வற்றியவுடனுங்களனைவரையும் இறக்கிவிடுவேன். பின்னர் வேதத்தைத்திருடி யொளித்த ஒருவசுரனையுங் கொல்லுவேன் என்று கூறி அம்மீன் கடலினுட்சென்றது.

பின்னர் அம்மீன் கூறிய ஏழாநாளில் பெருமழை பெய்தவுடன் கடனீர் பொங்கியது. உடனே முனிவர்களையும் வித்துக்களையும் சத்தியவிரதனையும் அங்கு தோன்றின ஓடத்திலேற்றித் தான் தன் கொம்பினுலிழுத்துக்கொண்டு திரிந்து பிரளய நீங்கினவுடனே அனைவரையும் இறக்கிவிட்டுப் பின்னர் வேதத்தைக் கவர்ந்துசென்ற அசுரனையுங்கொன்று மீனுருவத்துடன் இருந்தனன் என்று பாகவதபுராணமானது கூறுகின்றது இதனை—

“ மருக்கமழ்தாரினனவையையாறறிடை
அருக்கியங்கொடுப்பதற்கங்கைதாங்கிய
திருக்கிளர்புனலிடைச்சேட்டிளங்கயல
உருக்கொடுதனிமுதலுவந்துதித்தனன

மன்னவன்காணடலுமவையையாறறிடைச
துன்னுறவிடுதலுமீனஞ்சொலலுமால
உன்னுழிச்சரணெனவுற்றவெனனை நீ
பன்னுபல்பகைகொளப்பழுதினவிட்டனை.

கன்னலினீரினுங்கமழுந்தண்சுனை
மன்னியநீரினுமருவவிட்டனை

இன்னலொன்றறநனியினிதுகாகனெ
அன்னவனெஞசகமடைநததறபுதப
கடமுமிழ்களிறறிஞஙகனனனீரிடை
விடுதலுஙகனனலினவிட்டுவீஙகலால
மடலவிழநறுமலாவாவியுயததனா
நெடுமலாபபூநதடநிறைநதுதெனபவே
தடநிறைநதிடுதலுநதயஙகுசெஙகதிா
விடுமணிபபூணிஞனவியநதுநோககினன
கடலிடையுயததனன்கலலெனகெளவைநீா
படுதிரைபபரவையிறபாயநதுசொலலுமால" எனறறெருடக கதத பாகவதப்பாடலகளாலுணாக

ஒருவன மீனககொடியினையுடைய மனமதனைககொனற கீாததியினையுடையவன் எனறது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறு இயறறியிருததலால. இதனை—

"காமனெரிபபிழமபாகநோககிககாமபனதோளியொடுஙகலநது
பூமருநானமுகனபோலவரோததப்புகலிநிலாவியபுணணியனே
ாமவனதெரியாடுகெநதவெமபெருமானிதுவெனகொலசொலலாய
வீமருதணபொழிலசூழ்மிழலைவிணணிழிகோயிலவிருமபியதே"
எனறு திரவிடசூகதியினும, மறறையவைகளினும வருதலைககொண்டுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி மீனுருவடைநதான, ஹரன மீனககொடியினனுன மனமதனைக் கொனருனெனபதாம

தாரதம்மியம்.

இழிநத மீனுருவையடைநதவனைககாட்டிலும அவ்விழிந்த மீனினைக கொடியாகவுடையவனைக கொன்றவன் சிறநதவனுதலால், நாம இழிநத மீனுருவடைந்து கடனீரிற்புகுநத ஹரியை அப்பிரதானமாகக்கருதி உயாந்த ஹரனடியை அடைந்து ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம். (௩௯)

𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍁𑌜𑌤𑍍𑌵𑌮𑌗𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍈𑌕
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑍁𑌰𑌗𑌣𑍈𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑌃 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌶𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

இந்த்ராநுஜத்வமகமத்புவி ஸர்வதைக இந்த்ராதிபிஸ்ஸுரகணை பரிபூஜ்யதேந்ய । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து சமிமம் வயமாச்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மண்ணி லொருவ னெந்நான்று மகவா னிளைய னாவாரு
மெண்ண விருந்தா னின்னொருவ னிழிவி லிந்தி ராதியர்கள்
பண்ணும் பூசை தனையேற்றுப் பயிலு மியல்பைப் பரித்துள்ளான்
எண்ணி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
புவி	உலகத்தில்
ஸர்வதா	எப்பொழுதும்
இந்திராநுஜத்வம்	உபேந்திரனாக விழுத்தலை
அகமத்	அடைந்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
இந்திராதிபி	இந்திரன்முதலியவர்களாலும்
ஸுரகணை.	தேவகணங்களாலும்
பரிபூஜ்யதே	பூஜிக்கப்படுகின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் இந்திரனுக்கு அநுஜனாகவிருக்கப்பெற்றான், இன்னொருவன் இந்திராதிகளாலும் தேவகணங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டான்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் உண்மையாகக் கூறினால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனிந்திராநுஜத்துவத்தை யடைந்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமாக விருந்ததலினால்.

மாவலி மன்னன் தேவவைரியாகி உலகனைத்தையுந் தன்குடை நிழலிலாக்கியாண்ட நாளில், ஹரி அம்மாவலிமன்னனை அடக்குமாறு இந்திரனுக்குத் தந்தையான காசிபமுனியின் மகனாகத்தோன்றிக் குள்ளனாக விருந்தமையால், வாமன நாமத்துடன் றுலங்கி மாவலியைப் பாதலத்திலாக்கி யிந்திரவுலகஞ்சென்று இந்திரனருகி லவன் றம்பியாக விருந்தனன் இதனை—

"உபேந்திர இந்திராவரஜ" என்னும் நிகண்டாலும்,

"குறையிலையெனினு மின்று கூறுநற்பணிசெய்கேனென்
றிறைவனை வணங்கிவெள்ளியியற்றினனிறைவனருளும்
நறுநுதலதிதியென்பாணலந்திகழ்மகிழ்ச்சிநாளும்
உறவுபேந்திரனேயாகியும்பாநாடுறையுமன்றோ" என்னும் பாகவதத்தாலும் உணர்க.

ஒருவன் இந்திராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்படுகிறானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பூசிக்கப்படுதலால்.

இந்திராதிதேவராவார் —இந்திரன், அக்கினி முதலிய திக்குப் பாலகர்கள்; ஆதித்தியர்கள், வசுக்கள், அசுவனிதேவர்கள், உருத்திரர்கள் முதலிய முப்பத்து முக்கோடியர்களும், மற்றுள்ள தேவயோனிகளும்.

இந்திரன் பூர்வத்தில் ஸ்ரீகாளஹஸ்தி க்ஷேத்திரத்திற் சிவனைப் பூசித்தானென்றும், காசியிலீசனைப் பூசித்தானென்றும், கேதாரத்தி லிறைவனைப் பூசித்தானென்றும், காஞ்சிபுரத்தி லீசனைப் பூசித்தானென்றும், திருவாரூரி லிந்திர னீசனைப் பூசித்தானென்றும், சிதம்பரத்தி லீசனைப் பூசித்தானென்றும், இவ்விடங்களிற் பூசித்து முறையே வலாசுரசங்காரம், வலாசுரசங்கார தோஷபரிகாரம், துருவாசசாபநாசம், கௌதமசாப நிவிர்த்தி, அநேக முனிவர் சாப நீக்கம், சுவர்க்க லோகவாட்சி, விருத்திர சங்கரபாவநாசம், மகாமேரு மேகவாகனம், உச்சைச்சிரவாகனம், சிவலோகவாழ்வு என்னும் இவைகளை யடைந்தான் இதனை—

[illegible]
[illegible]

"கொற்றவார்சடைநிழற்றியமருலகமினிதளிக்குங்குலிசவேந்தன
கற்றைவார்சடையானைக்காளத்திமுக்கண்ணனைக்கருதிபூசித்
தற்றைநாளவனருளவலாசுரனையுயிர்செகுத்தானவனியோடும்[முன்.
பெற்றவானவருலகுந்துயரொழித்தான வலாரியெனும்பெயரும்பெற்

[illegible]
[illegible]

"செருத்தகுலிசத்தவனொருத்தன்கறைக்களத்தெம்பெருமானைச் சிந்தித்தோர்நாள், விருத்தகிரிவழிபட்டான்றுருவாசனடுசினத்தால் விளம்பவாசத, தருப்பணிலஞ்சுரபிசிந்தாமணிமுதலமறிகடலிற்றழுவிச்சார்ந்த, திருப்பிவறிதொழிந்துபெருவளநுகர்ந்துதனிச்செங்கோல் செலுத்தினனால்."

[illegible]

"மகபதியோர்மகவின்றிநெடுங்காலந்துயருழந்துமறுகக்கொண்டு, முகையவிழ்காஞ்சியினிழலினினிதிருந்து முழுமுதலைப்பூசையாற்றித, திகழொளியவுலகளிக்குஞ்சயந்தனெனுமொருமகவையினிதினீன்ருன, புகலரியவாரூரிறபூசித்தானினிதுகைக்குமபுயலுமபெற்ருன."

[illegible]

"அருணகிரிப்பெம்மானைமலரடிபெற்றருச்சித்தானரும்புபூத்த, பொருகளபவனசமூலைப்புலோமசையைப்பெறப்பெற்ருன குலிசப்புத்தே, ஞருகியசிந்தையனாகியெம்மானைப்பூசித்த துரைகடப்பாற்ருே, பெருநதிநின்றுவட்டெடுக்குஞ சடையோனைப்பூசித்த பிறவுஞ்சொல்வாம."

திருவண்ணுமலையில் ஹரனைப்பூசித்து அநேகவரங்களைப்பெற்றனன்.

[illegible]

என்றிருத்தலால், எமனும் ஸ்ரீகேதாரக்ஷேத்திரத்தில் ஹரனைப் பூசித்து வரம்பெற்றனன் என்றறியப்படுகின்றது.

நிருதியும் கோகர்ணக்ஷேத்திரத்தில் ஹரனைப் பூசித்து வரங்களைப்பெற்றனன். இதனை—

மோக்ஷணே ச ஸ்வஸ்ருஷ்டீநாம் நந்திநா ப்ரதிபாதிதம்।
ஸம்ப்ராப்ய தத்ப்ரஸாதாச்ச ஜம்புநாதேஶ்வரம்॥ என்றி

ருத்தலைக்கொண்டுணர்க

வருணனுஞ் சம்புகேசுவரமென்னும் திருவானைக்காவிலரனைப் பூசித்து வரம்பெற்றனனென்பதை—

ஜம்புநாதேந ஸம்ஹ்ருஷ்ட்வா ப்ரசேதா வரதேஶ்வராத்।
ப்ராசேதஸ்யம் பதம் லேபே யாதஸாம் ச ப்ரபுர்பவேத்॥ என்னு

மிதனாலுணர்க

வாயுவும் தெக்ஷிணகைலாசமான ஸ்ரீமஹாகாளஹஸ்திக்ஷேத்திரத்தில் ஈசனைப்பூசித்து வரங்களைப்பெற்றான் என்பதை—

வாயுர்தக்ஷிணகைலாஸே காளஹஸ்தீஶ்வராத் ப்ரபோ:।
ஸம்ப்ராப்ய ஸர்வதேவாநாம் ஜீவனம் ப்ராணதாம் ஶ்ரியம்॥ இதனா

லுணர்க

குபேரனும் சித்தவடக்ஷேத்திரத்தில் ஹரனைப்பூசித்து வரம்பெற்றனன் இதனை—

ஸித்தேஶ்வராத் ஸித்தவடே குபேரோ நிதிநாயக:।
லேபே யக்ஷாதிபத்யம் ச ஸர்வஸம்பத்ஸமந்விதம்॥ என்ப

தனாலுணர்க

ஈசானனும் கமலாலயமாகிய திருவாரூரில் ஹரனைப்பூசித்து வரங்களைப்பெற்றனன். இதனை—

ஶ்ரீமத்கமலநாதாச்ச வல்மீகேஶ்வரத: ஸதா। ஸம்
ப்ராப்தவான் ஈஶானோ ஜ்யேஷ்ட்யம் லோகபாலேஷு ஸர்வதா॥

என்பதனாலுணர்க.

ஆதித்தியனும் ஸ்ரீகாஞ்சீபுரத்தில் அரனைப் பூசித்து வரம்பெற்றனன். இதனை—

[illegible] என்றி ருத்தலாலுணர்க.

சந்திரனும் கும்பகோணத்தில் ஹரனைப்பூசித்து வரங்களைப் பெற்றனன் இதனை —

[illegible] என்றிருத்தலாலுணர்க.

அன்றியும் தேவர் முனிவர் அசுரர் சித்தர் சாரணர் கருடர் இயக்கர் வித்தியாதரர் உரகர் கின்னரர் முதலியவர்களும் ஹரனைப் பூசித்து அநேக வரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள் இதனை —

[illegible] என்றிருத்தலால், தேவாதிகளனைவரும் ஹரனைப் பூசித்தார்கள் என்றறியப்படுகின்றது. தேவர்களிலுயர்ந்த அயனும் ஹரனைப் பூசித்திருக்கின்றான்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

என்றிருத்தலால், பிரமன் ஸ்ரீகாழியில் ஹரனைப் பூசித்தான் என்று அறியப்படுகிறது. ஹரியும் ஹரனைப்பூசித்தான் என்றறியப்படுகிறான்.

[illegible]

[illegible] என்று முறையே காட்டிய ஸ்ரீ ஸ்காந்த மஹாபுராணத்துபதேசகாண்டத்து சுலோகங்களாலும், பிறவற்றாலும்,

[illegible] எனபனவாதி வேதவசனங்களாலும், ஹரன் ஹரிபபிரமாதி சகலதேவர்களாலும்பூசிக்கப்படுபவன் என்றறியப்படுகிருன்.

தாத்பரியம்.

ஹரி இந்திரனுக்குத் தம்பியாக உள்ளவன், ஹரன் இந்திராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்பட்டவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனுக்குத் தம்பியாயிருப்பவனிலும் அதததம்பியாயிருக்க வேண்டிஞேன் தம்பியாகவிருந்தவன் முதலியவனைவராலும் பூசிக்கப்பட்டவன் சிறந்தவனேயாம். இம்முறையால் இந்திரனுடைய வேண்டு

கோளுக்கிரங்கி யவன் றமபியான ஹரியினுடைய, இந்திராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்படுகிற ஹரன் சிறந்தவனேயாம். ஆதலால் நாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கிப் பிரதானமான ஹரனைச் சரணாகதியென் றடைந்து வணங்குகின்றோம்.

ஏகோ ந்ருஸிம்ஹதநுமேத்ய ஜகாந தைத்யம்
அந்யஸ்தமேவ ஹதவாஞ்சரபாவதாரீ ।
கோவாநயோரதிக இத்யபிசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம: ॥

ஏகோந்ருஸிம்ஹதநுமேத்ய ஜகாநதைத்யமந்யஸ்தமேவஹதவாஞ்சரபாவதாரீ । கோவாநயோரதிக இத்யபிசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம: ।

மொழிபெயர்ப்பு.

மின்னேறு பொறழு நரமேனி பேழ்வாய்ச் சிங்க வுருவமதாய
முன்னோ ரசுரன் றனையொருவன் முடித்தா னவனை முதலிகற
பின்னோர் புருடன் சரபமெனப் பெயர்கொண்டு படுத்தான் பேசுமிடத்
தின்னோர் தம்மிற் சிறந்தவனியா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
நிருஸிம்ஹதநும்	நரசிங்கவுருவத்தை
ஏத்ய	அடைந்து
தைத்யம்	அசுரனை
ஜகாந	கொன்றான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
சரபாவதாரீ	சரபாவதாரியாகி
தமேவ	அந்த நரசிங்கனையே
ஹதவாந்	கொன்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்

அதிகம் சிறந்தவன
கோவா யாவன?
இதி ஒதனை
வ்ருத்தா: பெரியவாகள
அநுசிந்தியா ஆலோசித்து
ஸத்யம உண்மையை
ப்ருவந்து சொல்லலாம.
தம்மம அந்த இவனை
வயம நாங்கள
ஆஶ்ரயாம ஆஶ்ரயிக்கின்ரோம.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன நரசிங்கவுருவத்தை யடைந்து தைத்தியனைக் கொன்ருன, இன்னெருவன சரபரூபத்தையடைந்து அந்த நரசிங்கத்தைக் கொன்ருன, இவ்விருவருட் சிறந்தவன யாவ னவனை நீவிா கூறுமின, கூறினல நாங்கள அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்ரோம

விசேடப்பு

ஒருவன நரசிங்கவுருவடைந்து இரணியனைக் கொன்ருனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறியற்றியிருத்தலால

பூாவத்திற காசிபமுனிவன தனயனைவியா பலரிற றிதியெனபவளுடன புணாந்தனன இவன புணாச்சியினல இரணியன இரணியாக்கன எனனும இரண்டு முதனமை வீரர்களும மற்றும பலவசுராகளும் பிறந்தாாகள இவர்களில இரணியன இறைவனருளாற்சிறந்த வன்மை வின்மையாதிகளைப்பெற்று தனனிகரில்லாத தலைவனுய இருநிலமாண்டான. இவனரசனுகிய ஞானறுமுதல ஆதித்தியாமுதலிய விபுதாகளுக் கதிக சங்கடங்களுணடாயின அதனல அத்தேவாகள் நாராயணனை யடைந்து வணங்கி அண்ணலே! இரணியன செய்யுங் கொடுமை யாற்றற்பாலதாக வின்மையா லிங்கடைந்தோம். இரக்ஷிக்கவேண்டும எனறு வேண்டிக்கோடலும், ஹரி அமராகாள் அஞ்சனமின்! நுங்குறையை விரைவி லகற்றுகின்ருமெனத் தனதமிசத்

தை இரணியன மனைவியின கருவிற் கலககச்செய்தனன சில தினங் களுக்கெலலாம இரணியனுககு மகன பிறநதான பிறநதிருகுணமுந் தழுவி யியஙகுமோ ருருவினனுதனுற தந்தையான விரணியன வழி யிலும தனதமிசமான நாராயணனிடததும அனபுடையவனுக வளர்ந் தனன. வளாநதஞானறு இரணியன சுககிரனைககொணடிவனுககு அருமறை யததியயனஞ்செய்தான உடனே சுககிரன தசகாலவழக்கப் படி விததியாரமப சமயததில் ஓம இரணியாயநமவெனறுாைதது நீயு மிவ்வண்ண முரைததியெனறனன பிரகலாதனெனனனும அபிதானம் உள்ள அததைததியகுலபாலன நானவவாறு கூறேனெனருன். சுக் கிரன் இவ்வித மிவனுரைபபதை இவன தநதைககறிவிததா னவனிவ னையழைதது மைநத நீயேன வேதமோதப்பயிலுகினருயிலலை என் றனன அதறகவன ஐய வேதமோதுபவரெலலாம ஹரி ஓம என றுஉரைததுரைபபா சுககிரனவவாறு கூருது ஓம இரணியாயநம வென்று சொலகினருன,அது பிசகு, ஆதலாலஅதனை நானுரையேன் என்றனன் உடனே இரணியன கடுங்கோபங்கொண்டு தன மைந் தனுக் கனேகந் தீஙகுகளைச செயவிததான் அத தீஙகுக ளனைததை யும அபபிரகலாதன நாராயணததியானததா னீஙகினுன அதுகண்ட விரணியன நின ஹரி எஙகுளான எனறனன அதறகவன என்னரி தூணிலுந துருமபிலும உளன எனறனன இரணியன மைந்த! இத தூணி லவவரி யுளனே? எனத தனகாலை நீட்டி யொருதூணை யுதை த்தான உடனே உதைதத பொனனநதூணி னடுவை பிளந்துகொ ண்டு ஹரி நரசிஙகருபமாகததோனறி இரணியனுடன போராபுரிநது அவனைக கொனறனன. இதனை—

" இடிததததோரதூணியெனனவெறுழ்வலிக்கனகன்சீறி
அடிததததூணததினின்றுமாடகபபசுமபொனண்டம்
வெடிப்பமாலவரைபனிப்பவெடிபடநகைததுவெய்தின்
வடித்தபூந்துளவமாலைவாளரிமுளைத்ததன்றே. என்றும்,
கழைசுளிகளிறன்னனைக்கவானிடைக்கிடத்திமாலைக
குழவிவெண்டிங்களன்னகூருகிர்நுதியிற்பைந்தேன்

பொழிமலரங்கனமாபமபோழநதுசெஙகுருதிநூறி
வழிபசஙகுடாமெனகணணியாளரிவனைநததனறே" எனறும்
வரும பாகவததததாலுணாக

ஒருவன சரபாவதாரியாகி யநத நரசிஙகததை அழிததானென்றது-ஹரனே, அது அவவர னவவணணம இயறறியிருததலால.

ஹரி நாசிஙகமாகி இரணியனைககொனறு குடாமாலைசூடி இரததபானஞ்செயது வெறியேறி இருகரஙகளையும விரிதது உலகஙகளிலுளள வினைததுயிாகளையும உபததிரவிததனன அபபொழுது தேவாகள கொடிய அச்சிஙகததின றனமையை ஹரனிட முறைததாாகள். உடனே ஹரன சரபரூபததையடைநது நரசிஙக நினறுழிசசென்று அதனைககொததி உருககுலைதது வீறழிததுககொனறு தோலையுமுரிததனன. இதனை—

" சரபபபேருருவெடுததனனளவொழிதடககை
விரவிததிணசிறைவெளளிடைபுதைததுறமீபபாயந
துரவுததிணபதமெட்டிஞறுஙகிளைததுவெளளுகிராற்
கிரணபமொறகிரியெடுப்பினுயகிழஙகெனககிழியும.

கறிததுமிழநததுகாஙகளககதிாமுடிசசிரததைக
கொறிததுமிழநததுகுருதிகொபபுளிதததுபஃறேண்
முறிததமுகியதிடிநகுரலெழுபபியமுழககிற
செறிததபுனசெருக்கிழநதுயிரிழநததசசியம" என்றும வருங்
காநதமஹாபுராணததாலும, பிறவறறாலுமுணாக.

யொவொ ரௌ வெஷஹா ஷ்யாய ஹரவ ரூஹெ ஹஸுா:।
நரஸிஂஹஂ ஸமொகூலஂ ஞாரௌல ஜுவா ந ஹாவஸு:॥
ஹரிஂஹர ஜவொஷாஸ ராஜநூயா ஹிஸ்ரெஸ்ா:।
ஜாவயி: வசர ஷாவிஷ்ணஂ வக்ஷஜாஹாமிஸி।
க்ஷயாஸ மவாநுவிஷ்ணஂ விஷஷார நவெவெவொர:।
ஆநிராஂபொரா ஹாவீரா வீர ஸமெஹாவஸ ஸவஸ॥ என்று
சரபோபநிஷத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி நரசிங்கமாயினன், ஹரன் சரபமாகி அந்நரசிங்கத்தைக் கொன்றான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

இவ்வுலகிற் கொடியவனைக் கொன்றவனை எவரும் புகழ்வார். இரணியனாகிய கொடியவனைக்கொன்ற நரசிங்கன் கொடிய இரத்த வெறிகொண்டு நிலைதவறித் தான்செய்த உபகாரமனைத்தும் அபகாரமாக நின்றபொழுது, ஹரன் சரபவுருவந்தாங்கி அவ்வரியைக்கொன்று உலகத்திற்குபகாரமாக வியற்றினமையால், ஹரியடைந்த நரசிங்கத்தினும் ஹரனடைந்த சரபவுருவஞ் சிறந்ததேயாம். இதனை யாமெடுத்துக் கூறவேண்டுவதில்லை. ஆதலால் நரசிங்கரூபமடைந்த ஹரியைவிடச் சரபரூபமடைந்த ஹரன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்தவிடயத்தில் இழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, இந்தவிடயத்தில் உயர்வடைந்த ஹரனைச் சிறந்த புருடனாக வுணர்ந்து அவ்வரனுடைய சரணகமலங்களை யடைகின்றோம்.—எ-று (சுக)

𑌏𑌕𑍋 𑌵𑌷𑌟𑍍𑌕𑌪𑌟 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌖𑌿𑌲𑍈𑌰𑌭𑌾𑌷𑌿
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌰𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌯𑌃।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோவஷட்கபடஇத்யகிலைரபாஷிவித்யாகுருபரமஇத்யபிதீயதே நய꞉। கோவாநயோரதிகஇத்யுபஸிந்தியவ்ருத்தாஸத்யமபருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம꞉॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அன்போர் சிறிது மில்லாத வசட்டுக் கபட மாணியென
வன்போ டெவரு முரைசெய்ய வந்தா னொருவன் வரையொருவன்
தன்போ லெவரு மில்லையெனச் சாற்றுங் குருவாத் தானுற்றான்
இன்போ டிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
கபட	கபடமான
வடு	பிரமசாரி (வாமனன)
இதி	என்று
அகிலை:	அனைவராலும
அபாஷி	சொலலபபட்டான,
அநய:	மறறொருவன
பரம:	சிரேட்டமான
விதயாகுரு	ஞானகுரு
இதி	எனறு
அபிதீயதே	கூறபபடுகினறான,
அநயோ	இவவிருவருககுள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆச்ரயாம	ஆசரயிககின்றோம.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன கபட்மோணியென வுலகி லனைவருங் கூறுமாறு நின்றான், மறறொருவன் உயாநத விததைக் காசிரியன் என்று அனைவராலும் இசைக்கப்படுகினறான, இவ்விருவருககு ளுய ர்ந்தவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச சரண மாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் கபடமான பிரமசாரி என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செயதமையால். இதனை—

“ மைதபுஞானமனததிடையொனறும
கைதவமாயமெயகலநசவனுஙகுச
செயதவமாவலிசெயதவவேளவிக்
கெயதவுளததினிலெணணியெழுநதான” எனபதனுலுண

ாக. கைதவம - வஞசனை.

ஒருவன் சிரேட்டமான விசயாகுருவெனறு கூறபபடுகிறானெ ன்றது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறிருததலால

ஹரனே ஜகதகுரு எனபதைபபறறி ஸகாநதபுராணததுஉபதே சகாணடதது எணபததாருவது அததியாயமானது இவவணணமு ரைககினறது

“தேவகாநதருவ மனிதாதியரனைவாகளுககும குருமாாகளிருககி னறாகள இவவனைவருககு முதறகுரவன ஹரனேயாம எஙங னெனனில, முனனுளில சிரேடடமான கைலாயததில ாசனிருந்த ஞானறு இறைவி, நநதிகேசுவரன, பிரமன, பகவானுகிய ஹரி, ஸத தியததையே விருபபமாகக காககினற முனிவாகள எனனு மிவாகள னைவரும மிகக வனபுட னிறைவனை வணஙகி, இறைவனை நோககி ஓ ஜகதீசா! நீா சிருட்டிதோறு முணடாகலுறற காலவரமபிற குட்ப ட்டவாகளான பிரமாகளுககெலலாம அகணடசாததிரங்களை உபதே சிததருளினவா. ஆதலால, காலவரைககுள்ளடஙகிய சகல குருமார்க ளுககும பரமகுருவான சுவாமி இஙகெங்களுக் காகமப்பொருளை உப தேசிததால தஙகள கருணையால நாங்கள கிருதாாததராவோம என்று வேண்டிக்கொண்டாாகள். உடனே ஹரன் அக்கைலையின் ஒருசிகர மான புட்பகிரியென்னும் இடத்தை அடைந்து ஞானுசாரியனுய் அவ்விடத்தில் பார்வதிதேவி, விநாயகர், சண்முகர்,ஹரிஹரபுத்திரன் வைரவன், பூதங்கள் முதலானவர்களுக்கு வேதாகமோபநிடதங் கற்

பித்தனர் பின்னர் அக்கைலையின் வேறொரு கொடுமுடியான அமர்த்தனகிரியிலெழுந்தருளி அங்குமொரு குருவுருவத்துடனிருந்து நந்திகேசுவரன் முதலியோர்க்கும், மஹாகாளன்-சோமநந்தி-பிரமதகணங்கள் முதலானவர்கட்கும் வேதாந்தயோபநிடதார்த்தங்களை உபதேசித்தனர் பின்ன ரக்கைலாயத்தின் வேறொரு கொடுமுடியான கோளகிரியிலெழுந்தருளி ஸ்ரீநாராயண முதலிய தேவசிரேட்டர்களுக்கும் சகல வேதோபநிடதார்த்தங்களையும் உபதேசித்தார் பின்னர் பிச்சாடனகிரியென்னும் வேறொரு கொடுமுடியி லெழுந்தருளி அங்கு ஆசாரிய திருக்கோலத்துட னெழுந்தருளியிருந்து அவ்விடத்தில் ஸனகா ஸநந்நா முதலிய முனிசிரேட்டர்களுக்கும் வேதாந்தார்த்தங்களையும் ஆகமார்த்தங்களையும் உபதேசித்தனர் இறைவனுருவமான நாலுகுருமார்மன் நாலு கொடுமுடிகளிலும் இருந்தார்கள் அவர்களாலேதான் உலகத்தில் அநேகர் தீக்ஷை பெற்றார்கள் என்றிருக்கின்றது" இதனை—

"வெள்ளமீகொளுமபிரளயந்தொடுமேலாமவேத
னுள்ளிடப்படுந்தேவர்மற்றியாவருமொடுங்கி
நள்ளிருட்பெயர்காலையிற்றோன்றுவரதுநா
ளெள்ளாததுபதேசமுற்றளித்தனையெந்தாய.

குரவனீயெமக்கருமறைக்குலமுழுதுணர்த்தித்
தரவிருமபினேமெனபதுதிருச்செவிசாத்தி
அரவவார்சடையணணலக்கயிலையினருகு
பரவுநீணமுடிப்பனிமலர்ப்பருப்பதமடைந்தான்.

சிகரநீணமுடித்தெக்கிணமூர்த்தமொனறெடுத்துத்
தகரவார்குழலுமைக்குமவேனமுருகற்குநந்தீப
புகர்முகத்தவனறனக்குமேவடுேறகுமபுகர்வா
னிகரிலபத்திரனறனக்குமன்றருளினனிமலன்
பொயயிலகேள்வியோர்க்குரியவாயத்தனிபபொருப்பி
லையனவ்வுருமூர்த்த தனினினிதெழுந்தருளி

வெய்ய திண்டிறற்காளாபிஙகிருடிமெய்ப்பொருளாற
றுயயசோமநந்திககுமுறறுணாத்தினனறாயமை.

கோளமாலவரையுசசியஙகுவட்டெழுநதருளி
வாளராவணையவனுககுமலரயனறனககு
நீளிருஞசிீனககறபகநாடறகுநிமலன
மூளநினறெழுஙகருணையினருளினனமுறையால

பெருநதவத்துளோாக்குரியபிசசாடனப்பொருப்பி
னிருநதவசசனகாதியாககினிதுவநதருள
வொருஙகுநினறவேதாகமமுதலியவுணாநதாா
திருநதுகேளவிபெறறனைவருமபவிததிரஞசிறநதாா

திஙகளஞசடையெமபிரானறிருவருளடைநத
பொஙகுநாலவகைபபொருப்பினோதமமடிபோறறி
அஙகணமாதவததலைவாமறறியாவருமடைநதாா
தஙகடஙகுறைகேளவியினிரமபினதககோா" எனறு உபதே
சகாணடதது குருமானமியசசருகக முனாததலாலும, ஹரன வித
யாகுரு என்றறியபபடுகினறுன

ஸ்ரீ ஹா வெ௷ஸ்ஂஞக்ஷ ஸெ॥ ஹவ தா௬ ஜஜ ஷ॥ ரொஂ

என்று சுகரகஸயோபநிஷத ஹரனையே ஜகதகுரு எனறு கூறுகி
ன்றது

தாத்பரியம்

ஹரி கபட பிரமசாரியாக விருநதான், ஹரன ஞானசாரியனுக
இருககினறுன எனபதாம

தாரதம்மியம்.

பிரமசாரியாகவிருநது கபடனென்று பெயரடைந்தவனைவிட,
ஞானசாரியனுக விருப்பவன சிறநதவனேயாம. ஆதலால் நாஙகள்
இவ்விடயததிற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி இவ்
விடயததி லுயாவடைந்த ஹரனையே சரணமாக வடைகின்றேம்.()

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯𑌰𑌾𑌵𑌣𑌵𑌧𑍇𑌹𑌿 𑌤𑍃𑌟𑌾𑌹𑌿𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌲𑌯𑍇𑌚 𑌤𑍃𑌟𑌾𑌹𑌿𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃।

ஏகஸய ராவணவதே ஹி தருடாஹி ஶகதி அநயஸய ஸாவவிலயேச தருடாஹி ஶகதி। கோவாநயோரதிக இதய நுசிநதய வ்ருததா ஸ ஸதயம் பருவநது தமிமமவயமாஶ்ரயாமஃ ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

முன்னு ளளகை வேநதுற்ற மூதூ ராாநத விராவணனே
வின்னுண் டெறிததுக கோறுமதில விளஙகு சததி யாெனருவன்
பின்னோ புருட னுலகனைததும பெயாககுஞ சததி பெரிதுளளான்
இன்னோ தமமிற் சிறநதவன்யா ரிசைததாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸய	ஒருவனுககு
ராவணவதே	இராவணவததில
சகதிஃ	சாமாததியம
தருடாஹி	அதிகமானதலலவா,
அநயஸய	இனனொருவனுககு
ஸாவவிலயேச	எலலாவறறையு மழிககிறதிலும்
சக்திஃ	சாமாததியம
த்ருடாஹி	அதிகமானதலலவா;
அநயோஃ	இவவிருவருககுள
அதிகஃ	சிறந்தவன
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தாஃ	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியாஃ	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை

ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிககின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோரகளே! ஒருவனுக கிராவணவததில் சாமர்ததியம் பெரியதானதாக விருநதது, இனனொருவனுககு எல்லாவுலகங்களேயு மழிககின்ற சாமாததியம பெரியதன்றோ! இவவகைய சாமாததிய ருட் சிறநதோன யாவன்? நீவி ருண்மையாக வுரைககிரோல, நாங்க ளநத மஹாபுருடனேச சரணமாகவடைநது ஆஶ்ரயிககினறோம.

விதப்பு

ஒருவனுககு இராவணவததில சததி சிறநததென்றது - ஹரியை, அது அவவரி அவ்வாறு இராவணவதஞ செயதிருததலால்.

ஹரி இராமாவதாரஞ் செயதிருநதநாளி லவன மனேவியை இராவண னெடுததுககொணடுபோனுன அதனிமிததம இராம இராவணாகளுக்கு யுதத நோநதது அநத யுததததி லிராம னிராவணனேக் கொன்றுன். இதனே—

"திசைமுகனபடையெடுததிராகவனசினநதேவித
தசமுகனறனேமாயததனனமாய்ததலுந்தயஙகும
குசமுகஙகஙிறகுஙகுமஙகோட்டரமபையரோ
டிசைமுகமலாநதிணாமழைபொழிநதனரிமையோா" என்றும்

வரும பாகவதததாலும,

"குரைகடலேயடவமபால மறுகவெயது குலேகட் டிமறுகணையை யதனுலேறி, எரிநெடுவேலரககரொடுமிலஙகைவேநதனின்னுயிர்கொண்டவன்றமபிககரசுமீநது, திருமகளோடினிதமர்நதசெல்வன்றன்னே தில்லேநகாத்திருசசிததிரகூடந்தன்னுள், அரசமர்ந்தானடிசூடுமரசை யல்லால்அரசாகவெண்ணேன்மற்றரசுதானே" என்னுங் குலசேக ரிருபன் கூற்றுலுமுணர்க.

ஒருவன் சருவசங்காரஞ் செய்வதனிற் சமர்த்தனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

சதுர்யுகங்கள் ஆயிரமானால் பிரமனுக்கொரு தினமென்று சொல்லப்படும். அவ்வண்ணம் ஆயிரஞ்சதுர்யுகமானால் அதுவே ராத்திரி. இவ்வண்ணமான தினம் முந்நூற்றறுபதானால் பிரமனுக்கு ஒரு வயதாகும். இத்தகைய்ச்ராக்கவயது ஒருநூறானால் ஒருபிரமனாயுள். இப்படிப்பட்ட ஒருபிரமனுடைய ஆயுள் முடிவான அவன் தழிவு தினம் அவன் றந்தையான ஹரிக்கு ஒருபகல். அது அவ்வளவாலொரு இராத்திரி. இவ்வை முறையே யொருதினமாய இத்தினம் முந்நூற்றறுபதுகொண்டது ஒருவருடமாய அவ்வருடம் ஒருநூறு கொண்டது ஹரியின் ஆயுள். இவ்வாறு வரு மந்நாளினைத்தனையுமான தன் நெற்றிவிழியாற் சாம்பராக வாக்குவான் இதனை —

"உலகெலாமீன்றவனையுமகேசனுருவிடையாலொடுங்கரக்கும்
அலகிலாவிளையாட்டாடியவெந்தையமலமாயநிட்களமாகி
நிலவுதற்பரமாயபரமமாயசித்தாயநித்தியமாயவெறுவெளியாய
மலைவறநின்றதனனுருவெய்திமயங்கணுஞ்சிறந்தொளிவளரும்"
என்று கூர்மபுராணத்திலும்,

சதுர்யுகஸஹஸ்ராணி ப்ரஹ்மணோ தினமுச்யதே।
தாவத்யேவ நிஶா ப்ரோக்தா தது³ஹோராத்ரஸம்வ்யயா॥
ஶதத்ரயம் ஷஷ்ட்யதிகம் வர்ஷமேகம் விநிஶ்சிதம்।
ஶதம் ஸம்வத்ஸராணாஞ்ச ஆயுரேதச்சதுர்விது:॥
த்ரிநேத்ரஸ்ய க்ஷணார்த்தோயம் ராத்ரிரஸ்ய வை।
ஷஷ்ட்யுத்தராணி த்ரிஶதாநி ஸஹஸ்ராயுஷம்।
தஸ்யாவஷ்டிஶதாஸ்ஸ்யாத் ஜாயதே ஹரிஸ்ததா।
ஏவம் ப்ரஹ்மஸஹஸ்ராணாம் ஹரேர்விஷ்ணோஸ்ஸஹஸ்ரஜம் ஏகோ ஜாயதே நு
நாநாரூபஸ்ஸமாதிஷ்டா ப்ரஹ்மஸம்ஹாரகாரக:।
ஸம்ஹர்த்தா ஸர்வதேவாநாம் ஸ்தாணுரேவ ந ஸம்ஶய:। என்பதாதியாகவரும் ஸ்ரீஸ்காந்தமஹாபுராண வசனங்களாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி இராவணசங்காரஞ் செய்தவன், ஹரன் சர்வசங்காரஞ் செய்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒரு ஊரிலிருந்த இராவணனைக்கொன்ற ஹரியைவிட, சமஸ்த லோகப்பிராணிகளையும் சங்காரஞ்செய்த மஹா சங்காரமூர்த்தியான ஹரன் சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்தில் விழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, இவ்விஷயத்தில் சிறந்த ஹரனை நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (௬௩)

ஏக꞉ ப்ரஸித்ததர ஏவ ஹி வாஸுதேவோ
தேவோ மஹாந்நிதி பரஸ்து தத꞉ ப்ரஸித்த꞉।
கோ வா நயோர்நிகஜ க்ருத்ய வஶாந்
ஸமஸ்த ஸம்ஹாரதீக்ஷிதமயம் ஶரணம் யாம꞉॥

ஏக ப்ரஸித்ததர ஏவ ஹி வாஸுதேவோ தேவோ மஹாநிதிபரஸ்து ததஃப்ரஸித்தஃ । கோவாநயோர்நிகஜக்ருத்யவஶாந்ஸமஸ்தஸம் ஹாரதீக்ஷிதமயம் ஶரணம் யாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மங்க லின்றி யொருபுருடன் மாதவா வாசு தேவனென
வெங்குமபுகழு மியல்பதனை யெய்தானிவனபோ லெனுமொருவன்
துங்க முறுமா தேவனெனத் தோன்றி யவனிற் சிறப்புற்றான்
இங்கப் பெயரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஃ	ஒருவன்
வாஸுதேவஃ	வாசுதேவன் என்று
ப்ரஸித்ததர ஏவ ஹி	பிரசித்தமானவனல்லவா,
பரஸ்து	இன்னொருவனானால்
மஹாந்	மஹா

தேவః	தேவன்
இதி	என்று
ததః	அவனைக்காட்டிலும
ப்ரஸித்தః	பிரசித்தியானவன;
அநயோ	இவ்விருவருக்குள
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வருத்தா	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு

பெரியோாகளே! ஒருவன வாசுதேவனென்று பிரசித்தியானவனன்றோ, அவனபோன்ற மற்றொருவன மஹாதேவன் என்று அவனைவிடப் பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றான, இவ்விருவருக்குள சிறந்தவன் யாவன? அவனை நீங்க ளுண்மையாகச சொனனால, நாஙகளந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைகின்றோம

விதப்பு.

ஒருவன வாசுதேவனென்று பிரசித்தியானவன என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணம வாசுதேவனாகவிருத்தலால,.வாசுதேவன் என்றாெ, (வசுதேவஸய அபத்யம்புமாந வாசுதேவ-வசுதேவனுடைய சந்ததியான பிள்ளையெவனோ வவன் வாசுதேவன்.)

ஒருவன் மஹாதேவனென்று பிரசித்தன் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ணம் மஹாதேவனாகவிருத்தலால்.

வ-ஒ-ஜ ந்ரெ-தயஜ ஸஉரொ ஷூவெ-ழ-ஹாம் ரெஹ்வ ஷுரோண-தஃ। யா-த-உ-வைஹதிவ-ஒ-ஜாயாம்ஹாவெஷஃ-தஃ ஷூ-தஃ॥ என்று சிவபுராணசதி விருததலால, தேவ ரனைவராலும் மிகவும பூசிககபபடுபவன மஹாதேவன் என்பது ஸபஷ்டம. பெரிய தேவனெனறும பொருள

தாத்பரியம்

ஹரி வாசுதேவஞக இருநதவன, ஹரன மஹாதேவஞக இருப்பவன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

வசுதேவனுககுப பிறநது வாஸுதேவஞக விருபபவனைவிட, சகல தேவாகளாலும மிகுதியாகபபூசிககபபடுதலால, மஹாதேவஞக விருப்பவன சிறநதவனலலனெனறு எவனுமுனையான இதனுல நாம இவவிடயததிலுயாவடைநத ஹரனைப பிரதானமாககருதி அவவரனுடைய சரணயுகளஙகளையே சரணமாகஅடைகினறேம —எ-று. (சுச)

ஸகுவெஷநஸகடஸஹஸா ந-உவெநாஷ
ஸாநரெவஷாஷு-உஷிநவெநமிரிநு-உவெநாஷ।
கொவாநயொரயிகூஜ-த-ந-உஷிஜ-வஜுஸா
ஷூ-த-ஸுஞ-உ-தமீமஞ-யமாஸ்ஃயாமஃ॥

எகூபதேநஸகடமஸஹஸாநுநோதசாநயஃபதாஙகுளிநகேநகிரிநநுநோத। கோவாநயோரதிகஇ-யநுசிந்தியவருததாஸஸதயம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சந்தச் சிறிய சகடததைத தன்கா ஹுதியாற் றகர்ந்தொருவன்
சிநதச் சவட்டி யிசையுற்முன் சிறநத வொருவன் றிருமலையை
மூந்தத தனது கானகத்தான் மூற்றுங் கிழக்கே முடுக்கிஞன்
இந்தத் தகவிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
பதேந	காலினல
சகடம	சகடததை (வண்டியை)
ஸஹஸா	சீககிரம
நுநோத	உதைததான,
அநயச	இனனொருவனும
பதாஙகுளிநகேந	காலவிரனகததினல
கிரிம	மலையை
நுநோத	கீழே அழுததினன ,
அநயோ.	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிககினறோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோாகளே! ஒருவன காலினல ஒரு சகடததை விரைவாக உதைததான, இன்னொருவனும காலவிரனகததினல மலையை விரைவாக உதைததான், (கீழே யழுததினன) இவவாறு புரிநத இனனவருட் சிறந்தவன் யாவன? அவனை நீஙகள உணமையாகக் கூறினல், நாஙகளநத மஹாபுருடனைச் சரணமாக வடைகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன் காலினற் சகடத்தைச் சீக்கிரமாக உதைத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்தமையால்.

ஹரி கண்ணவதாரஞ் செய்திருந்த வனொருஞான்று ஹரிக்குப்பகை யாகவிருந்த கஞ்சனுக்குத் துணையாகவிருந்த அசுரனொருவன், ஹரி இருந்த இடையர்பாடியிற் கதவினருகில் ஹரியைக் கொல்லக்கருதிச் சகடவுருவமாக மாறியிருந்தனன். அதனை யுணர்ந்த ஹரி அவனைக் காலா லெட்டியுதைத்துக் கொன்றனன் இதனை —

"சிறந்தமூன்றுந்திங்களின்வாய்ச்செந்தாமரைக்கட்பசுங்குழவி
பிறந்ததிருநாள்விழாவயர்ந்துபிள்ளைப்பிறைவாணுதலன்னை
உறைந்தகாலைப்பசித்தழுதங்கொண்பொன்னடித்தாமரைநீட்ட
மறிந்துசகடமவீற்றுருக்கிமண்மேல்நிரந்துவீழ்ந்ததால்" என்று வரும் பாகவதச்செய்யுளாலுணர்க.

ஒருவன் காலவிரணத்தினால் மலையைக் கீழே தள்ளினனென் றது-ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வாறு செய்ததையால்

அசுர வருக்கத்தைச் சார்ந்து நின்ற பிராமணனான விராவணன் ஸ்ரீகைலாயமலையையெடுத்த தமமானையாடிய ஞான்று ஹரன் தன் காற்பெருவிரலை யம்மலையின்மீது ஊன்றி அம்மலையைக் கீழேயழுத்தினன் இதனை —

"வைதலுந்தசக்கிரீவனவானெருடாகைலைவெற்பை
வெய்தினிலெடுப்பவெந்தைவிரற்றலைநுனியாலூன்றப்
பையுளுற்றழுங்கிமாழ்கிப்பரமனைப்பழிச்சிவெய்யோ
னைதுணாசாமகானமறிவொடுபாடலுற்றான்" என்று கூர்மபுராணங் கூறுதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சகடத்தை யுதைத்தான்; ஹரன் மலையையுதைத்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு சகடத்தைக் காலினாலுதைத்து விழுத்தினவனும், ஒருமலையைக் காலினாலுதைத்து விழுத்தினவனும், உதைத்து விழுத்தியவிஷயத்தில் சமானமானவர்களாக விருக்கினும்,விழுந்த பதார்த்தங்களால்

தாரதம்மியமான உயர்வு தாழ்வுகளை அடைகின்றார்கள். இம்முறை யில் சாமான்யமான வண்டியை யுதைத்துத் தள்ளிய ஹரியைவிட மிகவும் உயர்ந்த மலையை அலட்சியமாகக் காலவிரலாலூன்றி யழுத் திய ஹரன் நியாயமுறையால் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் தாரதம் மிய மாராய்வந்த நாங்களும் இவ்விடயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை யப்பிரதானமாகத் தள்ளி, சிறந்த ஹரனைச் சிறந்த பொருளாகக்கருதி அவ்வரனையே சரணமாகவடைந்து வாழ்கின்றோம்.—எ-று. (சரு)

ஏக: பதத்ரயமிதந்த்ரிஜகச்சகார ஹ்ய
ந்ய: பதாங்குளிஹதஞ்சஜகச்சகார|
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸத்யம் பரம் வ்ருதமிமம் வயமாச்ரயாம|

ஏக:பதத்ரயமிதந்திரிஜகச்சகாரஹ்யந்ய:பதாங்குளிஹதஞ்சஜகச் சகார| கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸத்யபருவந்துத மிமமவயமாச்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

அதிரா நின்ற கடல்புடைசூழ் புவனி முதல வொருமூன்றும்
முதிரா வடிக ளொருமூன்றா லளந்தா னொருவன் முதலொருவன்
எதிரா ருலகந் தனையடியா லேய்ந்த விரலா லிறக்கினனே
இதிலார் சிறந்தார் சிறந்தாரை யிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
பதத்ரயமிதம்	மூன்றடிகளா லளக்கப்பட்டதாக
திரிஜகத	மூன்றுலோகங்களையும்
சகாரஹி	செய்தானல்லவா,
அந்ய:து	இன்னொருவனால்
ஜகத்	லோகத்தை
பதாங்குளிஹதம்	கால்விரனுதியால் அழுத்தப்பட்டதாக
சகார	செய்தான்;

அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறநதவன்
கோவா.	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா.	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம	ஆசரயிககினறோம

பொழிப்பு.

பெரியோாகளே! ஒருவன மூனறுலகஙகளையும மூனறு அடிகளா லளககபபட்டதாகச செயதானனறோ? மறறொருவனுல் ஒரு காலவிரனுதியினுல உலகததைதக கீழே யமுததபபடடதாகச செயதானனறோ? இவவிருவருள யாவன சிறநதவன? சிறநதவனை நீவிருணாததிரோல, நுமமாலுணமையாக வுணாககபபட்ட அமமஹா புருஷனை நாஙகள சரணமாக அடைகினறோம.

விதப்பு.

ஒருவன மூனறடிகளா லளககபபடடதாக மூனறுலகஙகளையும் செயதானெனறது-ஹரியை, அது அவவரி அவவணணஞ் செய்திருததலால்.

இது அவவரி வாமனுவதாரஞசெயத வஙநாளிற செயத தொழில். இதனை—

"மூவடிநானிலம்வேண்டி மூப்புரிநூலொடுமானுரியிலங்கு
ஆர்வினிலிருபிறப்பொருமாணுகி, ஒருமுறையீரடிமூவுலகளந்தனை"
என்று திருமங்கையாழ்வானிசைத்த எழுகூற்றிருக்கையாலும் பிறவற்றாலும் உணர்க.

ஒருவன காலவிரனுதியா லுலகததைக கீழேயழுததியதாகச செய்தானென றது-ஹரனே, அநு அவவாறு அவவரன செயதிருததலால.

ஹரன திரிபுரசஙகாரஞ செயதநாளிற றனககு இரததடடாக நின்ற பூமியிற காலெடுதது வைததவுடனே அது கீழே சாயநதழுநதியது. இதனை—

"மூரிவெள்ளிமிலேறுவிட்டிழிநதனனமுதல்வன
மேருமாலவரையொருதனிவிலலொடுமமேவித
தேரிஞோரனியெடுததுறமிதிதலுநதெறிததுப
பாருமசசுமறறழிநததுதோததடமபரபபு" என்றுவருமஉபதேசகாணடததாலுணாக

தாத்பர்யம்

ஹரி மூனறுலோகஙகளேயுமமூனறடியா லளநதான , ஹரன ஒரு காலடிநுதியால உலகை கீழேயழுததினன எனபதாம.

தாரதம்மியம்

மூனறடியாக உலகை யளததலைவிட ஒரு அடியி ளைருவிரனுனியால உலகையழுதத லாசசரியமான விஷயம ஆதலால மூனறுலகஙகளேயும மூனறடிகளாலளநத ஹரியினும, காலவிரனுனியா லுலகையழுததிய ஹரன சிறநதவனெனபது சொலலாமே யமையும. இதனுலிவவிடயததிற குறைநத ஹரியை யப்பிரதானமாக வகற்றி, ஹரனேச சரணமாக வடைகினறோம.—எ-று. (சசு)

ஏகஸ்யஸ-ஙகரஜநிஸ்ஸ-லபாஸ்திஹீநாஹ்யந்யஸ ரு சேத்ஸ-ரபி
ரூபஇதிப்ரவிதத:।கோவாநயோரதிக இதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்
ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகஸ்யஸ-ஙகரஜநிஸ்ஸ-லபாஸ்திஹீநாஹ்யந்யஸ ரு சேத்ஸ-ரபி ரூபஇதிப்ரவிதத:।கோவாநயோரதிக இதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம் ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

குன்றி யனைய விழியி னொங்க குலவுமிழிந்த சூகரமா
யொன்றி யொருவ னுறமுனமற் றொருவன சுரபி யுருவாகிப
பொன்றி யழித லில்லாத புகழி னோடு பொலிகின்றன
இன்றிங் கிவருட் சிறந்தவனயா ரிஙசறதாற பெரியோ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுக்கு
ஹீநா	இழிவுபொருந்தியதும
ஸூலபயா	இலேசானதுமான
ஸூகரஜநி	ஊாபபன்றிபபிறபபு
அஸ்திஹி	இருக்கின்றதனறோ,
அந்யஸ்து	இனனொருவனுனல
சித	பிரகாசிக்கின்ற
சுரபி.	பசுவினுடைய
ரூப	ரூபமானவன
இதி	என்று
பிரவித்த	பிரசித்தியானவன,
அநயோ:	இவவிருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வருத்தா:	பெரியவாகள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	இந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயா மஃ	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியவர்களே! ஒருவன் இழிவு மிலேச்சமான ஊர்ப்பன்றி யுருவுடையோனென்று ஜகத்பிரசித்தம், இன்னொருவன் சுரபியுருவனென்று ஜகத்பிரசித்தம், இத்தன்மைய பிரசித்தர்களில் எவன் சிறந்தவனோ அவனை நீங்களுணர்வையாக வுள்ளதால், நாங்கள் அந்தப் புருஷனை மஹாபுருஷனாக அடைந்து ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் இழிவுபொருந்திய பன்றியுடலடைந்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு இழிந்த பன்றியுருவத்தை யடைந்தமையால் அசுரனான இரணியாக்ஷனுடன் போர்புரியுங்காலத்துத் திருமால் பன்றியுருவடைந்தான் இதனை—

"சிந்தைசெய்திருந்த திசைமுகனவத்தனனுசிறந்திடுநாசியாம் புழையில்
சுந்தரப்பரமவரியொரங்குட்டவுருவுடைவராகமாயத்தோன்றி
அந்தரத்திமைப்பின்முன்னெழுந்தண்டமுகட்டினையளாவினன்கன்ற
மந்தரவரையினவளாந்தநற்காலின்பணிமுகச்சிலம்பொலியதிரப்ப"

என்று வரும் பாகவத முதலியவற்றாலுணர்க.

ஒருவன் பசுரூபமாயிருக்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பசுரூபமடைந்திருத்தலால்.

சூரிய வங்கிசவரசனாய மநுவெனனும் பெயரோடிருந்த மன்னவன்பொருட்டு ஹரன் பசுரூபமடைந்தானென்பது பிரசித்தம்.

" ஈசன்பசுவாகியேமன்னொருகன்றாகி
வீசுபுகழாரூரின்வீதிவந்தாரம்மானே
வீசுபுகழாரூரின்வீதிவந்தாராமாயின்,
காசளவுபாலுங்கறவாதோவம்மானே
கன்றையுதைகாலிகறக்குமோவம்மானே" என்பனவாதியாலுணர்க.

பன்றி நிஷித்தமானதென்பதைப் பாமரர்களும் உணர்வார்கள். பன்றியிருக்கும் இடமாதிகளையும் அனைவரு மறியார்கள். பசு உயர்ந்த

தென்பதை அநுபவத்திலே யனைவரும் உணர்வார்கள் பசு பூசிக்கத்
தக்கது, பசுவினவயவமனைத்தும் தேவசொரூபம். இதனை—

"சுந்தரத்துவிடையுறையுந்தனபாங்கர்செய்ய நிறச்சுமனைவெள்ளை
அந்தநிறச்சுரபிகாபிலந்நதைகரியசுபத்திரையார்தூம
நந்துநிறச்சுசீலையெனுமைந்துமினிதிருக்குமிங்ஙனவினறவாவின
முந்தெழுகோட்டடித்தலத்துமலரவனுந்திருமாலுமுற்றுவாழ்வார்.
கோட்டினுநிசசராசரமும்பலவகைத்தீர்த்தமுஞ்சிரத்துநக குழகனெற்
மாட்டமலைபேனசிவையிலைவேலைமகநாசினுகேச [றி
ரோட்டமதிலுதயவத்தமனசந்திபலலினவளியோசைகணணில
காட்டுமிருசுடர்கனனமிரண்டினசுவனிதேவர்கட்லோனுவில
கலைமகளுங்காரத்திறகண்டத்திந்திரனியமனகருத்திற்கெணடைத
தலனியநகரிமிலருக்கர்சாத்தியர்மார்பிலனிலவாயுத்தாளி [பட்
னிலவுமருத்துவர்முழந்தாள்மேறகுரத்துணிநிகழ்பன்னகர்கணணுப்
குலவுறுகந்தருவர்கணடினரமகளிருட்குரத்தினெழுவர்மாதோ.
வாலடியினேந்சாவானமயிரினிரவியொளியபானமாமா
தேலவரைப்பலகைதனிறபிதிரர்வசுதேவர்சந்திதொறுமோவாய்ந்த
கோலவுருத்திரர்முத்துகிணமாத்வர்மெய்மமயிரினுமபாகுடிஞைநீரிற்
சாலுமயத்தேமுனைக்காமாதுதரத்துத்திபயோதரத்தினெலலை
காருகபத்திய மாதிமூன்றழலுமுறைவயிற்றிற்காமாநெஞசிற [லாஞ்
சீருமிழுமவதனத்திலெனபொடுசுக்கிலந்தனனிறசெய்மகங்களெல்
சாருமுறுபபனைத்தினுங்கறபுடைமகளிர்தங்குவரிச்சாதியாகிப்
பாருலவுமானிடத்துமிவ்வாறுதேவரொல்லாமபயிலவர்மாதோ.
தீண்டினுங்காணினுங்கரிசுசேணகற்றிநல்வினையேசெறிப்பதாகி
யீண்டுமருமபயனுதவிமறுமையினுமவேண்டுபதமெளிதினுயக்கும்
காண்டகையவாவினைக்கண்ணினறியொறுத்துளை யுரப்பிக்கலக்கங்கா
ண்போர், மாண்டகபிலயினறுமபால்வரதனுக்காட்டாதுண்போர்வதி
வார்கும்பி" என்று தணிகைப்புராணத்தில் கோமகிமை கூறியிருத்த
லால், பரிசுத்தமானது பசுரூபம் என்றறியப்படுகின்றது.

தாத்பரியம்

ஹரி ஊனப்பன்றி உருவடைந்தான், ஹரன் பசுவுருவடைந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இழிவுபொருந்திய பன்றியை எவனும் அங்கீகரிக்கின்றானில்லை. உயர்வுபொருந்திய பசுவை எவனும் தள்ளுகின்றானில்லை. இது உலகவநுபவம். இதனால் இழிவுபொருந்திய பன்றியுருவத்தையடைந்த ஹரியை விட, உயர்வுபொருந்திய பசுவுருவத்தையடைந்த ஹரன் சிறந்தவனாக அறியப்படுகின்றான். இழிந்த பன்றியுருவமடைந்தமையால் தாழ்வடைந்த ஹரியை இந்தவிடயத்தில் அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, உயர்ந்த பசுவுருவமடைந்த ஹரனை இந்தவிடயத்திற் சிறந்தவனாக அறிந்த நாங்கள் அந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —என்று (சஎ)

𑌏𑌕𑍋𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍈𑌕𑌮𑍁𑌖𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑍇𑌨
𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍋𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿𑌖𑌲𑍁𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍁𑌖𑍈𑌃𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோவிபாதிபருஷைகமுகாம்புஜேந ஹ்யந்யோவிபாதிகலுபஞ்சமுகைபரஸித்த:। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

நறிய கமல மலரன்ன நண்ணு மொருமா முகமதனால்
வெறிய பொழில்சூழுலகத்தில் விளங்கு மொருவன் வியனொருவன்
முறைகொ ளைந்து முகமதனான் மொய்த்த புகழ்சேர் முதன்மையான்
இறலி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: — ஒருவன்
ஏகமுகாம்புஜேந — தாமரைமலர்போன்ற ஒரு முகத்தினால்

ப்ருஶம்	மிகவும்
விபாதிஹி	பிரகாசிக்கின்றானன்றோ?
அநய:	இன்னொருவன்
பஞ்சமுகை.	ஐந்து முகங்களால்
பரவிதத	பிரசித்தமானவனாக
விபாதிகலு	விளங்குகின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் கமலமலர்போன்ற ஒரு முகத்தினால் பிரகாசிக்கின்றானன்றோ? மற்றொருவன் (கமலமலர்களையனைய) ஐந்து முகங்களாற் பிரகாசிக்கின்றானன்றோ? இவ்விருவரில் விந்த விடயத்திற் சிறந்தவனை இன்னவனென்று நீவிர் கூறுமின், கூறுதிரேல் நாங்களந்த மஹாபுருடனைச் சரணமடைந்து வாழ்கின்றோம்.

விசேடம்.

ஒருவன் ஒரு முகத்தோடு விளங்குகிறானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறொருமுக முள்ளவனாகவிருத்தலால். இதனை—

" துதிசெய்செம்பொற்றொடியுமகுட்மும்
அதிர்சிலம்பொடுமொடகத்தாடையும்

கதிரிளங்குழையுங்கரநான்குமாய்
விதிவணங்கவிமலனவிளங்கினான்" என்று பாகவதத்தும் மற்றிடத்தும் வருவனவற்றைக்கொண்டுணர்க

ஒருவன் ஐந்துமுகங்களோடு விளங்குகின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் ஐம்முகங்களை யுடையவனாக விருத்தலால் இதனை—

[illegible]

என்று ஆகமங்களுரைத்தலாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி ஏகமுகன், ஹரன் பஞ்சமுகன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

ஒன்றுடையவனில் ஐந்துடையவன் உடைமையிற் சிறந்தவன். அதனால் தாமரைமலர்போன்ற ஒரு முகமுள்ள ஹரியைக்காட்டிலும், தாமரைமலர்களையனைய ஐந்துமுகங்களையுடைய ஹரன் சிறந்தவனேயாம். இதனால் இவ்விடயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, இவ்விடயத்தில் உயர்ந்த ஹரனை நாங்கள் சரணமாகவடைகின்றோம்.—எ-று. (௪௮)

ஏகோ க்ரஹீதுமதிவாஞ்சதி வித்தஹீநம்
வித்தேசமேவ குருதே நிஜபக்ஷமந்ய:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸாக்ஷாத்ஸ்வயம்ப்ருவந்துதமிமம் வ்யவஹாரயாம:।

ஏகோகரஹீதுமதிவாஞ்சதிவித்தஹீநமவித்தேசமேவகுருதேநிஜ பக்தமந்ய | கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ்தயமப்ருவந் துதமிமமவ்யயமாமராயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

பொல்லா வறுமை கொண்டவனைப் பொருந்து நண்ப னொருவன
எல்லா வுலகு மறிதருமா றிசைந்தா னொருவ னிணையில்லா
வுல்லா சஞ்சோ நிதிக்கிறையை யுயர்ந்த நண்ப னுவுடையான
இல்லா வசையா னெவணிவணி லிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன
வித்தஹீநம	தனமில்லாதவனை
க்ரஹீதும	சேர்த்துக்கொள்வதற்கு
அதிவாஞ்சதி	மிகவும் விரும்புகிறான்,
அந்ய,	இன்னொருவன
வித்தேசமேவ	தனத்திற்கிறைவனான குபேரனையே
நிஜபக்தம	தன்னுடைய வன்பனாக
குருதே	செய்துகொண்டான்;
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தம்மம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் மிகவுந் தரித்திரனை நண்பனாக விரும்புகிறான், இன்னொருவன் மிகவும் சம்பன்னனான குபேரனையே நண்பனாகக்கொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரிலெவனோ சிறந்தவன்? அவனை நீங்கள் உண்மையாவுரைத்தால், அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் தரித்திரனை மிகவும் விரும்புகின்றானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு விரும்புதலால். அதாவது அரி மிகவு மெளிய பார்ப்பானான குசேலனுக்கும் வேடனான குகனுக்கும் நண்பனாக விருந்தமையாதிய. இதனை—

"அகமகிழ்ந்தெதிர்வந்தடிபோற்றிய
குகனொடுமுவந்துற்றவட்கோதிலாக்
ககனநின்றிழிகங்கைகடந்திட
முகமலர்ந்தொருமூவருமேகினார்." என்றும்,
பொன்பிறங்கியபுணர்முலைத்திருமகள்கொழுநற்
கன்பனாகியமகனறிலைவறுமைமற்றெனவோ
மின்பிறங்கியவிழுமணிமார்பினற்கண்டு
மன்பெருமபொருள்வாரினைவருகெனவகுத்தாள்" என்றும்

வரும் பாகவதவசனங்களால், ஹரி வறுமையாளரொடு நண்புடையனென்பதையுணர்க.

ஒருவன் குபேரனைத் தோழனாகவுடையவனென்றது-ஹரனை, ஹரன் அவ்வாறு குபேரனைத் தோழனாக்கொண்டிருத்தலால். இதனை,

"தனதனற்றோழாசஙகராசூலபாணியேதாணுவேசிவனே, கனக நறறாணே கற்பககொழுநதே கணகணமூனறுடையதோா கருமபே, யனகனேகுமரவிநாயகசனகவமபலததமரசேகரனே,யுனகழலிணையெ ன்னெஞசனுளினிதாத தொணடனேனுகருபாரகரோ" எனறு திருமாளிகைததேவா திருவிசைபபாவிலும, மறறைய நூலகளிலும வருதலை க்கொண்டுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி வறியனையும, ஹரன சமபன்னனையும தோழாகளாக வுடையவாகளென்பதாம

தாரதம்மியம்.

ஏழையைத தோழனுககொளபவனைவிட, தனவானைத தோழனுககொளபவன சிறநதவனேயாம ஏழைகளான குசேலாதிகளோடு தோழமையாகப பழகிய ஹரியைவிடத தனிகனான குபேரனைத தோழனுகவுடைய ஹரன சிறநதவனேயாம ஆதலா லிவவிடயததிற ருழ்வடைநத ஹரியை யபபிரதானமாகவகறறி,இவ்விடயததி லுயாவடைநத ஹரனைச சரணமாக வடைகினறோம.—எ-று. (சுக)

ஏகச்சதுராபுஜஇதிப்ரதிதஸதிரிலோகயாமங்யோபுஜைஸதுதசபி:
ப்ரதிததரிலோகயாம்। கோவானயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்யாம.॥

ஏகச்சதுராபுஜஇதிப்ரதிதஸதிரிலோகயாமங்யோபுஜைஸதுதசபி:
ப்ரதிததரிலோகயாம்। கோவானயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்யாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மலைக ளொருநான் கெனவெழிலை மன்னு மொருநாற் றோளுடனே
நிலைய னொருவன் மற்றொருவன் நீண்ட பத்து மேருவெனக்

,லவு தோள்க ளொருபதொடுங குறைவின் மாமை யுடனென்று
ிலகு மிவருட் சிறநதவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ரக.	ஒருவன
துாபுஜ	நான்குதோளுடையவன்
ஓதி	எனறு
ரிரிலோகயாம	மூனறுலோகஙகளிலேயும
ரதே	பிரசிததியானவன்,
அநயஸது	இனனொருவனுலை
தசபி	பததான
புஜை	கைளால
திரிலோகயாம	மூனறுலோகஙகளிலும
ரதீத	பிரசிததியானவன,
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசித்து
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆம்ரயாம:	ஆமரயிககின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் நாலுதோள்களுடன் விளஙகுகின்றான், மற்றொருவன் பத்துத்தோள்களுடன் பிரகாசிக்கின்றான்; இவ்விருவரில் எவன் அதிக பலமானவன்? நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் நாலுதோள்களை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு நாலுதோள்களை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை —

“ தாமரைக்கரநான்கினவெண்சங்கொடுத்தழல்வாய
நேமிவெங்கதைநிரையிதழ்த்தாமரைநிலவத்
தேமலர்த்தொடையாரபினிற்றிருமலர்சிறப்பக்
காமர்கட்டெழிற்கவுத்துவங்களத்தினிற்கவின” என்று வரும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் பத்துத்தோள்களை யுடையவனாக விருக்கின்றான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் பத்துத்தோள்களை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை —

நாமாக்ஷஸூத்ரநீலாப்ஜம் விப்ராணா ப்ரஹ்மணோ ஹ்ருதி।
ஸ்க்ருதிஸூத்ரவல்லாம் ஸம்வரவ ப்ரத்யக்ஷாணாம் பூஜம்।

என்றும்வரும் வசனங்களாலேற்றமான பத்துக்கைகளிருப்பதை யுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சதுர்ப்புஜன்; ஹரன் தசபுஜன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

நான்கு அத்தங்க ளுள்ளவனைவிடப் பத்து அத்தங்களுள்ளவன் அந்தவிடயத்திற் சிறந்தவனேயாம். இதனால் நாங்கள் அஸ்தவிஷயத்தி லுயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௧௦)

வேதாயஸ்ய ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷஸோ வேதவக்த்ர
லலாடாயஸ்ய ஸ்ரீபரக்ஷஸோ வேதவாதாந்த:।
கோவாநயோர்யதிகதத்வதேவஸ்ய ப்ரத்யா
ஹ்லாதம் ப்ரஸ்துதவக்ஷ்ணாஞ்ஜலியம் ஸ்ம்ருத்யர்த:॥

பஞ்சாயுதப்ரபலசக்திமுபைதிசைகஸர்வாயுத ப்ரபலசக்திமுபைதிசாந்ய: । கோவாநயோரதிக இத்ய நுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யமப்ருவந்து தமிமம்வயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

பொங்கித் துணிந்து வரும்பகையைப் பொருது கெடுக்கத் தக்கதுவாச்
சங்கு முதல் படையைந்தைத் தாங்கி யொருவ னிசைசார்ந்தான்
துங்கம் பெறுசர் வாயுதனுந் துலங்கி யொருவன் தோன்றினன்
இங்கித் திருவிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தார் பெரியோ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
பஞ்சாயுத:	ஐந்து ஆயுதங்களையுடையவனாய்
ப்ரபலசக்திம்	பிரபல சக்தியை
உபைதி	அடைகிறான்,
அந்ய:	மற்றொருவன்
ஸர்வாயுத	எல்லாவாயுதங்களையுமுடையவனாக
ப்ரபலசக்தி.	பிரபலசக்தியை
உபைதி	அடைகிறான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் பகைவர்களை வெல்லவல்ல பஞ்சாயுதங்களையுடையவனாக விருக்கின்றான், மற்றொருவன் சகலாயுதங்களையு முடையவனாக விருக்கின்றான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பஞ்சாயுதங்களையுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பஞ்சாயுதங்களை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை—

" சங்கசக்ர கதாகடக கோதண்டபாணினே நம " என்பதாதி வாக்கியங்களாலுணர்க.

ஒருவன் சர்வாயுதனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மெல்லாவாயுதங்களையும் தரித்திருத்தலால். இதனை—

யஞ்சாநாயுதோபேதோ ஹரிஸ்ஸர்வாயுதோ ஹர: என்று வரும் மஹாஸ்காந்தவசனத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பஞ்சாயுதன், ஹரன் ஸர்வாயுதன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஐந்து ஆயுதங்களையுடையவனிலும் அநேக ஆயுதமுடையவன் சிறந்தவன். இதனால் நாங்கள் ஆயுதவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை இவ்விஷயத்தி லப்பிரதானமாக்கி, சர்வாயுதனான ஹரனை முறையால் உதக்ருஷ்டமாகக்கருதி அவன் சரணங்களை யடைகின்றோம்.—எ-று.

ஸங்க்ஷேப ஸர்வஜ்ஞ வாக்ய விதாய
வ்யாஸ்ம்நிரஸ்ய நிகிலார்த்த ஸங்க்ஷேப:।
கோவாநயோர் மிஸ்ரித்ய சர்வஜ்ஞ்யவாக
ஸுதிம்ஸ்ரு வ்யக்தி மேய ஸ்ர்ஸா:॥

ஏக:ப்ரவ்ரஜிததஇஹதேநுவதம்விதாயவ்யாக்ரம்நிஹத்யநிதராமித ர:ப்ரவ்ரஜித்த. | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரு வந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு

மாதே யொருவன் றேநுவத மருவி யொருவா மாண்புற்றான்
மீதே புனிளி பலகொண்டு மீறி வந்த கொடும்புலியைக்
காதா நின்று மிகுமிசையைக கண்டா னொருவன் காசினியி
லீதே யிவ்ருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
தேநுவதம்	பசுவதையை
விதாய	செயது
இஹ	இவவிடததில
ப்ரவ்ரஜிதத:	பிரசிததன,
இதர:	இனனொருவன
வ்யாக்ரம்	புலியை
நிஹதய	கொன்று
நிதராம்	மிகவும்
ப்ரவ்ரஜிதத:	பிரசிததன ,
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம | நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம: | ஆஶ்ரயிககினறோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோாகளே! ஒருவன் தேநுவதஞசெயது பிரசித்தி பெற்ற வன், மறறொருவன புலியை வதஞசெயது பிரசித்திபெறறவன; இவ் விருவரி லெவன சிறநதவன? அவனை நீவிருண்மையாக வுரைததால், நாங்களநத மஹாபுருஷனைச் சரணயாக வடைகினறோம.

விரிப்பு

ஒருவன் தேநுவதஞ செயதவனெனறது-ஹரியை, அது அவ் வரி அவவாறு செயதிருததலால

ஹரி கண்ணனாகபபிறநது ப்ருநதாவனததி லிடைச்சிறுவருடன் பசுககளை மேயததநாளில, அவவரியின மாமனான கஞ்சனுடைய வே ண்டுதலால, ஹரியைக கொலலவநத பகாசுரனெனபவன் அங்குள்ள பசுவின் கன்றுகளுடன தானுமொரு கனறாகி நினறனன். உடனே இதனை உணாநத ஹரி அவனைக காலைபபிடிதது அருகினினற விளா மரத்தின் மோதியடிததான். அதனாலவன இறநதான. இதனை—

"இனியதமருடனேகிககணணன்மேய்கரு மிளங்கன்றினிரையு டனேதானுங்கனறாயத, துனிகளநமனததினிலனெங்குந்துளளிததா யமுகில்வண்ணனைததானுடுங்காலை, வினையமெலாமறிந்துநகைத்தே யன்மெல்லவிளையாடியவுணக்கன்றினைக்கால்பற்றிக், கனியுதிரவெறி ந்தனனக்கபிததமவீழ்கததடியவனுங்கருவனாபோல்மடிந்துவீழ்ந்தான்" என்னும பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் புலியைக் கொன்றவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வ ரன் அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால்.

தாருகவன முனிவர் கருமமன்றிக் கருத்தாவில்லையென்று தீர் மானஞ் செய்தவர்களாய் மஹாதேவன் முதலிய எவரையும் மதியாத வர்களாக விருந்தார்கள். இவர்கள் இவ்வாறிருத்தல் வைதிகவிரோத

மாதலால், ஹரன பிச்சாடனவுருவததுடன் அம்முனிவா வாழுமிடஞ் சென்றனன. செலலுதலும அம்முனிவாமனைவியா அவவரனுக்குத தம்மனததைப பறிகொடுததுக கறபில பெண்டீராயினாகள். தமம னைவியா நிலையைக் கெடுததவனைக கெடுக்குமாறு அமமோனியா ஒரு கொடிய யாகஞ்செயதாாகள அந்த யாககுண்டததினினறும ஒரு அசுரன் புலியுருவமாகததோனறி அமமறையவாகளைப பாாதது நீவி ரெற்றுகசெனனை அழைததீாகள என்றனன. அதற்கவாக ளெஙகள் கிரகிணிகளின கறபை அழிததவனை நீ கொல எனறுரைததார்கள். அதுகேட்ட புலியும வாயைத திறநதவணணமாக வநதது. வருதலும ஹரன் அப்புலியைப் பிடிததுககிழிதது அதன ரேலை யெடுததுக் கொண்டனன். இதனை—

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

தாத்பரியம்.

ஹரி தேநுவதஞ்செய்தவன; ஹரன வயாகரவதஞ்செய்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பசுவைக் கொன்றவனைவிடப் புலியைக் கொன்றவன் சிறந்தவன். ஆதலால் நாங்கள் பசுக்கொலைபுரிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிப் புலிக்கொலைபுரிந்த ஹரனைச் சிறப்பாகக்கொண்டு அவன் சரணங்களையே சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (இஉ)

[illegible]
[illegible]

கோவா நயோராதிக இதி அநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம॥

ஏகோமூமூர்ச்சகஹநே ஹிகிராதபாணாத்தாஸேநமூர்ச்சயதிதத்
த்ரிபுரமஹிசாநய.। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸத்ய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

ககனத் தொருவ னிழிபுளினன கணையாற் சாம்பிக் களையுற்றான்
பகனத் தொளிகொள் பருமணிகள் பதித்த கதித்த பதிமூன்றைத்
தகனத் தொடக்கி லுறுசோகஞ் சார வொருவன் றனைத்தான்
இகனத் திவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன்
கிராதபாணத்	வேடனம்பினால்
கஹநே	காட்டில
மூமூர்ச்சஹி	மூர்ச்சித்தானல்லவா,
அந்ய	இனனொருவனால
ஹாஸேந	அட்டகாசத்தினாலே
தத்த்ரிபுரம	அந்த முப்புரங்களை
மூர்ச்சயதிஹி	மூர்ச்சிக்குமாறு செய்தானல்லவா;
அநயோ.	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம் நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம. ஆஸ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு

பெரியவர்களே! ஒருவன காட்டில வேட்டுவனமபினாற் சோக முற்றான, மற்றொருவன தனது நகையாற திரிபுர மோசசையுறச செய்தான, இவர்களுட சிறந்தவன யாவன? நீங்கள உண்மையாக வுரைததால, நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைகினறோம.

விசேடம்

ஒருவன் கிராதபாணத்தான மோசசித்தானென்றது - ஹரியை; அது அவரவ்வண்ணம மோசசையடைந்தமையால.

இது கண்ணவதாரமாக ஹரியிருந்தநாளி லொருநாள் காட்டை யடைந்து வேட்டையாடி இளைப்பாற ஒருமரநிழலிற்கிடந்தான், கிடந்தவனை ஒருவேடன மானெனறு கருதி அம்பெய்தான, அதேகாரண மாக ஹரி மோசசித்து இறந்து வைகுந்தமடைந்தான அவ்வரியினுட லைத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தி அவனுடன் உடன்கட்டையேறி அவன மனைவியர் மிறந்தார்கள இதனை—

"தேனென்றுதுளவோனறவர்செப்புசாபம்
தானென்றினிறபதக்கைசெயதுயங்கலாலே
கானென்றுவேடன்சரனென்பவனகாட்டின்மேய
மானென்றுதானிதொருவாளிவழங்கினான்ல்" எனறுவரும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் மந்தஹாஸத்தினால திரிபுரங்களை மோசசையாகச்செய்தான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

ஹரன் மேருவிலலும், வாசுகிநாணியும், நாராயணபாணமும் முடையவனாகப் பகைவர்களான அசுரர்கள் வசிக்கின்ற திரிபுரங்களின் எதிரே சென்று போர்புரியுநாளில் சற்றே நகைத்தனன்; நகைத்தலும் அத்திரிபுர முதலியவனைத்தும் சாம்பராகவாயின. இதனை—

" இடத்திருக்கரமேருமால்வரைசிலையேந்தியூன்றியதன்றேன்
மடற்சரோருகவலமபடுமெலாககரமவாளிசுறறியதாஙகண்
புடைததவெமமுலையிமாசலைதிருமுகநோககினன்புன்மூரற்
படுததுநோககினனெழுந்ததுபுரமெனுமூனறினுமபடலைதநீ" என்று
கூறும் உபதேசகாணடததாலுணாக.

தாத்பரியம்

ஹரி வேடனவிட்ட வம்பினால மூாசசையடைநதனன்; ஹரன் மந்தஹாஸததால திரிபுரஙகளை மூாசசிபபிததான எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

வேடுவனவிட்ட வமபினால மூாசசையான திருமாலைவிட மந்த ஹாஸததினால திரிபுரஙகளை மூாசசிககசசெயத ஹரன் சிறநதவனே யாம. ஆதலால் நாங்கள கிராதபாணததால மூாசசையான ஹரியை அப்பிரதானமாகவகறறி, மநதஹாஸததாற திரிபுர தகனஞசெயத ஹர னைச் சிறநதவனுககககருதி அவனது சரணஙகளையே சரணமாக வடை கினறோம்—எ-று. (௫௩)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑌿𑌕𑌮𑍍𑌯𑌰𑌰𑌕𑍍𑌷𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍
𑌨𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁𑌚𑌕𑍍𑌰𑌜𑌨𑌕𑌃𑌸𑍍𑌵𑌪𑌦𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌳𑍀𑌭𑌿𑌃।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகஸதுசகரமதிகம்யரரக்ஷலோகாந்நய்யஸதுசகரஜநக:ஸ்வபதாங் குளீபி:। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்து தமிமமவயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வஞ்சப் பகைஞா தமதுடலை வாட்டுங் கூர்மை வளராழி
தஞ்சக் கரமே லார்ந் தொருவன் தரணிமுதல தமைக்காத்தான்
அஞ்சக் கரத்தைத் தாளுனியா லமைத்தா னொருவ னிவற்றி
லெஞ்சி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனுலை
சக்ரம	சககரததை
அதிகம்ய	அடைநது
லோகாந	லோகஙகளை
ரரக்ஷ	ரக்ஷிததான,
அந்யஸ்து	இனனெருவனுலை
ஸ்வபதாங்குளீபி	தன் கால்விரலகளாலே
சக்ரஜநக	சககரததையுண்டாககினவன,
அநயோ	இவவிருவருக்குள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் சக்கரத்தையடைநது உலகததை ரக்ஷிக்கின்றான்; மற்றொருவன் தன் கால்களினலே அந்தசசக்கரததை உண்டாககினன். இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே நீங்கள் பாரமாரத்திகமாக உரைப்பீர்களானல், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சக்கரத்தையடைந்து உலகத்தை ரக்ஷித்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமே இயற்றியிருத்தலால்.

ஹரி, ஹரன்மாட்டுப்பெற்ற சக்கரத்தினாலேயே அகிலத்தையுங் காக்கின்றான்.

ஹரி காஞ்சிபுரத்தி லரனை யருச்சித்துச் சக்கரம் பெற்றானென்று ஸ்ரீஸகாந்தமஹாபுராண முரைக்கின்றது. காஞ்சிபுராணமும—

"ஆங்கவனையெதிர்நோக்கினி பூசைக்கமகிழ்ந்தேனினக்கிஞ்ஞான்று, தேங்கமலவிழியளித்தேமபதுமாக்கனெனும்பெயரிற்றிகழ்வாயிவ்வூர், பாஙகுபெறுந்திருமாறபேறெனப்பொலிகவெனறருளிப்பாரு கோடி, தாங்குகதிரசுதரிசனப்பெயராழித்தனிப்படையுமுதவியெங கோன்" என்றுரைக்கின்றது

(கிரந்த எழுத்தில் உள்ள சுருதி வாக்கியம் — தெளிவாக வாசிக்க இயலவில்லை) என்று பைப்பலாத சுருதியு முரைக்கின்றது.

இதனால ஹரி, ஹரனிடத்துப்பெற்ற சக்கரமுடையவன என்றறியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் தன காலவிரலினால சக்கரத்தை உண்டாக்கினவன் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவண்ணஞ்செயதிருத்தலால.

தினந்தினங் கைலைக்குச்சென்று ஸ்ரீகண்டபரமேசுவரனை வணங்கிவரும இந்திரன் அதிக பரிசயத்தா லரனை அலட்சியமாககருதிய் வெண்ணமுடையவனாயினன, இவ்வெண்ண முதிர்நது இவன் கெடுமுன் இறைவனொருநாள இவன வருவதையுணாநது தானே துவார பாலகனாக நின்றனன. வருமிந்திரன் மௌனமாகச்செலலாமற் கடைகாப்பாளனைநோக்கி தௌவாரி! இப்பொழுது உள்ளே என்னசமயம் என்றான்; அதற்குக்கடைகாப்பாளனான கண்ணுதல் பதிலுரையாதிவனை அச்சுறுத்திப்பாாததலும இந்திரன் கோபங்கொண்டு தன்வச்சிரத்தா லாலோசனையின்றி அடித்தான். அவ்வச்சிரம பூதன்மீதுபட்டு எதுக்கும் உதவாம லுடைந்து பல்லாயிரஞ்சுக்கலாகவாதலும் இந்திரன் பிரமித்தான். உடனே இறைவன் உருத்திர உருவத்துடன் தோன்றி நின்று சீற்றங்காட்டலும், அகமடங்கிய மகவான் அண்ணலே!

அடியேன் அறியாதியற்றிய குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும் என வேண்டிக்கொண்டான. வேண்டிக்கொண்டமையி லிறைவன் றன்சீற்றத்தைக் கடலிலிறக்கினன் அக்கடலில விழுந்த சீற்றம அசுராசெய்த புண்ணியத்தால சலந்தரனென்னு மசுரனுகததோன்றியது. சீற்றத்திற் பிறந்த சலந்தரன் மிக்கவன்மையாளனுயத தேவரனைவரையும்வென்று தேவரை யடக்கியாள்பவனுகவிருந்தும, அவர்களைச சதா துன்புறுத்தினன். அதனு லரி அச்சலந்தரனுடு எதிர்த்துப போர்புரிந்து பன்முறை முதுகுகாட்டினன பின்னர்த்தேவர்கள சலந்தரன் கொடுமையை ஹரனிடமுறைத்தார்கள், ஹரன அச்சலந்தர னெதிரிற்சென்று தன காலுங்கியால ஒரு சக்கரமொன்றமைத்து நீ ஆற்றலுடையையே லிதனைத் தலைமேலாகத் தூக்கென்றனன அதுகேட்ட சலந்தரன் அவ்வாறே புரிந்து தலைபிளந்து இறந்துபட்டான சலந்தரன்பொருட்டு உண்டாக்கின சக்கரத்தைத்தான ஹரி கணமலரை யருச்சித்துப் பெற்றது. இச்சரித்திரவிரிவை கந்தபுராணத்துத் தக்ஷகாண்டத்துக் காணக இச்சரித்தத்தா லரன சக்கரசனகன என்றழைக்கப்பட்டான். இதனை—

"என்றிவைசலந்தரனிசைபபயாமுமுன
வன்றிறலகாணியவந்தனமமெனுத
தனறிருவடியினற்றரணியினமிசை
யொனறொருதிகிரியையொலலைகீறினன.

ஆங்கதுதிகிரியொனறுகவநதண
னீங்கிதுசென்னியிலேற்றிவன்மையாற்
தாஙகுதலவல்லையோவெனறுசாற்றலும
தீங்குறுசலந்தரனிதனையசெப்புவான்" என்றுவருங் கந்தபுராணத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி, ஒருவனளித்த சக்கரத்தையுடையவன்; ஹரன் அந்த சக்கரத்தைக் கால்விரனுதியா லுண்டாக்கினவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனளித்த சக்கரத்தைக்கொண் டேதங்காக்கு மவனினும், ஒருவன் எனக்குத்தா என்று கேட்கத்தக்க சக்கரத்தைக் கால்விரல்

நதியா லுண்டாக்குபவன் சிறந்தவனேயாம. இதனல் சககரவிடயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகறறி, சககரவிடயத்தி லுயாவடைந்த ஹரனை நாஙகள சரணமாக வடைகின்ருேம்.—எ-று.

ஏக: ஸ்ஸ சகார புவி ஸங்கர: சாபபங்கம்
அந்ய: ஸ்ஸகார ஹரிஸூநு ஸிரோவிபங்கம்
கோவா அநயோ ரதிக இத்யநுஸிந்தய வ்ருத்தா
ஸந்தம் விமும்வய மாஸ்ரயாமி ॥

ஏகஸ்சகாரபுவிஸஙகரசாபபஙகமநயஸ்சகாரஹரிஸூநுஸிரோவிபங்கம | கோவாயோரதிகஇதய நுசிநதிய வருததாஸஸதயமபநவந்துத மிமஂவயமாஸரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னு கைலை மலைமீதே மருவு மொருவன மாதனுவைத
துன்னு மிரண்டு துணியாகத தொலைததா னொருவன ருமறைகள
பன்னு மரிசூ நுவினறலையைப பஙக மாககி னொருவன்
என்னு மிவருட் சிறநதவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
புவி:	உலகததில
சங்கர:	சஙகரனுடைய
சாபபஙகம	விலலொடிசதலை
சகார	செய்தான.
அந்ய:	இனனொருவன்
ஹரிசூநுசிரோவிபஙகம்	பிரமாவினுடைய சிரசைச் சேதிததா[ன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆம்ரயாம.	ஆம்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன சங்கரதநுசைப் பங்கஞ்செயதான், மற்றொருவன் ஹரியின்மகனுன பிரமன்றலையைப டங்கஞ்செய்தான,பெரியவாகளே இந்தப் பஙகஞ்செயதவிஷயதறில எவன சிறநதவன்? அவனை நீஙகளுண்மையாகச்சொனனுல, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாகவடைகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன் சஙகரசாபபஙகஞ் செயதானெனறது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு செயதிருததலால

விதேகராஜாவான சனகன், யாகமொனறு செய்வானகருதி யாகசாலையை யுழுவிததான், உழுதநாளில கொழுசசெனற வழியிலொரு பெண் கிடககககணடெடுத தவளைச சீதையெனறழைதது வளாத்தான்,அவளும பருவமுடையவளாகவாயினள், இவளைக கேள்வியுற்ற மன்னவர் பலா எனககுனககெனறு வந்தாாகள. பலா கேட்கதொடங்கினமையால, இனி எனசெய்வது என்று சனகன் ஆலோசிததான்.

முன்னுளில் தக்கனுடைய யாகசாலக்குச் சங்கரன சென்றபோழ்து எடுத்ததென்றதும், அநேகரை வெனறதும, யாகபஙகஞ் செய்ததுமான வில்லினை நம்மூதாதையான ஒருவனிடம் அளித்துள்ளதை அன்றுமுத லின்றுவரைக்கும் பாதுகாததுவைக்கப்பட்டிருக்கின்றதே அதினை எவன் வளைக்கின்றானே அவனுக்கிவளை மணஞ்செய்துகொடுக்கலாம் என்று தீர்மானித்து, இவ்வில்லினை எவன் வளைக்கின்றானே அவனுக்கே இச்சனகி யுரியவள்; பிறர்க்குரியளல்லள் என்றான்.

சனகியைக் கருதிவந்த எம்மன்னவனு மதனை வளைத்தானில்லை; இவ்வண்ணம அனேகம யாணடுகளாயின. பின்னர் ஹரி இராமனுகப் பிறந்து விதேகநாட்டிறகு இராச இருடியான விஸ்வாமித்திரனுடன் சென்ற ஞானறு, விதேகமனனவனுகிய சனகனுலழைப்பித்துக காட்டப்பட வதனை யெடுதது வளைததான், வளைததபொழுது அவ்வில் இரண்டு துணடாக ஒடிநத்து. இதனை—

“ தாளுடைவ்ரிசிலைசமபுவுமபாதம
நாளுடைமையினவாநடுககநோககியிக
கோளுடைவிடையனுனகுலததுட்டோனறிய
வாளுடையுழவனோர்மனனன்பால்வைததான்.
ஆடகமாலவரையனனதுதன்னைத
தேடருமாமணிசசீதையெனுமபொற்
சூடகவாலவளைசூட்டிடநீட்டும
ஏடவிழ்மாலையிதெனனவெடுததான்.
தடுததிமையாமலிருந்தவாதாளினை
மடுததநுநாணுதிவைததநோக்கா
கடுப்பினிலயாருமறிநதிலர்கையா
லெடுததநுகணடனரிற்றதுகேட்டார்”—என்றுவரும் இராமாயணச் செயயுட்களாலுணாக.

ஒருவன் ஹரிகுது சிரோவிபஙகனெனறது-ஹரனை ; அது அவ்வரன் அவ்வணணம செய்தமையால.

ஹரியு மயனுமாகிய இருவர்களும் முன்னொருகாலத்தில் ஒருவருக்கொருவா தாஙகளே பிரமமென வாதுபுரிந்தாாகள். அங்நாளில் ஹரன் சூரியமண்டததிலிருந்து இறஙகி அவ்விருவா மத்தியில் வருதலும்; ஹரி, ஹரனைக்கண்டு அஞ்சி அகன்றனன்; ஹயன் அகங்காரத்தினுவிகழ்ந்துரைத்தனன். உடனே ஹரன் அவ்வயனுடைய உச்சித்தலையைச் சிச்சி யிதுனக்குதவாததென்று கிள்ளியெடுத்தனன். உடனே அவ்வயன் மூர்ச்சிதனுனன். பின் ஹரன்செய்த கருணையாலெழுந்து அகமொழித்தவனுனன். இதனை—

"உலகம்பூத்ததனிமுதல்வனைநதாந்தலையையுயர்காரி
யிலகுமுகிரினகழ்ந்திடலுமிறததனோகியுளமாழ்கிக
கலவமஞ்ஞையொருபாகனாவியளிப்பக்கடிககமல
மலரோன்றுயிலுற்றவனபோலக்கடிதினெழுநதுவாழ்ததிசைததான்"
என்று கூர்மபுராணங கூறுதலைகொணடுணரக.

தாத்பரியம்.

ஹரி சஙகரசாபபஙகன, ஹரன பிரமசிரோவிபஙகன் என்பதாம்

தார்தம்மியம்

ஒருவனுடைய (பழய)விலலையொடிததவனையும, ஒருவனுடைய தலையைக கிள்ளினவனையும ஒப்பிட்டுப பாரககுஙகால் வின்முறித்தவன் சிறநதவனாகவாகான , தலையைக கிளளினவனே சிறந்தவனாக ஆவான இதனால் சஙகரனுடைய பழயவிலலினையொடிதத ஹரியையும், அவவரியின் சிறநத மகனும, உலகஙகளைப படைததவனுமான பிரமனுடைய சிரோபஙகஞ்செயத ஹரனையும ஒப்பிடுஙகால, ஹரன் செய்த காரியமே உயரநததாதலால, ஹரனே சிறநதவனென்றறியப் படுகின்றான். அதனால நாஙகள் பங்கவிஷயததில தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, பஙகவிஷயததி லுயரவடைந்த ஹரனைச் சரணமாகவடைகின்றோம.—எ-று. (௫௫)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌰𑌾𑌂𑌜𑌗𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋
𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑍇𑌵𑌕𑌜𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿𑌤𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃।

ஏகஸ்த்ரிபாதிதராஞ்ஜகதிப்ரஸிதஹோஷ்யந்யஸ்யஸேவகஜனோ பீததாப்ரஸித்த:। கோவாநயோரதிகஇத்யநுஸந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சிறந்த மூன்று கால்களுடன் சேர்ந்த நிலங்குஞ் சிரொருவன்
சிறந்த பால்கொண் டபிடேகங் [illegible] பொருளன் [illegible]

மறந்த தன்மை யெய்தாதான் மருவு மூன்று காலிவருள்
இறந்த பழிகொள் பவர்யாவ ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
திரிபாத்	மூன்றுகாலகளையுடையவன்
இதி	என்று
ஜகதி	உலகததில
ப்ரஸிததோஹி	பிரசிதநியடைநதவனல்லவா
அந்யஸ்ய	இனனொருவனுடைய
ஸேவகஜநோபி	அடிமையும
ததாப்ரஸிதத.	அப்படியே பிரஸிததியடைநதான ;
அநயோ	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மூன்றுகால்களை யுடையவனென்று உலகத்திற் கீர்த்தியார்ந்தவன், மற்றொருவனுடைய அடியவன் மூன்றுகால்களுடையவனென்று பிரசித்தமானவன், பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீவிருரைமின், உரைத்தால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன மூனறுகாலகள உள்ளவனென்று பிரஸித்தியானவனென்றது - ஹரியை, அவ்வரி த்ரிபாத என்று பிரசிததியாகவிருத்தலால். இதனை—

பாதோஸ்ய விஶ்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி। என்பனவாதி உபநிடதவாககியங்களாலுணாக

ஒருவனுடைய ஊழியனும, மூனறுகாலகளையுடையவனென்று பிரசிததனெனறது - ஹரனே, அது அவ்வரன அவவாருன ஊழியனை உடையவனாக விருததலால. ஹரனுககு ஊழியனான பிருங்கிருடி மூனறுகாலகளை யுடையவனென்று உலகப்பிரசித்தம்.

தாத்பரியம்.

ஹரி மூனறு காலகளுளளவன், ஹரன மூனறுகாலுள்ள ஊழியனை உடையவன எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

மூனறு காலகளின விஷயததில ஹரன தனதடிமையை மூன்று காலுள்ளவனாகக கொண்டிருததலால், ஹரனே சிறந்தவன். அதனால் நாஙகள கால்விஷயததி லரனெடொவவா வரியை யப்பிரதானமாகவ்கறறி, கால்விஷயததிற் சிறநத ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம.—எ-று. (௫௬)

ஏகஸ்ய ஸாது ஹயவக்த்ர இதி ப்ரஸித்தி
ரந்யஸ்ய புத்ர இபவக்த்ர இதி ப்ரஸித்தி:।
கோவாநயோரதிக இத்யதிஸந்திஹாநா
ஸத்யம் ப்ரவச்மி தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகஸ்யஸாதுஹயவக்த்ரஇதிப்ரஸித்திரந்யஸ்யபுத்ரஇபவக்த்ரஇதிப்ரஸித்தி:। கோவாநயோரதிகஇத்யதிஸந்தியக்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரவச்மி தமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

பதப்பொருள்

ஏகஸ்ய	ஒருவனுக்கு
ஹயவக்தர	குதிரைமுகன்
இதி	என்று
ஸாது	நன்றாக
ப்ரஸித்தி	பிரசித்தி,
அந்யஸ்ய	இன்னொருவனுடைய
புத்ரம	பிள்ளை
இபவக்தர	யானைமுகன்
இதி	என்று
ப்ரஸித்தி	பிரசித்தி இருக்கிறது;
அநயோ.	இவ்விருவரில்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிஹ	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
[illegible]ஸ்ரிமஹி	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் குதிரைமுகனென்று பிரசித்தியானவன், மற்றொருவ[illegible] யானைமுகனை பிள்ளையையுடையவன் என்று பிரசித்தியானவன்; பெரியவர்களே! நீங்கள் இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனைக் கூறினால், நாங்கள் அம்மஹாபுருடனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விசேடம்.

ஒருவன் குதிரைமுக முள்ளவனென்று பிரசித்தமானவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் குதிரைமுக முள்ளவனாக

இருத்தலால். (இது ஹரியினுருவமான ஹயக்கிரீவனைக் குறிக்கின்றது.) இதனை—

[illegible]

[illegible]

என்னு மயகரீவோபநிஷத்தாலுணர்க.

ஒருவனுடைய பிள்ளை யானைமுகமுள்ளவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவ்வண்ணமே யானைமுகமுள்ள பிள்ளையை யுடையவனாக விருத்தலால் (இது ஹரன் மகனான விநாயகன் யானைமுகனாக விருத்தலை யுணர்த்துகின்றது) இதனை—

[illegible]

[illegible] என்பதாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி குதிரைமுகமுள்ளவன், ஹரன் யானைமுகமுள்ள மகனை யுடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

குதிரையினும் யானை சிறந்ததாதலால் குதிரைமுகத்தினும் யானைமுகஞ் சிறந்தது. குதிரைமுகமுள்ள ஹரியினும் யானைமுகமுள்ள விநாயகன் சிறந்தவன். விநாயகனிலவன் றந்தை சிறந்தவன் இதனால் முகவிஷயத்தில் ஹரி தாழ்ந்தவனும், ஹரன் உயர்ந்தவனுமாக நிற்றலால், நாம் குதிரைமுகமுள்ள ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, யானைமுகமுள்ள மகனையுடைய ஹரனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவன் சரணங்களையே சரணமாகஅடைந்து வணங்குகின்றோம்.—எ-று.

[illegible]

[illegible]

கோவாநயோரதிகஇதி வ்ருத்தா அநுசிந்த்ய
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகஸ்யபாதிசதுராநநஏவஸூநு அந்யஸ்யபாதிஹிஷடாநநஏவ ஸூநு। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமமவயமாஶ்ரயாம॥

மொழிபெயர்ப்பு

தருக்கு மிகுதி கொள்நறவைத் தனவாய மடுத்துத் தாரளிகள் —ரன்
பெருக்கு மிசையை யுறுமொருவன் பிள்ளை யொருநான் முகமெய
மருக்கொள் மாலை யுறுமொருவன் மைந்த னாறு மாமுகனே
யிருக்கு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியி ரிறைஞ்சுதும்ம.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுடைய
ஸூநு	பிள்ளை
சதுராநந	நாலுமுகன
ஏவ	என்று
பாதி	பிரகாசிக்கிறன,
அந்யஸ்து	இனனொருவனுடைய
ஸூநு	பிள்ளை
ஷடாநநஏவ	ஆறுமுகனுகவே
பாதிஹி	பிரகாசிக்கிறனல்லவா,
அநயோ.	இவவிருவருக்குள
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.

தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆம்ரயாம.	ஆம்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நானமுகனுன மைநதனேடு பிரகாசிககின்ருன், மற்ருெருவன ஆறுமுகனுன மைநதனேடு பிரகாசிககினருன்; பெரியவர்காள! இவவிருவாகளில சிறநதவன யாவன? அவனை நீஙகளுரைத்தால், நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

ஒருவன நானமுகமைநதனை யுடையவனெனறது - ஹரியை, அது அவவரி அவ்வணணமுடையவனுகவிருததலால. இதனை—

"கொஙகுவிமமியகொழுமடறருமரைககுழவி
எஙகுவநதனமெவவழியிருநதனமெனனு
அஙகண்மாதிரமெனை தனையுமபாாததது பாாபபத
திஙகளபோறறிகழ்திருமுகனநானமெனசிறநத" எனறு வரும் பாகவததாலுணாக.

ஒருவன் ஆறுமுகமுள்ள பிள்ளையையுடையவனெனறது - ஹரனை, அது அவவரன அவவண்ணம ஆறுமுகமுளள பிள்ளையை உடையவனுகவிருததலால. இதனை—

"நஞ்சுமுகநதெறிக்குமெயிறறரவணியுநதநதையெனநரலையுண்ட
மஞ்சுமுகஙகவிழமதமமொழிமுனனுெனனப்பலவரததான மாண்டு
விஞ்சுமுகம்பலகண்டகொககிறுததுமிளிரிளவல்வெயயேம்பாச
மஞ்சுமுகவருள்மொழியுமாறுமுகபபெருமானையடுததுவாழ்வாம்"
என்பனவாதிகளாலுணர்க. இது பிரசிததம.

தாத்பரியம்.

ஹரி நான்முக மைந்தனையுடையவன்; ஹரன் ஆறுமுகமைந்தனை யுடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

நான்முகனுகிய புதல்வனைக்காட்டிலும், ஆறுமுகமுள்ள புதல்வன் முகவிஷயத்திற் சிறந்தவன். ஆதலால், நான்முகன் றந்தையினும்

ஆறுமுகன் றந்தை உயர்ந்தவன்; அதனால் நாங்கள் பிள்ளைகளின் மூக விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகுத்தி, உயர் வடைந்த ஹரனை சரணாகதியாக அடைகின்றோம் —எ-று. (நிஅ)

𑌆𑌦𑌾𑌯𑌵𑍇𑌦𑌮𑌤𑌿𑌸𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍈𑌕𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍
𑌤𑍁𑌵𑍇𑌦𑌨𑌿𑌚𑌯𑌂𑌵𑌿𑌤𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃।

ஆதாயவேதமதிஸத்விததேபுரைகோநயஸ்துவேதநிசயம்விததே த்ரிலோக்யாம்। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யமப் ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வழியே மறைக் கொருநான்கை வாங்கி யொருவன் வாலன்னம்
இழியா திவரு மொருவனுக்கன் றீந்தா னொருவ னிணையில்லா
மொழியார் மறைக டமையுலக மூன்று முய்ய முனமீந்தான்
எழிலா ரிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
புரா	முன்னா
வேதம்	வேதத்தை
ஆதாய	வாங்கிக்கொண்டு
விததே	பிரமாவினபொருட்டு
அதிசத்	கொடுத்தான,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனால்
வேதநிசயம்	வேதசமூகத்தை
த்ரிலோக்யாம்	மூன்று லோகத்திலேயும்
விததே	விதியின்பொருட்டு கொடுத்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவரில்

அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கினறோம

பொழிப்பு.

ஒருவன வேதததை வாஙகிககொணடுவநது பிரமனபொருட்டு அளிததான, மறறொருவன மூனறுலோகஙகளுககு உபகாரமாக வேதஙகளைக கொடுத்தான, இவாகளிற சிறநதவனைப பெரியவாகளான நீஙக ளுணமையாக வுரைககால, நாஙகளநத மறைபுருடனைச சரணமாக வடைகினறோம

விதப்பு

ஒருவன வேதததை வாஙகிககொணடு வநது பிரமனபொருட்டுக கொடுத்தான எனறது-ஹரியை, அது அவவரி அவவணணம செயதிருததலால.

அசுராகளாகிய மதுகைடபாகள பிரமனிடமிருநத வேதபுததகததைக கவாநது கடலின மறைநதனா அதனை லிருககின்றிப பிரமன் கவலையுற்று ஹரியினிடம கூறினன ஹரி உடனே ஒரு மீனுருவுற்றுக கடலிற்புகுநது அவாகளோடு போாபுரிநது அவாகளைக் கொனறு அவாகள கவர்ந்துசென்ற வேதபுததகததை எடுததுப பிரமனிடம் ளிததனன. இதனை —

"விரைபுரைமலரோன மெஙகவேதததைப்பறிததகலவீரையினெய்துஞ்
சுராகள்சதது நுவாமதுகைடவாகட ஞ்சிரநதுணிததுயாமீனுய
விரைவினிலெழுந்துசதுமுகககடவுளவினையறமறையினையுதவி
யரிநிவாபததினடைநதனனெனறு ஏசொலயாழ்முனிமலாமகட்க
ரைந்தான்" என்னும் பாகவததததாலுணாக.

ஒருவன மூனறுலோகஙகளின்பொருட்டு வேதஙகளை அளித்தா னென்றது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறு செயதிருநதலால். இதனை—

ப்ரஹ்மாணு ஸ்ருஷ்டிகாலேத லோகா நேகசதேநமே। வேதாந்ஸ்த்ரீந்ஸமாஜாதா ப்ரணவாத்ஸம்ஸவாமகாந்॥ எனறு ஹாலாஸயமானமியத்தில வருதலைகசொணடுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி பிரம னொருவனபொருட்டே வேதததை வாஙகி யளிதத வன, ஹரன மூனறுலோகஙகளினபொருட்டு வேதஙகளை அளிதத வன என்பதாம.

தாரதம்மியம்

ஒருவனிமிததம ஒருகாரியததைப புரிபவனையும, பலரினிமிதத மொருகாரியம புரிபவனையும ஆராயுஙகால, செயயுஙகாரியம பயனு டையதேல பலரையுஙகருதி யியற்றிய காரியததை யுடையவனே சிற நதவன அதனால பிரமாவாகிய ஒருவனிமிததம அசுரா்களைககொ ன்று வேதததை மீள வாஙகிககொடுதத ஹரியினும உலோகோபகா ரமாக வேதஙகளையளிதத ஹரன சிறநதவனாதலால, நாஙகள இந்த விடயததிற்றாழ்வடைநத ஹரியை அபபிரதானமாகவகறறி இநதவிட யததி லுயாவடைநத ஹரனைப பிரதானமாகக்கருதி யவனது சரணங் களையே சரணமாக வடைகினறோம.—எ-று (௫க)

ஏகோஜகாநநரகம்ஸ்தராமிஹைகோ
ஹ்யந்யோஜகாநநரகாந்ஸ்தராமநேகாந்।
கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தா
ஸ்தம்ஸ்ந்தயம்ப்ருஷந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம॥

ஏகோஜகாநநரகமஸ்தராமிஹைகோஹ்யந்யோஜகாநநரகாந்ஸ்தராமநேகாந। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிநதியவ்ருததாஸஸதயம்ப்ருஷந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பொல்லாக கொடுமை செயுநரகைப போககி யொருவன் புகழுற்றுன
எல்லா நரகங களையுமடி யேயநதா ரடையா தேயிருகக
உலலா சஞசோ கருணையிஞ லொழிநதா ஞெருவ ஹுயர்கொடுமை
இலலா விவருட் சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஃ	ஒருவன்
நரகம்	நரகனை
ஸுதராம	மிகவும
ஜகாந	அழிததான்,
அந்ய	இனஞெருவன
அநேகாந்	அனேகமான
நரகாந	நரகஙகளை
ஸுதராம	மிகவும
ஜகாந	போககடிககிருன்,
அநயோஃ	இவவிருவருககுள
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருததாஃ	பெரியவாகள்
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நரகனென்பவனைக் கொன்று கீர்த்தியடைந்தவன், மற்ருெருவன் அநேகமான நரகங்களைப் போக்கடிக்கின்ருன்; பெரியவர்

களே! இவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால, நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம

விதப்பு

ஒருவன் நரகனைத் தொலைத்தவனென்றது -ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம நரகனைத் தொலைத்திருத்தலால.

நரகாசுரனென்று பேருள்ள அசுரன அநேக காலம வெகு கொடியவனாய் அரசுசெய்துகொண்டிருநதான். இவன கொடுமையை இந்திரன் ஹரியினிடமுரைத்தான. ஹரி உடனே கருடனதேறி நரகாசுரனிருநதவிடததையடைந்து போர்புரிநது நரகனைக கொன்றான். இதனை—

"பெருகாழியிற்குருதிப்புனற்பெருக்கெண்டிசைபிறங்கக
கருங்கார்கலிசுவறச்சிலைகால்கோட்டியகண்ணன்
முருகாயிரமவரிவண்குணமுகைவிண்டலர்தண்டார
நரகாசுரனமுடிவெங்கதிர்நகுநேமியிறறடிநதான்" என்று வரும் பாகவததததாலுணாக. இது ஹரி கண்ணனாக விருநதனென்று இயற்றியது.

ஒருவன் அநேக நரகங்களை போககடிப்பவன் என்றது-ஹரனை அது அவ்வரன அவ்வாறு போககடிததலால்.

கௌதமமுனிவன் ஒருகால் யமபுரியையடைநது அங்கு கொடிய நரகவாசிகளான பலரைப்பார்தது இரககமுறறு எமனைநோக்கி இவர்கள் என்னபாவஞ் செய்தவர்கள்? இந்நரகா எததனைகாலமாக இவ்வண்ணந் துயரமனுபவிக்கின்றார்களென, அதற்கெமன் முனிவ! இவர்கள் எனக்கு முன்னாமிருந்த எமன்காலததவர்கள் என்றான். உடனே கௌதமன் இவர்களை யெக்காலத்தவரென்றறியுமாறு பிரமனமுதலிய பலரை வினாவினான். எவருமவர்களை இன்னகாலத்தினரென் றுணராமையால் இரக்கங்கொண்டு கைலைக்குச் சென்று பரமேசுவரனை வணங்கி, இவர்களை யெக்காலத்தவரென்று வினாவியதற்கு எவரும் இக்காலத்தவரென்று கூறாமையையும், அவர்கள் துன்பத்தை யக

றவேண்டுமென்றும் கூறியிருந்தனன். அதற்கரன் முனியே! நீ நம்மைக் காஞ்சியிற்சென்று தியானஞ்செய், நாமந்நரகர்களை சுகப்படுத்துகின்றோமென்றனன். உடனே அம்முனிவனும் அவ்வண்ணமே செய்தான் உடனே ஹரன் அந்நரகர்களை நரகங்களினின்றும் விமோசனஞ்செய்தனன் இதனை—

“ தடுத்தவைம்பொறியுறுவனேகேண்மதிசார்ந்துநீயெமக்கன்பிற்
றொடுத்தபூசனைப்பேற்றிஞற்கும்பியிற்றுயர்நழந்தவர்யாரு
மடுத்துநம்மயினிதோகணநாதராயமர்ந்தனர்காணென்று
மடுத்தகாதலின்மொழிந்துமற்றெத்திறப்பயன்களுமவகுத்திட்டார்”
என்று வருங் காஞ்சிப்புராணத்தாலுணர்க

தாத்பரியம்

ஹரி ஒரு நரகனை யழித்தான், ஹரன் அநேக நரகர்களை நரகங்களினின்றும் விலக்கினனென்பதாம்

தாரதம்மியம்.

ஒரு நரகனை அழித்தவனுக்கும், அநேக நரகர்களை யழித்தவனுக்கு தாரதம்மியம் யதார்த்தமாக உண்டன்றோ? அநேக நரகர்களை மோசித்த ஹரனிலும் பெயரானமாத்திரம் நரகனென ஒருவனையழித்த ஹரி தாழ்ந்தவனாதலால், நாங்களுயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (சுO)

ஏகோ ஹ்யாஜகபலிம் ஹி புராயயாசே
ஷ்யந்யோ ததா விஹபாத்ரச ஸர்வஸௌக்யம்।
கோவாநயோரதிக இதய நுசிந்திய வ்ருத்தா
ஸ்ஸதயம் ப்ருவது தமிமம் வயமாச்ரயாம:॥

ஏகோஹ்யாஜகபலிம்ஹிபுராயயாசேஷ்யந்யோததாவிஹபாத்ரச ஸர்வஸௌக்யம் । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம் ப்ருவதுதமிமம்வயமாச்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

முதிரா விளமா மூலமடவார மொய்ந்த நகரின முழுமறைகள
அதிரா வியற்று மிடடியிடை யடைந்தே யொருவன பலியிரந்தான்
முதிரா வொருவ னிகபரந்தின மொய்த்த பல ஙகள முழுதீவோன
எதிரா ரிவருட சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
புரா	முன்னா
யாஜகபலிம	யாகஞ்செய்கின்ற பலியை
யயாசேஹி	யாசித்தானல்லவா,
அநயஹி	இனனொருவனனல
இஹஹிபரதரச	இகத்திலும பரத்திலும
ஸாவஸௌகயம தரொள	ஸௌகயத்தை கொடுக்கிறான்,
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வருத்தா	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உணமையை
பருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் முன்னம பலிசசக்கரவாத்தியின் யாகசாலையை யடைந்து அவனை யாசித்தான், மற்றொருவன் எல்லாருக்கும் இகபரசுகங்களை யளிக்கின்றான்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவாகளே! நீங்

கஞணைபபீாகளாஞல, நாங்களந்த மஹாபுருஷனேயே சரணமாகவ டைகின்ருேம.

விதப்பு.

ஒருவன் பலியை முன்னம யாசித்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவணணம யாசகஞசெயதிருநதலால இதனை—

“ சிநதையுவநதெதிரொனசெயவெனருன
அநதணனமூவடிமணணருளுணடேல
வெநதிறலாயிதுவேண்டுமெனுமுன்
தந்தனனென்றன்வெள்ளிதடுததான்” என்று இராமாயணத்தில் ஹரி மாவலியைப்பாாததது, நீ என்மீது இரககமுள்ளவனுனல் எனக்கு மூனறடி மண்ணருளக எனறிரநதான் என்று கேட்கப்படுத லாலுணாக. இது பிரசிதத சரிதம (இது ஹரியின் வாமனரூபததில் நிகழ்ந்தது.)

ஒருவன் இகததிலும் பரததிலும சுகமளிப்பவனெனறது - ஹரனே, அது அவவரன் அவவாறளிததலால இதனை—

ஹரன்பெயரான-சமபு-சஙகராதிவாககியஙகளே யுணாததும.

‘ஶம்ஸுகமபவதி’ சம-கரோதி-சஙகர எனறு கேட்கப்படுதலாலும்,

“ இன்பமபெருக்கியிருளகற்றியெஞ்ஞானறுந
துன்பந்தொடாவறுததுசசோதியாயனபமைததுச்
சீராாபெருந்துறையானென னுடையசிநதையே
ஊராகககொணடானுவந்து” என்று வரும திரவிடவேததத்தா லும்,ஹரன இகபரங்களி லின்பமளிபபவனெனறு அறியப்படுகிருன்.

தாத்பரியம்.

ஹரி இரநதவன்; ஹரன் எலலாாககுஞ சுகமளிப்பவனெனபதாம.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனேச் சென்று யாசிப்பவனிலும் பலாககுஞ சுகமளிப்பவன் சிறந்தவனேயாம. ஆதலால் நாங்கள் பலினய யாசிதத ஹரியை அப் பிரதானமாகவகற்றி, சம்புவாகவுள்ள ஹரனே சிறந்தவனுகக்கருதி யவன்து சரணங்களேயே சரணமாக அடைகின்ருேம்.—எ-று. (சுஆ)

𑌏𑌕𑍋𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑌲𑌜𑌮𑍇𑌕𑌕𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑍇𑌨
𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍋𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑍍𑌵𑌲𑌨𑌮𑍇𑌕𑌕𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑍇𑌨।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌮𑍍𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோ தெத்தெள ஜலஜமேககராமபுஜேநஹ்யநயோ தெத்தெள ஜ்வலந மேககராமபுஜேந। கோவாநயோரதிகஇநயநுசிநதியவருததாஸஸதயம்ப்ருவந்துதமிமமவய்மாஶ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மாதா சலச மதையொருவன மகிழ்ந்து தரிததான் மற்றொருவன்
தீதில் கமல மலரொன்னச சிறநத வொருநற் றிருககரததிற்
ஓத வரிய வஙகிதனை யொளிர வெடுததா ேஞதுமிடடத
தேதி லிவருட் சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஏககராம்புஜேந	ஒரு கரகமலததிஞலே
ஜலஜம	சஙகததை
தெத்தெள	தரிததிருக்கிருன்,
அந்ய:	இனனெருவன்
ஏககராமபுஜேந	ஒரு கரகமலததிஞல்
ஜ்வலநம்	அக்னியை
தெத்தெள	வகிக்கிருன;
அநயோ:	இவவிருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து

ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கரகமலததினற் சலசநதரிததுகொண்டிருக்கின்றான், மற்றொருவன் கரகமலததினல தீயைச தரிததுக்கொணடிருககின்றான், பெரியவாகளே! இவாகளிற் சிறநதவனை நீஙகளுரைததால், நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைநது வாழகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன கரகமலததாற சலசந தாஙகினனெனறது - ஹரியை, அது அவவரி சலசமான சஙகததைத தாஙகியிருததலால் இதனை—

" தடவரையினமீதேசரற்காலசந்திரன்
இடையுவாவிலவநதெழுநதாலேபோலநீயும
வடமதுரையார்மனனனவாசுதேவனகையில
குடியேறிவீறறிருநதாயகோலபபெருஞசஙகே" என்னும்

நாலாயிரப்பிரபந்தததாலுணாக.

ஒருவன் கரகமலத்தால் ஜவலனம தாஙகினனென்றது-ஹானை, அது அவ்வரன் தீயைத தாஙகியிருததலால். இதனை—

" மையன்மாதொருகூறன்மால்விடையேறிமான்மறியேநதியதடங்
கையன்கார்புரையுங்கறைக்கண்டன்கனன்மழுவா
ளையனாழலாடுவானணிநீரவயற்றில்லையம்பலததான
செய்யபாதம்வந்தென்சிந்தையுள்ளிடங்கொண்டனவே" என்று

திருவிசைப்பாவில் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சலசமான சங்கத்தை யேந்தினவன்; ஹரன் ஜ்வலனமான தீயை யேந்தினவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

சலசந் தாங்கினவனிலும் தீயைத் தாங்கினவன் சிறந்தவனுதலால், நாங்கள் தீயைத்தாங்கின ஹரனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவனையே சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (௬உ)

𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌜𑌮𑌾𑌤𑍃𑌶𑌿𑌰𑌶𑍍𑌛𑌿𑌦𑌾𑌸𑍀
𑌤𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑌰𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌰𑌾𑌜𑌮𑍌𑌳𑌿𑌃 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾
𑌸𑍌𑌶𑍀𑌲𑍍𑌯𑌮𑌪𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

ஏகோ த்விஜோபிநிஜமாதருஶிரசசிதாஸீ தநயோ விபாதிநிதராம த்விஜராஜமௌலி । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸ்ய மப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

அந்தண் மவுலி கொளுமொருவ னருமா மறையோர் குலத்தினிடை
வந்துங் கொடிய செயகையனுய வதைத்தான் ருயை வரையொருவன்
சொந்தங் கொள்ளத் துசராச மவுலி யாகித் துலங்கினுன்
இந்த விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
த்விஜோபி	பிராமணனுகஇருந்தபோதிலும்
நிஜமாதருசிரசசித	தனனுடையமாதாவினுடைய தலை அறுத்[தவனுக
ஆஸீத்	ஆனுன,
அந்ய:	இன்னெருவன்
நிதராம்	மிகவும்
தவிஜராஜமௌலி:	பிராமணசிரேஷ்டர்கட்குக் கிரீடமாயும் சந்திரனைத் தரித்தவனுயும்
விபாதி	பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறுன்;
அநயோ :	இவ்விருவருக்குள்

அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருததா.	பெரியவாகள்
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னநதணனுக விருந்தபோதிலும, மாதாவின் சிரசை யறுததவனுகவாயினன, இனனொருவன் அநதணா திலகனும் சநதிரசேகரனும் விளஙகுகினறன, பெரியவாகளே! இவாகளுககுள சிறந்தவன யாவன? அவனை நீஙகளுணாததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன் அநதணனுகவிருந்தும் மாதாவைக கொலைபுரிந்தவனென்று பிரசிததியானவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ்செயதிருததலால். இது ஹரியின பரசுராமாவதாரததில நடநதது. இதனை—

" சரிந்திருண்டறவுநீண்டகூநதலோாதடக்கைபற்றி
யரிந்தனன்சென்னியீனறதாதைமுன்னமைததலோடும்
புரிந்தபேருவகைவெள்ளம்பொங்கினன்புதல்வற்புல்லி
பரிந்தனன்பரசுராமற்கினையனபகவர்தானெ்," என்று ஸ்ரீஸ்காந்த மஹாபுராணத்தும்,

" தாயையாங்கொல்லோமென்று தாழ்த்தனராகத்தாயென்
றேயரோனுகையைப்போழ்தெம்முனாயிகழ்ந்தனின்றன்

நேயமாந்துணைவர்தம்மைநீசெகுத்திடுதியென்னத்
தூயமாதவத்தோனசொல்லத்துணிந்தனனபரசுராமன்'' என்ற பாகவதத்தும வருதலைக்கொண்டுணாக.

ஒருவன் தவஜராஜமெளலியெனறது-ஹரனை, அங அவ்வர னவ் வண்ணமிருத்தலால். இதனை—

" காப்பாயபடைப்பாயகரப்பாயமு ழுதுங்கண்ணுாவிசுமபினவிண்ணோாகெலலா, மூப்பாயமூவாமுதலாயநின்ற முதலவாமுனனே யெனையாண்ட, பாாப்பானேயெமபர ாாவெனறுபாடிப்பாடிப்பணிந்துபாதப், பூப்போதணைவதெனறுகொலலோவெனம்பாலலாமணியைப்புணாநதே'' எனறு வ நந திரவிடவேதத்தாலும,

''பிராமணனீயேகடவுளாதமமுடபிஞ்ஞகாவேனையாதமமுட [வோன பிராமணனயானே பிராமணனறனகருப பிராமணனகடியுனை யிகழ் பிராமணனலலன'' எனனுங காஞசிபபுராணத்தாலும உணாக

தாத்பரியம்.

ஹரி பிராமணனுகியும கொலைபுரிநதவ ன, ஹரன பிராமணசிரேஷ்டனுகவேயுள்ளவன எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

ஒருவன் பிராமணனுகப் பிறநதும மாதாவைக கொலைபுரிநது (பாவியாயினுன) அபகீர்த்தி யுறருன, இனனெருவன பிறவாமலே பிராமணசசிரேட்டனுக விருககினருன், இவாகளில பிராமணசிரேட்டனே சிறநதவனுதலால, நாஙகள இநத துசராஜவிஷயத்தில தாழ்வடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயத்தி லுயாவடைந்த ஹரனைச சிறநதவனுககருதி அவ்வரனுடைய சரணங்களையே அடைகினறேம.—எ-று. (கூகூ)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

சங்காத்தநோதிநிதராம்தவநிமாதரமேகஓங்காரமேவஹ்ருதயாத்ஸ கலாாததமநய: | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருத்தாஸ்ஸதயம்ப் ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

பங்கந் திணியுங கடனீரிற பயிலுஞ் சஙகந் தனையொருவ
னெஙகும புகழ ஆதியிசை யேறறு னொருவ னிதையததிற்
றுஙகம்பெறுமெயபபொருளனைததுந துலஙகவோங்காரஞசொற்றான்
இஙக ன னவரிற சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
சஙகாத	ஶஙகததினாலே
தவநிமாதரம்	தவனியையே
நிதராம்	மிகவும்
தனோதி	செய்துகொண்டிருககிறான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
ஹ்ருதயாத	மனசினாலேயே
ஸகலாாததம	சகலாாததஙகளேயுமுடைய
ஓங்காரஏவ	ஓஙகாரபிரணவததையே
தநோதி	உசசரிக்கினறான்;
அநயோ:	இவவிருவருககுள்
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சங்கத்தை (அருத்தரசமின்றி) ஊதினன், மற்றொருவன் பிரணவத்தை சகலார்த்தங்களுந் துலங்க உச்சரித்தான்; இவ்விருவர்களிற் பெரியவர்களே சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீவிருரைத்தால், நாங்கள் உங்களா லுரைக்கப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சங்கத்தை முழக்கினனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால் இதனை—

"பின்னும்பிறைவாளெயிற்றந்தகன்வீற்றிருக்கும்
தென்னம்புலத்திறக்திரமாமணித்தோகடாவிப்
மின்னுந்திரையிற்கவாசங்குபிறங்கயாவும்
முன்னம்படைத்தமுகனின்றுமுழக்கல்செய்தான்" என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் பிரணவத்தை யுச்சரித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறுச்சரித்தமையால். இதனை—

"கள்ளமுள்ளரிக்குணமுரலகாலையறுகால
புள்ளொலியினும்மிதழுமபுடைபெயாநது
துள்ளவெழுவேதவொலிதொண்டர்செவியாறரு
லுள்ளவயலபுநகுவகைமொணபயிர்வளர்ப்ப" என்றும்,

"ஓதருமகாரமுகாரமேமகாரமுநிதத்திமெபிரணவம" என்றும் வரும் திருவிளையாடலாதிகளாலும்,

"நின்றிருவோருமவலங்கொடுவணங்கினிலவியேயுயர்தழற்பிழம்பை
யொன்றினரறியவேண்டுமெனறுற்றகாலையிலொலித்ததுகுடிலை
மன்றவவ்வொலியையறிகலராகிமயங்கியபோதின்மற்றதுதான்
அன்றுநலலகரமுகரமாமகரநாதமாயப்பிரிந்ததாலடைவே" என்னும் வாயுசங்கிதையாலும் உணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சங்கத்தொனி செய்பவன்; ஹரன் பிரணவத்தொனி செய்பவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

வீணே, பொருளற்றவோசையான சங்கத்தொனி செய்பவனி லும், சகலார்த்த ரூபமான பிரணவோச்சாரணஞ் செய்பவன் சிறந்த வனுதலால், நாங்கள் சங்கத்தொனி செய்த ஹரியை இந்தவிடயத்திற் றாழ்ந்தவனுக வகற்றி, இந்தவிடயத்தி லுயர்ந்த ஹரனை அடைக்கல மாக அடைகின்ருேம்.—எ-று (சுஅ)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁𑌚𑌕𑍍𑌰𑌸𑌹𑌿𑌤𑍋𑌪𑌿𑌤𑌨𑍋𑌤𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾
𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁𑌖𑌣𑍍𑌡𑌪𑌰𑌶𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌤𑌨𑍋𑌤𑌿𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

ஏகஸ்துசக்ரஸஹிதோபிதநோதிரக்ஷாமந்யஸ்துகண்டபரஶுர்வி தநோதிபிக்ஷாம் | கோவாநயோரதிகஇத்யநிந்த்யவ்ருத்த்யாஸத்ய ம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமঃ ||

மொழிபெயர்ப்பு.

தடங்கொள் கமல மலரனைய தனைனெழில கொள செங்கரத்தி
னிடங்கொளாழி யதனுலிவ் வுலகை யொருவ னிரக்கித் தான்
திடங்கொள் கண்ட பரசினுயச் சிக்கை யொருவன் செய்கின்ருன்
னிடங்கொளிவருட்சிறந்தவனயா ரிசைத்தாறபெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனுனல் [போதிலும்
சக்ரஸஹிதோபி	சக்கராயுதத்தோடு கூடினவனுக இருந்த
ரக்ஷாம்	ரக்ஷையை
தநோதி	செய்துகொண்டிருக்கிருன்,
அந்யஸ்து	இன்னெருவனுனல் [ருந்தபோதிலும்
கண்டபரஶு:	கண்டிக்கப்பட்ட பரசையுடையவனுக இ
பிக்ஷாம்	பிக்ஷையை
விதநோதி	செய்கிருன்;

அநயோஃ	இவ்விருவருக்குள
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருததா.	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶரயாமஃ	ஆஶரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

பெரியவாகளே! ஒருவன சககரநதாஙகிக காததற்றொழிலைச செயகினறான, மறறொருவன கண்டபரசைததாஙகிச சிக்ஷையைச செய்கின்றான, இவ்விருவரிற சிறநதவனை நீஙகளுரைததால, நாஙகளந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைகினறோம.

விதப்பு.

ஒருவன் சககரநதாங்கி இரக்ஷிககினறானெனறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறியற்றலால. இதனை—

" ஆககுமாறயனுமுதலாகியவுலகங
காககுமாறுசெஙகணணிறைகருணையஙகடலாம்
பூககுமாமுதலெவனவனபொன்னடிபோறறி" என்னும்

பாரதத்தாலுணாக.

ஒருவன் கண்டபரசைததாஙகி சிக்ஷிககின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவர னவ்வண்ண மியற்றலால. இதனை—

" வெய்யவனங்கிவிழுங்கததிரட்டிய
கையைத்தறித்தானென்றுந்தீபற
கலங்கிற்றுவேள்வியென்றுந்தீபற" என்பது முதலிய

திருமறைமொழிகளாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி சககரந்தாஙகி உலகை ரக்ஷிததான, ஹரன் கணடபரசைத் தாஙகி உலகைச சிக்ஷிததான் எனபதாம.

தாரதம்மியம்

இரக்ஷிப்பவனிலும் சிக்ஷிப்பவன சுவதநதிரனுதலால், சிக்ஷகனு கிய ஹரனே சிறந்தவன். நாங்கள இந்தவிடயததிற ருழ்வடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாக அகறறி, இந்தவிஷயததிற சிறநத ஹர னைச் சரணமாக அடைகினறோம —எ-று. (௪௯)

𑌏𑌕𑍋 𑌦𑌶𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌭𑌾𑌷𑌿
𑌸𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌤𑌮𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌭𑌾𑌷𑌿।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌯𑌦𑍍𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂
𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோதஶாக்ருதிபிந்நஇதிஹ்யபாஷிசாந்யத்வபிந்நதமமூர்த் திரிதிஹ்யபாஷி। கோவாநயோரதிகஇசயநுசிநதியவருததாஸ்ஸதயம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமः॥

மொழிபெயர்ப்பு

பத்து வகையாய் வருமுடலைப் படைத்தா னொருவன் பகரொருவன்
ஒத்து வருமோ ருடலன்றி யுடலவே றடையா வொண்மையனுய்
நித்த முறுவ னெனமறைகள் நிகழ்ததும பெருமை நியமத்தான்
இததன் மையிரிற் சிறநதவனயா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகச்ச	ஒருவனுனல்
தசாக்ருதிபிந்ந	பத்துவகையாக வேறுபடுமவன்
இதி	என்று
அபாஷிஹி	சொல்லப்படுகிருனல்லவா,
அந்யஸ்து	இன்னெருவனுனல் [ன்
அபிந்நதமமூர்த்தி	மிகவும் வேறுபடாத தேகத்தையுடையவ

இதிஹி	என்று சொல்லப்படுகிறானல்லவா;
அநயோஃ	இவ்விருவருக்குள்
அதிகஃ	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் பத்துவகையான வேறுபாடுகளையுடைய பிறவிகளையுடையவன், மற்றொருவன் பிறவியே இல்லாதவன்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விசேடம்.

ஒருவன் பத்துவகையான பிறவிகளை யுடையவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பிறந்திருத்தலால். இதனை—

" மெச்சுபுகழ்வேங்கடவாவெண்பாவிற்பாதியிலென்
இச்சையிலுன்சென்மமெடுக்கவா - மச்சாகூ
மாகோலாசிங்காவாமாராமாராமரா
மாகோபாலாமாவாவாய்" என்னும் வெண்பாவாலுணர்க.

ஒருவன் பிறவியே இல்லாதவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் பிறவியில்லாதவனாக இருத்தலால். இதனை—

" எல்லார்பிறப்புமியற்பாவலர்தஞ்
சொல்லாற்றெளிந்தோஞ்சோணேசே

ரில்லிற்பிறந்தகதையுங்கேளேம்பேருலகில்
வாழ்ந்துண்டிறந்தகதையுங்கேட்டிலேம்" என்னும் வெ
ண்பாவாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பத்துப்பிறப்புக்களையுடையவன்; ஹரன் ஒருபிறப்பு மில்லாதவன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

பலபிறவிகளையுடையவனைவிடப் பிறவியே இல்லாதவன் சிறந்தவனென்பது உலகவநுபவம் இதனால் நாங்கள் பிறவியினுலிழிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிறவியின்மையா லுயர்ந்த ஹரனை அடைக்கலமாக வடைகின்றோம.—எ-று. (௬௬)

[illegible]

க்ராஹம்நிஹத்யகஜராஜபரக்ஷதேகோமருத்யுநிஹத்யமுநிபுத்ரம ரக்ஷதஙய: | கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸத்யமப்ருவ ந்துதமிமம்வயமாச்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

பென்னம பெரிய வீநதிலெனப பிறங்கு முதலை தனைசசிறிய
சினனம புரிநது கரிதனனைச சிறந்து காததான சீறியெதிர் [ன
மனனநதகனை வதைததொருவன மறையோனமகனை மகிழ்நதாண்டா
என்னுந் தகவிற சிறந்தவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
க்ராஹம்	முதலையை
நிஹத்ய	கொன்று

கஜராஜம்	கஜேந்திரனை
அரக்ஷத்	காப்பாற்றினன்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
ம்ருத்யும்	எமனை
நிஹத்ய	கொன்று
முநிபுத்ரம்	மார்க்கண்டேயனை
அரக்ஷத	காப்பாற்றினன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன முதலையைக்கொன்று யானையைக் காத்தான, இனனொருவன் எமனைக்கொனறு மார்க்கண்டேயனைக் காத்தான, இவர்களிலெவன சிறந்தவன? அவனை நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால்,நாஙகளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகஅடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் முதலையைக்கொன்று கசேந்திரனைக் காத்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி கசேநதிரனைப் பீடித்த முதலையைக்கொன்ற மையால்.

பாண்டியனொருவன் அருந்தவனான வகத்தியனைக் கண்டபோது மதயானையைப்போல மதித்து இருந்தமையா லவனை நீ நம்மை மதி

யாமையால் மதயானையாகக்கடவை என்று அகத்தியன் சபிதத்தனன். அதனாலவன் யானையாகி ஒருதாமரையோடையிற பெண்யானைக ளோடு புணாந்து விளையாடினன அப்பொழுது அங்கிருந்த முதலை யொன்று அதன்காலைப பிடித்துககொணடது; அதனாலவ்யானை நா ராயணனைககுறித்து ஓலமிட்டது, அவவொலிகேட்ட வரி யவவிடஞ் சென்று முதலையைக கொன்று யானையைக காத்தனன இதனை—

" எறிசுடாவிரிகருநேமியெறிநதனனெறிதலோடும
பிறைபுரையெயிறறுயபேழ்வாயபிளநதுவெவவிடஙகாதுஞ்சி
அறைதருசாபநதனாலடைநதவவ்வுருவுநீததது
விறலுடையூகூவென்னுமவிஞசையனுயிற்றனரே" என்னும்

பாகவதததாலுணாக.

ஒருவன் முனிபுததிரனை எமனைக்கொன்று காததானென்றது- ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம காததமையால்

ஹரன் மிருகண்டு முனிமகனான மாாககண்டமுனி சிவபூசை செய் துகொண்டிருந்த சமயதது அவன கழுத்திற பாசமிட்டிழுதத எம னைக்கொன்று மாாககண்டமுனிககு என்றும பதினாறுவயதீந்தனன். இதனை—

" மதத்தான்மிககான்மறறிவனமைந்தனுயிாவாங்கப்
பதைததானென்னாவுனனிவெகுண்டானபதிமூனறுஞ
சிதைததான்வாமசேவடிதனனாற்சிறிதுநதி
யுதைததான்கூற்றனவிணமுகில்போன்மணணுறவீழ்ந்தான்"

என்னுங் காந்தமஹாபுராணததாலுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி முதலையைக்கொன்று யானையைக் காத்தான; ஹரன் எம னைக்கொன்று முனிபுத்ரனைக் காததான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு நீர்வாழ்சாதியைக்கொன்று ஒரு காட்டுவிலங்கான யானை யைக் காத்ததினும், எமனென்பவனைக்கொன்று பிரமவிருடியான

மார்க்கண்டேயனைக் காத்தது விசேடமாதலால், நாங்கள் மிருகத்திற் குபகாரஞ்செய்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிராமணனுக் குபகாரஞ்செய்த ஹரனைச் சிறந்தவனாக நியாயமுகத்தா லறிந்து அம் மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.— எ-று. (கூஎ)

𑌏𑌕𑌃 𑌪𑌪𑍌 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌭𑍀𑌕𑌰𑌕𑌾𑌲𑌕𑍂𑌟𑌂
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌪𑍌 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌵𑌿𑌷𑌂 𑌖𑌲𑍁 𑌪𑍂𑌤𑌨𑌾𑌯𑌾𑌃।
𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃।

ஏக:பபௌபுவநபீகரகாளகூடம் அந்ய:பபௌஸ்தநவிஷம்கலுபூதநாயா:| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம்வயமாஶ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு

மண்ணுங் கடலும் மாவானும மற்று முள்ள மாண்பொருளும்
விண்ணுங் காலு மலறவரும விடத்தை யொருவன் விழுங்கினன்
நண்ணும பேயி னகிலவிடத்தை நக்கி யொருவ னயந்துற்றான்
எண்ணு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன் [கூடவிஷத்தை
புவநபீகரகாளகூடம்	உலகினுக்குக்குப் பயத்தைத்தருகிற கால
பபௌ	குடித்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
பூதநா	பூதனையினுடைய
ஸ்தநவிஷம்	தனவிஷத்தை
பபௌகலு	புசித்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை

அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தம்மம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அஞ்சத்தக்க காளகூடவிஷத்தைப் பானஞ்செய்தான், மற்றொருவன் பூதனையின் தனத்திற் பூசியிருந்த (குறைவான) விடத்தைப் பானஞ்செய்தான், பெரியவர்களே! இவ்விருவருக்குளிந்த விடயத்திற் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விசேஷப்பு.

ஒருவன் காளகூடவிஷத்தைப் புசித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு குடித்தமையால். இதனை —

திருமால் தேவர்கள் நிமித்தம் பாற்கடலை மந்தரமென்னு மத்திட்டுக் கடைவித்தனர், உடனே அதனிற் கொடிய ஆலால விடமுண்டாகியது. அதனைக்கண்ட வமரராதியர் அஞ்சி யோடினார்கள். திருமால் நானிருக்கின்றேன், அஞ்சாதீரென்றுரைத்துத் தன்னதாழியுடன் விடத்தினருகி லெய்திக் கருகி இனி யென்செய்வதென விண்ணவருடன் கலந்து ஓடி ஸ்ரீகைலையையடைந்து இறைவனை வணங்கி அண்ணலே! கொடிய விடம் கடலகடைந்தபோழ் துண்டாகியது. அதனை மிருத்துஞ்சயரான தேவரீரோ அங்கீகரிக்க்வேண்டுமென்றனர். உடனே அனைவரையு மஞ்சுமாறு செய்த அவ்விடத்தை இறைவனுண்டனன். இதனை—

“ மாழையுண்கணிநோக்கலுந்திருவுளமகிழ்ந்து
பாழிமால்விடைக்கொடிமிசையுயர்த்தருள்பகவ

னேழைவானவாககிரங்கியேயினிதுகளாேனுடி
யாழிவலவிடமபருகினனகிலமுமுயய" எனறு காஞசிப்புரா
ணததும்,

" கோலாலமாகிககுரைகடல்வாயனறெழுநத
வாலாலமுண்டானவன்சதுராதானென்னேடீ
யாலாலமுணடிலனேலனறயனமாலுளளிட்ட
மேலாயதேவரெலலாமவீடுவாகாணசாழலோ" என்று திரு
வாசகத திருமுறையினும வருதலைககொணடுணாக

ஒருவன பூதனேயின றனவிடபானஞ செயதானென்றது-ஹரி
யை, அது அவவூரி அவவணணம செயதமையால.

ஹரி கணணனக வவதரிசுத ஞானறு அவவரிநகுப் பகைவனக
வும, மாமனகவுமிருநத கஞசனெனபவ னனுபபிய பூதனேயெனனும
பிசாசி, தனது தனனியததில விடததைததடவினவளாக மாயவுருவத
துடன் வநது பாலூட்டினள ஹரி அபபாலேயுணடு அவளேக கொன
ருன. இதனே—

" செஞசுடாமணிக்கலேசிலமபொடுசிலமப
வஞசியெனநின்றெசிமருஙகுறடுமாற
நஞ்சுபொதிவெமமுலேயருததுறநடநதாள
அஞசவருபூதனேயணஙகுருவெடுததே. என்றும,

அறிநதுநகையாடிமுலேயஙகைகொடுபற்றி
மறஙகுலவுவஞசமகண்மாமுலேமணிககண்
திறநதொழுகுபாலினெடுசெய்யதளிரொன்னப்
பிறங்குகனிவாய்முகில்பிழிந்துயிர்குடித்தான்" என்னும் பாக
வதத்தாலுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி பூனேயின் தனவிடமுண்டவன்; ஹரன் ஆலாலமுண்டவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

திருமால் முதலியவனைவரையும் பின்றொடாந்து வந்ததுவும், திருமாலைக் கரியவனாகச் செய்ததுவுமான கொடிய ஆலாலவிஷத்திற்கும், பூதனையின தனத்தையே ஒன்றும ஊறுபுரியாத சாமான்யவிடத்திற்கும் வித்தியாசமிருப்பதுபோன்றே அவைகளைப் பானஞ்செய்தவாகளுக்கும் தாரதம்மியம் இருக்குமென்று கூறவேண்டுவதின்றும். இதனால் நாங்கள் குறைவான தனவிடபானம் செய்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, மிகுதியான காளகூட விஷபானஞ்செய்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம.—எ-று. (௬அ)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஸ்யஸப்தஜலதீந்பிபதிஸமபக்ததஸயைகதேஸமிதரஸதுபபந்தயதநாத| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸதயம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ ||

மொழிபெயர்ப்பு

ஈரோன றியவக கடலேழி லேயநத நீரை யெழிலொருவன்
பேரோன் றியசிந் தையனுகப் பிறஙகு மடியன பிடிததுண்டான் [ன்
தாரோன்றியதோ ளினிஒருவன் தனியோாகடலைமுயன்றடைததா
ஏரோன் றிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுடைய
பக்த:	பக்தன்
ஸப்த	ஏழுவகையான
ஜலதீந்	கடல்களை
பிபதிஸ்ம	பானஞ்செய்தானே,

இதரஸ்து	மற்றொருவன
தஸய	அநத கடலினுடைய
ஏகதேசம-யதநாத	ஒருபாகததை பிரயததினததோடே
பபந்த	கட்டினன;
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிகம்	சிறநதவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருததா:	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
ஸத்யம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம	ஆஸரயிககினறோம்.

பொழிப்பு

பெரியவாகளே! ஒருவனுடைய பததனே எழுவகையினதான கடலகளையும பானஞ்செயதான, இனனொருவன் தானே கடலின் ஒருபாகததை வெகு கட்டததுடன கட்டினன, இவரிற் சிறநதவன் யாவன்? அவனை நீஙகளுணமையாக வுரைததால நாஙக ளவனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பததன் எழுவகையினதான கடல்களையும் குடித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரனுக்கன்பன் அவ்வாறு குடித்தமையால்.

விருத்திரனென்னு மசுரனை இந்திரன்போரிற் கொல்லச்சென்றனன். உடனே விருத்திரன் இனி நாமிருந்தாற் கெடுதி சம்பவிக்குமென ஓடிக் கடலிற் புகுந்தொளித்தான். இந்திரன் கடனீரினுட்புக்க, விருத்திரனைக் கொல்லுமாறு சிவபத்தனுன விந்தமடக்கிய குறு

முனியையடைந்து வணங்கி ஐயனே! என்பகைஞன் கடலிற் புக் கொளித்திருக்கின்றான் அவனைக் காட்டித்தரவேண்டும் என்று கேட் டுக்கொள்ளுதலும் அம்முனிவன் சிவத்தியானத்துடன் கடலினருகி லாகிக் கடனீரை அள்ளி ஆசமனஞ்செய்தனன். உடனே கடனீரனை த்தும் அகத்தியமுனியின் வயிற்றினிடத்தாயின. பின்னர் நீரற்ற கட ற்குட் காணப்பட்ட விருத்திரனை இந்திரன் கொன்றான். இதனை—

"என்றவனிடுக்கண்டீரப்பாணிகலப்புரிபுலனைகளைந்தும
வென்றவனெடியோனற்றனை விடையவனவடிவமாக்கி
நின்றவனறிவானந்தமெய்யமையாய்நிறைந்தவெள்ளி
மன்றவனூழிச்செந்தீவடிவினை மனத்துட்கொண்டான்

கைதவனகரந்துவைகுங்கடலைவெற்படக்குங்கையிற்
பெய்துமுந்தெதலைத்தாக்கிப்பருகினான்பிறைசேர்சென்னி
யையனதருளைப்பெற்றானகத்தியமிதெனகொன்றூன்று
வையமுந்தொழிலுஞ்செய்யவல்லவரவரோயனாரே" என்று வரும்
திருவிளையாடலாதிகளாலுணர்க.

ஒருவன் அந்தக்கடலினுடைய ஒருபாகத்தைப் பிரயாசைப்பட்டுக் கட்டினானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

ஹரி இராமனாகவந்த ஞான்று அவன் மனைவியை இராவண னெடுத்து இலங்கையில் சிறைவைத்தனன். இராமன் கடலினடுவி லுள்ள இலங்கைக்குச்செல்ல வழியின்றி விபீடணன் முதலியோரு டன் ஆலோசித்துப் பின்னர் குரங்குகளையும் வருணனையும் ஆதரவா கக்கொண்டு அணைகட்டி இலங்கைபுக்கானென்பது இராமாயணம். இதனை—

"அளவிகந்தவரிக்குலத்தோமொழில்
வளரநின்றவரைக்குழுவுய்த்திட
உளமுவந்துநூறோசனையாமணை
நளன்விரைந்தவண்கட்டமைத்தானரோ" என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரனுக்கன்பன் எழுகடனீரையுங் குடித்தான்; ஹரி கடலினொருபாகத்தை வெகு வருத்தப்பட்டு அடைந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனுடைய ஊழியன் செய்யுமளவுகூட இன்னொருவன் செய்யானென்கிற குறிப்பிட்ட வவன் இவனுக் கிணையாகானாதலால், சமுத்திரவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௬௬)

விஶ்வாத்மகத்வமயதே கலு தத்ர சைகே
விஶ்வேஶ்வரத்வபதவீமயதேத ததாந்ய: ।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய விஜ்ஞா:
ஸந்த்யஜ்ய பந்துமிமமவ்யயமாஶ்ரயாம: ॥

விஶ்வாத்மகத்வமயதேகலுதத்ரசைகே விஶ்வேஶ்வரத்வபதவீமயதேத்ததாந்ய । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவிஜ்ஞாஸ்ஸந்த்யஜ்யபந்துமிமமவ்யயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னும் விசுவாத்துமனு மருவு மொருவன் மாநிலத்திற்
துன்னும் விசுவேசுரனுந் துலங்கு மொருவன் றுகளில்லாப்
பொன்னு மணியு முதல்பல பொருந்து மியலிற் குறைவில்லா
ரொன்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

தத்ர	அவர்களுக்குள்ளேயும்
ஏக.	ஒருவன்
விஶ்வாத்மகத்வம்	விசுவசொரூபமாகின்றதை
அயதேகலு	அடைந்திருக்கின்றானல்லவா,
ததா	அப்படியே
அந்ய:	இன்னொருவன்

விஸ்வேஸ்வரபதவீம்	ஜகதீசுவரபதவியை
அயதேகலு	அடைந்திருக்கின்றானல்லவா,
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் விசுவரூபானவனாக இருக்கின்றான், இன்னொருவன் விசுவேசனாக இருக்கின்றான், இவ்விருவர்களில் எவன் சிறந்தவன்? நீங்களுண்மையாக வுரையுங்கள் உங்களால் சிறந்தவனாகச் சொல்லப்பட்ட அவனை நாங்கள் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் விசுவாத்மகனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால் இதனை—

"மருவியமாயை மகத்தகங்கார மதிபொறிபுலனகுணஞ்சீலம், தரைபுனல்கனலகாலவான்முதலெவையுஞ்சாற்றுநாமாயினுந்தருமம், திருவருளெழில்சீர் திகழ்வலம்பொறுமை தெளிவுமெய்கொடைசிறப்பாரந்த, அரசவெங்குறையுமவணெலாநீமற்றறிதியெங்கலைப்பிரிவெனவே" என்று பாகவதத்தும்,

ஓம் நமோ விஸ்வரூபாய விஸ்வஸ்திதியந்தஹேதவே ||

என்று கோபாலதாபனியுபநிடதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் விசுவாதிகனென்று ஏற்பட்டதனால், அவ்வண்ணம் விசுவாதிகனாக விருத்தல் இவனே

விஸ்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி: என்றவரும் சுருதிவாக்கியத்தாலும்,

"விச்சுவனிறைப்புள்ளரசுயர்த்தவன்விளம்பும்
விச்சுவாதிகனென்றுழவலிச்சினவிடையூர்தி
யெச்சமேச் சுப்புண்ணாதுழாயலர்க்கண்ணனென்ப
வெச்சநாயகன்போலந்துணரிழிமாலிகையான்" என்னுங்

காஞ்சிப்புராணத்தாலும் உணர்க

தாத்பர்யம்

ஹரி விசுவரூபன், ஹரன் விசுவாதிகன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

மன்னவனிற் சக்கரவர்த்தி சிறந்தவனாதல்போல, விசுவனான ஹரியினும் விசுவேசனான ஹரன் சிறந்தவனாயினன், இதனால் நாங்கள் இந்தவிஷயத்தில் குழப்பமடைந்த ஹரியை அபிமானமாக வகற்றி, இந்தவிஷயத்தில் உயர்ந்தவனாக அறியப்படுகின்ற ஹரனுடைய சரணங்களைச் சரணமாக வடைகின்றோம் —எ-று (௭௦)

ஏகோபுஜங்கசயநேதநுதே திஸுப்திமந்ய கரோதிபுஜகேந்தரவிபூஷணோ(ந)ி। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ்தயம்ப்ருவந் துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

ஆடு மரவ சயனத்தை யடைந்து தூங்கு மாலொருவன்
ஓடு மரவி லிந்திரரா யுறுவோர் தம்மை யுயர்கரத்தி

னீ டு மெழிலகொள கஙகணமா நிறைததா ஞெருவன நிகழுலகி
லீடி லிவருட சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
புஜஙகசயநே	சாபபசயனததில
அதிஸாபதிம	மிகவுந தூஙகுதலை
தநுதே	செயகினறான,
அநய	இனனொருவன
புஜகேநதிரவிபூஷணானி	சாபபேநதிர பூஷணஙகளை
கரோதி	செயகிறான (அணிகினறான);
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆஸ்ரயாமஃ	ஆஸரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் அரவசயனததிற் தூஙகுகினறான, மற்றொருவன் நாகே ந்திராபரணஙகளை அணிந்திருககினறான, பெரியவாகளே! இன்னவ ருட் சிறந்தவன் யாவன்? நீஙகளுரைததால், நாஙகளநத மஹாபுருஷ னைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சயனத்தை அரவமாகவுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் அரவசயனத்தை யுடையவனாக விருத்த லால். இதனை—

" அரவணையாயரோறேயமமமுணணா துயிலெழாயே " என்று நாலாயிரபபிரபநதததாலுணாக

ஒருவன அரவபூடணனுக பிரகாசிக்கின்றானென்றதும், ஹரனை, அது அவ்வர னவவணண மணிந்திருந்ததனால இதனை —

"புறறிலவாளரவாரத்தபிரானை பாபுதநாதனை" என்னும் திரவிட வேததாலுணாக

தாத்பரியம்

ஹரி அரவசயனன, ஹரன அரவாபரணன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்

மிகவும பெரிய அரவததினமீது கிடப்பவனிலும, நாகேநதிராக ளை பெருஞ்சுமையாகக்கருதாது ஆபரணமாகப்பூண்டவன் சிறநதவ னாதலால, நாகஙகள இநதவிதையததிற றாழ்வடைநத ஹரியை அப்பிர தானமாக வகற்றி, இநதவிடயத்திற சிறநத ஹரனைச சரணமாக வடை கினறோம —எ-று (எக)

[illegible]

ஏகோராஜ்ஞநஸயஹயத கலுஸெதபாவா தநயோராஜ்ஞநஸயஹய ஜோபவதஸதரதாநாத। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருததாஸ்ஸ தயமப்ருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வில்விற சிறநத பறகுனனறன வியனறே ரோட்டி விசயததை
ஒல்லை யவனுக கேயளிததா னொருவ னொருவ னுயரம்பைச்
சொல்லிற் சிறநத பாரத்தனுககே தூக்கி யளிததுச சுகமீந்தான்
எல்லி லிவருட் சிறநதவனயா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன்
அர்ச்சுநஸ்ய	அருச்சுனனுக்கு
ஸூதபரவாத	சாரதியாயிருந்ததனாலே
ஜயதத்வௌ	வெற்றியை கொடுத்தவனல்லவா,
அந்ய	மற்றொருவன்
அர்ச்சுநஸ்ய	அருச்சுனனுக்கு
அஸ்த்ரதாநாத்	அஸ்திரங்களைக் கொடுக்கிறதினாலே
ஜயத	ஜயத்தைக் கொடுத்தவனாக
அபவத்	ஆனான்,
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தம் இமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆசிரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் பார்த்தனுக்குச் சாரதியாகவிருந்து அவனுக்கு வெற்றியையளித்தான், மற்றொருவன் பார்த்தனுக்கு பாணமளித்ததனாலே அவனுக்கு வெற்றியையளித்தான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் எவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பார்த்தனுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தானென்றது- ஹரியை, அது ஹரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால் ஹரி பாரத யுத்தத்தி லருச்சுனனுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தான். இதனை—

"அடற்சிலைவிசயனிவ்வாறுரைத்தலுமமலனஞ்சப்
படவரவுயர்த்தவென்றிப்பார்த்திபன்றன்னைநோக்கி
நடையுடைப்புரவித்திண்டேர் நானிவற்கூர்தலன்றி
மிடைபடையேவிநும்மோடமர்செயேனென்றேயென்றான்" என்னும் பாரதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் பார்த்தனுக்கு அம்பினைக் கொடுத்து வெற்றியளித்தானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வண்ணம் யாவருமறிந்ததாதலால் இதனை—

"பரியதேர்பாம்பரைமேலார்த்தார்போலும்
பாசுபதம்பார்த்தற்களித்தார்போலும்" என்னும் தமிழ்வேதத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி, பார்த்தனுக்குச் சாரதியாக இருந்து வெற்றியளித்தவன்; ஹரன் பார்த்தனுக்குப் பாணமளித்து வெற்றியைக் கொடுத்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தேர்ப்பாகனாகவிருந்து வெற்றியளித்தவனிலும், அம்புகளை யளித்து வெற்றியளித்தவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்தவிஷயத்தில் விழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி யுயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —என்று. (௭௨)

एकः पुमानिति परोऽत्यतिदेति पुत्रा
शास्त्रद्वयोरिति सभाव जगत्परावितीति।
को वानयोरधिक इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सन्तं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः॥

ஏக: புமாநிதிபரோத்யதிதேதி புத்ரா ஸாஸ்த்ரதயோரிதிசஸாவஜ்ஞகதபராவிததி । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸந்தயம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சோதிக் கமல வாண்முகத்துத் தோகை வடிவத் தோன்றலென
வோதிக் களிக்கு மிவ்வுலக மொருவன் றனை யொருவனையோ

நீதிப புருட னெனபாாகள நிகழ்சது மிவாதம மகனசாததன
ாதி விவருட் சிறநதவனயா ரிஙசததாற பெரிய் ரிறைஞசுதுமே

பதப்போருள்

ஏக	ஒருவன
புமாந	புருஷன
இதி	எனறும,
பர.	மறறொருவன
தயிதா	மீனவி (பெண்)
இதி	என்றும,
தயோ	அவாகளுககு பிளளே
சாஸதா	சாததன
இதிச	எனறும
ஸாவஜகதப்ரஸிததி	எலலாவுலகஙகளிலும பிரசிததி,
அநயோ	இவவிருவருககுள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனே
வ்ருததா	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம்	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனே
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் மனேவியென்றும, ஒருவன புருஷனெனறும, அவ்விருவா சமபந்ததாலுணடான மைநதன ஹரிஹரபுததிரனென்றும ஸகலலோகப்பிரசிததம. பெரியவாகளே! இவவிருவரிற சிறநதவன யாவன்? அவனே நீங்களுரைததால், நாஙகளந்த மஹாபுருஷனேச சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன பெண்ணுருவானவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணம பெண்ணுருவடைந்திருந்தலால இதனை—

“ விழுந்தொருகோடிவண்டுமிரிபபவாயநெகிழநதுபைநதேன
வழிந்தபூஙகடுகைகயாபனவாளவிழிபாபநோக்க
எழுஞசுடாபபரிதியெனனவிலஙகுகூராழியாலோன
பிழிநதுகொள்வனையசெவவியபெண்ணுருவெடுத்தாிஙனருன” என
னும பாகவதததாலுணாக

ஒருவன அநதப்பெண்ணை யணைநத புருஷனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம செயதிருந்ததலால.

கைலாயபதியான ஹரனொருதினம ஹரியைபபாாதது, மாலே! நீ முன்ன மசுரரை மயககககொணட பெண்ணுருவததைக காட்டுதி எனறனன. மாலும அவவண்ணமே நலலழகுடையதாயுளள ஆடை நெகிழ இருதனநதோனறப பெண்ணுருவாயப பாடியுமாடியு முலா வினனறனன. உடனே அவவுருவினைககண்ட வரன பினதொடாநது பிடிபபான றுணிநதனன, துணிநததை யுணாநத மால இனி இஙகு நிற்பது உசிதமனறெனறோடினன, ஒடினவனை இவன பினதொடா நது நாவலநதீவிலுளள ஒரு மாதவிசசோலையிற கூடினன ஹரனசெ யத கலவிககாறறாத ஹரியான மோகினி வாநதியுறறனள, பின்னா இருவரும கலவியை நிறைவேறறினாகள, உடனே மோகினியொரு பிளளையைப பெறறாள, அநத மகனுக கரிகரபுததிரனெனறு பெயா. இதனை—

“ மையல்செயமோகினிவடிவுகாட்டுபு
வெய்தெனநடநதனனவேளைவெனறகோ
னெய்யெனவெழுநதுசென்றுறறுப்புலலவுங
கையகனறோடினன்கரியமேனியான” எனறு காஞசிப்புரா
ணத்திலும,

“ அததகுநதிருமைநதர்கரிகர - புததிரனெனுநாமம்புனைநதுபின
னைததபானமையுருததிராதபமொடும - வைதத மிககவரமபலநல
கியே” என்று கநதபுராணததும் வருதலைககொண்டுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி மனைவி, ஹரன் புருடன் இவர்கள் கூட்டுறவிற் றோன்றின மகன் ஹரிஹரபுத்திரன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

மனைவியினும் புருடன் சிறந்தவனாகவிருத்தலும், பெண்ணினும் ஆண் சிறந்தோனாகவிருத்தலும் உலகில் சுபாவம். இங்ஙனம் பெண்ணுருவடைந்த ஹரி தாழ்ந்தவனும், பெண்ணுருவமான ஹரியைப் புணர்ந்த ஹரன் சிறந்தவனுமாகின்றார்கள், ஆதலால் நாங்களிந்த விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, சிறந்த ஹரனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவன் சரணங்களை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம் — எ-று.

ஏகஶ்சகார சரணாம்புஜநகாஞ்சலேந
பௌலஸ்த்யபங்கமிதரஸ்து ரணேதிக்ருச்ச்ராத் ।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ்
ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥

ஏகஶ்சகாரசரணாம்புஜநகாஞ்சலேந பௌலஸ்த்யபங்கமிதரஸ்துரணேதிக்ருச்ச்ராத் । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம்வயமாஶ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அன்பற்ற கந்தை கொளுங் கொடிய வரக்கனான விராவணனைத்
துன்புற்றலசக் காலுதியாற் றொலைத்தா னொருவன் றோள்வலியால்
வன்புற்றமரி லிராவணனை வாட்டி யொருவன் வாழ்வுற்றான்
இன்புற்றிவருட் சிறந்தவனியாரிசைத்தாற் பெரியீர் நிறைகுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
சரணாம்புஜநகாஞ்சலேந	காற்கமலச் சிறுவிரனுனியினாலே
பௌலஸ்த்யபங்கம்	இராவணவமானத்தை
சகார	செய்தான்,

இதரஸ்து	இன்னொருவனோ
ரணே	யுத்தத்தில்
அதிக்ருச்ச்ராத்	வெகு கஷ்டத்தில்
பௌலஸ்த்யபங்கம்	இராவணபங்கத்தை
சகார	செய்தான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோ வா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பக்கமல் நகத்தினாலே இராவணனுக்கு அவமானத்தை யுண்டாக்கினான், இன்னொருவன் யுத்தத்தில் வெகு கஷ்டப்பட்டு இராவணபங்கத்தைச் செய்தான், பெரியோர்களே! இவ்விருவரிலெவன் சிறந்தவன்? நீங்களுரைப்பீராயின், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பத்கமலை நகநுனியினாலே இராவணபங்கஞ் செய்தானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரனவ்வண்ணமியற்றலால். இதனை—

"அரக்கனைவிரலாலடர்த்திட்டனீர்
இரக்கமொன்றிலீரெம்பெருமானீரே" என்னுந் தமிழ்வேதத் தாலுணர்க.

ஒருவன போரிற் கஷ்டகநட னிராவணபங்கஞ்செய்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வணணஞ்செய்திருசதலால் இதனை,

“ கோடிவானகணைகொண்டெமாறறியகொடியவானறனையக்கணை
யோடிமாரபுருவிப்புறநதனிலுயிரையுங்கொடுபோயதால
வீடினனுயர்தேரினின்றுவிழுந்துளானபுவிமீதிலே
நாடிவானவராடியாசிரவினறசிநதைகளிதனா” என்னும பாரதத்
தாலுணாக

தாத்பரியம்.

ஹர னிராவணனைக் கால்விரலூதியாற பங்கப்படுத்தினான், ஹரி போர்புரிந்து பங்கப்படுத்தினான எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

கானகத்தா லொருவனைப பங்கஞ்செய்தவ னெதிரில போரில் முன்பங்க மடைநதவனைப பிரயாசைசெய்ஞ்ஞற பங்கஞ்செய்தவன சிறந்தவனுகான் இநத முறையினற ருழுவடைநத ஹரியை அபபிரதான மாகவகறறிச சிறந்த ஹரனை நாஙகள ஆஸ்ரயிக்கினறோம.—எ-று ()

ஏகோதவிஜாதிமகிலேவஷ்டேஸஂரோஷேமதயே க்ஷாத்ரமபரநதுப
ரமார்த்தகிரோகருணந்தி| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருதத்ராஸ
ஸத்யம்ப்ருவதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

சிந்தை கபட மில்லாத திருமா மறையோா தேவரிடை
முந்த மறையோ னெவொருவன் முனன நின்றான் மூதறிஞா
விந்தை யரச னெவொருவன விளங்கு மென்பர் வியனுலகில்
இநத விடத்திற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

பரமார்த்தகிர	யதார்த்தபண்டிதர்கள்
ஏகம	ஒருவனை
அகிலேஷ்டா	எல்லாருமான
சுரேஷ்டாமத்யே	தேவதைகளின் நடுவில
த்விஜாதிம	அந்தணனாக
கருணந்தி	எண்ணுகிறார்கள்,
பரந்து	மற்றொருவனை
க்ஷாத்ரம	க்ஷத்திரியனாக
கருணந்தி	நினைக்கிறார்கள் (கிரகிக்கின்றார்கள்);
அநயோர	இவ்விருவர்களுள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம
தம்மம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

மனதிற் கபடமென்பதில்லாத பண்டிதர்கள் தேவர் நடுவில் ஒருவனைப் பிராமணனென்பார்கள், மற்றொருவனை க்ஷத்திரியனென்பார்கள், இவ்விருவருள் சிறந்தவன் யாவன்? அவனைப் பெரியவர்களே! நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

பண்டிதர்களொருவனை பிராமணனென்பார்களென்றது-ஹரனை, அவ்வரன் அவ்வண்ண மிருத்தலால். வேதியர்க்குள்ள சடையுந் தோ

னுடைய முப்புரிநூலுமே ஹரனைப் பறையவனென்று விளக்கும் அன்றியும், இதனை—

“வேதியா வேதகீதா விண்ணவரண்ணாவென்றன்
றோதியே மலர்கடூவியொருங்கிநின்கழல்கள்காணப்
பாதியோர்பெண்ணைவைத்தாய் படர்சடைமதியஞ்சூடும்
ஆதியே ஆலவாயிலப்பனே யருள்செய்யாயே” என்னுந் திராவிட

வேதத்தாலும் உணர்க.

மற்றொருவனை க்ஷத்திரியனாக எண்ணுகின்றார்கள் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருந்ததலால் இது ஹரியின் பீதாம்பரம் பஞ்சாயுதம், மகுடாதிகளுமே க்ஷத்திரியனாகவிளக்கும். அன்றியும் இதனை—

“முன்னொருநாள் மழுவாளிசிலைவாங்கியவன்தவத்தைமுற்றுஞ் செற்றாய், உன்னையுமுன்னருமையையுமுன்மோயின்வருத்தமுமொன்றாகக்கொள்ளாது, என்னையுமென்மெய்யுரையுமெய்யாகக்கொண்டுவனம்புக்கவெந்தாய், நின்னையேமகனாகப்பெறப்பெறுவேனேழ்பிறப்பு நெடுந்தோள்வேந்தே” எனக் குலசேகரநிருபன் கூறியதனாலுமுணர்க.

தாத்பரியம்

பண்டிதர்கள் ஹரனைப் பிராமணனாகவும், ஹரியை க்ஷத்திரியனாகவும் நினைக்கின்றார்களென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

அரசனிலும் அந்தணன் சிறந்தவன் ஆதலால் அரசனான திருமாலை நாங்கள் அப்பிரதானமாக வகுத்து, அந்தணனான ஹரனை ஆச்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (௭௫)

ஸகோஜவாநபி வாதீக்ஷணம்ʼக்ஷேணாந
யத்ராதி வாஞ்ஜிஜவாநாகதேநவாந்ʼ॥
கோவாநயோராயிகஜதம்ʼ நவித்வர்வஜா
ஷந்தம்ʼப்ரவங்கதிம்வயாம்ரூயா॥

ஏகோஜகாநரிபுமீக்ஷணத க்ஷணேந யுதநா தரிபுமசநிஜகாநநகேந சாநய| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸ, யமபருவநதுத மிமமவயமாஶ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னுங கொடிய வமபலனை மருவும விழியான் மாநிலததிற்
றுன்னுஞ் சாமப ராவொருவன ரெலைததா ெனாருவன றுகடுறற
தன்னொண பகையைப போாமுனையிற றனதுநகததாற் றலையழிததா
ெனனனுமிவருட சிறநதவன்யா ரினைததாரபெரியீ ரிறைஞசுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
ரிபும	பகைவனை
ரக்ஷணத	பாாவையினுலே
க்ஷணேந	கணபபொழுதில
ஜகாந	கொனறுன,
அநயச	இனனெருவனுனல
ரிபுமச	பகைவனையானுல
நகேந	நகததினுலே
நிஜகாந	கொனறுன,
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா.	பெரியவாகள்
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவன் றனது பகைவனைக் கண்பார்வையினாற் சாம்பராகச்செய்தான், மற்றொருவன் றனது பகையை வெகு கஷ்டத்துடன் நகத்தா லழித்தான், இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் றன் பகைவனைக் கண்பார்வையினாற் சாம்பராக்கினா னென்றது - மன்மதனை எரித்த ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமெரித்தமையால் இதனை—

" நறைசேர்மலரைங்கணையானை நயனத்தீயாற்பொடிசெய்த
விறையாரவரெல்லார்க்குமில்லையென்னாதருள்செய்வார் " என்னுந் தமிழ்வேதத்தா லுணர்க.

ஒருவன் றன் பகைவனைப் பிரயாசத்துடன் நகத்தால் வதைத்தான் என்றுரைத்தது - இரணியனைக் கொன்ற ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் கொன்றிருத்தலால் இதனை—

"தளையவிழ்கோதைமாலையிருபால்தயங்கவெரிகான்றிரண்டுதறுகண்
அளவெழவெம்மைமிக்கவரியாகியன்றுபரியோன்சினங்களவிழ [ற்
வளையுகிராளிமொய்ம்பின்மறவோனதாகமதியாதுசென்றொருகிரா
பிளவெழவிட்டகுட்டமதுவையமூடுபெருநீரின்மும்மைபெரிதே "
என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தா லுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரன் றன் பகைவனைக் கண்பார்வையினா லழித்தான்; ஹரி தன் பகைவனை நகத்தா லழித்தானென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பகைவனைக் கண்பார்வையினாற் கொன்ற ஹரனிலும் பகைவனை வெகு கட்டத்துடன் நகத்தாற் கொன்றவன் தாழ்ந்தவனாதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வக

ற்றி, இவ்விஷயத்தி லுயர்வடைந்த ஹரனை சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (௭௬)

ப்ருந்தாவநேசரதி கோபி ருபேத்ய சைக:
ஸ்வந்ய: ப்ரஸம்ஸ்ருத ப்ருந்த: பித்ருவநேசரதீஹ பூதை:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவுருத்தாஸ்த்ய
ஸத்வம்ஸ்வரூப மதிமங்கயமாச்ரயாம:॥

ப்ருந்தாவநேசரதிகோபிருபேத்யசைகஸ்த்வந்யோப்ருஸம்பிதருவநேசரதீஹபூதை:। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவுருத்தாஸ்த்யம்ப்ருவநத்துதமிமங்வயமாச்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

நறுவீ முலலை நிலமதனி னண்ணுங் குலலை நறுங்காட்டி
லுறுமா கோபி மாருடனே யுறவு ரொருவ னுமையொருவன்
குறுமா பூதம பலகோடி குழும விடுகாட் டிடைக்குனித்தான
இறுமா லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
கோபி.	கோபிகளோடே
உபேத்ய	கூடிககொண்டு
ப்ருந்தாவநே	விருந்தாவனத்தில
சரதி	சஞ்சரிக்கின்றான்;
அந்ய.	இன்னொருவன்
ப்ருஸம்பூதை:	மிகவும பூதங்களாற் சூழப்பெற்றவனும்
இஹ	இப்பொழுதும்
பித்ருவநே	சுடுகாட்டில்
சரதி	சஞ்சரிக்கிறான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்

கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன நறுமணங்கமழும பலமலா துனறிய முலலைநிலததிலுள்ள துளவககாட்டில (பிருநதாவனததில) கோபிகளோடே உலாவினான், இனனொருவன் பூதகூட்டஙகளுடனே அநவரதம் சுடுகாட்டினிற் சஞசரிககினறான; இவவிருவரி லுயாந்தவன யாவன? அவனைப் பெரியவாகளான நீஙகளுரைததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகினறோம.

விதப்பு.

ஒருவன் கோபிகளுடன் விருநதாவனததி லுலாவுகின்றான என்றது-ஹரியை, அது அவவரி அவவணணம உலாவுதலால. இதனை—

"பட்டிமேய்ந்தோர்காரேறுபலதேவற்கோர்கீழ்க்கன்றாய
இட்டீறிட்டுவிளையாடியிஙகேபோதக்கண்டீரே
இட்டமானபசுக்களையினிதுமறிததுநீரூட்டி
விட்டுக்கொண்டுவிளையாடவிருநதாவனததேகண்டோமே" என்று நாலாயிரப்பிரபந்தததாலுணர்க.

ஒருவன் பூதங்களுடனே பிதிர்வனத்தில் வசிக்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மிருத்தலால். ஹரன் பூதங்களுடனே உலாவுவதைப் பாரதநூ லிவ்வண்ண முரைக்கின்றது.

அதிபயங்கரமான பூதங்களுடனே ஹரன் எவ்விடத்திலுஞ் சஞ்சரிப்பதைப்பார்த்து அயன்வணங்கி, சுவாமி! தங்களுருவத்தைப்பார்க்க

அஞ்சுகினறேன் என்பொருட்டு பிதிரவாசஞ் செய்யவேண்டுமென அடிபணிநது வேண்டிககொணடனன், அவன் வேண்டுகோளுக்கிரஙகிய ஹரன அவவணணமே செயதானெனபதாம. காநதமும் ஹரி பிரமேநதிராதிகளின மரணநாளிலுணடாகிற மசானததில் தானொருவனே மிகுநதவனாக நிறறலால பிதிரவனவாசியாவன, அபபொழுது பாவகாமயுகதாகளும சிவததுரோகிகளும பிசாசுகளாக வவாகளுடனிருபபானெனறும உரைககினறது இதனை—

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] எனறு ஸகாநதமஹாபுராணததும,

"விரைசரோருகததனேனாநாளவிரிநதபலலுயிாகளெலலாம
களையறமுடிககுபபூதகணஙகளைககணடேயஞசி
நிரைபடுகருணைமேனிநிமலனேபுறததினூடுந
தரைபடுமயானததூடுஞசரிதமெதமையளிபபாயெனறுன.
அவவரமவனுககீநதேயகிலததுமயானததூடுஞ
செவவியினிருபபனெனனைதமெதளிநதவாபுனிதமாவ
தவவிடமெனபாதேருரகசியெனறகலவாரொனறுன்
கொவவைவாயணஙகுமீளககுறிதமெதானறுபுகலலுற்றுள்" என்று பாரதததும வருதலைககொணடுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி விருந்தாவனததிற கோபிகளோடுலாவினுன்; ஹரன் பிதிர்வனததிற் பூதஙகளோடுலாவினுனெனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

கோபிகளுட னுலாவுவதனிலும் பூதங்களுடனுலாவுத லரிய காரியமாதலாலும், அனைவரு மிறந்தவிடமே சுடுகாடாக ஹரன் அவ்விடத்தி

விருக்கின்றனென்று சாத்திரங்கள் கூறலால், ஹரனிருப்புச் சிறந்ததும், ஹரியிருப்புத் தாழ்ந்ததுமாயிற்று. இதனால் நாம் இந்தவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௭௭)

एको भुजङ्गशयने सुप्तीह नित्य-
मन्यो भुजङ्गकटको नटतीह नित्यम् ।
को वानयोरधिक इत्यनुचिन्त्य वृद्धा-
स्तं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥

ஏகோபுஜங்கஶயநேஸுப்தீஹநித்யமந்யோபுஜங்ககடகோநடதீஹநித்யம । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ்தயம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

தூங்கு மரவ சயனத்திற் றொடர்ந்தே யொருவன் தூவரவந்
தாங்கு கடக மாகக்கொண்டு தகுதி குறையாத தண்ணுமைகள்
ஏங்க வொருவ னடனமதை யென்று மியற்றி யிலங்கிடுவான்
ஈங்கி னவருட் சிறந்தவனியா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
புஜங்கசயநே	சர்ப்பசயனத்தில்
இஹ	இவ்விடத்தில்
நித்யம்	எப்பொழுதும்
சுப்தி	தூங்குகின்றான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
புஜங்ககடக:	புஜங்ககடகத்தையுடையவனாகி
இஹ	இவ்விடத்தில்
நித்யம்	எப்பொழுதும்
நடதி	நடிக்கிறான்;

அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள்
ஸதயம	உண்மையை
பருவநது	சொலலலாம்
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிககினறோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அரவசயனததிற கிடககினறான், மறறொருவன் அரவாபரணததையுடையவனாக நடனஞசெயகினறான், இவாகளிற சிறநதவன யாவன? அவனை நீங்க ளாராததால், நாஙகள் அநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைகினறோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் அரவசயனததிற் றூஙகுவோனென்றது - ஹரியை, இது அவ்வரி அவவண்ண மனந்தசயனனாக விருத்தலால். இதனை—

" சலசலோசனனனந்தசயனன்" என்னும் நிகண்டாலுணர்க.

ஒருவனரவாபரணனாக நடிக்கின்றானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணந் தரிதது நடிததலால. இதனை—

" பொங்கரவணிநதஜோதி" என்றும்,

" அநதிவண்ணன்றூக்கண்ணனழலாடிபாண்டரங்கன்" என்றும் வரும் நிகண்டாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி அரவிற்றூங்குவோன்; ஹரன் அரவகடகமணிந்து நடிப்போனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பாமபிற கிடபபவனிலும அபபாமபை யாபரணமாகக்கொண்டு நடிப்பவன் சிறநதவனுதலால, நாஙகள இநதவிஷயததிற ருழ்வடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாக அகறறி, இதுவிஷயததிற சிறநத ஹரனை சரணமாக அடைகினறேம —எ-று. (எஅ)

ஏகஸ்யஜாதஇதிஸந்ததலோகவார்த்தா
நாந்யஸ்யதாத்ருஶவிதூஷிதலோகவார்த்தா॥
கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தா
ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமஃ॥

ஏகஸயஜாதஇதிஸநததலோகவாாததா நாநயஸ்யதாதருஶவிதூஷிதலோகவாாததா। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸ்ஸதயம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

தனனும பிறவி யநேகமதைத தொககோ னெனனச சொலுங்நதை
தனனை யொருவ னிவவுலகிற் சாாநதா னெருவன றனிபபிறவி
யெனனு மதனை யாராதா னெனன வுரைககு மிசையுறறுன
இனனா தமமிற் சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

அயம்	ஒருவனுககு இவன்
ஜாத:	பிறநதவன
இதி	என்று
ஸந்ததலோகவார்த்தா	எப்பொழுது முண்டான லோகநிந்தை (இருககினறது,)
அந்யஸ்ய	இன்னொருவனுக்கு
தாத்ருஶவிதூஷிதலோக	அப்படிப்பட்ட தூஷிக்கப்பட்ட
வார்த்தாநஅஸ்தி	லோகநிநதையானது இல்லையே;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்

அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகளா
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆமரயாம	ஆம்ரயிககின்றேம

பொழிப்பு

ஒருவன் பிறந்தவனெனனும உலோகநிந்தையை உடையவன், இன்னொருவன் அபபடிபபட்ட அபகயாதி இலலாதவன, பெரியவர்களே! இவவிருவரி லெவன் சிறநதவன? நீஙகளுண்மையாக வுரைததால, நாஙகளவனையே அடைக்கலமாக வடைகினறேம

விதப்பு.

ஒருவன பிறநதவன என்றுரைகக்கும் நிநதையையுடையவனென்றது - ஹரியை, இது அவவரி அவவண்ணம பிறநதிருததலால். இதனை—

"வணணமாடங்கள்சூழதிருக்கோட்டியூா
கண்ணனகேசவன்நம்பிபிறநதநாள" என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தததாலுணர்க.

ஒருவன் அப்படிப்பட்ட அபகயாதியை அடையாதவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பிறவாமையால். இதனை—

"பிச்சன்பிறப்பிலிபேர்நந்தியுநதியின்மேலசைதத
கச்சினழுககண்டாற்பின்னைக்கண்கொண்டுகாண்பதென்னே"
என்னுந் தமிழ்வேதத்தாலும்,

யனகஃஸ்ராஸ்டு ெதா ெஷெவாஷு ஹூவகு ஷெஷா ஸிவஃ த்ரி
ெவாஹ ெநாமணாவா ெரா மணாதீ ெதாஃக்ஷரோவூ்யய॥

என்று சிவாரதன ஸமவாதத்திலும் வருதலைககொண்டுணாக.

தாத்பரியம்

ஹரி பிறநதவன, ஹரன பிறவாதவன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

பிறநதவனைவிடப பிறவாதவன் சிறநதவனுதலால, நாங்கள பிறநத ஹரியை அபபிரதானமாக வகறறி, பிறவாத ஹரனைச சரணமாக வடைகினறோம —எ-று. (எக)

ஏகஸ்ஸுராரு பகிர மஹிதபஶ்சகார
தஸைமதெளஸுதமதிக்ஷிதிஸாமபமநய ।
கோவாநயோ ரதிகஇ கய நுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம॥

ஏகஸ்ஸுராருபகிரமஹிதபஶ்சகார தஸைமதெளஸுதமதிக்ஷிதிஸாமபமநய । கோவாநயோரதிகஇ கயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதய ம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மாடம் பொலியுஞ் சுவணநகா மருவும விபுதா குழுககளுடன்
கூட வொருவ னருந்தவத்தைக் குயிற்றி யிருந்தான குலவொருவன
நீடன் னவற்குச் சாமபனென நிலவு மகனை நினைந்தளிததான
ஈடன் னவரிற சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸுரை:	தேவர்களாலே சூழப்பெற்றவனாய்
உபகிரம்	மலைச்சாரலில்

தப:	தபஸை
சகாரஹி	செய்தானலலவா,
அந்ய:	இனனொருவன
அதிக்ஷிதி	பூலோகததில
ஸாமபம்	ஸாமபனெனகிற
சுத:	பிளளையை
தெளஹி	கொடுததானலலவா,
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
நமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன தேவாகளுடன மலைசசாரலில தவஞ்செய்தான், அவ்வ ண்ணஞ் செயதவனுககு இனனொருவன் சாமபனென்னும் மகனை ளிததான்; இவ்விருவரிற் பெரியவாகளே! எவன் சிறந்தவன்? நீங்க நாைத்தால், நாஙகள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின் றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் விபுதர்களுவுடன் மலைச்சாரலிற் றவஞ்செய்தானென் து - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் தவஞ்செய்திருந்த ால். இதனை கீழ்வருஞ் சரிதத்தானுணர்க.

ஒருவன அவ்வண்ணந தவஞசெயதவனுககுச சாமபனெனனும் பிள்ளையை யளிததானெனறது - ஹரனே, அது அவ்வரன அவ்வண ணம அளிததமைமால

ஹரி கணணனுகவிருநதநாளில அவனுககு பதினுயிரததொருநூற் றெட்டு மனைவியா இருநதாாகள, அவாகளுககுட் சாமபவதி நீஙகலா கச சததியபாமை யுருககுமணி முதலிய அனைவருககும ஒவவொருத தியும பததுபபததுபபிளளைகளை யுடையவாகளாயினாாகள இதனுல கண்ணன நூறறறுபததோராயிரதநெணணூறு பிளளைகளையுடையவ னுகவிருநதான. இவவணணம லக்ஷககணககான பிளளைகளையுடைய ஹரியின மனைவியாி லொருததியான சாமபவதி ஹரியை வணஙகி, நாதா! தஙகள மனைவியாகளான பதினுறுயிரததெழுநூறறேழு பெண் கள எனனை மலடியெனறுரைககுமாறு யான உயிாவாழததுணியேன என்று கூறினுள உடனே ஹரி மானே! அஞசாதே நான உனககுப புததிரா பிறககுமாறு செயகினறேனெனறுரைதது மகரிஷியான உப மனணியருடைய ஆசிரமததிறகுசசென றவரை வணஙகி, என்மனைவி சாம்பவதி பிள்ளைபபேறினறி வருநதுகினறுள குருநாத! அவட்கும புததிரபாககிய முணடாகுமாறு அருளசெயயவேணடுமென றுரைத தலும, அமமுனிவன கணண! நீ சஙகரனைநோககித தவஞசெய்வையா கில், நினககு மககட்பேறுணடாகும. அருநதவஞ செயயாதவர்கணமு ன் அவ்விறைவன் வெளிபபடையாகததோனறுனெனறுரைதது அவ் வரிக்குப் பாசுபத தீக்ஷைசெயது பஞசாக்ஷரோபதேசஞசெய்தனன. உபதேசமபெற்ற ஹரியும விபூதி ருதராக்ஷாதிகளா லலஙகரிககப்பட் ட சரீரியாயக கைலைமலைசசாரலி லருநதவஞசெய்தனன். இவன் தவ த்துககுகநத ஹரன் பாாவதிதேவி ஸகநதன முதலானவாகளுடன ப்ரத்தியக்ஷமாய் நினறு, ஹரியே! நின தவததை மெசசினேனன, நீ தவ த்தை நிறுதது, நினக்கு வேணடிய வரததைககேள் எனறலும, ஹரி ஹரனது சரணகமலஙகளில் சாஷ்டாஙகமாக வணங்கிததுதிதது எம் பெருமானே! அடியேற்கு நின்திருவடியை மறவாத வன்பும ஒரு பிள்ளையும் வேண்டுமென்று வாய்புதைத்து நினறு கூறினன்; ஹர னும் அவ்வண்ணமே வரமளிததனன். இதனை—

“ வாரசடைகட்டிததூயமருஙகினிறசீரைசுறறிக
காரநிறததணணலசெயயுநதவததினைககருதிநோககி
யோகுடியிருநதுவீஙகுமிளமுலைககவுரியோடும
போரவிடையிவாநதுமுககட்புனிதன்முனறோனறினானே.
அடுததடுததன்பினோடுமவணஙகுமாயதுளவினோனை
யெடுததிருகையாணீவிவிழைநதெதனனியமபுகெனறுங
கடுததிகழ்மிடறறோனகூறக்கணணனவாயபுதைததுநினமேல
விடற்கருமனபுமமறறோசிறுவனுமவேணடுமெனறான.
மழகதிரப்பரிதியேயககுஙகவுகதுவஙகிடநதமாரப
விழைவினீகேட்டவெலலாமவிருபபொடுமளிததோமெனறுக
குழவிவெணடிஙகட்கணணிமிலைசசியகூததனகூறக
கழையிசைவடிததகணணனகவுரிதாணமலரிற்றாழ்நதான” என
றுவருங கூரமபுராணததாலுணரக.

தாத்பரியம்

ஹரி ஹரனைககுறிததுத தவஞசெயதான், ஹரன ஹரிககு வர மளிததான எனபதாம.

தாரதம்மியம்

அருநதவஞ செயபவனிலும அருநதவஞ செயபவனுககு வரங கொடுதத பெருநதகை சிறந்தவனாதலால, நாஙகள ஹரியை இது விஷயததி லப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயததிற் சிறந்த ஹர னைச் சரணமாக அடைகினறோம.—எ-று. (௮௦)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁𑌬𑌾𑌣𑌗𑌤𑌿𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌕𑌰𑌂𑌵𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿
𑌸𑌾𑌂𑌯𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂𑌪𑍁𑌰𑌜𑌯𑌾𑌯𑌤𑌮𑍇𑌵𑌬𑌾𑌣𑌮𑍍।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகஸ்துபாணகதிமேதயகரமவ்ருணோதி சாங்யோக்ஷிதபுரஜயாய தமேவபாணம் । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம ப்ருவந்துதமிமம்வயமாச்ரயாம॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சந்தக் கரனைப் பாணகம னததா லொருவன் சாடினன்
அநதக் கரனை யழிததானை யரிய வேதி யாககொணடு
சிந்திப் புரததை முனனொருவன செகுததா னென்னுந் திருமறைகள்
இநதத தொழிலிற் சிறநதவனயா ரிசைததா றபெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனுனல
பாணகதிம	பாணகமனததை
ஏதய	அடைநது
கரம்	கரனை
வ்ருஞ்சதி	சேதிக்கிறன்,
அந்ய.	இனனொருவன்
புரஜயாய	புரஜயததினபொருட்டு
தமேவ	அவனையே
பாணம	அமபாக
அக்ஷிவத	பிரயோகிததான;
அநயோ.	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பாணகமனத்தால் கரனைக் கொனருன், மற்றொருவன் பாணகமனஞ் செய்தவனையே பாணமாகக்கொண்டு புரஜயமடைந்

தான்; பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? நீவிருண்மையாகவுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பாணகமனத்தையடைந்து கரனை வதைத்தானென்றது- ஹரியை, அது அவனரி அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால். இது ஹரியின் இராமாவதாரத்தில் நிகழ்ந்தது. இதனை—

"ஆளவலியுங்கரிவலியுமயவலியுந்தோவலியுமமரருஞ்சுந், தோள்வலியுந்தவவலியுந்தோற்றமுறக்கருதருமபோர்தொடுத்தபோதில்,வாள்வலிதோளிராகவனுமவாங்கியவிற்பகழிகளானமாறறிவிட்டார், ஞாள்வலியையுணராதாரொருகணத்திறுயிர்தொலைந்தாரைவிலவதென்னே" என்னும் பாரதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அந்தக் கரசங்காரனையே பாணமாகக்கொண்டு புரஜயமடைந்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமியற்றியிருத்தலால். இதனை—

"தனமனையிரதமாகத்தனமகனவலவனாகத்
தன்மகனபேரனோடுதனக்குமைத்துனன்காலாகத்
தன்மலரணைநாணாகத்தானெடுமெபகழியாகின
றன்மனமிடங்கொண்டுறறசங்கரன்றனக்குமாயன்" என்னுங்

கூவத்துப்புராணத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பாணகமனத்தாற் கரனை வதைத்தான்; ஹரன் ஹரியையே பாணமாகக்கொண்டு புரசயமுற்றான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தன்னதான ஒருபாணத்தாற் பகைவனைக் கொன்றவனிலும், அந்தப் பாணகமனஞ் செய்தவனைப் பாணமாகவுடையவன் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் நாங்கள் பாணகமனவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வெறுத்துக்கி, பாணகமனவிஷயத்திலுயர்ந்த ஹரனை ஆச்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (அ௯)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾𑌸𑌵𑌿𑌤𑍃𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌤𑍀
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾𑌸𑌵𑌿𑌤𑍃𑌤𑌨𑌯𑌪𑌿𑌤𑌾𑌵𑌰𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑌮𑌸𑌂𑌶𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃।

ஏகஸஸதாஸவிதருமணடலமதயவாததீசாநயஸஸதாஸவிதருதநத பிதாவரீயாந| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸதயமப்ரு வந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சநதப் பாநுமண்டலததிற றவிரா தொருவன் சாாநதுற்றுன
அநதப பாநு வெனுஞசிறநத வணண வெழிலகொ ளணிவாயிற்
றநதத தனமை யில்லாமற றகாததா ஞெருவன றூரணியில
இநதச சீரிற சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன
ஸதா	எப்பொழுதும
ஸவிதருமண்டலமதயவாததீ-சூரியமணடலநடுவில் இருககிறவன்,	
அநய:	இனனொருவனுனல்
ஸதா	எபபொழுதும
ஸவிதருதந்தபிதா	சூரியனுடைய பல்லை
வரீயாந்	பேதிககிறதினுலே சிறநதவன;
அநயோ:	இவவிருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.

தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஶ்ரயிககினறோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னழகிய சூரியமண்டலததி லிருக்கின்றான், இன்னொருவ னநதச் சூரியனுடைய தநதஙகளைப் பினனஞ்செயதவன்; பெரியவர்க ளே! இவாகளுககுட் சிறந்தவன யாவன? அவனை நீஙகளுணமையாக வுணாததால,நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைகினறோம்.

விதப்பு.

ஒருவன சூரியமணடலததி லிருபபவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவணண மிருததலால இதனை—

"வளமபொருநதுமவசுககளிலககினி
விளஙகுகினறவாதிததரினவிட்டுணு
துளஙகிருமபுனலதோனறிறையாகில
உளநதவறிவுறறவருளாணும" என்று பாகவததது்ம, மண்டலப்பிரமாண உபநிடததிலும சூரியமணடலமூாததியான நாராயணன யாககிய வலகியனுககு யோகோபதேசஞ் செயதானென்றிருக்கினறது. 'ஸஹோவாசநாராயண' என்பனவாதிகளாலும சூரியமண்டலவாசி ஹரியெனறறியப்படுகினறான.

ஒருவன சூரியனுடைய பற்களை யுடைததவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவவண்ணஞ் செயதமையால்.

ஹரனையன்றிப் பரனை யுணடாக்ககருதிய தக்கனென்பவன் செய்த யாகத்தி லவிற்பாகத்திற்காக வநதிருந்த சூரியனுடைய பற்களை ஹரனடிததுடைத்தனன். இதனை—

" சூரியனாதொண்டைவாயினிற்பற்களை
வாரிநெரிததவாறுந்தீபற
மயங்கிற்றுவேள்வியென்றுந்தீபற " என்று திரவிடவேதமுரைத்தமையாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சூரியமண்டலவாசி; ஹரன் சூரியனுடைய தந்தங்களை யுடைத்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

சூரியமண்டலவாசியினும் சூரியனுடைய பற்களையுடைத்தவன் வீரியத்திற் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் சூரிய மண்டலவாசியான ஹரியை இங்கு அப்பிரதானமாக அகற்றி, சூரியனுடைய பற்களை யுடைத்த சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றேம் —எ-று.(அஉ)

[Grantha-script verse, 4 lines]

ஏகஸ்துமாதவ இதிப்ரதித ஸவநாயநாதவந்யோஹ்யுமாதவ இதி ப்ரதித.ஸவநாமநா | கோவாநயோரதிக இதய நுசிந்தியவருத்தாஸ்ஸத யம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னு மெழில்கொண் மணிமோலி மருவு மொருவன் மாதவனாய்ப்
பன்னு முரிமை தனையெய்திப் பலரும புகழ விருக்கின்றான்
உன்னு மொருவ னுமாதவனென் றுரைக்கு முறையா லுயர்வுற்றான்
என்னு மிவருட் சிறந்த வன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனானல்
மாதவ:	மாதவன்
இதி	என்று
ப்ரதித:	பிரஸித்தியடைந்தவன்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
உமாதவ:	உமாதவன்

இதி	என்று
ஸ்வநாம்நா	தன பெயரினலே
பரதித.	பிர஖ிததியடைநதவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருததா	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிககினறேம.

பொழிப்பு.

பெரியவாகளே ! ஒருவன மாதவனென றழைககப்படுகினருன், மற்றொருவ னுமாதவனென்று அழைககபபடுகினருன் ; இவாகளுக்குட்சிறநதவன யாவன்? அவனை நீஙகளுரைததால, நாஙகளநத மஹா புருஷனைச சரணமாக அடைகினறேம.

விதப்பு.

மாதவனெனறது-ஹரியை, உமாதவனெனறது-ஹரனை, இவை இவாக ளவ்வண்ணமிருததலால் வநத பெயா.

தாத்பரியம்.

ஹரி மாதவன, ஹரன் உமாதவன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

மாதவனென் றுரைப்பதினும் உமாதவனென்றுரைப்பதில் ஓரெழுதததிகமாதலாலும், அருத்தவிசேட மிருத்தலாலும், நாம் இதுவிஷயத்திற் ருழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றேம். (அ௩)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

கோபாலகைஸதவநுஸருதஸஸாதராமிகைகோ திகபாலகைஸ்த்வநுஸ்ருதஸது திகமபரோநய| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயமபருவநதுதமிமமவயமாஶ்ரயாம.||

மொழிபெயர்ப்பு

உவலைக கூடைக குடிலகமொடு முறறுக கிடககு முயாவிலலாச
சவலை யிடையா குழுவுடனே சாநதா னொருவன றனியொருவன்
கவலை யினறித திசைவிபுதா களுல வமாநதான கடலுலகி
லிவாக டமிற் சிறநதவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
இஹ	இவவிடததில்
கோபாலகைஸாதராம	இடையாகளால மிகவும
அநுஸ்ருத:	அநுசரிககப்பட்டவன்,
திகம்பர	திகம்பரனுகிய
அந்யந்	அனனியன
திக்பாலகை.து	திக்குப்பாலர்களாலே
அநுஸ்ருத.	அநுசரிககப்பட்டவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸதயம் உண்மையை
ப்ருவந்து சொல்லலாம
தமிமம அநத இவனை
வயம நாஙகள
ஆஸ்ரயாம. ஆஸ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் இடையாகளுடன மிகவுஞ சகவாசஞ செய்கினருன், இன்னொருவன் திககுப்பாலாகளுடனே சகவாசஞ செய்கினருன், பெரியவர்களே! இவவிருவரிற சிறநதவன் யாவன? இவனை நீஙகளு ரைததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனை ச சரணமாக அடைகினறோம.

விதப்பு

ஒருவனிடையாகளோடு சகவாசஞ செய்பவனெனறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவணணங கண்ணுவதாரததிற செயதமையால.

ஒருவன் திககுப்பாலாகளுடனே சகவாசஞசெயகினருனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன ஈசான குபேராதிகளோடு சதா சகவாசஞ் செய்தலால்

தாத்பரியம்

ஹரி இடையாகளுடைய ஸஹவாசமுள்ளவன; ஹரன் திக்குப் பாலகர்களின ஸஹவாசமுளளவன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

திககுப்பாலாகளுககு இடையாகள் தாழ்நதவர்களாதலால், தாழ்ந்த சகவாசததையுடைய ஹரி உயாநத சகவாசஞன ஹரனுக்குத் தாழ்ந்தவனுயினுன்; ஆதலால் நாஙகள் இதுவிஷயததிற் ருழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, உயாந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (அச)

வைகொமஹ௨த ழ்ஃ-ஃஃ-ழ்வ ஹீ௨கஜெவ
ஐஹெ ழ்ாமஹ௨த ழ்ஷிஸயஜுஸகாஉக-ஸுடிழு!

𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

ஏகோ களதயநுதிநநவநீதமேவ மநயோகளதயதிபயங்கரகாளகூடம் | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதிய வருததாஸஸதயமபருவந்தத மிமமவயமாஶ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

கிள்ளைமொழிகொளிடைமடவார கிடடிககடைந்த கிளாவெணணெய்
தொளளை யுறுகா திடையணிநத தோனறி யசையத தொட்டுணட
: களள னொருவன் மறறொருவன காளகூடங் கலந்துண்டான
எள்ளி லிவருட் சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன
அநுதிநம	பிரதிதினமும
நவநீதம	வெணணெயை
களதி	பக்ஷிககிறான,
அநய	இனனொருவன்
அதிபயஙகரகாளகூடம	மிகவும பயஙகரமான காளகூடவிஷததை
களதி	பக்ஷிககிறான,
அநயோ:	இவவிருவருக்குள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் கிளிமொழி மடவார் கிட்டிக்கடைந்த வளமுறுவெண்ணெயை வாரி யுண்கின்ருன், மற்றொருவன் கொடிய காளகூடவிஷத்தை எடுத்தயின்ருன்; பெரியவர்காள்! இன்ன விருவருட் சிறந்தவன் யாவன்? இவனை நீவிருண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்ருேம்.

விதப்பு

ஒருவன் வெண்ணெய் உண்பவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி கண்ணவதாரத்தில் வெண்ணெய் அயின்றமையால்.

ஒருவன் காளகூடவிஷ மயின்ருனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன்பாற் கடலிற் பிறந்த விடத்தை யுண்டமையால.

தாத்பரியம்

ஹரி வெண்ணெய் உண்போன்; ஹரன் காளகூட விஷம் உண்போன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

வெண்ணெய் உண்டு வாழ்பவனிலும் விடமுண்டு வாழ்பவன் சிறந்தவனுதலால்," நாங்கள் சாமானயமானவர்களாலும் உண்ணக்கூடிய வெண்ணெயையுண்ட திருமாலை யப்பிரதானமாக வகற்றிப் பிறரால் உண்ணமுடியாத காளகூட விஷமுண்ட ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்ருேம் —எ-று. (அ௫)

[illegible]

ஏகஸ்துரைலநிசயைர்ஜலதிம்பபந்ததவர்யஸ்தமேவஜலதிம்ஸரதிஞ்சகார | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

குன்றுங் கிரியு மரந்நிரையுங் கூட்டி யொருவன் குரைகடலி
லன்று சேது வென்றொன்றை யமைத்தா னம்ம வதுநிற்கத்
துன்றுங் கடலைத் தூணியெனச் சோரா தொருவன் றொகுத்திட்டான்
இன்றின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனாலே
ஶைலநிசயை.	மலைகளினுடைய கூட்டங்களாலே
ஜலதிம்	கடலை
பபந்த	கட்டினான்,
அந்ய:து	மற்றொருவனால்
தமேவஜலதிம்	அக்கடலையே
ஶரதிம்	அம்புக்கூடாக
சகார	செய்தான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கடலில் மலைகளாலே அணைகட்டினான், மற்றொருவன் கடலை யம்புக்கூடாகக்கொண்டான்; இவ்விருவரில் எவன் சிறந்தவன்? நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

கடலை மலைகளா லணைகட்டினவன ஹரி, கடலை யமபுக்கூடாக கக்கொணடவன் ஹரன்.

தாத்பரியம்.

ஹரி கடலை மலைகளாற் கட்டினேன், ஹரன கடலை அமபுக்கூடாககொணடோன என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

கடலை யணையாகசசெயவதிலும கடலை யமபறூததூணியாக்குதல் அரிய காரியம. ஆதாலால் இதுவிஷயததிற ருழ்வடைநத ஹரியை நாஙக ளப்பிரதானமாக அகறறி, உயாநத ஹரனைச சரணமாக அடைகினறேம.—எ-று (௮௬)

𑌏𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌸𑌰𑌯𑍂𑌸𑌲𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌳𑍇
𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌧𑍌 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌥𑌗𑌾𑌂 𑌮𑌕𑍁𑌟𑍇 𑌜𑌟𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ।

ஏகோவிவேஶஸரயூஸலிலாந்தராளேஹ்யநயோததௌதரிபதகாமகடவஜஜடாயாம| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருததாஸ்ஸத்யம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஶ்ரயாமः॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வரையுங கரியு மிழுத்தேகும் வலிய சரயு வரநதியிற்
புரையொன் றின்றி யேயொருவன் புகுந்தா னென்ப புகலொருவன்
குரைகொள்கங்கைதனைசசடையிற்கொண்டானென்னக்குலமறைகள்
இரையு மிவருட் சிறநதவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஸரயூஸலிலாந்தராளே	சரயூநதியினுடைய நீரின் நடுவில்
விவேஶஹி	பிரவேசித்தானல்லவா,

அந்ய:	இனனொருவன்
ஜடாயாம	ஜடையில
தரிபதகாம்	கஙகையை
கடவத	குடததைபபோல
தவெதள	தரித,கிருககின்முன,
அநயோ.	இவ்விருவருககுள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருததா	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில மூழ்கினன, மறறொருவன் கங்கையைத் தலையில வைததான; இவாகளுட் சிறநதவனே. நீஙகளுரைததால, நா ங்களந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில் மூழ்கினனென்றது - ஹரியை, அது அவ் வரி அவ்வணணம மூழ்கினமையால. ஹரி இராமனுகவிருநது வைகு ந்தம்போகுநாளில, அயோததியி னருகிலுளள சரயுவினமுழுகி விண ணுலகடைந்தான். இதனை—

" தடமலிசரயுததண்டுறையிற்றாழ்புனல்
அடியுறச்செல்வுறச்செல்வுழியலரிஞன்முகன்
மிடன்மிகுகணக்கிலாவிமபவூர்திக
ளுடனணிவானகத்துச்சிதோன்றினன் " என்றுவரும் இரா மாயணத்தாலுணாக.

ஒருவன கஙகையைச சடையில அணிந்திருககினருனென்றது- ஹரனே, அது அவவரன் அவவணணம அணிநதிருததலால இதனை—"கஙகையைச் சடையில்வைததாய" எனனுந தமிழ்வேதததா லுணாக.

தாத்பரியம்

ஹரன கஙகாதரன், ஹரி சரயுவின மூழ்கினுன எனபதாம.

தாரதம்மியம்

சரயுவினும கங்கை சிறநததாதலால,கஙகாசமபநதமுளள ஹரன சிறந்தவனும,சரயுசமபநதியான ஹரி தாழ்நதவனுமாகினருாகள. இத ஞல் நாங்கள சிறபபிலா ஹரியை அபபிரதானமாக அகறறிச சிறந்த ஹரனேச சரணமாக அடைகினரும.—எ-று. (அஎ)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌧𑌿𑌕𑌂𑌚 𑌹𑌿 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌧𑌿𑌕𑌂𑌚 𑌹𑌿 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

ஏகஸ்யரூபமதிகசசதிதாமஸத்வமந்யஸவரூபமதிகச்சஹிஸாத்விகத்வம் | கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவருததாஸ்ஸத்யமப்ருவந்தித மிமம்வயமாஶ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

தூங்கு மியலே மிகவுடைய தொனமைத தமசாந துரக்குணததைதத
தாஙகி யொருவன் விளஙகிஞன் தரணி தன்னிற் சததுவத்தை
நீஙக லின்றி யேயொருவ னிசமா யடைந்து நிலவுற்ருன்
ஈங்கின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுடைய
ரூபம்	ரூபமானது
தாமஸத்வம்	தாமஸத்தன்மையை

அதிகச்சதி	அடையும,
அந்யஸ்ய	இனனொருவனுடைய
ரூபம்	ரூபமானது
ஸாதவிகதவம	சாததுவிகததன்மையை
அதிகசசதி	அடைகினறது,
அநயோ.	இவவிருவரில
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள்
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் தாமசகுணததை யடைநதவன, இன்னொருவன் சததுவகுணததன்மையை யுடையவன், இனனவரிற் சிறநதவன் யாவன்? பெரியவாகளே! நீஙகளுண்மையாக வுரைததால், நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகிறோம.

விதப்பு.

ஒருவன் தாமசத்தன்மையை யடைந்தவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணந் தாமசகுணாதிக்கமே யுடையவனாக விருத்தால். இதனை—

ஹரிக்கு நித்திரையிற் பிரியமிருததலாலும், கறுததிருத்தலாலும், அரவிற் கிடத்தலாலும், தயிர்முதலிய தமோகுணவஸ்துக்களை விரும்புதலாலும் தாமசகுணனென்றுணர்க.

ஒருவன் சத்துவகுணனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரனவ்வண்ணஞ் சத்துவகுண மேலிட்டவனாகவிருத்தலால். இதனை—

வெண்ணிறம படைத்திருத்தலாலும், ஞானசாரியனாக விருத்தலாலும், வெள்ளிய மலையிலிருத்தலாலும சத்துவகுணாதிகயனென்றுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி தமோகுணாதிககன, ஹரன சத்துவகுணாதிககன எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

தாமசகுணததை விருமபுவோனும, சத்துவகுணததை வெறுப்பவனும சாமானயனிலுமிரான ஆதலால் நாஙகள தாமசகுணனான ஹரியையப்பிரதானமானவனாக வகறறிச சத்துவகுணனான ஹரனைச் சரணமாக அடைகினறோம —எ-று. (அஅ)

𑌨𑍀𑌲𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑍀𑌲𑌯𑌮𑍁𑌨𑌾𑌜𑌲𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑌃
𑌶𑍁𑌭𑍍𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌶𑍁𑌭𑍍𑌰𑌤𑌰𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌧𑍁𑌨𑍀𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑌃 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

நீலோபிநீலயமுநாஜலபகஙகாதரம்ஸோபரோபிஸோபரதரதிவ்ய துநீதரோஙய। கோவாஙயோரதிகஇஙயநுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதயம்ப்ரு வந்துதமிமமவயமாஸரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கோலக் கரிய காசாவின குலமா மலாபோ னிறதெதாருவன்
சாலக் களிந்தி நீரினிடைத தாழ்நதா னொருவன் றனிவெண்மை
மேலுற் றுயாந்த கங்கைதனை மிளிரச் சடையி னுட்கொண்டான்
ஏல விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: ஒருவன்
நீலோபி நீலநிறமானவனாக விருந்தபோதிலும்

நீலயமுநாஜலமக்நகாதர	நீலநிறமான யமுனுஜலத்திலே முழுகி ன காதநிரதனதயுடையவன,
அந்ய:	இனனெருவன
சுப்ரதரதவ்யதுநீதுர	வெணமையுடையவனுக விருநதபோதி லும மிகவும வெண்மையான தேவ கஙகையாகிற சுமையையுடையவன்;
அநயோ:	இவ்விருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனே
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனே
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶரயிககின்றோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் அழகிய காயாமலாபோனற கருநிறமுள்ளவனுகவிருந் தும் கரிய நிறமான யமுனேயாற்றின் மூழ்கிக்கிடககின்றுன, மற்றொ ருவன் வெண்ணிறமுடையவனுக விருநதும மிகவும வெணமையான தேவகங்கையைச் சுமந்துகொணடிருககினறுன; இவவிருவருக்குள் பெரியவாகளே! சிறந்தவன் யாவன்? நீஙகளுரைததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனேச் சரணமாக வடைகின்றோம.

விதப்பு

கறுப்பாகவும் வெளுப்பாகவும் இருக்கின்றார்கள் எனறும், யமு னேயையும் கங்கையையும் உடையவாகளாக விருக்கின்றார்களென் றும் உரைத்தது-ஹரி ஹரர்களே, அது அவர்களவ்வண்ணமிருத்தலால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி கரியனும, யமுனசம்பந்தமானவனும்; ஹரன் வெண்மை யானவனும, கஙகாசம்பநதமானவனும ஆக இருககினறாாகள என் பதாம்.

தாரதம்மியம்

யமுனையினும கஙகை சிறநததாகலானும, கறுபபினும வெளுப் புச் சிறநததாகலானும, இதுவிஷயததில ஹரனிலும ஹரி தாழ்ந்தவ னேயாம. நாஙகள தாழ்நத ஹரியை அபபிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச சரணமாக வடைகின்றேம.—எ-று. (௬௧)

𑌏𑌕𑍋 𑌵𑌰𑌾𑌹𑌤𑌨𑍁𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌭𑍁𑌵𑌮𑍍𑌵𑌿𑌲𑍇
𑌖𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑌯𑍋𑌭𑍁𑌵𑌂𑌪𑍁𑌰𑌜𑌾𑌯𑌾𑌯𑌰𑌤𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌤𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾
𑌸𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌪𑌰𑌾𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோவராஹதநுமேத்யபுவமலிலேகஹ்ரயநயோபுவம்புரஜாயாய ரதஞ்சகார। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமப்ருவங் துதமிமமவயமாபராயாமः॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வன்றி யுருவந தனையடைநதிவ வையந தனனை முனமொருவன்
ஒன்றி யெழுது மியலபுறறு ஞெருவன புரஙக ளொடுபொருஙகால்
வென்றி யுறுநல லிரதமென வியனபாா கொணடு விளஙகினன
இன்றின னவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன்
வராகதநும்	பன்றி உடலை
ஏத்ய	அடைந்து
புவம்	உலகத்தை
விலேகஹ	எழுதினனன்றே,

அந்ய.	இன்னொருவன
புரஜயாய	திரிபுரஜயததினபொருட்டு
புவம	பூமியை
ரதமசகாரஹ	இரதமாகசசெயதானலலவா;
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா	பெரியவாகள
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாமஃ	ஆஸரயிககின்றோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் பன்றியுருவடைநது பூமியை எழுதினன், மற்றொருவன் புரதகனகாலததிற் பூமியை இரதமாககொண்டான், இவாகளுட் சிறந்தவனைப் பெரியவாகளே நீஙகளுரைததால, நாஙகளநத மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம

விதப்பு.

பன்றியுடலெடுத்துப் பூமியை யெழுதினனெனறது-ஹரியை, புரசயத்தின்பொருட்டு பூமியை இரதமாககொண்டானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ணம் செய்தலால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி பூமியைப் பன்றியாகிக் கிளறினன்; ஹரன் இரதமாகக் கொண்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பூமியை இருவரும் உபயோகப்படுத்தினும் ஹரி பன்றியுருவடைந்து கொம்பாற் கிளறினன், ஹரன் இரதமாகக்கொண்டான்; இங்கு

இந்த விஷயத்தில் ஹரன் செய்கை உயர்ந்ததும், ஹரியின் செய்கை தாழ்ந்ததுமாக இருத்தலால், நாங்கள் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதான மாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை அடைக்கலமாக அடைகின்றோம். (௧0)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஶ்சலாந்நிஜவதூகஶ்ஶாகரோத்து மந்யஶ்சகாரவநிதாமஸ்பு டமர்த்தகாத்ரே । கோவாநயோரதிகஇதய நுசிந்தியவ்ருத்தாஸஶ்ரயம ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அலையு மியல்பு கொண்டவளாய் யமாநத மனைவி தனையொருவன
நிலையின னிறுத்து மியலபினறி நினறு னொருவன நேரிழையை
நலதன னுடலிற பாதியதா நலகி யமாநதான் நானிலத்தில்
இலகின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
சலாம	சலிக்கிற
நிஜவதூம	தன் மனைவியை
ரோத்தும்	தடுக்கிறதற்கு
நஶ்ஶாக	சக்தியில்லாதவனானான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
அர்த்தகாத்ரே	பாதியுடம்பில்
வநிதாம்	பெண்ணை
ஸ்புடம்	நன்றாக
சகார	வைத்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்

அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவந்து	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன சஞசலமான மனைவியை ஒருவிடததில நிறுததுமாற்ற லறறவனுக விருககினறான, மறறொருவன தன மனைவியை பாதியுட மபாககொணடிருககினறான, இவவிருவரிற சிறநதவனை பெரியவர் களே! நீஙகளுணாததால, நாஙகளந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகினறோம

விதப்பு.

சஞசலமான மனைவியை யுடையவனெனறது-ஹரியை, மனைவி யைப பாதியுடலி லுடையவனென்றது - ஹரனை, ஹரியின மனைவி யான திருவொருவிடததி லிராளெனபது பிரசிததம.

தாத்பரியம்.

ஹரி சலனமான மனைவியையுடையவன; ஹரன சலிததலில் லாத மனைவியையுடையவன என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

சலனமுள்ள மனைவியைச சலிககாதிருககச செயயாதவனிலும், சலனமற்ற மனைவியை ஒருபுறததிலுடையவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அக ற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (கக)

ஏகம் வதந்தி நிகமாந்தவசாம்ஸ்யதீசம்
விச்வஸ்ய விச்வமிதராந்து வதந்தி தாநி।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸந்தய மப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம:॥

ஏக மவதந்திநிகமாந்தவசாம்ஸ்யதீசம் விச்வஸ்ய விச்வமிதராந்து வதந்திதாநி। கோவாநயோரதிக இத்ய நுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ்ஸந்தயமப்ருவந்துதமிமம்வயமாச்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

அழியா நிகமாந்தத்துறநல் லரிய மொழிகளிலத்திற
கொழியா வீசனொருவனுள னென்னு மொருவனையோ
மொழியா நிற்கும் விசுவனென முறையே முதன்மை யென்னுமதில்
இழியா விவற்கட் சிறந்தவனியா ரிசைத்தார் பெரியோ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகம்	ஒருத்தனை
நிகமாந்தவசாம்ஸி	வேதாந்த வாக்கியங்கள்
விச்வஸ்ய	உலகத்திற்கு
அதீசம்	பிரபுவாக
வதந்தி	சொல்லுகிறதுகளோ,
இதராந்து	மற்றொருவனையாலல
தாநி	அந்த வாக்கியங்கள்
விச்வமவதந்தி	விசுவம் என்று கூறுகின்றன;
அநயோ.	இவ்விருவரில
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸத்யம் உண்மையை
ப்ருவந்து சொல்லலாம்.
தமிமம் அந்த இவனை
வயம் நாங்கள்
ஆஶ்ரயாமஃ. ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவனை வேதாந்தவாக்கியங்கள் உலகத்திற்கு பிரபுவாகச் சொல்லுகிறதுகளோ, மற்றொருவனை அதேவேதாந்த வாக்கியங்கள் விசுவமென்றுரைக்கின்றன. இவர் இருவரிலெவர் சிறந்தவர்? நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

உலகத்திற்கு பிரபு என்றது-ஹரனை, உலகமென்றது-ஹரியை.

தாத்பரியம்.

ஹரி உலகமாக இருப்பவன், ஹரன் உலகாதிபனாக இருப்பவன்.

தாரதம்மியம்.

உலகமாயிருப்பவனிலும் உலகாதிபனாக இருப்பவன் சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்தில் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று.

𑌏𑌕𑌂𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌶𑍇𑌷𑌫𑌲𑌾𑌵𑌲𑍀𑌨𑌾
𑌨𑍍𑌦𑌾𑌤𑌾𑌰𑌮𑌾𑌹𑌫𑌲𑌕𑍋𑌟𑌿𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌨𑍍𑌯𑌂।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகம்யஜ்ஞம்ஶம்ருதிரஶேஷபலாவளீநாந்தாதாரமாஹபலகோடி நிவிஷ்டமந்யம்। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சீரொ ளிரண்டா மறையொருவன செறிநத சகல பலன்களையும்
போரொள் கருணை யுடனலகிப் பிறங்கு மெனனும பிறனெருவன்
நாரொ ளனபாக் கநேகபல நலகு மெனனு நானிலததி
லோரொ ளிவருட் சிறநதவனயா ரிசைநதாற பெரியீரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவனை
யஜுஃஶ்ருதி	எசுரவேதம
அஶேஷபலாவளீநாம	சமஸதமான பலஙகளுடைய சமூகஙகளை
தாதாரம	கொடுககிறவனாக
ஆஹ	சொலலுகிறது,
அநயம	இனனொருவனை [ததவனாக
பலகோடிநிவிஷ்டம	பலஙகளுடைய அநேகஙகளிலே பிரவேசி
ஆஹ	சொலலுகிறது;
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிகம்	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருததா:	பெரியவாகள்
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவனை எசர்வேதமானது சமஸ்தமான பலங்களுடைய சமூகங்களையுங் கொடுக்கிறவனாக உரைக்கின்றது, மற்றொருவனை அநேக

பலங்களிலே பிரவேசிக்கவனாக உரைக்கின்றது, பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனை எச்சாவேதமானது ஸமஸ்த பலன்களையு மளிப்பவனென்றுரைக்கின்றதென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ண மளித்தலால்.

ஒருவன் பலங்களுடைய அநேகங்களிலே பிரவேசித்தவனாக விருக்கின்றானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பிரவேசித்தலால்.

தாத்பர்யம்.

ஹரன் எல்லாப்பலன்களையும் அளிப்பவன், ஹரி அந்தப்பலன்களி லநேக கோடிகளை யடைந்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

எல்லாப்பலன்களையு மளிப்பவனில் அநேக பலப்பிரவேசி தாழ்ந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்தவிஷயத்திற் குழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

> க்ராஹாஸ்திதஸ்ய ஸஞ்ஜீவயதேகதாலோ
> கதவாபரம்புரவரம்ஸ்வயமந்தகஸ்ய।
> கோவாநயோரதிக இத்யநுஸிந்த்யவ்ருத்தா
> ஸ்தத்ப்ரவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:॥

க்ராஹாஸ்திதயஸ்யமஜ்ஜீவயதேகதாலோகதவாபரம்புரவரம்ஸவயமந்தகஸ்ய। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸதயம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

முன்ன மொருவ னெழிலனபன முதலை யுண்ட மகவீந்தான்
பின்னை யொருவ னந்தகனூர் பேணி யவனை வேண்டியே
துன்னு முதலை யுண்டசுத னுளைப யொழித்தான் துகளில்லா
வின்னோர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகதாஸ	ஒருவனுடைய தாசனை
கராஹாஸிதம	முதலைபினால பக்ஷிககபபட்ட
ஸிஸுமம	சிசுவை
அஜீவயத	பிழைபபிததான,
பர	இனனொருவன
ஸவயம	தானே
அநதகஸய	எமனுடைய
புரவரம	நகரசிரேஷ்டத்தை
கதவா	அடைநது
கராஹாஸிதம	முதலையினால பட்சிககபபட்ட
ஸிஸுமம	சிசுவை
அஜீவயத	பிழைபபிததான,
அநயோ	இவவிருவருககுள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா.	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவனுடைய தாசினை முதலையுண்ட பிள்ளையை எழுப்பிக்கொடுத்தான, மற்றொருவன் முதலையுண்டபிள்ளையை எழுப்புமபொருட்டு எமலோகஞ்சென்று எமனைக்கேட்டு எழுப்புவிததான். இவர்களிற் சிறந்தவன் யாவன்? பெரியவாகளே! நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனுடைய தாஸனை முதலையுண்டபிள்ளையை எழுப்பினனென்றது - ஹரனுக்குத் தாஸனான தம்பிரான்றோழனை.

நிலமகளுடைய முகக்கமலம்போல பலவளங்களும் நிரம்பியது முடிநாடிய பொழில்புடைசூழ்ந்த நடுநாட்டிலுள்ளதுமான கோயிலின் மிக்க நாவலூரினில் உடையவனடிபணி சடையவனென்னும் உரைக்கும் அந்தணர்க்குரிய மனைவியும், வசையறு ஞானிகள் திசையெண்ணித் தொழும், இசைஞானியென்னு மெழிலந்தணியும் செய்த அரும்பெருந்தவத்தில் வரும்பொருளான நம்பியாரூரர், மணப்பருவமடைந்து கணிப்பருங்காக்ஷியிற் குடையின்றி யானைமீதிவர்ந்து வானவர் பழிச்ச நந்துருமயல்புடைசூழ்ந்த புத்தூருக்குட்சென்று சடங்கவியென்னும் சைவவேதியனீன்ற மடம்படுமானவிழி மாதராவலியைக் குடம்படுகொங்கையக் கோலக்கருங்குழலைத் திருமணம்புரியுஞான்று தேவதேவன் ஆதிநாதன் சிதம்பரமதனிற் பதம்பெயர்த்தாடும் சிவபெருமான் நாணல்போல நிறத்தசாயக் காணுறுகேசமும், கோணன் முதுகும், குறைபெறுவாயும், நிறைபெறு முடலும் உடையராய்த் தளர்ந்த நடையுடன் எழுந்தருளி, நம்பி! நம்மடிமையான நீ இம்மாதரை மணஞ்செய்தல் குணஞ்செய்தற்கேதுவன்றும் ஆதலால் நீ நந்தஞ் சொந்தமான வேலைகளைச் செய்யுமாறு வருதியெனக் கழறிய விழிவறுமொழியைப் பழியெனக்கருதி, அந்தணராவார் அடிமையாதல் குவலயவிருத்தம் நினக்கென்ன பித்துள்ளதோ! நீ யாவன்? என்றற்கு யானின் குலதெய்வம், நின் தந்தைநாட்டொட்டுக் கொத்தடிமையாய முறியெழுதி நெறியே யளித்திருக்கின்றனர் வேண்டுமானால் காணடி ஆண்டவரெழுதிய வோலையை ரண்டனெடுத்துக்காட்டிய முறியைத் தடுத்துப் பிடுங்கி மறித்துக் கிழித்துப் பழித்தேசுதலும், நினை விடேனென் றனனவன் உடனே பெண்ணை புடைசூழ்ந்த வெண்ணெயம்பதியை நண்ணி மண்ணிலுற்ற மறையோரின் மிக்க வெண்ணெயந்தணீர் இவனைப் பாருங்கள்! எமக்கிவனடிமை என்றனும், அவ்வூருறைமறையோர் பிறைமுடி யண்ணலென்றுணராது

மறைவலீ ரந்தணர் பிறர்க்கடிமையாதல் யாண்டுங் கேட்டிலேம், நீவிரொன்ன புதுமை கூறுகின்றீர் என்றனர். என்றற்கு முறையின்றேனும் நிறைவேறிய வனுபவத்துடன் பிறபத்தனுலும், இன்றிவன் கிழித்த வோலை காட்டோலையாய்க்கொண்டமையாலும், மூலவோலை வேறொன்றெமமாட்டிருந்ததலாலும், இவனெம் தடிமையென்றலே சாலும்; என்று மூலவோலை காட்டி உடன்படுத்தி நாமிந் நெடிய பதிலகூழ் வெண்ணெயிலுறறேமென்று கூறி மறைந்ததைக் கண்ட மறையவர்களும் நம்பியாரூரரும் இன்றிங்குவந்து அடிமையோலை காட்டி நம்மையெல்லாம் பெயப்பித்துச்சென்ற மறைக்கிழவோன 'குன்றவில்லியே' எனக்குறித்துக் கோவிலெய்தியவுடனே, கோடிகண்ணார் புடைசூழ வாறணி சடைமுடியண்ணல் ஏறிவாநதெய்தி நம்பியாரூரனைப் பார்த்து நின்னை யாமடிமையாகக்கொண்டோம் இனி நீ யெமக்கே தொண்டுபுரியக்கடவை என்றுரைத்து, நீ நம்மைப் பித்தனென்றமையால், பித்தனென்று துவக்கி, நம்புகழ் பாடுவாயென்று உரைத்து, நம்பியாரூரரைத் தம்மடிமையாக்கி, அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய 'பித்தா'வென்பது முதலிய பாமாலைகளைக் கோமான ஏற்றுச்சென்ற அன்றுமுதல் நம்பியாரூரர் பல சிவதலங்களிலுஞ்சென்று சிவபெருமானைத் துதித்துத் திருவடிதீக்ஷை முதலியனவும் பெற்று, தம்பிரான் தோழராய், சுந்தரமூர்த்தியாய் இருந்தனரென்று தெண்டிரையுவரும் செழுங்கரையுடைய மண்டனில் வாழ்வோர் மாருதறிவர். இன்ன பெருந்தகையார் முன்னொருகாலத்தில் படிபுகழடியவர் முடிமிசைக் குவித்த கரங்களுடன் அருகிறசூழ்ந்துவர, அவநாசியான அவிநாசியண்ணலை அடிபணிவான சென்றனர், செல்லும் வழியி லாங்கோர் அகரத்தில மேளமுழங்குதலையும், அழுகுரல் கேட்பதையும் அறிந்து வியப்புற்று, இன்பமுந் துன்பமுமான இருவகைய வேதுக்களைச் சுட்டி இங்குண்டாயிருக்கும் தொனிகளின வரலாறென்னை என்றனர். என்றற்கு, அங்குறறோர் பெருமானே! சுமங்கலத்தொனியானது உபநயனத்தைச்சுட்டியது. மற்றொன்று சின்னாட்குமுன் இறந்த மகனைச் சுட்டியது என்றனர். இதற்குள் நம்பியாரூரது நல்வருகையையுணர்ந்த இறந்த மகன் தந்தையும், தாயுமான பார்ப்பானும் பார்ப்ப

னியும் நம்பியாரூரர் முன்னெய்தி, அவர் சரணகமலங்களில் விழுந்து வணங்கியெழுந்து, கண்ணீருடனும் விம்மலுடனும் கருணாகரரே! உபநயனஞ் செய்துகொள்ளுஞ் சிறாருள், எங்கள் மைந்தனும் ஏரியில் நீராடச்சென்றார்கள்; சென்றவர்களில் எங்கள் மகனை ஏரியிலுள்ள முதலை விழுங்கியது. விழுங்கிப் சில காலங்களாயின, உபநயனம் நடக்கும் வீட்டில் உண்டான மங்கலத்தொனியினால் இறந்த மகன் மீது எண்ணமுண்டானவர்களாய் அச்சிறுவனு மிருப்பானேல், இன்றுபநயனஞ் செய்துவைக்கலாமே என்று துன்புற்ற யாங்கள் செய்த நற்றவவிசேடத்தால் பெற்றமிவர்ந்த கற்றையஞ்சடையண்ணற்குற்ற தோழரான தேவரீர் ஈண்டெழுந்தருளினீர், இனி மாண்ட மகனை மீண்டும் பெற்றவர்களாயினோம் என்று கூறிக் கலுழ்ந்த மறைமுழுதுணர்ந்த முதுபெரும் பார்ப்பானைப்பொருட்டுத் தம்மனமிரங்கிய செம்மலான தம்பிரான்றோழர் இறந்த மகனை யெழுப்புவான் கருதி நீங்களஞ்சாதேயுங்கள், மகனை அழைத்துத் தருகின்றேம் என்றுரைத்து, உடன்வந்தாருடன் ஏரியின் கரையையடைந்து அவ்வேரியில் அப்பொழுது நீரின்மையையும் முதலையின்மையையும் கண்டு அங்கு நின்றவண்ணமே 'பிள்ளைதரச்சொல்லு காலனையே' என்னும் மகுடமுள்ள பதிகமொன்று பாடுதலும், நீரற்ற ஏரியில் நீர்நிறைந்து முன்னிலா முதலையும் பின்னர்த்தோன்றிக் கரையையடைந்து, பண்டு முன்னர் கொன்று தின்ற சிறுவனையும் உயிருடன் கக்கிச்சென்றது, பின்னர் நம்பியாரூரர் அச்சிறுவனை அவன் தந்தைதாயர்களுடன்சேர்த்து இல்லம் புகுத்தி அந்நல்லவோரையிலேயே உபநயனமுஞ் செய்துவைத்தனர். இதனை—

“ உரைப்பாருரையுகந்துள்கவல்லார்தங்களுச்சியா
யரைக்காடரவாவாதியுமந்தமுமாயினாய்
புரைக்காடுசோலைப்புக்கொளியூரவிநாசியே
கரைக்கான்முதலையைப்பிள்ளைதரச்சொல்லுகாலனையே” என்

னும் திரவிடச்சுருதத்தாலும்,

“ பெருவாயமுதலைகரையின்கண் கொடுவந்துமிழ்ந்தபிள்ளைதனை” என்னும் பெரியபுராணத்தாலும் உணர்க. எஞ்சிய விச்சரிதத்தை திருத்தொண்டர் புராணத்தாலுணர்க.

ஒருவன் இறந்த மகனை எமபுரஞ்சென்று எமனைக்கண்டு கேட்டு வாங்கிக்கொடுத்தானென்று கூறியது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செய்தமையால்.

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து இடையர் வீட்டில் வளர்ந்து சின்னாட்கழித்து மன்னவர்குலத்தை யடைந்து, சாந்தீபனென்னும் மறையவனை வித்யாகுருவாகக்கொண்டு வேதாதி கலைகளையெல்லாம் பயின்றனன். பயின்று தங்குருவை வணங்கி தக்கணையென்னை என்றனன். என்றதற்கு அம்மாதவன் இம்மாதவனை நோக்கி, மாலே! என் சிறுவர்களைக் கடற்பாங்கரிலே வன்மீன் விழுங்கியது, அவ்விறந்த மக்களை எழுப்பித்தருதலே எமக்கு நீ யளிக்கும் குருதக்கணை என்றனன். உடனே மால் கருடன்மேலேறி எமபுரமடைந்து எமனைக்கண்டு எங்குருமக்களை யளித்திடு என்றான் என்றதற்கு யமன் அளிக்கின்றேனென்று தம் ஆஞ்ஞைக்குளிருந்த மைந்தரை அழைத்தளித்தான். எமனாலளிக்கப்பெற்ற மைந்தரை ஹரி குருவுக்குத் தக்கணையாக அளித்தனன் இதனை —

“ வருணன்றெருமந்தெதிர்வந்தெவன்வந்தென்னுப
பரவும்பொழுதைப்படாவெண்டிரைப்படுமாய்ந்த
குரவன்புதல்வன்றனை வல்லைக்கொடுத்தியென்றான்
அரவஞ்சுமந்தவகன்கொல்பள்ளந்தவண்ணல்” என்றும்,

“ தெரிவுற்றதாக்கிச் சிறுவற்றரசொலீலமீளா” என்றும் வரும் பாகவதத்தாலுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஹரனுக்குத் தாஸனாகவுள்ளவன் முதலையுண்ட மைந்தனை எழுப்பினன், ஹரி தானே முதலையுண்ட பிள்ளையை எமபுரஞ்சென்று எமனை வேண்டி எழுப்பினன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருவனுடைய தாஸன் செய்த காரியத்தை வெகு கட்டத்துடன் செய்த மற்றொருவன் தாழ்ந்தவனன்றி உயர்ந்தவனாகான்; ஆதலா லிதுவிஷயத்திற் றாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (௯௪)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑍇𑌶𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇
𑌽𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌕𑍇𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑍍 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾 𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

ஏகஸ்துகேஶவஇதிப்ரதிதஸ்துலோகே நயோவ்யோமகேஶஇதி யாதிஜகத்ப்ரஸித்திம। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

கேடி லொருவன் பெயர்த்தனைக் கிளப்பார் கேச வனென்றே
நாடி லொருவன் றனைப்பெண்றும் நல்ல வியோம கேசனெனத்
தேடி மறைக ளுரைசெய்யுந் திறத்த னெனப்பார் செழுமறையோ
ரீடி லிவருட் சிறந்தவனியா ரிசைந்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகஸ்து	ஒருவன்
லோகே	உலகத்தில்
கேஶவஇதிப்ரஸித்தி	கேசவனென்று பிரஸித்தனானவன்,
அந்ய.	இன்னொருவன்
வ்யோமகேஶ இதி	வியோமகேசனென்று
யாதி	(பிரஸித்தி) அடைகிறான்,
அநயோ.	இவ்விருவர்களுள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் உலகத்தில் கேசவனென்று பிரசித்தமானவன், மற்றொருவன் வியோமகேசனென்று பிரசித்தியானவன், பெரியவர்களே! இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் கேசவனென்று பிரசித்தமானவனென்றது - ஹரியை, கேசவன்-கேசமுள்ளவன். அல்லது கேசியென்பவனைக் கொன்றவன்

ஒருவனை வியோமகேசனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் வியோமகேசனாகவிருத்தலால். வ்யோமகேசன்-வியோமமாகிய கேசத்தினையுடையவன் வியோமம்-ஆகாசம்

தாத்பரியம்

ஹரி கேசவன், ஹரன் வ்யோமகேசன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

கேசவன் என்னுஞ் சத்தத்திற்கும், வியோமகேசனென்னும் சத்தத்திற்குமுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஆயுங்கால், வெறுங்கேசனை விட வியோமகேசன் சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்களிந்த விஷயத்திற்றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம். (௯௫)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகோபபூர்வரதிகஸ்திஸருணும்புராணும்ஸமஹ்ராரகாமணிபர:ப்ருதாநாங்கமாஸீத் | கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யமப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ ||

மொழிபெயர்ப்பு

இநத வுலக விரதனு விருநதா னொருவ னிசையொருவ
னநச விரத னஙகயா யமைநதா னொருவ னகிலததிற
சநத வியலிற குறையாத தனிமா மறைக ணனிகூறு
மிநத வியரிற சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
திஸ நுனம	முனனே
புராணும	பட்டணஙகளுககு
ஸமஹாரகாமணி	ஸம்ஹாரகாமததில
ரதிக	ரதிகனுக
பஹுவ.	ஆனுன,
பர	மறறொருவன
பருதநாஙகம	ஸேநாஙகம
ஆவீத	ஆனுன,
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶரயாம:	ஆஶரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் புரதகநகாலத்தில் ரதிகனுக இருந்தான், மற்ருெருவன் ஸேநாஙகமாக இருந்தான்; பெரியவாகளே! இவ்விருவரிற் சிறந்த

வனை நீஙகளுரைததால, நாஙகள் அநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைகினறோம

விதப்பு

ஒருவன புரஸமஹாரகாமததில ரதிகளுகவிருநதானெனறது - ஹரனை, ஸேநாஙகமாக இருநதானெனறது-ஹரியை, இது இவாக ளிவவணண மிருநதமையால

தாத்பரியம்

ஹரன இரதிகன, ஹரி ஸேநாஙகன எனபதாம

தாரதம்மியம்

ஸேநாஙகமானவனைககாட்டிலும இரதிகன சிறநதவனாதலால், நாஙகள இந்தவிஷயத்திற றாழவடைநத ஹரியை அபபிரதானமாக வகறறி,உயாநத ஹரனைச சரணமாக அடைகினறோம.—எ-று (௬௬)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஸதுகைடபவதேநிபுணோபூவ ஹ்யநயஸதுமதயுஹநோநி புணோபூவ|கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமபரு ந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம ‖

மொழிபெயர்ப்பு.

இருளு முலக மதிற்றோனறி யிடரோ புரிநத கைடபனை
வெருள வதைக்கு நிபுணனென விளஙகு மொருவன வேறொருவன
கரள மனைய மிருததுவுயிா கழற்று நிபுணன் காசினியி
லிருளி லிவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
கைடபவதே	கைடபவதத்தில்
நிபுண	சாமர்த்தியமுள்ளவனாக

பபூவ.ஹி	ஆஞனலலவா,
அநயஸது	இனமொருவஞல
மருசயுஹநநே	மிாதயுவைகொலவதில
நிபுண	நிபுணஞக
பபூவ	ஆஞன,
அநயோ.	இவவிருவருககுள
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனே
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனே
வயம	நாஙகள
ஆஶரயாம	ஆஶரயிககினறேம.

பொழிப்பு

ஒருவன கைடபவததததில நிபுணன, இன்னொருவன் மிாததியுவ ததததில நிபுணன; பெரியவாகாள! இவரிற சிறநதவனே யுணாததால், நாஙகள் அநத மஹாபுருஷனேச சரணமாக அடைகினறேம.

விதப்பு

ஒருத்தன் கைடபவததததிற சிறநதவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணங் கைடபவதஞ செய்தமையால,தனனிடம் பிறந்த கைடபவனே ஹரிதானே கொன்றனெனபது இதிகாசம.

ஒருவன் மிாத்யுவததததில் நிபுணனெனறது-ஹாரனே, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி கைடபவத நிபுணன; ஹரன் மிர்த்யுவத நிபுணன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸாமான்யனான கைடபனை வதைத்த ஹரியினும், கொடுமையினைப்புரியும் மிருத்துவைக்கொன்றவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று (௬௭)

[illegible]

ஏகஸ்து நீசகஜரக்ஷணதத்தபுத்தி ரந்யஸ்துமத்தகஜஶிக்ஷணதத்தபுத்தி। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவருத்தாஸஸ்யமபருவந்து தமிமமவயமாஶ்ரயாமः॥

மொழிபெயர்ப்பு.

ஆவவென்ன வழுதினைத்த வந்த வழுவை தனையொருவன்
காவல புரிந்து நணிகாத்தான கனாயு மொருவன காசினியில்
மாவல் வழுவை தனசெருக்கை மாற்றி நின்றான் மற்றிவருள
ஏவா சிறந்தோ ரவாதமமை யிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனானவன்
நீசகஜரக்ஷணதத்தபுத்தி	இளைத்த யானையை ரக்ஷிக்கிறதின்பொருட்டுக் கொடுத்த புத்தியையுடையவன்
அந்யஃது	இன்னொருவன்
மத்தகஜஶிக்ஷணதத்தபுத்தி	மதித்த யானையை சிக்ஷிக்கிறதில் வைக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவன்;
அநயோः	இவ்விருவருக்குள்
அதிகः	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்திய	ஆலோசித்து

வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இளைத்த யானையை ரக்ஷித்தான், மற்றொருவன் மதித்த யானையைச் சிக்ஷித்தான், இவ்விருவரில் எவன் சிறந்தவன்? பெரியவர்களே! நீங்களுண்மையாக உரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் இளைத்த யானையை ரக்ஷித்தானென்றது-ஹரியை, மற்றொருவன் மதித்த யானையைச் சிக்ஷித்தானென்றது - தாருகாவனத்து முனிவர் அனுப்பிய மந்திரயானையின் கொடுமையை அடக்கிய ஹரனை.

தாத்பர்யம்.

ஹரி இளைத்த யானையைக் காத்தவன், ஹரன் மதித்த யானையைச் சிக்ஷித்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இளைத்த யானையைக் காப்பதிலும் மதித்த யானையைச் சிக்ஷித்தலரிய காரியமாதலால், நாங்கள் இந்த விஷயத்திற் சூழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௧௮)

[illegible]
[illegible]
को वानयोरधिक इत्यनुविज्ञ्याशा
वृद्धाः सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥

ப்ராஹ்மாணமாப நிஜநாபிஜஸூநுமேகோந்யோ ப்ரஹ்மணோ நக
முகேந ஶிர: சகர்த்த। கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா: ஸத்
யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

நந்திற சிறந்த வெள்ளொளிசேர் நாபிக் கமல நன்மகனை
அந்தப் பிரமன் றனையொருவ னடைந்தா னொருவ னவன்றலையைக்
கந்தக் கமலக் கரோருகத்தாற் களைந்தா னிந்தக் காசினியி
லிந்தத் தகவிற் சிறந்தவன்யா ரிசைச்சதாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன்
ப்ராஹ்மாணம்	பிரமனை
நிஜ	தன்னுடைய
நாபிஜ	நாபியிலுண்டான
ஸூநும்	பிள்ளையாக
அவாப	அடைந்தான்,
அந்ய	இன்னொருவன்
ப்ரஹ்மணோ	பிரமாவினுடைய
ஶிர:	தலையை
நகமுகேந	நகநுனியினால்
சகர்த்த	சேதித்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் பிரமனை உந்திக்கமலத்தில் மைந்தனாக வடைந்தான், மற்றொருவன் அந்தப் பிரமனுடைய தலையை நகத்தினாற் கிள்ளினான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்கள் உரைத்தலால், நாங்களந்த பரம்பொருளைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பிரமனை புத்திரபாவத்தில் மைந்தனாக அடைந்தானென்றது ஹரியை, ஒருவன் பிரமன் றலையை நகத்தினாற் கிள்ளினானென்றது ஹரனை.

தாத்பரியம்

ஹரி பிரமனைப் பெற்றான், ஹரன் ஹரி மைந்தனான பிரமன் றலையை நகத்தாற் சேதித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஹரி ப்ரயாஸமாயிற் பிரமனை மைந்தனைப் பெற்றதிலும் நகத்தாலப்பிரமன் றலையைக் கிள்ளியது அரிய காரியமானதால், நாங்கள் இந்தவிஷயத்தில் முழுதும் ஹரியை அப்பிரதானமாக வைத்து, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்—எ-று (கக)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஸ்ஸம்பக்ஷயுத்தஹாரந்திஜமக்ஷிபுஷ்பமந்யோம்புஜநயநமஸ்யத தௌஸ்சகரம। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்பருவந்துதமிமமவயமாச்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னு மொருவன் கமலமென மருவும் நயன மலரினாற்
றன்னுமொருவன்கானமலைத்தொழுதானொருவன்றலங்கலாபோன்

மன்னு விழியு மாழியபோ மருவு படையு மவற்கீந்தா
னென்னு மிவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகஃ	ஒருவன்
ஸபக்தி	பக்திபூர்வமாக
நிஜம்	தன்னுடைய
அக்ஷிபுஷ்பம்	கண்மலரை
உத்ஹாரத்	கொடுத்தான்,
அந்ய	இன்னொருவன்
ஸசக்ரம்	சக்கரத்தையும் அதனுடன்
அம்புஜ	தாமரைமலர் போன்ற
நயநம்	கண்ணையும்
அஸ்மை	இவனுக்கு
ததௌ	கொடுத்தான்;
அநயோஃ	இவ்விருவரில்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கண்மலரினு லருச்சித்தான், மற்றொருவ னவ்வருச்சக னுக்குச் சக்கரமும் பதுமாக்கமு மளித்தான்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவ னைப் பெரியவர்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரண மாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கண்மலரா லருச்சித்தானென்றது - ஹரியை, ஒருவன் அவற்காழியு மஃாவிழியு மீந்தானென்றது - ஹரனை, இது ஹரி கண்மலரா லருச்சித்தமையாலும், ஹரன் ஹரிக்கு மலரனையகண்ணும் பாணபுடைய வாழியு மளித்தமையாலும் உரைக்கப்பட்டது

தாத்பரியம்

ஹரி கண்மலரா லருச்சித்தான், ஹரன் மலர்க்கண்ணும் ஆழியும் ஹரிக்களித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

கண்மலரா லருச்சித்தவனில் அருச்சித்தவனுக்கு வரமளித்தவன் சிறந்தவனுதலால், நாங்களிந்தவிஷயத்திற் சூழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகஅகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் (௧௦௦)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

எல்லாந் தன்னை யல்லாம லிலங்க நிற்குமெழி லிறையை
எல்லாந் தன்னை யல்லாம லில்லா தாகு மெம்பரனை
எல்லாந் தன்னை யல்லாம லிலங்கா வேழை பங்கனை
யல்லா தெனது சிந்தைபுகுந் தறியா திந்த வகிலத்தே.

வெண்பா.

முன்னோர் மொழிந்த முதுநூற் பொருள்தனை
என்னு லியன்றவள வேயுரைத்தே - னென்னுயா
னென்றுமுரை யேன்கண்டீ ரொல்லா மிறையியற்றே
அன்றியிலை யென்னுமத னால்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

சம்பூரணம்.

சுபமஸ்து.